Melissa Da Costa
Durerile-fantomă
Traducere din limba franceză şi note de Liliana Urian

Absenţa este pentru iubire ceea ce este vântul pentru foc;
Îl stinge pe cel mic şi îl aprinde pe cel mare.
Bussy-Rabutin, *Histoire amoureuse des Gaules*

1

Telefonul mobil începu să vibreze pe noptieră. Ambre se trezi brusc. îl simţi pe Marc mişcându-se lângă ea şi mormăind în somn. Luă telefonul înainte ca vibraţiile să-l trezească de-a binelea.

Nu era nici măcar ora 7. Cine putea să sune atât de devreme? Genul ăsta de apel nu prevestea niciodată nimic bun. Când văzu numele afişat pe ecran, se îngrijoră şi mai mult, căci trecuse mai bine de-un an de când nu mai avea veşti de la această tânără de care fusese atât de apropiată.

— Rosalie?

Nu-şi putuse împiedica vocea să-i tremure.

— Ambre, îmi pare rău, ştiu că este cam devreme…

— Ce s-a întâmplat?

Se ridicase din pat şi ieşise din cameră cât mai discret posibil, apoi închisese uşa fără zgomot. În living, luminiţele din bradul pe care Marc ţinuse neapărat să-l împodobească încă sclipeau. Roşu, verde şi albastru. Era ţipător şi inutil. I-o spusese.

— Nu voiam să te sperii…

— S-a întâmplat ceva?

O auzi pe Rosalie înghiţind în sec la telefon. Ca de fiecare dată când îi auzea vocea, îi era ciudă că n-o suna mai des şi că, de trei ani, nu făcuse niciodată efortul de a o vizita.

— Nu, eu… nu cred, dar…

— Dar ce?

— N-ai primit cumva vreo veste de la Gabriel… recent?

Se lăsă o tăcere grea.

— Ce este, Rosalie? A plecat? şușoti Ambre foarte repede.

— Nu. Nu, în fine… doar de câteva zile…

— V-aţi certat?

— Nu! replică Rosalie apăsat. Tocmai de aceea nu mai înţeleg nimic!

— Stai puţin, explică-mi.

Ambre se aşează pe canapea, printre nişte cărţi groase pe care Marc le umplea cu adnotări ore în şir.

— Acum trei zile, m-am întors de la şcoală cu cei doi copii şi Gabriel nu mai era. Îmi lăsase un bilet pe masă.

Rosalie aproape că-şi pierdu glasul şi Ambre simţi cum i se strânge stomacul. Toată chestia semăna în mod bizar cu o altă dispariţie, de acum câţiva ani, dar de data aceasta rolurile erau inversate1.

— Şi ce scrie în biletul ăla, Rosalie?

Urmă un scurt moment de tăcere şi Ambre bănui că Rosalie îşi stăpânea lacrimile.

— Nimic… în fine, nu mare lucru… Că a trebuit să plece pentru a rezolva o problemă, că nu poate să-mi spună de ce, nici când se va întoarce, dar promite că o să se întoarcă… El… el zice să nu mă îngrijorez şi să nu-i alarmez în mod inutil familia. Va fi acasă cât mai curând posibil şi le transmite sărutări copiilor.

Rosalie înghiţi din nou în sec. Ambre rămăsese cu ochii aţintiţi pe luminile bradului care sclipeau ridicol.

— Şi au trecut trei zile de-atunci?

— Da. Copiii… mă întreabă dacă am veşti, iar eu… încerc să mă port normal, dar…

Vocea lui Rosalie cedă.

— Hei! Liniștește-te! Sunt sigură că nu e nimic grav.

N-o ajuta cu nimic rostind asemenea cuvinte. Ar fi vrut să facă mai mult. Trebuia să facă mai mult.

— Ascultă, Rosalie, am două săptămâni de concediu pentru Crăciun… pot să vin la… Arvieux.

Locul pe care se străduise să-l evite de cinci ani încoace, de la sfârşitul acelei ierni în care îi cunoscuse pe Rosalie, Gabriel şi ceilalţi… încă i se părea ciudat să-i

rostească numele. Arvieux.

— Nu! protestă Rosalie. Tocmai, e Crăciunul! Ar fi mai bine să rămâi cu familia!

— Voi sta până se întoarce Gabriel, OK? N-ar trebui să dureze foarte mult.

— Nu, zău, rămâi la Lyon. Voiam doar să ştiu dacă ai vreo veste, atâta tot.

— Doar n-o să te las singură cu copiii.

Ambre deschisese deja calculatorul lui Marc, pus pe măsuţa joasă de lângă canapea.

— O să cumpăr bilete. Astăzi lucrez, însă începând de diseară sunt în concediu. Pot să ajung chiar mâine-dimineaţă.

— Dar probabil că este enorm de lucru la magazin în perioada Crăciunului. Eşti sigură că nu vor avea nevoie de tine?

— Am acumulat atâtea ore suplimentare, încât m-au forţat să-mi iau liber două săptămâni.

Ceea ce era adevărat. Nu-i dăduseră de ales.

Munca la magazin fusese scuza ei de fiecare dată când Rosalie insistase ca ea să vină câteva zile la Arvieux. Nu era chiar o minciună. Ambre lucra mult peste program. Îşi petrecea mai tot timpul la magazin. Dar ar fi putut să găsească o soluţie.

— Intru pe internet, Rosalie… într-un minut, o să-mi cumpăr bilete.

— Ambre…

Tonul lui Rosalie se schimbase. Ca şi cum ezita să-i spună ceva.

— Ce?

— Trebuie să ştii… l-am anunţat pe Anton imediat ce am găsit scrisoarea. Va fi aici diseară… Cu Tim, lăsă Rosalie să-i scape.

Stânjeneala se instală pentru câteva secunde. Ambre încercă să se concentreze la ecranul laptopului pentru a nu permite celor două nume s-o tulbure, pentru a respinge gândul care i se forma în minte: *Aşadar sunt încă împreună*.

— Dacă nu vrei să vii, înţeleg perfect, adăugă imediat Rosalie.

Ambre îşi înghiţi cu greu saliva. Intrase pe site-ul SNCF. Tastă maşinal, fără să vadă ce se afişează pe ecran.

— Nu, e în regulă, răspunse ea cu o voce uşor sugrumată. A trecut mult timp de atunci.

Rosalie nu se lăsă păcălită de tonul aparent detaşat.

— Ştii ce… pentru bilete, mă poţi suna mai târziu.

Se auzi un plânset de copil. Cel al băieţelului lui Rosalie şi al lui Gabriel, născut după Sophie. Ambre nu-l văzuse niciodată şi nici măcar nu-şi amintea numele lui. Mai mult decât oricând, i se făcu ruşine de tăcerea ei din ultimii ani. Gabriel plecase şi fără îndoială că lucrurile mergeau rău între el şi Rosalie de luni întregi, dar ea nu ştia nimic fiindcă aproape că rupsese toate legăturile cu ei.

— Timotee s-a trezit. Trebuie să te las.

Timotee. De aceea îl uitase. Îi amintea prea mult de un alt nume. Tim.

— OK, Rosalie. Te sun mai târziu ca să-ţi spun la ce oră ajung.

— E în regulă.

— Nu te îngrijora prea tare. Sunt sigură că se va întoarce repede.

Dar cuvintele ei căzură în gol. Rosalie închisese deja.

Rămase mult timp apatică pe canapea, uitându-se fix la brad şi la ghirlandele lui sclipitoare, încercând să-şi potolească bătăile inimii.

Vocea lui Rosalie. Arvieux. Anton. Tim… Tocmai fusese purtată cu cinci ani în urmă în câteva secunde şi nu era pregătită pentru aşa ceva. Mai ales nu în aceste împrejurări când Gabriel dispăruse, lăsând-o pe Rosalie singură cu copiii.

Arvieux… Iarna la cabana Les Mélezes. Livingul de la mansardă, zona din jurul sobei cu lemne. Tim, Anton. Cărţile, promisiunile. Lacul Roue.

Auzi zgomot în spatele ei. Marc tocmai intrase în living, îmbrăcat doar cu nişte boxeri şi un tricou. Era ora 7. Ora la care dădea pe gât o cafea, apoi se cufunda iar în

cărţile lui.

O sărută pe frunte din obişnuinţă, fără a se gândi cu adevărat la gestul lui, apoi întrebă:

— Cine era?

— Rosalie.

— Rosalie?

Ambre nu-i vorbise aproape niciodată despre ea. În doi ani de viaţă comună cu Marc, probabil că n-o sunase pe Rosalie decât de trei-patru ori. Aşa că numele ei nu-i spunea nimic. Nu mai mult decât Arvieux.

— O prietenă cu care nu am prea mai ţinut legătura. Am cunoscut-o acum cinci ani în Hautes-Alpes.

— În hotelul în care lucrai?

Îşi amintea vag că Ambre fusese chelneriţă, dar pentru el acest lucru nu era decât un rând din CV-ul ei.

— Mda. Ea… soţul ei a dispărut.

— Dispărut?

Marc făcu ochii mari. Ochii lui în permanenţă uluiţi.

— Da, în sfârşit… a lăsat un bilet în care îi cerea să nu se alarmeze… n-au trecut decât trei zile, dar ea îşi face griji… este singură cu cei doi copii.

— De ce te sună pe tine?

Întrebarea lui Marc, nevinovată şi absolut îndreptăţită, îi aminti cât de absentă fusese în ultimii ani, cât de necunoscută devenise pentru Rosalie şi cât de surprinzător era într-adevăr faptul că o sunase în dimineaţa aceasta.

— Habar n-am… voia doar să ştie dacă am primit veşti de la el… Părea realmente îngrijorată, aşa că i-am propus să mă duc la ea.

Marc o privi cu tandreţe. Avea mereu un aer tandru.

— Eşti drăguţă.

Ambre se gândi că numai drăguţă nu era, dar încuviinţă din cap.

— O să te întorci de Crăciun, nu?

— Evident!

Mai erau cinci zile până la Crăciun. I se părea de neconceput ca Gabriel să-şi lase soţia şi copiii singuri de

sărbători. Gabriel n-ar face aşa ceva.

— Nu uiţi că mâncăm la părinţii mei, da?

— Cum aş putea să uit? Mi-o repeţi de zece ori pe zi de două luni încoace!

Voia să pară că glumeşte, dar îşi dădu seama că tonul ei era uşor agresiv. Aşa că îşi puse capul pe pieptul lui Marc pentru a-l linişti.

— O să fac un duş, zise ea.

Simţea nevoia să fie un pic singură.

Apa caldă nu reuşi să-i potolească bătăile inimii, starea de încordare. Trecuseră cinci ani şi totul era încă la fel de prezent. Fiecare imagine a acelei ierni şi a ceea ce urmase…

Încă îşi amintea acel „rămas-bun" de la gară. Ea, Rosalie şi Tim plângând unul în braţele altuia. Pe Rosalie care zicea: „O să fie bine. O să ne revedem cu toţii în curând, nu?" Planificaseră să se revadă în septembrie, la ea acasă, pentru a aştepta până la sezonul de iarnă, apoi în decembrie, la cabană. Nu se mai întâlniseră niciodată toţi trei. Nu mai călcaseră pe la cabană.

Ambre se urcase în tren, ajunsese la Lyon, îşi regăsise camera proaspăt renovată la părinţii ei, dar înţelesese imediat că nu va putea să rămână acolo, îşi folosise biletul pentru Montpellier. Se dusese să lucreze cu Tim pe perioada sezonului de vară. În fine, ăsta era planul…

Găsise fără probleme un job de barmaniţă, se mutase cu Tim în apartamentul lui mare de la periferia unui oraş de coastă numit Frontignan. Trăiseră acolo două luni… până la acel telefon. Era 31 iulie. Nu reuşeau să doarmă, într-atât de sufocantă era căldura. În seara aceea, lăsaseră toate ferestrele deschise şi încercau să se răcorească în faţa ventilatorului cu picior pe care Tim îl cumpărase dintr-o piaţă de lângă plajă. Şi atunci primiseră apelul. Anton. Un accident de schi. Plecase să schieze în Norvegia, singur. Simţise nevoia să-şi limpezească mintea după despărţirea de

Tim. Ieşise de pe pârtie. Căzuse într-o râpă.

Şaptezeci şi două de ore. Atâta rămăsese prizonier între gheţuri şi stânci până să fie găsit. Hipotermie, fracturi multiple, leziune a măduvei spinării. Nu-şi mai putea folosi picioarele, era în ghips până la gât, internat într-un spital pentru sportivi din Paris. Psihologul lui fusese cel care îl încurajase să-l sune pe Tim.

Tim închisese telefonul bulversat. A doua zi, pleca la Anton. Nu se mai întorsese niciodată.

Culpabilitate. Asta citise Ambre în ochii lui.

Renunţase la apartament şi se întorsese la părinţii ei. Găsise un post de vânzătoare într-un magazin de haine care se afla vizavi de curăţătoria doamnei Miller. Mama ei se zbătuse pentru a-i obţine postul. La o săptămână după întoarcerea la Lyon, începea munca la noul job şi îşi schimba numărul de telefon.

După aceea… După aceea viaţa îşi urmase cursul. Nu mai voise să se gândească la scurta perioadă din viaţa ei în care totul fusese atât de simplu şi de dureros în acelaşi timp.

Lucrase peste program, obţinuse postul de responsabilă de raion, apoi pe cel de responsabilă de magazin. Părăsise casa părinţilor şi se mutase într-o garsonieră în centrul Lyonului. Nu mai primise niciodată veşti de la Tim. Şi nu se mai pusese niciodată problema să se întoarcă la viaţa de angajat sezonier pe care o cunoscuse alături de el.

Nu mai pusese piciorul în Arvieux decât o singură dată în cinci ani. În septembrie, la un an după întoarcerea la Lyon. Rosalie insistase atât de mult ca Ambre să vină în vizită, încât ea nu putuse să invoce scuza obişnuită: „Am mult de lucru la magazin”. Stătuse acolo o săptămână. Refuzase să treacă prin faţa cabanei Les Mélezes. Prea multe amintiri…

Săptămâna respectivă fusese pentru ea ocazia de a constata cât de departe şi de pierdut era totul. O văzuse pe Sophie mergând şi învăţând să vorbească. Sophie care avea deja doi ani. Evitase să ceară veşti despre Tim, dar întrebase de Anton. El şi Gabriel continuau să se sune în

fiecare săptămână. Timpul nu le afectase prietenia, dimpotrivă, o consolidase. Gabriel îi spusese că Anton nu-şi recăpătase decât parţial capacitatea de a-şi folosi picioarele. Că se stabiliseră la Amiens, foarte aproape de părinţii lui. Că sora lui, asistentă medicală, avea grijă de el. În trecere, Gabriel îi vorbise despre Tim, ca şi cum voia ca ea să fie pe deplin conştientă de faptul că toată acea perioadă petrecută cu el rămăsese departe în urmă. Tim se mutase şi el la Amiens şi nu-l mai părăsise niciodată pe Anton.

Înainte de a pleca, Ambre îi promisese lui Rosalie că va reveni foarte curând, dar nu făcuse nici măcar efortul să menţină legătura în cei trei ani care urmaseră. Rosalie continuase să telefoneze, însă Ambre nu suna decât uneori. Apelurile se răriseră. Aflase de naşterea celui de-al doilea copil când acesta avea deja trei luni. Îşi înăbuşise vinovăţia refugiindu-se în muncă, în ideea că distanţa distruge oricum toate prieteniile. Se străduise să dea uitării Arvieux şi momentele de fericire intensă de care îşi amintea câteodată, spunându-şi că acele câteva luni petrecute în Hautes-Alpes fuseseră doar câteva luni printre atâtea altele, nici mai importante, nici mai fericite, că doar nostalgia şi timpul le făceau să capete o culoare atât de vie.

Acum avea magazinul, care mergea bine. Reuşise să crească vânzările şi să-şi reînnoiască clientela. Toate liceenele în pas cu moda din Lyon veneau să caşte gura în faţa vitrinei ei. Şi de doi ani îl avea pe Marc. Arvieux era departe. Nu mai rămăseseră decât nişte amintiri de tinereţe, nişte frânturi ale unei perioade fericite, o perioadă care te umple de melancolie, dar despre care ştii foarte bine că n-ar fi putut să dureze.

Cu puţin înainte de prânz, Marc o conduse la magazin. O făcea în fiecare dimineaţă. Ar fi putut să meargă cu transportul în comun – i-ar fi plăcut să fie singură în mijloacele de transport, mai ales azi –, dar lui îi era mereu teamă să nu i se întâmple ceva. Seara, la fel, venea în mod sistematic s-o ia, chiar şi atunci când ea

rămânea să se ocupe de depozit până la ora 22.

Cât despre Marc, el îşi petrecea zilele stând cu nasul în cărţile lui, în apartament sau în bibliotecă. Obţinuse masterul în istorie şi trecuse examenul pentru a preda istorie-geografie la gimnaziu, dar alesese să se înscrie la doctorat. Scria o teză de doi ani. O teză care nu avansa. Îndrumătorul îl ameninţa că nu va mai continua să-l plătească dacă nu produce nimic concret şi Marc se cufunda şi mai asiduu în lecturile lui. Ambre era profund convinsă că n-o va termina niciodată, că această teză era doar un pretext pentru a nu-şi începe cu adevărat viaţa profesională.

De când locuiau împreună, Marc se închisese mai mult decât oricând în el însuşi. Ea se ocupa de treburile cotidiene. Aşa că el se consacra pe deplin lecturilor, eternelor sale cercetări. Ea nu-i purta pică. N-avea niciun chef să-l bruscheze ori să-l forţeze să iasă din bula în care se închidea.

Îl cunoscuse la părinţii ei. De fapt, fratele ei, Mathieu, se întorsese în cele din urmă din Irlanda şi îşi reluase viaţa de acolo de unde o lăsase, recăpătându-şi postul de vânzător în magazinul de benzi desenate în care lucrase înainte de a pleca. Marc lucra acolo cu contract de student pentru a-şi completa salariul de doctorand. Deveniseră prieteni (sau ceva de genul ăsta) şi Mathieu îl invitase la familia Miller într-o duminică, la prânz. Ambre fusese impresionată de tăcerile lui Marc, de ochii lui cu gene lungi şi de aerul său mereu speriat, ca şi cum viaţa era prea înspăimântătoare pentru el. Nu încercase să-l seducă, ştia că o place, întrucât roşea atunci când i se adresa. Ambre lăsase timpul să-şi facă treaba, fără exaltare. Marc era un tip răbdător şi blând. Îi luase luni întregi s-o abordeze. Ambre nu se grăbea. Nu avea o viaţă socială prea activă, în afară de câteva ieşiri la restaurant cu fetele de la magazin, şi nu cunoscuse niciun bărbat după scurta ei şedere la Frontignan şi întoarcerea la Lyon, dar se obişnuise cu această viaţă.

Învăţase să-l aprecieze pe Marc, pe el şi liniştea pe

care i-o oferea. N-avea nimic surprinzător, era mereu calm, mereu prezent. Se străduise să construiască pentru ei doi o oază de pace care lui Ambre îi convenea de minune. O iubea, cel puţin asta spunea, şi nu ridicase niciodată vocea la ea. N-ar fi vrut să aibă pe altcineva drept iubit.

— Mă suni după ce termini?

Ajunseseră în faţa magazinului ei. Pe partea cealaltă a străzii, doamna Miller le făcu un semn cu mâna din curăţătorie. îl plăcea mult pe Marc. După ce el o lăsa pe Ambre, i se întâmpla să treacă să discute câteva minute cu ea. Beau o cafea, schimbau informaţii… Nu era mare lucru, dar doamna Miller era mulţumită şi Ambre ştia că îl consideră pe Marc ginerele ideal.

— Da. E posibil să termin târziu. Este ultima mea zi înainte de concediu… Vreau ca totul să fie în ordine înainte de…

— Se vor descurca şi fără tine, o asigură Marc.

Ea deschise portiera. El o reţinu câteva secunde.

— Diseară am putea merge la restaurant să sărbătorim începutul concediului tău.

Ambre rămase o secundă interzisă.

— Ce? N-ai chef? o întrebă el.

— Dar tu deteşti să mergi la restaurant.

— Voi face un efort.

— Să ştii că mă mulţumesc şi cu o cină în apartamentul nostru.

— Ar fi ocazia potrivită… înainte să pleci în Hautes-Alpes…

Ea îl simţi uşor neliniştit şi îi adresă un zâmbet entuziast.

— Ai dreptate. Este o idee bună.

Nu se despărţiseră niciodată mai mult de două zile de când erau împreună. Marc se îngrijora imediat ce Ambre pleca pentru câteva ore, aşa că ea bănuia în ce stare îl aducea sejurul ei la Arvieux.

— Pe diseară?

Ea îi dădu un sărut pe buze, la care el răspunse cu o căldură oarecum neobişnuită.

— Pe diseară!

Magazinul era plin până la refuz. Clienţii stresaţi se îngrămădeau la casă, se grăbeau printre raioane. Fetele o strigau fără încetare: „Ambre! Nu mai există mărimea 1 în depozit!” „Ambre! Trebuie să-mi iau pauza, e nevoie de cineva să mă înlocuiască!” „Ambre, poţi să deschizi o a treia casă?” „Ambre, cum facem de Crăciun cu returile? Avem dreptul să anulăm facturile?”

În primele luni, acceptase cu dificultate ideea de a deveni şefă şi de a trebui să comande fete care aveau vârsta ei sau mai mult. Se obişnuise cu asta şi reuşise cu greu să fie considerată egala lor. O invitau mereu să le însoţească atunci când se duceau să bea un pahar sau când luau cina împreună la restaurant. Dar ea rămânea responsabila magazinului şi se străduia să păstreze întotdeauna o oarecare distanţă faţă de ele.

În ziua aceea, nu reuşea însă să-şi asume rolul de responsabilă. Era o căldură sufocantă în magazinul aglomerat. Îi era imposibil să se concentreze. La pauză, reuşi să se izoleze pentru a o suna pe Rosalie.

— Sunt eu, Ambre.

Auzi şi acum nişte plânsete de copil. Micuţul Timotee. Şi vocea lui Sophie, piţigăiată, clară, care zicea: „Mami, Tim nu vrea să mănânce singur!” *Tim. Ce idee să-i spună astfel*!

— Eşti bine? Te descurci? întrebă ea după ce zgomotul unei farfurii căzute pe jos răsună la capătul firului.

— Da, sunt bine, răspunse în grabă Rosalie. Te-ai uitat la orarul trenurilor?

— Pot să ajung acolo la ora 16. Mă poţi aştepta la gară sau preferi să iau un taxi?

— Nu… o să luăm maşina lui Tim şi a lui Anton.

Tăcere încordată. Ambre nu găsi nimic altceva să răspundă decât:

— OK. Perfect.

— Ambre, îţi mai spun o dată, să ştii că nu eşti obligată să vii… sunt ei aici, nu sunt singură… Te voi suna

imediat ce Gabriel se va întoarce…

Se temea atât de mult să dea ochii cu cei doi băieţi, încât fu tentată să profite de ocazia pe care i-o oferea Rosalie pentru a-şi anula plecarea. Dar era vorba de Rosalie, singură şi îngrijorată, cu cei doi copii… micuţul Timotee pe care nu-l văzuse niciodată, Sophie despre care aproape că nu mai ştia nimic de cinci ani… era vorba de tăcerea şi absenţa ei, care o făceau să se ruşineze azi.

— Voi fi acolo.

— Mulţumesc.

— Este normal, Rosalie… Bun, trebuie să închid, sunt chemată în magazin…

— OK. Pe mâine atunci.

— Pe mâine.

Auzi zgomotul unei a doua farfurii, urmat de o înjurătură grosolană.

Aproape că nu se atinsese de mâncare şi Marc o scruta cu neliniște.

— Nu-ţi place?

Ea păru să se trezească din gânduri. Restaurantul era ticsit în ajunul concediilor de Crăciun. În majoritate, cupluri care afişau un aer calm.

— Ba da. E foarte bun.

— Pari preocupată. E din cauza plecării de mâine?

Ea ezită înainte de a mărturisi:

— Da. Aşa cred.

— A trecut mult timp de când n-ai mai văzut-o pe prietena asta?

— Mai bine de trei ani.

Marc dădu din cap şi continuă s-o observe rotindu-şi vinul din pahar.

— Soţul ei… are obiceiul să dispară aşa?

— Gabriel? Nu, dimpotrivă! Nu-i stă deloc în fire o asemenea chestie, tocmai de aceea este… N-aş vrea s-o sperii, dar trebuie să fie într-adevăr ceva serios ca s-o lase aşa, cu copiii…

În timp ce vorbea, Ambre se gândi că, de fapt, habar n-avea. Nu ştia mare lucru despre Gabriel, şi asta de cinci

ani. Poate se petrecuseră nişte lucruri între timp. Poate că nu era prima oară? Poate că Rosalie avusese mai multe perioade de singurătate şi de aşteptare neliniştită în ultimii ani? Poate că el ducea o viaţă dublă? Poate că se pregătea s-o părăsească?

— Ştii dacă aveau probleme de cuplu?

— Nu… nu ştiu nimic… dar ea mi-a zis că nu s-au certat.

Marc afişă un aer îngrijorat şi uşor îndurerat. Era aerul pe care îl adopta întotdeauna când urma să vorbească despre lucrurile îngrozitoare ale vieţii, despre lucrurile care li se întâmplau altora şi pe care le privea cu spaimă, dar şi cu uşurarea de a nu fi el cel afectat.

— Se întâmplă ca unele persoane să aibă nevoie de o schimbare uneori… să devină un pic instabile şi să dispară aşa, pe neaşteptate.

Asta era povestea lui Rosalie, nu a lui Gabriel. Ambre clătină din cap.

— Nu. În mesajul lui, vorbeşte despre o problemă pe care trebuie s-o rezolve. Şi zice că se va întoarce imediat ce va putea.

El o privi înduioşat, aşa cum priveşti un copil inocent şi naiv. Avea felul ăsta de a o considera la fel de fragilă şi de novice ca el. Nu cunoştea mare lucru despre viaţa ei dinainte. Lui Ambre îi convenea. îl proteja oarecum, lăsându-l să creadă că era ca el.

Marc îşi termină paharul dintr-o înghiţitură.

— Sper ca lucrurile să se rezolve repede… ca el să se întoarcă şi să nu fie nimic grav.

Avea un aer trist, ca şi cum dădea realmente dovadă de compasiune. *Este prea fragil*, îşi spuse ea. Un gând care-i trecea adesea prin minte. *Lucrurile îl afectează prea mult, este incapabil să se protejeze*. Şi Ambre se întreba uneori cum ar putea să-l părăsească într-o bună zi. N-ar supravieţui.

— Sau, adăugă el, întrucât se apropie Crăciunul, poate că le-a pregătit o surpriză.

Îşi recăpătase zâmbetul. Ea îl imită pentru a-l face să

se simtă mai în largul lui.

— Poate.

El o luă de mână pe sub masă, convins că o liniştise.

Ambre se strădui să mănânce tot din farfurie pentru ca Marc să nu se mai îngrijoreze şi consimţi chiar să împartă un desert cu el. În taxi, îşi puse capul pe umărul lui şi mai târziu, în camera lor, îl lăsă s-o dezbrace şi să facă dragoste cu ea cu tandreţe. Dar nu încetă nici măcar o secundă să se gândească la faptul că, peste câteva ore, va fi la Arvieux, faţă în faţă cu Rosalie, cu Anton, cu Tim, însă fără Gabriel.

Marc o conduse la gară, până pe peron. O ajută să-şi care valiza şi s-o pună în spaţiul pentru bagaje, îi dădu o mulţime de sfaturi şi o sărută cu o înfocare cu care ea nu prea era obişnuită.

— E în regulă. Mă voi întoarce peste câteva zile, zise Ambre pentru a-l linişti.

— Ştiu, draga mea. Sună-mă când ajungi.

— N-o să mă răpească nimeni.

— Sună-mă totuşi.

— Dacă uit, nu alerta poliţia prea repede!

— Aşa, ia-mă la mişto!

Ea îi dădu un sărut pe umăr. Marc nu prea avea simţul umorului. Păcat.

— Călătorie plăcută!

— Spor la muncă!

Ambre îl privi cum devine minuscul pe măsură ce trenul se îndepărta şi se întrebă ce i s-ar întâmpla dacă ea ar dispărea într-o zi fără nicio explicaţie.

1 Vezi Melissa Da Costa, *Un soi de fericire*, Trei, 2024 (*N.a.*)

2

Reuşise să se prefacă în faţa lui Marc, dar acum, că era singură în compartimentul gol, nu mai simţea decât un enorm val de greaţă, cauzat de vinovăţie, ruşine şi teamă.

Peisajul îi defila prin faţa ochilor şi ea nu-şi amintea să mai fi trăit vreo călătorie cu trenul atât de îngrozitoare. În afară poate de cea pe care o făcuse cu Tim pentru a-şi

revedea părinţii în timpul unui weekend, în urmă cu cinci ani. Atunci, nu putuse să înghită nimic, să citească nimic, să spună nimic, într-atât era de stresată. O surprinse să vadă că-i apare în minte o amintire legată de Tim. Trecuse mult de când nu i se mai întâmplase aşa ceva.

La început, când se întorsese la Lyon după scurta şedere în Frontignan, zilele nu-i erau populate decât cu imagini de-ale lui Tim. Apăreau oricând, pe neaşteptate, în timpul serviciului, noaptea, în maşină… Când îl întâlnise pe Marc, la mai bine de doi ani de la întoarcerea ei la Lyon, se străduise să blocheze toate amintirile respective, căci ele tot ieşeau la suprafaţă. Reveneau chiar cu mai multă forţă când Marc o atingea, când o săruta, când o privea cu ochii lui cu gene lungi. Ochii lui care îi dădeau o privire de copil… Ambre detesta acea privire de copil.

Pe parcursul lunilor, datorită hotărârii şi întregii afecţiuni pe care i-o purta lui Marc, trecutul dispăruse. Dar, odată cu apelul lui Rosalie, cu dispariţia lui Gabriel, cu întoarcerea la Arvieux, înviase brusc.

Îi era atât de greaţă, încât în gara în care trebuia să schimbe trenul, fu nevoită să alerge la toaletă. Îşi vomită micul dejun, însă nu se simţea mai bine când sări pe scara trenului cu doar câteva secunde înainte de plecare. Îşi interzise să se mai gândească la ceea ce o aştepta după ce va ajunge, la faţa lui Tim şi a lui Anton, la paloarea lui Rosalie, la cuvintele pe care se vor strădui să şi le spună.

Pe la mijlocul după-amiezii, o voce gravă anunţă că trenul intră în gara Montdauphin-Guillestre şi ea simţi că leşină.

Pe peron nu era multă lume. Ambre îi reperă imediat pe geamul vagonului. Rosalie, neschimbată, stătea lângă un panou. Avea buclele negre date pe spate şi faţa obosită. Îşi strângea la piept geanta de mână, ca şi cum se temea să nu i-o smulgă cineva. Mai departe, mult mai departe, chiar la capătul peronului, mai retras, Tim (el trebuia să fie, Ambre nu distingea decât o siluetă cu o claie de păr ciufulit) aştepta cu doi copii pe care îi ţinea de mână. Cel mai mic trebuie să fi fost Timotee. Celălalt ţopăia de pe un

picior pe altul, făcându-şi buclele să danseze în jurul capului. Sophie… Ce mult crescuse!

Uşile trenului se deschiseră cu un zgomot mecanic şi Ambre sări de pe scară cu valiza ei mică în mână. Mergea cu paşi greoi, târşâiţi, îndreptându-se spre Rosalie. Picioarele păreau că nu vor să înainteze. Rosalie scruta călătorii. Ambre îi făcu un semn cu mâna liberă şi Rosalie străbătu ultimii metri care le separau.

Nu rostiră niciun cuvânt. Ambre lăsă valiza jos, la picioarele ei. Rosalie o îmbrăţişă şi rămaseră aşa, nemişcate, lipite una de alta, câteva secunde.

— Eşti bine? întrebă Ambre când Rosalie îşi slăbi strânsoarea.

Nu ştia ce altceva să zică. Rosalie îi ignoră întrebarea şi clătină din cap, apoi îşi trecu o mână prin părul lui Ambre.

— Nu te-am recunoscut aşa, zise ea cu voce înăbuşită, fără vlagă. L-ai vopsit?

— Da.

— E drăguţ.

Nu era negrul ca pana corbului din perioada prieteniei cu Angela. Era un maro cald, acaju. Lui Marc îi plăcea mult, zicea că îi dă o expresie mai însufleţită.

— Tim e acolo cu copiii.

Îi arătă cele trei siluete care aşteptau la capătul peronului. Timotee se căţărase în braţele lui Tim. Sophie se învârtea în jurul lor, sărind într-un picior.

— Anton a rămas în apartament, adăugă ea.

Ambre dădu din cap. Îşi luă valiza şi o urmă pe Rosalie.

— N-ai veşti? o întrebă ea, în timp ce mergea.

— Am sunat de treizeci de ori. Poate chiar mai mult. Intră căsuţa vocală.

Ambre nu avu timp să simtă pe deplin angoasa pe care o presupuneau ultimele cuvinte, căci se apropiau de Tim şi de copii şi stomacul i se strânse.

Se schimbase enorm de când îl văzuse ultima dată, în apartamentul din Frontignan unde se sufocau de căldură.

Părea mai bătrân, mai adult. Şi totodată mai grav. Totuşi încă purta unul dintre veşnicele lui hanorace. Şi avea acelaşi păr şaten ciufulit. Nu-şi lăsase barba să crească. Ochii lui aveau aceeaşi culoare căprui-deschis, dar… Iată ce i se schimbase. Ochii. Îşi pierduseră blândeţea. Tim nu mai avea privirea lui de copil. Ultimii ani o şterseseră.

— Salut!

Era o voce mai aspră. Mai bărbătească. Ambre abia o recunoscu.

Ea îşi drese vocea înainte de a-i răspunde:

— Salut!

El se apropie şi o sărută pe fiecare obraz. Un sărut convenţional. Nu neapărat călduros. Nu cel pe care te-ai aştepta să-l primeşti după atâta timp. Era jenat. La fel de mult ca ea.

Ambre îşi îndreptă atenţia asupra copiilor pentru a risipi stânjeneala. Timotee era un băieţel cu pieptul bombat, cu obraji bucălaţi, cu ochi rotunzi, arborând un aer serios, de persoană adultă, care îţi provoca râsul. Avea deja buclele mamei şi ale surorii lui.

— Bună, micuţule, i se adresă Ambre, lăsându-se pe vine.

El se ascunse în spatele lui Tim.

— Vino aici, îi zise Rosalie. Vino să spui bună ziua.

Alături, Sophie o cerceta pe Ambre cu atenţie, uşor neîncrezătoare. Ar fi fost incapabilă s-o recunoască. Era o adevărată domnişorică acum, cu părul lung, cu chipul delicat. Avea ochi migdalaţi şi brăţări la fiecare mână.

— Salut, Sophie, zise Ambre. Nu ne-am văzut de mult.

Schiţă un zâmbet care se voia încurajator. Sophie rămase tăcută, tot neîncrezătoare.

— Sophie, interveni Rosalie, este Ambre. Nu ţi-o aminteşti?

Fetiţa scutură din cap.

Nu, bineînţeles că nu-şi amintea. Avea doi ani ultima dată când Ambre călcase prin Arvieux. Nu păstra nicio amintire despre acea vizită fugitivă. Şi totuşi, gândi

Ambre, când era bebeluş, o hrănise cu biberonul, îi îngânase cântece de leagăn, petrecuseră împreună ore în şir plimbându-se pe străduţele din Arvieux cu căruciorul acela greu.

— Spune bună ziua, insistă maică-sa.

Sophie îşi molfăia cu nervozitate degetul. Înaintă cu timiditate spre Ambre, care se aplecă pentru a-i da un sărut pe obraz.

Când se ridică, încercă să-şi ascundă faţa stacojie, răvăşită de ruşine, luându-şi din nou valiza. Nu mai era decât o fantomă pentru ei, o vagă cunoştinţă. Îi abandonase pe toţi. Cu laşitate. Pur şi simplu pentru că îi fusese frică să-şi înfrunte amintirile.

— Mergem? întrebă ea.

— Da, mergem.

Traversară holul gării. Sophie tropăia cu paşi mici şi repezi înaintea lor. Din când în când, se întorcea şi o privea pe Ambre cu o neîncredere amestecată cu multă curiozitate. Apoi îşi relua cursa, sărind cu ambele picioare de la un pătrat la altul, pe pardoseala în tablă de şah a gării.

— Mă duc să plătesc parcarea, zise Rosalie, când ieşiră din hol.

Tim continua să înainteze în direcţia maşinii, ţinându-l pe micuţul Timotee de mână şi supraveghind-o pe Sophie cu coada ochiului. Ambre îi urmă. El deschise portierele. Fetiţa intră în maşină cu un salt vesel. Tim îl instala pe Timotee în scaunul de bebeluş.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, e în regulă.

Apoi trecu la volan. Ea rămase în picioare, lângă maşină, un pic încordată.

— Rosalie o să urce în spate, cu copiii.

Ea se aşeză cu stângăcie pe scaunul din faţă. Se lăsă o tăcere grea, pe care niciun ţipăt de copil nu o întrerupse. Cum

Rosalie nu se întorcea, Tim se hotărî în cele din urmă să vorbească:

— Porţi rochii acum?

Ambre nu ştia dacă glumeşte, fiindcă avea încă acel aer grav şi nu zâmbea. Îşi trase rochia peste genunchi.

— Aăă… da.

Ea se străduia să înghită în sec. Tăcerea se amplifica.

— Şi mi-am schimbat şi…

Urma să-i arate părul, dar el o întrerupse:

— Da, l-ai vopsit din nou.

— Mda.

Portiera din spate se deschise şi Rosalie urcă. Timotee începu imediat să gesticuleze pentru a-i atrage atenţia.

— Stai cuminte, Tim. Aproape că am ajuns acasă.

Maşina demară încet şi părăsi parcarea, începuse să ningă. Zgomotul ştergătoarelor umplea tăcerea din habitaclu.

— Ai avut o călătorie plăcută? întrebă Rosalie.

Ambre ghici că era categoric interzis să se vorbească despre Gabriel şi despre absenţa lui în faţa copiilor.

— Da, a fost cât pe ce să pierd legătura, dar sunt aici.

Schiţă un zâmbet crispat. Rosalie îi arătă strada.

— Ai văzut, nu s-au zgârcit cu decoraţiunile de Crăciun anul acesta! zise ea cu un entuziasm forţat. Preferatul lui Sophie este un ren uriaş pe care l-au instalat în piaţa Fontaine.

— Nu! Acum nu mai e! o corectă fetiţa, cu voce subţire.

— Atunci care e? întrebă Ambre, intrând în joc.

Sophie îi aruncă o privire circumspectă, dar se decise până la urmă să-i răspundă, cu glas măsurat, rămânând în defensivă: – Sunt urşii.

— Urşii?

— Urşii-polari.

— Da, interveni Rosalie. Au instalat nişte urşi-polari în mărime naturală care se dau cu patinele în faţa şcolii lui Sophie.

— Oh!

Sophie dădu din cap, cu un aer deja mai relaxat.

— Este departe de aici şcoala ta?

— Oh, da! zise fetiţa făcând ochii mari. Nu este-n Franţa! Nu este pe planetă!

— Sophie! exclamă mama ei, încruntându-se. Nu este frumos să minţi, ţi-am mai spus.

Fetiţa clătină din cap.

— Dar nu e în Franţa, mami!

Rosalie îi mărturisi lui Ambre, pe un ton de scuză:

— Este în plină perioadă de minciuni…

În faţă, Tim îşi păstra privirea fixată asupra drumului, tăcut.

— Atunci unde este şcoala ta, Sophie? întrebă Ambre.

— Este în stele. În stele, dar sus de tot! mai sus decât Turnul Eiffel.

— Nu!

— Ba da! mai sus şi decât tine!

— Nu te cred!

Sophie îşi uitase neîncrederea şi timiditatea. Foarte fericită că cineva se interesa de ea, petrecu drumul sporovăind, stârnită frecvent de Ambre.

Rosalie se cufundase iar în gândurile ei, cu o figură îngrijorată. Cât despre Tim, el rămânea de piatră.

Cabanele de pe păşunile alpine defilau, îngropate sub zăpadă. Ningea mai abundent acum. Intrară în Arvieux. Toate străzile erau luminate de ghirlande care scânteiau. Ici şi colo, câte un stand cu castane coapte, un altul cu vin fiert. Maşina o luă pe nişte străduţe pe care Ambre nu le recunoştea şi opri în faţa unei clădiri care îi era complet străină. Cum ea nu se mişca, Rosalie zise:

— Am ajuns.

Portierele se trântiră. Tim o ajută pe Rosalie să-l dezlege pe Timotee din scaunul de bebeluş.

— V-aţi mutat?

Rosalie ridică imediat capul, uşor mirată.

— De doi ani, zise Tim.

Rostite de el, cuvintele sunau ca un reproş. Ambre încercă să-şi ascundă faţa în fularul gros. Valiza ei refuza să iasă din portbagaj. Se chinui câteva secunde în tăcere.

— Ne-am mutat aici la naşterea lui Timotee, adăugă Rosalie cu voce blândă, pentru a atenua stânjeneala.

Tim înainta deja spre imobil cu băieţelul în braţe. Sophie se agăţă de mâna lui Rosalie.

— Mami?

— Da?

— Cum o cheamă?

— Pe cine, comoara mea?

— Pe doamna.

— O cheamă Ambre, ţi-am mai spus.

Intrară toţi în holul imobilului, unde trona un brad. Tim apăsă pe interfon şi se auzi vocea lui Anton. Aceeaşi. Cu o uşoară inflexiune în plus.

— Da… este deschis.

Se treziră toţi cinci în lift, înghesuiţi, ferindu-şi privirea.

Ce naiba caut aici? îşi repeta Ambre. Ar fi putut să se afle la Lyon, pe canapeaua ei, cuibărită lângă Marc, ar fi putut să-şi petreacă ziua privindu-l în tăcere cum citeşte. În loc de asta, era acolo, singură cu vinovăţia ei, înfruntând cu greu trăsăturile trase ale lui Rosalie, pe cei doi copilaşi ai ei, pe care nu-i văzuse crescând, muţenia lui Tim, aerul lui de reproş. Şi ce era mai rău urma să vină…

Intrară în apartamentul a cărui uşă fusese lăsată întredeschisă.

— Anton? strigă Tim, lăsându-l jos pe micuţul Timotee.

Copiii începură să alerge pe hol. Rosalie se întoarse spre Ambre.

— Pune-ţi valiza aici. Ai un cuier în spatele uşii.

Ea îşi lăsă paltonul, fularul, mănuşile şi o urmă pe Rosalie. Inima îi bătea nebuneşte. În stânga era bucătăria, în capăt camerele în care tocmai dispăruseră copiii. Era un apartament nou-nouţ, pe care Rosalie îl decorase cu gust, dar Ambre abia dacă remarcă acest lucru. Intrară într-o încăpere din dreapta. Livingul. Fotolii mari. O pereche de cârje puse la intrare. Un scaun cu rotile pliat lângă peretele din fund. Nişte covoare negre, groase, pe

pardoseală. Şi Anton bineînţeles… Anton prăbuşit într-unul dintre fotolii, cu un aer nonşalant, arogant, măsurând-o din priviri, cu un zâmbet batjocoritor.

— Ah, iată-l şi pe oaspetele nostru, *special guestl*

Ceva se schimbase în vocea lui. Avea un pic de cinism, de sarcasm usturător.

Ambre înaintă spre el, ţeapănă, cu faţa inexpresivă, căci nu ştia cum ar trebui să reacţioneze. Anton slăbise. Torsul, braţele, frumoşii lui umeri musculoşi, totul se topise. Dar nu era mai puţin frumos, dimpotrivă. Zvelteţea îi accentua trăsăturile, făcând să iasă în evidenţă contururile colţuroase ale maxilarelor, proeminenţa pometţilor. Ochii adânciţi în orbite străluceau mai tare decât oricând cu un verde frumos.

— Tu chiar aştepţi ocaziile *cu adevărat speciale* pentru a te deplasa!

Remarca ţâşni ca o lovitură de bici. Ambre încremeni, la câţiva centimetri de el, incapabilă să se prefacă, să-l sărute pe obraz, să schiţeze un zâmbet.

— Am fost… ocupată.

Îi era ciudă că trebuia să se justifice, că folosea scuze atât de jalnice, că avea vocea atât de nesigură.

— Atunci spune-mi tot, draga mea Ambre, cu ce ai fost ocupată? Continui să distrugi relaţii?

Ea înghiţi în sec, înţepenită în faţa fotoliului său.

— Nu, reuşi să-i răspundă.

— Nu? Ai un iubit oficial acum?

Rosalie îşi drese vocea în spatele ei.

— Ambre, vrei să bei ceva?

Ea făcu stânga-mprejur, uşurată de această diversiune.

— Da, cu plăcere.

Cu atât mai rău pentru Anton. Cu atât mai rău dacă ea nu-l salutase. El nu se va supăra din cauza asta. El o detesta. Chiar şi după atâţia ani. Poate că Tim îi povestise… poate ştia că, în timp ce el agoniza într-o râpă, apoi la spital, aflând că nu va mai putea să-şi folosească picioarele, ei erau în Sud, făceau dragoste, dansau în

fiecare seară, împărţeau apartamentul pe care Anton îl alesese pentru el şi Tim…

Ambre trecu prin faţa lui Tim, care era la fel de încordat ca şi ea, şi se duse după Rosalie în bucătărie.

— Vrei un ceai? O cafea? Am şi sucuri de fructe.

— Un ceai ar fi bun.

Se sprijini de blatul de bucătărie, cu mâinile uşor tremurânde.

— Îmi pare rău, murmură Rosalie, arătând înspre living.

Ea nu avea absolut nicio vină, vru să-i spună Ambre, dar Tim apăru pe neaşteptate, cu un aer la fel de grav ca mai înainte. I se adresă lui Ambre, spre marea ei mirare:

— S-a schimbat.

Ghicind că vorbea despre Anton, ea dădu din cap. Mâinile continuau să-i tremure sprijinite de blatul de bucătărie.

— De când cu accidentul şi cu tot ce a urmat… este aşa tot timpul, cu toată lumea… nu are ceva cu tine.

Ea dădu din nou din cap. Nu era sigură că el spune adevărul.

Apa fierbea în ceainic. La chiuvetă, cu faţa spre fereastră, Rosalie îşi lăsase privirea să se piardă în depărtare. Tim căuta un subiect pentru a sparge tăcerea.

— E prima dată când vii aici?

— Da. Şi tu… adică voi? răspunse ea cu gura uscată.

— Nu. Am încercat să venim în mod regulat.

Începu să răzuiască ceva de pe blatul de bucătărie pentru a-şi masca tulburarea.

— Anton este naşul lui Timotee, adăugă el.

Ambre încuviinţă, remarcând cu durere că nu mai ştia nimic despre vieţile lor.

— Gabriel a fost mereu prezent pentru Anton… în timpul spitalizării, al recuperării…

— S-a străduit să fie prezent… interveni Rosalie.

— A fost un sprijin preţios.

Ambre asculta, nemişcată, tot mai ruşinată la fiecare cuvânt pe care îl auzea, încercă să schimbe vorba:

— Anton nu ştie nimic?

Ei înţeleseră că făcea aluzie la Gabriel, la plecarea lui. Tim fu cel care îi răspunse: – Nu. Absolut nimic. Gabriel nu a vorbit cu nimeni despre asta… Ca şi cum s-ar fi hotărât de pe o zi pe alta…

— Şi fratele lui?

Rosalie scutură din cap.

— Mi-a interzis categoric să-i alertez familia.

Tăcură când ceainicul începu să fluiere.

— Telefonul lui mobil… este tot închis de când a plecat?

— Da.

Rosalie se puse în mişcare cu gesturi lente, deschizând un dulap de perete şi luând o ceaşcă.

— A plecat fără haine. Doar cu actele şi cu bani. Ca şi cum avea să se întoarcă foarte repede.

— Şi chiar aşa va fi, fără îndoială…

— Au trecut deja patru zile.

Ambre nu mai găsi nimic să răspundă. Rosalie turnă în ceaşcă apă fierbinte şi i-o întinse. Se răspândi o aromă de ceai verde cu mentă.

Voia să întrebe dacă se întâmplase ceva recent, un eveniment important, dacă Gabriel se arătase deosebit de secretos, dacă mai dispăruse vreodată, dacă era posibil să aibă probleme, dar îşi dădea seama că ratase prea multe lucruri şi că nu putea să pună nişte întrebări la întâmplare câtă vreme nu era decât o necunoscută în mijlocul lor, câtă vreme

Anton, care era naşul lui Timotee şi cel mai bun prieten al lui Gabriel, nu avea nicio informaţie, iar Rosalie, propria lui soţie, era lăsată pradă îngrijorării.

Aşa că rămase încremenită acolo, în liniştea bucătăriei, în timp ce noaptea cobora peste Arvieux.

Marc! Uitase să-l sune.

— Trebuie să dau un telefon… mă întorc.

Rosalie încuviinţă din cap, schiţând un zâmbet forţat.

Ambre se izolă în camera pe care i-o arătase Rosalie. Dormitorul părinţilor. O fotografie de familie era agăţată

deasupra patului. În ea, Timotee era bebeluş. Probabil că nu avea mai mult de două luni. Fotografia fusese făcută aici, în noul lor apartament.

Vocea lui Marc răsună în aparat, uşor anxioasă.

— Draga mea!

— Sunt OK, Marc. Am ajuns cu bine. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun imediat…

— Nu-i nimic.

Ea ghici că el stătea pe canapea. Probabil că-şi petrecuse toată ziua cu nasul în cărţile lui.

— Prietena ta rezistă?

— Se ţine tare în faţa copiilor.

— Şi tu? Eşti bine? Ai o voce obosită.

Părea îngrijorat. Ea regretă că nu putea să-şi pună capul pe pieptul lui, să se simtă la căldură, în siguranţă.

— Sunt bine…

— Nu s-ar zice.

— Doar că… mai sunt şi alţi prieteni aici… nişte prieteni comuni.

— De la hotelul din Hautes-Alpes?

— Da.

Ea tăcu câteva clipe. Marc aştepta.

— I-am cam neglijat pe toţi… mi se pare ciudat să mă regăsesc în mijlocul lor… mă întreb ce caut aici.

Înţelese prea târziu că n-ar fi trebuit să rostească ultima frază. Marc răspunse imediat:

— Vrei să vin să te iau? Dacă nu te simţi bine, pot veni să te iau. Mă urc în maşină şi…

— Nu, Marc.

— Eşti sigură, fiindcă…

— Nu.

Vorbise cu voce fermă, categorică, şi putea să-şi imagineze surprinderea lui. Nu era obişnuit ca ea să fie atât de directă.

— Bine, zise el.

— Mă voi întoarce foarte repede. Mâine sau poimâine.

— Este pustiu aici fără tine.

— Da… şi aici la fel.

— Mă suni mâine?

— Da, promit.

— Te iubesc.

Marc nu se putea abţine să n-o spună. Ea îşi înăbuşi un uşor oftat de exasperare. Nu ştia de ce o irita atât de mult chestia asta.

— Şi eu.

Ambre ciuli urechea. Copiii erau în living, râdeau amândoi în hohote.

— Pe mai târziu, Marc.

— Da. Pe mai târziu. Ai grijă de tine.

Ceaiul ei aburind fusese pus pe măsuţa din bucătărie. Tim se întorsese lângă Anton în living. Rosalie, ghemuită lângă chiuvetă, îi dădea piureul de fructe lui Timotee, cu privirea pierdută în gol. Băieţelul era mânjit până la urechi, dar ea nici nu observa.

— Vrei să te ajut? Vrei să te duci să te odihneşti?

Rosalie tresări. Nu o auzise intrând. Se ridică şi Timotee începu să ţipe, cerându-şi piureul de fructe.

— Nu, eşti drăguţă. Dar nu reuşesc să dorm.

— Dacă ai chef să te întinzi măcar…

— Nu, sunt bine.

În bucătărie se aşternu din nou tăcerea. Rosalie îi lăsase borcanul de piure lui Timotee, care îi lingea marginile cu lăcomie.

— Este frumos.

— Poftim?

— Fiul tău. Este frumos.

Rosalie dădu din cap încet, cu un aer buimac. Nu reuşi nici măcar să zâmbească.

— Mda… E drept că-l vezi pentru prima oară.

— Sophie este mulţumită că are un frăţior?

— Da. Asta a făcut-o să se schimbe mult.

A crescut, s-a maturizat.

— N-aş fi recunoscut-o.

Îşi zâmbiră, încă timid, dar simţindu-se mai bine.

— Te îmbătrâneşte… părul aşa.

— Ah.

— Ei bine! Vreau să zic… pari o tânără matură.

— Ah, repetă Ambre, căci nu ştia ce altceva să răspundă.

— Eşti tot cu Marc? Marc îl cheamă, corect?

— Da, Marc. Şi încă suntem împreună.

Ambre pomenise de el o dată sau de două ori în timpul convorbirilor lor telefonice.

— Pe el l-ai sunat?

— Da. El este… se îngrijorează cu uşurinţă.

— Atunci te vei întoarce repede. Doar no să-l laşi singur de sărbători.

— Oh, să ştii că se descurcă fără mine.

Se lăsă din nou tăcerea. Rosalie se uită pe fereastră. Ca şi cum se aştepta să-l vadă pe Gabriel apărând acolo, patru etaje mai jos. Ambre se străduia să ia o înghiţitură de ceai. Era atât de fierbinte, încât îi dădură lacrimile.

Timotee o trăgea pe maică-sa de pantaloni şi ea îl luă în braţe.

— Ce le-ai zis copiilor?

Rosalie verifică dacă Sophie nu era cumva prin zonă. O auziră râzând în hohote în living, cu Anton şi Tim. Cât despre Timotee, el era mult prea ocupat să-şi lingă degetele pline de piure de fructe pentru a le asculta.

— La început, n-am ştiut ce să spun… am zis că, fără îndoială, s-a dus să facă nişte cumpărături… şi după aceea m-am gândit că puteam să mint un pic… să înfrumuseţez lucrurile… cu Crăciunul, ştii tu…

— Ce le-ai spus?

— Că s-a dus să le dea o mână de ajutor spiriduşilor lui Moş Crăciun, care erau copleşiţi.

Râse jenată.

— E o prostie! Nu ştiu cum mi-a venit în minte chestia asta… dar mi s-a părut că sună bine pe moment.

Ambre îi zâmbi.

— Ai dreptate, sună bine ca poveste.

— Da, însă… ei cer să discute cu el… şi cu spiriduşii.

— Ah.

Un nou hohot de râs strident le parveni din living, urmat de vocea lui Anton, care striga:

— Ai pierdut!

Rosalie îi citi probabil gândurile, fiindcă şuşoti:

— Este blând când vorbeşte cu copiii.

Apoi reveni la îngrijorările ei:

— N-a mai făcut niciodată aşa ceva… n-a mai plecat niciodată, nici măcar la cumpărături, fără să-mi spună unde este. Mă cunoaşte…

— N-ai nicio pistă? Adică nicio idee despre ce ar fi putut să se întâmple?

— Nu! Tocmai asta mă scoate din minţi!

Apoi adăugă, coborând vocea:

— Anton nu mă ajută… Nu o arată, dar văd bine că e mort de îngrijorare.

Neştiind ce să răspundă, Ambre se mulţumi să clatine din cap.

— E bine că sunteţi aici… pentru Sophie şi Timotee… Se apropie Crăciunul, casa este plină… nu se gândesc prea mult la tatăl lor… au impresia că totul este în regulă.

Privirea i se îndreptă din nou spre fereastră, pe furiş.

— Mă gândeam… pentru seara asta, am putea găti ceva special… copiii au impresia că este sărbătoare imediat ce văd o prăjitură.

— Vrei să mă ocup eu? Pot să mă duc să cumpăr câte ceva.

— Ştii, am maşina mea acum. Pot să ţi-o dau. Eu trebuie să le fac baie copiilor, dar ar putea să te însoţească Tim.

Ea răspunse cam prea în grabă:

— Nu, e în regulă. Mă voi descurca şi singură.

Rosalie îi explică pe unde să ajungă în parcarea subterană şi Ambre dispăru fără a fi nevoită să dea ochii cu Tim sau cu Anton, foarte mulţumită să evadeze pentru câteva ore din apartament.

Maşina lui Rosalie nu era tocmai nouă. Era o rablă al cărei motor tuşea prea tare. După sezonul de iarnă de la Les Mélezes, Rosalie hotărâse să-şi ia liber şase luni

pentru a se ocupa de Sophie. Sezonul de vară. Dar nu-şi mai reluase niciodată munca. Se îndrăgostise de meseria de mamă cu normă întreagă. Trăiseră doar din salariul de profesor al lui Gabriel. Nu-i dădeau banii afară din casă şi viaţa era scumpă în Arvieux, dar păreau fericiţi. Când Rosalie o suna, Ambre n-o auzea niciodată plângându-se. Astăzi, la volanul rablei sale, se întreba dacă nu cumva apăruseră probleme cu banii, odată cu naşterea lui Timotee, ceea ce ar explica în parte dispariţia lui Gabriel.

Supermarketul era înţesat de lume cu câteva zile înainte de Crăciun. Îi luă o veşnicie să cumpere ingredientele necesare pentru a face o prăjitură cu ciocolată şi paste gratinate (parcă ştia că celor mici le plăceau la nebunie). După aglomeraţia de la raioane, fu nevoită să aştepte mult şi bine la coadă la casă. Când ajunse la maşină, supermarketul se închidea.

În apartament, îi găsi pe Sophie şi pe Timotee proaspăt spălaţi şi îmbrăcaţi în pijamale. Anton nu părăsise canapeaua din living, iar Tim nu-l părăsise pe Anton.

— Ah, te-ai întors! zise Rosalie, scoţând capul pe uşa bucătăriei. Am crezut că ai dispărut şi tu.

Încerca să glumească, dar tonul suna fals.

— Era plin de lume. O nebunie! răspunse Ambre, lăsând cumpărăturile pe masa din bucătărie. Copiilor nu le este foame?

— Au mâncat toate piureurile de fructe din frigider.

— Îmi pare rău…

— Nu-ţi face griji, îţi vor ierta totul în schimbul unei prăjituri cu ciocolată.

Ambre aranjă cumpărăturile şi se apucă de treabă. Rosalie trebuia să se ocupe de Timotee. Avea de luat nişte medicamente – pentru o bronşită serioasă – şi ea trebuia să-i aplice un balsam cu uleiuri esenţiale.

Ambre prefera să fie singură în bucătărie decât în living cu Anton.

Din când în când, Sophie venea să bage capul pe uşă. O observa cu atenţie, rămânând la o distanţă rezonabilă,

adulmeca aroma care ieşea din cuptor şi pleca înapoi cu paşi mărunţi şi grăbiţi.

Când uşa se deschise încă o dată, cu un scârţâit uşor, Ambre se răsuci brusc, gata se prindă în capcană pe fetiţă.

— Te-am văzut, pofticioase!

Doar că se trezi în faţa lui Tim, care era uşor stânjenit.

— Oh, îmi pare rău…

— Am venit să văd dacă ai nevoie de ajutor.

— Nu, e în regulă. Nu cred că am nevoie de un ajutor de bucătar ca să fac nişte paste *coquillettes* la cuptor, răspunse ea cu un aer amuzat.

El ridică din umeri, fără să zâmbească.

Înainte glumeam. Înainte glumeam tot timpul. Acum are în permanenţă un aer grav. Şi-a pierdut privirea de copil şi tot ce o însoţea.

Ambre încercă să treacă peste momentul de stânjeneală:

— Lucrezi tot în domeniul restaurantelor?

— Nu mai am decât colaborări ocazionale. Seara şi în weekenduri.

— Ah… Ai un alt job în restul timpului?

— Nu. Trebuia să mă ocup de Anton. Şi-a petrecut aproape doi ani într-un centru de recuperare, cred că ştii.

Nu, nu ştiu. Clătină din cap compătimitoare.

— Aşa că încercam să fiu mereu acolo în timpul zilei.

Patru ani la căpătâiul lui Anton, fără să-l lase singur un minut. Ea înţelegea mai bine acum aerul grav care nu-l mai părăsea, dificultatea lui de a glumi.

Tim continuă, pe un ton mai lejer:

— Dar o să mă angajez din nou acum. Anton reuşeşte să meargă în cârje când nu este prea obosit… Vrea să reînceapă să lucreze.

— Ce-o să facă?

— Îţi mai aminteşti de Maxime, fratele meu?

Evident că îmi amintesc! N-am uitat nimic.

— Da, bineînţeles.

— I-a găsit un curs de formare în domeniul

informaticii, la distanţă. Studiază acasă de două luni deja. După ce termină, Maxime a promis că ar putea să-i obţină un post în firma la care lucrează el.

— O să vă mutaţi la Tours atunci?

— Vom vedea. Dar, în principiu, da.

Se aşternu din nou tăcerea câteva clipe. Ambre profită pentru a scoate pastele gratinate din cuptor, puse cu precauţie tava fierbinte pe blatul de bucătărie şi băgă în cuptor prăjitura cu ciocolată, pe care tocmai o terminase.

— Şi tu? întrebă Tim.

— Eu am găsit un job într-un magazin de haine. Imediat ce m-am întors de la Lyon.

Nu cumva să vorbeşti de Frontignan…

— Am început ca vânzătoare şi acum sunt responsabilă de magazin, adăugă foarte repede.

— Uau! Bravo!

— Oh, să ştii că n-a fost greu… n-am făcut decât să-mi petrec tot timpul acolo.

Îşi dădu seama că vocea ei căpătase un uşor accent sarcastic.

— Dar nu mă plâng, magazinul merge bine.

— Eşti singură?

Întrebarea căzu atât de brutal, încât ea întoarse privirea:

— Nu… sunt cu… cineva.

— De mult timp?

Era pur şi simplu curios, atâta tot. Atunci de ce se simţea atât de sufocată de întrebările lui?

— De doi ani.

— E bine.

Tim schiţă un zâmbet. Primul de când venise ea.

— Vorbiţi despre căsătorie şi copii?

— Nu!

— De ce un „nu” atât de vehement?

Zâmbea cu jumătate de gură, aproape batjocoritor. Şi chipul lui îşi recăpătase, pentru foarte scurt timp, expresia de altă dată. Ea respinse imaginile aceluiaşi chip, pe pernă, în Frontignan. Un chip pe care îl putuse observa în

fiecare dimineaţă, vreme de şaizeci şi patru de zile, mai precis.

— Pentru că… pentru că n-am ajuns până acolo.

— Se poate întâmpla foarte repede.

— Nu şi în cazul nostru.

Se lăsă din nou tăcerea câteva secunde. Tim îşi frecă mâinile de blugi.

— Vrei să-i chem pe ceilalţi? întrebă el în cele din urmă. Pastele gratinate sunt gata…

— Da… Cheamă-i.

Rosalie aranjase masa. Tim se oferi să-l instaleze pe Timotee în scaunul lui înalt

(refuza să mănânce pe un scaun normal). Ambre o dusese pe Sophie să se spele pe mâini. Anton se deplasase cu dificultate până la masa din bucătărie.

— Sophie, mănâncă încet!

Fetiţa înfuleca lacomă pastele gratinate. Dădea peste tot, în jurul farfuriei, în pahar, pe jos.

— Sun p ea bune, răspunse ea cu gura plină.

Ambre o privi cu un zâmbet recunoscător. La masă, nimeni nu vorbea mult. Stânjeneala nu se risipise cu adevărat şi prezenţa lui Anton tensiona atmosfera.

— Paste *coquillettes* gratinate… zise el în tăcerea care se prelungea.

Acelaşi ton sarcastic, răutăcios. Ambre luă o gură de apă, simţind cum i se strânge stomacul.

— Crezi că va fi de ajuns ca să recuperezi tot ce ai ratat?

Sarcasmul îşi atinse ţinta. Anton vorbea despre absenţa ei, despre tăcerea ei. Ştia unde să lovească.

Tim încercă să intervină fără prea mare convingere: „Anton, e în regulă”, ceea ce nu făcu decât să atâtea lucirea de răutate din ochii prietenului său.

— Ah, asta este, ne întoarcem de unde am plecat… Tim, bravul cavaler care îşi apără prinţesa.

Tonul lui era mai aspru decât oricând. Ambre lăsă furculiţa din mână şi se ridică de la masă.

— Mă duc la toaletă.

Se va mulţumi să se izoleze câteva secunde. Cât să-şi revină, să-şi potolească furia care îi creştea în piept. Pe hol, auzi vocea subţirică a lui Sophie, distingându-se clar în tăcerea glacială din bucătărie: – Mami, de ce se ceartă naşu' cu doamna?

— Sophie, nu se vorbeşte cu gura plină!

— De ce se ceartă naşu' cu doamna?

— Nu este doamna, Sophie, este Ambre.

— Mami, de ce…

— Nimeni nu se ceartă, scumpo. S-a dus la toaletă.

— Doamna?

— Da, doamna, dacă vrei să-i spui aşa.

Ambre rămase sprijinită de uşa toaletei mai multe secunde. Se strădui să respire lent. Îi era ciudă acum că refuzase ca Marc să vină după ea. *Ce naiba caut aici*?

Când se întoarse în bucătărie, regăsi aceeaşi tăcere glacială. Rosalie strânsese farfuriile şi tava cu pastele gratinate. Pusese pe masă desertul.

— Cine a făcut prăjitura, mami?

— Ambre.

Timotée întinse mâna, încercând să repete ce spusese sora lui:

— Cine făcut prăji?

— Ambre, îi răspunse Sophie cu voce serioasă.

Tim tăie prăjitura şi servi fiecăruia câte o felie, fără niciun cuvânt.

— Mai ştiţi ceva despre hotelul Les Mélezes?

Ambre se simţise obligată să vorbească pentru a sparge tăcerea. Rosalie primi întrebarea cu uşurare.

— Hotelul merge la fel de bine. De altfel, am văzut-o pe Sylviesăptămân a trecută. Cu Maxence.

Băieţelul pe care-l aveau, ea şi Michel. Atunci, Sylvie îi mărturisise lui Rosalie că încercau să aibă un al doilea copil.

— Ah, şi Andréa a părăsit hotelul. O să se stabilească definitiv în Italia. O să se însoare.

— Cu o italiancă?

— Da. Cea mai bună prietenă a uneia dintre surorile

lui.

Toată lumea renunţase la relaţiile trecătoare, îşi zise Ambre. Toţi se aşezaseră la casa lor. Până şi Andréa.

Rosalie declară că era timpul să-i ducă pe copii la culcare. Părăsi bucătăria şi, în liniştea apăsătoare care urmă, Ambre se grăbi să strângă masa şi să spele vasele pentru a nu fi nevoită să-i înfrunte pe Anton şi pe Tim.

În sfârşit, Rosalie se întoarse.

— Vreţi o cafea? Un ceai?

— Nu, mersi. Mă duc să mă uit la televizor.

— Tim?

— Da, o cafea.

În acest timp, Ambre începu să aranjeze farfuriile în dulap. Tim veni s-o ajute.

— La hotel nu mai sunt aşadar decât nou-veniţi? întrebă ea.

— Da, aproape. În afară de Daniel şi Delphine. Ei au rămas fideli postului.

— V-aţi mai dus pe acolo?

Tim clătină din cap cam prea repede. Oare era dureros pentru el să-şi imagineze că s-ar întoarce la etajul trei? La mansardă? în fosta lor cameră?

— Nu, nici eu, răspunse Rosalie. Am fost adeseori invitaţi de Sylvie şi de Michel, dar în dependinţa lor, ştii tu. Au mărit-o când a venit pe lume bebeluşul. E drăguţ cum au amenajat. Au împărţit în două încăperea principală ca să facă o cameră pentru cel mic.

Îşi băură cafeaua discutând despre tot felul de nimicuri. Momentele de tăcere deveniră din ce în ce mai dese, aşa că Ambre se ridică.

— Rosalie, te superi dacă mă culc mai devreme? Sunt epuizată de călătorie…

— Nu, nicio problemă!

Abia aştepta să fie singură, liniştită, după această zi grea.

— Anton şi Tim dorm pe canapeaua extensibilă din living. Mă gândeam să te repartizez în camera lui Sophie. Te deranjează?

— Absolut deloc.

— Timotee se trezeşte des noaptea, prefer să dormi cu Sophie.

— Nicio problemă, Rosalie.

Sophie dormea deja în camera ei cufundată în beznă. Într-un colţ, Rosalie pusese o saltea pe podea, cu o pătură şi o pernă.

— O să fii bine? şuşoti ea.

— Este perfect.

— OK, atunci… noapte bună.

— Noapte bună.

Uşa se închise fără zgomot şi, minute în şir, Ambre nu auzi decât sonorul televizorului din living. Nimeni nu vorbea. Sau poate că vorbeau în şoaptă pentru ca ea să nu-i audă.

Un foşnet de pătură o făcu să tresară, în pofida întunericului, o zări pe Sophie care o cerceta curioasă din patul ei, cu ochii holbaţi.

— Cine-i acolo? şuşoti fetiţa.

— Sunt eu, Ambre.

Fetiţa clipi sceptică.

— Doamna, adăugă ea.

Sophie se ridică şi se aşeză turceşte în pat.

— De ce dormi acolo? De ce nu dormi cu naşu' şi cu marele Tim?

— Marele Tim?

— Da! îi răspunse Sophie în şoaptă. Micuţul Tim este frăţiorul meu. Marele Tim este iubitul naşului.

— Ah…

— De ce nu dormi cu ei?

Ea se gândi o secundă înainte de a răspunde:

— Pentru că… pentru că sunt iubiţi, bineînţeles. Aşa că dorm împreună, numai ei doi. Ca tati şi mami.

— Uneori, micuţul Tim doarme cu tati şi cu mami.

— Da, fiindcă el este mic. Eu sunt mare.

Sophie o observă câteva secunde, mijind ochii.

— Tu n-ai iubit?

Ambre zâmbi.

— Ba da, am unul. Este la Lyon.

— De ce este la Lyon?

— Pentru că acolo este casa noastră.

— Dar tu de ce eşti aici?

Un nou moment de tăcere.

— Pentru că sunt o prietenă a mamei tale. N-am mai văzut-o de mult.

— Eu nu te cunosc.

— Dar eu te cunosc.

— Mincinoaso!

Acuzaţia era fără drept de apel. Ambre răspunse cu blândeţe:

— Ba da, este adevărat. Te-am cunoscut când erai bebeluş. Nu aveai încă dinţi şi plângeai tot timpul.

— Mincinoaso!

— Îţi dădeam biberonul şi, uneori, când mama ta lucra, eu aveam grijă de tine. Şi te plimbam pe aici, prin Arvieux, cu marele Tim. Tu nu ştiai să mergi. Erai într-un cărucior pentru bebeluşi.

— Mincinoaso!

De data asta, acuzaţia nu mai era aşa de sigură, semăna mai mult cu o întrebare.

— Am fost cu tine de primul tău Crăciun. Am mers la slujba de la miezul nopţii, în Arvieux, cu mama ta şi cu marele Tim. Ea ţi-a făcut cadou o brăţară cu pandantiv. Un trandafiraş din aur. O rază, de la Rosalie.

Sophie rămase tăcută, ţinându-şi răsuflarea.

— Mai ai brăţara? şopti Ambre.

O văzu pe fetiţă dând din cap şi ridicându-se din pat, cu gesturi încete. Se îndreptă spre un dulap. Se auzi un clic. O veioză roz-bombon pusă pe noptieră lumina slab încăperea şi Ambre putu să descopere universul lui Sophie. O lume de păpuşi, de bentiţe, de rochii. Într-un colţ, nişte animăluţe de pluş. Sub fereastră, o măsuţă de toaletă cu oglindă.

Sophie deschise dulapul şi se urcă pe o ladă cu jucării pentru a ajunge la rafturile cele mai înalte.

— Lasă-mă pe mine, n-aş vrea să cazi.

Ambre se apropie şi o dădu jos pe Sophie de pe ladă.

— Este acolo sus. Lângă jocul de loto cu figuri geometrice.

Ambre zări o cutiuţă de bijuterii ornată cu cristale albastre. Era plină de tot felul de fleacuri cu perle multicolore, în mijlocul cărora Ambre reperă brăţara de aur.

— N-o mai porţi?

— Nu! ripostă Sophie pe un ton categoric.

— E prea mică?

— Păi, da! Ce proastă eşti!

Ambre ridică brăţara cu delicateţe. Evident că era prea mică. Rosalie o cumpărase când Sophie avea doar cinci luni.

— Să ştii că ai putea să recuperezi pandantivul şi să-l agăţi la unul dintre colierele tale.

Sophie o privi cu neîncredere.

— Vrei să încerc?

Fetiţa ridică din umeri, încă sceptică. Aşa că Ambre se aşeză pe lada cu jucării şi începu să desprindă trandafiraşul de la brăţară.

— La ce colier vrei să-l agăţ?

— La ăla.

Era un colier gros ale cărui perle semănau cu nişte cuburi din lemn în culori ţipătoare.

— Eşti sigură? Nu mai bine la acesta?

Ambre văzuse un colier foarte fin, cu zale din aur, în mijlocul tuturor acelor flecuşteţe din plastic. Era cu siguranţă un lănţişor de botez. Sophie fusese botezată, ca şi Timotee.

— OK, zise fetiţa.

Ambre reuşi să agaţe trandafiraşul de zalele lănţişorului pe care i-l puse fetiţei la gât. Foarte fericită, aceasta se întoarse sărind în sus de bucurie până la pat şi se aruncă pe el.

Ambre dădu să se întoarcă şi ea la salteaua ei când privirea îi fu atrasă de o ţesătură roşie, din dulapul lui Sophie, încă deschis. Era o ţesătură fină, uşoară, de un

roşu-rubiniu, agăţată pe un umeraş, deasupra unui palton. Se apropie lent, cu încetinitorul parcă, şi îşi trecu degetele peste material. Aceea era, fără îndoială. Eşarfa pe care i-o dăruise lui Sophie în timpul iernii petrecute la cabană. Eşarfa de la Philippe.

Vocea lui Sophie o făcu să tresară:

— Ce faci?

— Eu… eu ţi-am dăruit această eşarfă.

Sophie o privi nedumerită.

— De Crăciun? Odată cu trandafirul de la mami?

— Nu… era înainte de Crăciun. Îţi plăcea la nebunie să te joci cu ea, aşa că ţi-am dăruit-o.

Şi Ambre stinse veioza roz-bombon, căci avea lacrimi în ochi şi nu voia să i le vadă Sophie.

Odată ajunsă sub pătură, încercă să-şi stăpânească valul de emoţie care o asalta, să-şi potolească tremurul mâinilor şi bătăile inimii. În ciuda senzaţiei de sufocare, în ciuda furtunii care i se dezlănţuia în minte, pentru prima dată de când coborâse din tren în acea dimineaţă, nu se mai întreba ce caută acolo. Nu. Se gândea că era timpul să fie acolo.

3

Era aproape amiază când se trezi. Nu auzise când se sculase Sophie şi nici agitaţia din apartament. Totuşi acesta fremăta. Timotee cerea ceva cu ţipete puternice, Rosalie o certa pe Sophie în bucătărie, iar din living se auzeau vocile lui Anton şi Tim.

O nouă căsuţă a calendarului de Advent, atârnat la intrare, fusese deschisă. Sophie, fără îndoială. 22 decembrie.

— Salut, Sophie, salut, Rosalie!

Rosalie era în faţa blatului de lucru, bombănindu-şi fata care îşi vărsase iaurtul pe jos.

— Hei, salut, Ambre! Sophie, scumpo, spune bună ziua.

— Bună ziua.

— Îmi pare rău… n-am văzut cât e ceasul… n-am auzit nimic…

— Ai făcut bine că te-ai odihnit. Doar eşti în vacanţă, nu?

Îi zâmbi şi Ambre o întrebă din privire: *Vesti de la Gabriel*? Rosalie clătină imperceptibil din cap. 22 decembrie. Gabriel lipsea în continuare. Mai erau trei zile până la Crăciun.

— Ne gândeam să mergem să ne plimbăm prin oraş. Te aşteptam. Mai am câte ceva de cumpărat. Ce zici?

Asta voia să însemne că Rosalie nu terminase de cumpărat cadourile copiilor. Nu cu evenimentele din ultimele zile.

— Îmi convine.

— Există un patinoar în aer liber.

— Grozav!

Sophie încuviinţă şi începu să molfăie lănţişorul de aur de la gât. Rosalie se aplecă intrigată.

— Ce ai acolo, comoara mea?

— Doamna mi l-a dat.

— Ce tot spui?

— Ea mi l-a dat, mami.

Fetiţa arătă cu degetul înspre Ambre.

— Oh, eu… doar am agăţat pandantivul pe lănţişor. Sophie mi-a zis că nu mai poate să-şi poarte brăţara.

Privirea lui Rosalie se tulbură pentru câteva clipe şi Ambre avu neplăcuta impresie că făcuse o gafă.

Sophie aştepta să i se dea drumul pentru a o zbughi în living.

— Mami! Vreau să mă duc să mă joc acolo!

— Da, du-te, comoara mea!

Sophie nu stătu pe gânduri şi dispăru alergând.

— Îmi pare rău, Rosalie… poate că n-ar fi trebuit…

— Nu, nu-i nimic. Era lănţişorul mamei mele… mi se pare ciudat să-l văd la gâtul lui Sophie cu… trandafirul.

Ambre înghiţi în sec, stânjenită.

Vin după ani întregi de tăcere şi tot mai găsesc un mijloc de a face totul pe dos.

— Voiam să pregătesc ceva de mâncare, dar Anton a sugerat că am putea mânca afară… sunt standuri cu cartofi

prăjiţi şi cu sandvişuri calde.

— E o idee bună.

Ambre se înarmă cu mult curaj pentru a-i saluta pe Tim şi pe Anton în living.

— Salut!

Vocea îi era lipsită de jovialitate. Stătea ţeapănă lângă uşă. Tim abia zâmbi.

— Salut.

Anton tocmai se ridica în picioare cu greutate, sprijinindu-se în cârje.

— Oh, sunt dezolat. Te-am trezit? Copiii aşteaptă de aproape două ore să iasă în oraş, dar nu voiam să te deranjăm…

Tim îi făcu semn discret să nu răspundă nimic şi ea îşi luă rapid tălpăşiţa.

Copiii erau foarte entuziasmaţi la ideea de a se zbengui pe străzi şi de a merge să mănânce cartofi prăjiţi. Sophie sărea în jurul lui Rosalie, iar Timotee, molipsit de veselia surorii lui, scotea strigăte de bucurie.

— Mergem să-i vedem, mami?

— Sophie, calmează-te!

Erau în holul apartamentului. Copiii îşi puseseră gecile, căciulile şi mănuşile. Nu-l mai aşteptau decât pe Anton.

— Mergem să-i vedem, mami?

— Pe cine, draga mea?

— Pe spiriduşii care lucrează cu tati.

Tim scăpă pe jos legătura de chei pe care o ţinea în mână. Rosalie răspunse foarte repede pentru a-şi ascunde stânjeneala:

— Nu, comoara mea. Au prea mult de lucru. Crăciunul este peste trei zile.

— Dar tati se va întoarce?

— De Crăciun? Evident!

— Dar n-a sunat.

— Nu. Are mult de lucru. Tocmai ţi-am spus, Sophie. Nu asculţi? se enervă Rosalie.

Tim încercă să creeze o diversiune:

— Anton! Grăbeşte-te!

Îi răspunse o înjurătură însoţită de zgomotul unei cârje căzute pe podea. Tim băgă capul pe uşa livingului.

— Ai nevoie de ajutor?

— Lasă-mă un pic.

Tonul era aspru.

— Doar n-o să-ţi iei cârjele, o să…

Fusese cât pe ce să spună ceva de genul: O *să-ţi fie greu să ne urmezi*, *o să rămâi în spatele copiilor*, *o să ne încetineşti*, dar se abţinu.

— Ştii ceva, Tim, dacă te-aş asculta, aş fi încă în patul de spital, încercând să-mi mişc degetele de la picioare!

— Anton, e-n regulă…

— E adevărat ce spun! „Menajează-te, odihneşte-te, fii atent”. Mă calci pe nervi, Tim!

— Anton, gata.

Pe hol, Sophie îşi întorsese feţişoara spre maică-sa, interogând-o din priviri. Rosalie îi făcu semn să nu se îngrijoreze, lucrurile aveau să se aranjeze.

Vocea lui Anton, tărăgănată, cinică, se auzi din nou:

— Uite, n-ai decât să-i ceri lui Ambre să m-ajute. Vom discuta un pic, n-am mai vorbit de mult amândoi.

Tim se întoarse spre ea stânjenit. Copiii se uitau fix la ei, aşa că Ambre dădu din cap şi intră în living. Anton aproape că ajunsese la uşă. Buzele lui schiţară un zâmbet sardonic văzând-o în faţa lui.

— Poţi să-mi dai braţul?

Ea i-l întinse, fără nicio altă formă de amabilitate. El îşi abandonă una dintre cârje şi se sprijini de ea. Cântărea tone. Ea îl bănui că se lasă dinadins cu toată greutatea.

— E totul bine? întrebă Sophie din hol.

— Da, scumpo, venim.

Ambre se puse în mişcare, cu ghearele de pasăre de pradă ale lui Anton agăţate de braţul ei. Mergând în faţă, Tim nu îndrăznea să se întoarcă.

Fericiţi la culme să fie afară, copiii începură să alerge, în ciuda avertismentelor lui Rosalie, care trebuia să se ţină după ei pentru a nu-i pierde din ochi. Tim îi urma

cu paşi grăbiţi, ca şi cum voia să evite cu orice preţ să se afle în prezenţa lui Ambre şi a lui Anton.

Anton mergea încet, Ambre se întrebă dacă n-o făcea dinadins ca să se distanţeze de ceilalţi şi să fie singur cu ea. Aşa că decise să i-o ia înainte: nu se punea problema ca scurta ei vizită să se transforme într-un coşmar pentru toată lumea din cauza lui.

— Ce rost are comedia asta, Anton?

El o privi cu un zâmbet insolent, prefăcându-se că nu înţelege.

— Ce comedie?

— Comentariile tale. Ideea de a merge la braţul meu. De altfel, de ce trebuie să fac asta?

Cârja lui rămase înţepenită într-o movilă de zăpadă şi îi luă câteva secunde s-o scoată. Încă un prilej de a se mocăi.

— Trebuie să mă ajuţi să merg, pentru că şi din vina ta sunt astăzi aşa, nu?

O testa, aştepta o reacţie.

— Este vina mea că ai căzut într-o râpă? ripostă ea cu voce tăioasă.

— Da… îmi furaseşi iubitul… a trebuit să plec în Norvegia, pe pârtii periculoase, ca să uit că fusesem înlăturat de o fată… care nici măcar nu era foarte drăguţă… Ceva greu de suportat!

Ea îi susţinu privirea fără să clipească, fără vreo umbră de emoţie.

— N-ar fi trebuit să fiu în Norvegia, ştii bine… Trebuia să fiu la Frontignan. În locul tău.

Continua să zâmbească şi ochii lui verzi păndeau cea mai mică tresărire pe faţa ei.

— Nu vei reuşi să mă faci să mă simt vinovată. Chestia asta merge poate cu Tim, dar nu cu mine.

Zâmbetul lui se lăţi, plin de răutate.

— Crezi că el se simte vinovat?

— Din acest unic motiv este împreună cu tine astăzi!

Replica avu efectul unei palme, însă Anton continuă să zâmbească.

— Măi să fie… şi eu care credeam că mă iubeşte la nebunie…

— Mda… dar ştii ce, ai jucat bine faza cu prăbuşirea în râpă pentru a-l recupera.

Ambre se bucură că sunt departe de ceilalţi, foarte departe în urmă. Fiindcă îşi putea da şi ea frâu liber cinismului.

— Trebuie să mărturisesc că am fost inspirat, răspunse Anton. De tine… Mi-am amintit de cea mai mare lovitură de teatru a ta: ţi-ai tăiat venele pentru a încerca să-l păstrezi pe Philippe, nu?

Ea nu se aştepta s-o atace aşa. Se crispă un moment, dar chipul ei îşi recăpătă rapid expresia impasibilă, uşor dezgustată.

— Vezi tu, am vrut să fiu mai original… şi se poate spune că am reuşit mai bine decât ai făcut-o tu atunci. Aşa că îţi mulţumesc, Ambre.

— Sunt încântată că te-am putut ajuta să recuperezi pe cineva care nu te iubeşte.

I se păru că în sfârşit îl atinsese. Un văl uşor trecu peste ochii lui, dar dispăru repede. Zâmbetul îi era încă întipărit pe faţă.

— Totuşi n-am stat liniştit foarte mult timp, draga mea Ambre. Ştiam că mă confrunt cu un adversar redutabil.

Tăcu câteva secunde pentru a întreţine suspansul.

— Mi-am zis că n-o să te dai bătută atât de uşor. Că o să te lupţi un pic. M-am întrebat ce aveai să ne pregăteşti… o să te spânzuri… o să iei medicamente… oh, m-am gândit chiar la înec! Prin Lyon trece Ronul, nu? Dar tu eşti destul de fricoasă. Aşa că am pus pariu că o să iei medicamente. Îţi place mult patosul. Ai fi putut să ne oferi o plecare melodramatică, cu o scrisoare de o stupiditate ridicolă pe patul de moarte… cam ca rândurile pe care i le-ai scris lui Tim pe cartea aia… *Micul prinţ*.

Rânji, dar Ambre tot nu reacţiona.

— După cum vezi, m-am înşelat. Nu te-ai luptat nici măcar o secundă.

Mai departe, copiii se opriseră în faţa unui stand cu castane coapte şi Rosalie îi ajungea din urmă gâfâind. Tim întoarse capul şi, îngrijorat, îi observă pe Ambre şi pe Anton care continuau să stea înţepeniţi în mijlocul străduţei.

— Înaintează. Tipul tău ne aşteaptă, zise ea cu bruscheţe.

Se puseră din nou în mişcare, cu o încetineală exasperantă.

— Spune-mi, Ambre. Am o întrebare care nu-mi dă pace: Timţ i-o trăgea?

Surprinderea o lăsă fără cuvinte pentru câteva clipe şi Anton jubilă.

— Deci?

— De ce te interesează?

— Ştii, cu mine nu mai reuşește s-o facă…

— Taci dracului, Anton!

— A devenit impotent.

— TACI DRACULUI!

Anton se delecta. Ea îl fulgeră cu privirea şi el nu insistă, căci se apropiau de standul cu castane unde se opriseră copiii, Rosalie şi Tim.

— Sophie, nu o să mâncăm castane. O să luăm nişte sandvişuri şi cartofi prăjiţi.

Sophie protesta. Timotee îşi apropiase mâinile de recipientul din fier în care se coceau castanele.

— NU, TIMOTEE! încetaţi amândoi!

Rosalie îşi împinse fiul cam brutal, iar el începu să plângă.

— Ne continuăm drumul şi nu vreau să vă mai aud! Rămâneţi lângă noi, nu mai alergaţi! îi aşteptăm pe Anton şi pe Ambre!

Tim îl luă pe băieţel de mână, în timp ce Sophie mergea din ce în ce mai repede, alergând.

— Sophie! Ce-am zis eu?

Anton se întoarse spre Ambre.

— Dă-mi braţul!

Ea i-l întinse şi Anton se agăţă de el, cu oribilul său

zâmbet cinic. Apoi din nou făcu în aşa fel încât să încetinească suficient pentru a rămâne amândoi departe de ceilalţi.

— Nu mi-ai zis mare lucru despre viaţa ta, Ambre. A redevenit la fel de insignifiantă cum era înainte să ne întâlneşti pe noi?

— Care este pentru tine definiţia unei vieţi insignifiante?

El o privi fără să înţeleagă. Ea continuă imediat:

— Dacă presupunem că o viaţă insignifiantă se limitează la a mânca, a defeca şi a sta aşezat într-un scaun cu rotile, atunci nu, viaţa mea nu este insignifiantă.

O scânteie se aprinse în privirea lui Anton. O scânteie de amuzament.

— Aşadar tu faci şi altceva în afară de a mânca, a defeca şi a munci? Ieşi mult în oraş? Ai prieteni? Pun pariu că nu… n-ai fost niciodată dotată pentru aşa ceva.

— Nu, ai dreptate… nu fac mare lucru în plus. Dar eu măcar fac sex.

Replica ei îi smulse un hohot de râs neaşteptat lui Anton. În faţa lor, Tim se întoarse şi le aruncă pe furiş o privire, pe cât de îngrijorată, pe atât de intrigată.

— Dădaca mea ne supraveghează, comentă Anton cu amărăciune. Crezi că-şi face griji pentru răutăţile pe care pot să ţi le spun eu sau pentru cele pe care poţi să mi le spui tu?

— Pentru ambele, fără îndoială.

— Nu peste mult timp, o să propună să ne oprim, ca să-mi menajez picioarele. N-ar fi bine să-i bag cârja asta pe gât, ce crezi?

— Cred că ar trebui să-l laşi în pace.

— Ţi-au mai rămas ceva sentimente pentru el?

— Doar un pic de compasiune. Trebuie să fie un infern pentru el să trăiască zi de zi cu tine.

El o privi cu un amestec de animozitate şi de jubilaţie.

— Totuşi a alergat imediat la mine când l-am chemat. Te-a lăsat baltă, scumpo, fără nicio ezitare.

Singurul lucru pe care-l găsi de spus pecetlui mărturia slăbiciunii ei:

— Nu l-aş fi împiedicat.

— Ştiu.

Zâmbea mai larg decât oricând.

— Văd că mă deteşti la fel de mult, zise ea.

— Şi tu nu?

— Nu, eu nu te detest. Nu mai eşti decât o legumă. Îmi este un pic milă de tine. Atâta tot.

Faţa lui Anton împietri instantaneu şi ea ştiu că, de data asta, câştigase.

Totuşi îşi zise că, dacă Marc ar fi auzit-o, ar fi considerat-o detestabilă şi ar fi avut dreptate.

Ce noroc că petreceau această zi pe străzile din Arvieux, în mijlocul turiştilor, al colindelor de Crăciun, al agitaţiei, al strigătelor copiilor… Ambre nu mai era nevoită să stea singură cu Anton. Nu mai era nevoită să rostească niciun cuvânt. Intrau prin magazine înţesate de lume, aşteptând îndelung prin raioane, apoi la casă, îi supravegheau pe copii, îi ajungeau din urmă. Timotee şi Sophie erau prea ocupaţi pentru a vorbi despre Gabriel. Era o diversiune perfectă.

Astfel, când se întoarseră în apartament, se făcuse ora cinei şi erau cu toţii prea istoviţi ca să mai discute. Ambre se gândi că ziua care lua sfârşit însemna o zi mai puţin de înfruntat absenţa lui Gabriel, privirea lui Anton şi a lui Tim, amintirile… Mâine va fi probabil în trenul de Lyon. După-amiază cel târziu va fi lângă Marc, în apartamentul lor, în siguranţă în braţele lui.

Cu cât se apropia Crăciunul, cu atât se profila mai bine întoarcerea lui Gabriel. Cu siguranţă va fi acolo pe 24 decembrie. El şi Rosalie plănuiseră să petreacă Ajunul cu copiii şi să-i ia cu ei la slujba de Crăciun. Nu ar putea s-o rateze. Orice ar avea de rezolvat, va fi acolo.

— Ce veţi face pe 25? întrebă Ambre în timp ce ea şi Rosalie puneau masa în bucătărie.

— Eram invitaţi la fratele lui Gabriel, împreună cu părinţii lui. Dar biletele de tren costau prea mult. Am decis

că o să le facem o vizită mai târziu, în ianuarie. Poate de Epifanie.

— Aşadar veţi fi toţi patru aici?

Rosalie zâmbi, copleşită doar la simpla evocare a acelei mese în familie.

— Da, vom fi toţi patru. Şi tu?

— Oh, noi o să mergem la părinţii lui Marc pe 25. Dar pe 24, întrucât părinţii mei sunt în călătorie în Maroc de Crăciunul acesta, vom petrece seara amândoi, la noi acasă.

Marc îi propusese să comande masa de la un restaurant cu livrare, însă Ambre hotărâse că se va ocupa chiar ea de cină. Va fi în concediu şi detesta să nu facă nimic. Pregătirea mesei o va ţine ocupată două zile.

— Poate că va veni şi Mathieu la noi… Nu are nimic planificat.

— Este tot singur?

— Tot… şi pentru totdeauna cred.

Rosalie schiţă un zâmbet trist. Ambre ridică din umeri. Acest lucru n-o mai afecta câtuşi de puţin. Nici măcar fratele ei nu părea să fie supărat.

Culmea ironiei, petrecea mai mult timp cu frate-său acum, că plecase de-acasă. Fiind prieten cu Marc, Mathieu venea adesea să cineze sau să vorbească despre benzi desenate cu el. Ambre şi Mathieu nu-şi mai vorbeau ca înainte, ci aveau un punct comun în prezent: Marc. Ceea ce era suficient ca să menţină între ei un simulacru de relaţie.

— Marc mai are fraţi sau surori? întrebă Rosalie.

— Are o soră mai mare pe care nu o prea vede. Trăieşte în Anglia.

— Va veni şi ea de Crăciun?

— Da. Cu soţul. Un englez.

— Se pare că va fi o masă plăcută.

— Da. Ar trebui să fie plăcută.

Anton şi Tim intrară în bucătărie, urmaţi de Timotee şi de Sophie. Anton îşi rezemă cârjele de masă, după care se trânti pe scaunul lui cu un mormăit. Nu schimbase nicio vorbă şi nicio privire cu Ambre de la sfârşitul micii lor

discuţii – faptul că se auzise numit „legumă” îi închisese pliscul.

Rosalie aşeză salata verde pe masă, iar Ambre, friptura de vită tăiată. Timotee începu să gesticuleze arătând spre carne:

— Vreau! Vreau!

O tăcere grea se lăsă în timp ce Rosalie servea pe toată lumea, apoi ea se aşeză la loc pe scaun şi întrebă:

— Băieţi, voi ce planuri aveţi pentru Crăciun?

— O să luăm cina la părinţii lui Anton, împreună cu sora lui, răspunse Tim, în timp ce partenerul său începea să mănânce, cu un aer morocănos, fără să mai aştepte pe nimeni.

— Ea ce mai face?

— Bine. Lucrează enorm şi îşi petrece mult timp ocupându-se de Anton, dar o face cu zâmbetul pe buze. Permanent.

După felul în care vorbea despre ea, Tim părea într-adevăr s-o aprecieze. Ambre îşi amintea fotografia pe care i-o arătase Anton în urmă cu cinci ani. O fată superbă, cu aceiaşi ochi verzi şi cu acelaşi păr blond, cu un aer delicat şi blând.

— Mami, o să cântăm în seara asta? întrebă Sophie.

— Nu, scumpo, nu în seara asta.

— Dar când, mami?

— Mâine-seară. Miercuri, nu marţi.

— Cântaţi? se miră Ambre.

— Da, răspunse Rosalie, cu ochi scânteietori. Îţi aminteşti ce mult îmi plăcea să cânt… Ei bine, am reuşit să înfiinţez un cor la Arvieux.

— Extraordinar!

— Iniţial, era doar un cor de copii. Pentru cei înscrişi la catehism. Dar tot vorbind cu mamele din sat, în piaţa La Fontaine şi prin alte părţi, am reuşit să adun un număr suficient de persoane pentru a forma un proiect asociativ. Un cor părinţi-copii, ştii… ni se părea ceva drăguţ. În cele din urmă, ideea l-a entuziasmat pe preot şi corul catehismului a fuzionat cu proiectul nostru. Acum sunt

vreo treizeci de părinţi şi copii care cântă.

— Printre care tu şi Sophie.

Sophie încuviinţă mândră, imitând-o pe maică-sa.

— Miercuri seara este seara noastră, între fete. Suntem doar noi două. Timotee şi Gabriel rămân aici, „între băieţi”, cum zic ei.

Auzind numele tatălui său, Timotee începu să strige:

— Taţi! Taţi!

— Taţi cântă ca o cizmă! Ce bine că nu cântă cu noi! replică Sophie, ceea ce îi făcu să râdă pe toţi, chiar şi pe Anton.

— Veţi cânta pentru slujba de la miezul nopţii? întrebă Ambre.

— Nu, pentru slujbă sunt doar copiii de la şcolile din sat. Dar organizăm un mic concert la biserică în 26 decembrie.

— Grozav! Ce cântaţi?

Sophie răspunse cu un aer serios:

— „Foreveuyan”.

Ambre se uită la ea fără să înţeleagă. Rosalie zâmbi.

— Sophie mai trebuie să progreseze la engleză! Cântăm *Forever Young* al formaţiei Alphaville.

— Aaah!

Toată lumea de la masă izbucni în râs, chiar şi Sophie.

În timp ce Rosalie termina de şters vesela, Ambre se izolă în camera lui Timotee pentru a-l suna pe Marc. Era o cameră mai mică decât cea a lui Sophie şi plină de animale de pluş în mărime naturală. Un iepure, o ţestoasă şi o veveriţă tronau pe o cutie de Lego.

— Salut, Marc!

— Salut, draga mea! Eşti bine?

— Da. Şi tu?

— Oh, da. Te aştept! exclamă el vesel, apoi continuă pe un ton mai grav. Soţul prietenei tale s-a întors?

Ea tăcu o clipă.

— Nu.

— La naiba!

Părea sincer dezolat.

— Mda.

— O să sune la poliţie?

— Nu vorbeşte despre aşa ceva deocamdată.

— Ar trebui poate să-i sugerezi…

— Nu! Nu vreau s-o sperii! Este deja destul de dificil pentru ea, cu copiii care întreabă de tatăl lor.

— Sincer, tu crezi că se va întoarce?

— Va fi aici mâine. Sunt sigură de asta.

Marc decise să nu mai insiste. Pe fundal, se auzea televizorul. Ambre şi-l imagina întins pe canapea, în faţa ecranului. Îşi făcuse cu siguranţă o cafea – bea litri întregi. Poate că îşi pusese o pătură pe picioare. Când erau amândoi în apartament, ea asta făcea mereu, punea un pled peste picioarele lor.

— Şi tu? întrebă Marc. Vii mâine?

— Da. Voi fi acolo mâine-seară.

— Vei fi în patul nostru mâine-seară?

Ea nu prea era obişnuită cu tonul ăsta jucăuş și se bucură cu atât mai mult să-l audă.

— Da, voi fi în patul nostru mâine-seară.

— Grozav! Am cumpărat toate ingredientele pentru masa din

24 decembrie. Un curcan, nişte castane şi tot ce trebuie pentru buturuga de Crăciun2. Am luat ciocolată neagră cu 75% cacao. Cea care îţi place ţie.

Ea zâmbi, înduioşată.

— Super! Eşti adorabil.

— Va fi primul Ajun al Crăciunului la noi acasă. Trebuie ca totul să fie perfect.

— Va fi perfect.

Ea auzi cum, în baie, Rosalie îi ajuta pe Sophie şi pe Timotee să se spele pe dinţi, în câteva minute, îi va duce la culcare.

— Marc, trebuie să te las. Copiii o să se culce în curând şi eu mă aflu în camera băieţelului.

— OK.

— Te sărut… Noapte bună.

— Noapte bună, scumpo. Pe mâine… în patul nostru.

— Da, pe mâine… în patul nostru.

Copiii merseseră la culcare într-o hărmălaie veselă. Apoi Rosalie se întorsese în bucătărie şi făcuse ceai pentru Ambre. Cât despre Anton şi Tim, ei se uitau la televizor în living.

În timp ce pe masă ceştile fumegau, Rosalie strângea în mână de câteva clipe o bucată de hârtie mototolită.

— Este biletul lui Gabriel?

— Da.

— Pot să-l văd? zise cu ezitare Ambre.

— Oh, da! Bineînţeles! Nu e nimic secret.

Rosalie îi întinse hârtia şi Ambre o puse pe masă, alături de ceaşca ei.

Dragă Rosalie.

Nu mă detesta şi (*mai ales*) *nu te panica*.

A trebuit să plec în grabă pentru a rezolva o problemă. Îţi voi explica totul la întoarcere. N-o pot face acum, este o poveste lungă. Voi fi acasă cât mai repede, imediat ce totul se va rezolva. Nu-ţi face griji. Nu îi îngrijora nici pe fratele meu, nici pe părinţii mei.

Îmbrăţişează-i pe copii pentru mine. Mă voi întoarce foarte repede.

Gab

PS: *Nu uita de cadoul meu de Crăciun*)

Vă iubesc

Ultimele cuvinte fuseseră aruncate în grabă pe hârtie, abia erau lizibile.

În rest, mesajul nu conţinea nimic în plus faţă de ceea ce Rosalie îi spusese deja. Tonul se voia degajat şi glumeţ, ca şi cum această plecare era ceva cât se poate de anodin. Totuşi trecuseră cinci zile şi Gabriel tot nu se întorsese. Ce gen de problemă necesita cinci zile pentru a fi rezolvată?

— Chiar nu vezi niciun motiv? întrebă Ambre ridicând capul.

— Nu. Niciunul.

— Ascultă, Rosalie, m-am gândit că… poate am ratat

eu ceva… aţi avut probleme amândoi.

Rosalie clătină din cap cu însufleţire.

— Nu. Am avut o perioadă complicată iarna trecută… griji legate de bani care ne-au stresat şi… câteva certuri, dar nimic grav.

— S-au rezolvat?

— Certurile? Da!

— Nu, problemele legate de bani.

— Oh…

Rosalie îi evită privirea, uşor jenată.

— Da… aproape.

Ambre aşteptă ca ea să înghită o gură de ceai pentru a declara:

— Ar fi trebuit să-mi spui. Am nişte economii. Aş fi putut să vă ajut.

— Nu… nu voiam să deranjăm pe nimeni. Nici pe tine, nici pe altcineva. Cu toţii avem micile noastre griji.

Este vina mea. Am fost atât de distantă, încât n-au îndrăznit să ceară.

— Ştiu că n-am prea sunat… bolborosi ea, jenată la rându-i, dar… ai fi putut să-mi spui despre asta.

— E în regulă, Ambre. Nu te îngrijora.

— Ar fi trebuit să sun mai des. Am fost absentă…

— N-o să fiu eu cea care te blamează, după ce am dispărut un an! zise Rosalie cu un zâmbet trist. Fugim cum putem.

Ambre încercă cu greu să se apere:

— Oh, eu… eu nu fugeam, eu… aveam prea mult de lucru şi…

Rosalie nu credea o iotă. Ştia exact de ce anume încerca Ambre să fugă.

— Îmi închipui că n-a fost prea uşor, zise ea.

Ambre ghici fără prea mare greutate că voia să-i vorbească despre Tim, despre Frontignan, despre lunile care urmaseră. Dar ea nu voia decât un lucru: să scape de discuţia asta. Cu orice preţ.

— Nu, e OK. Pe bune, Rosalie. Eram mulţumită să mă întorc la Lyon. Îmi lipsise. Iar jobul de la magazin e grozav.

Mă distrez.

Ce mincinoasă oribilă.

Rosalie îi zâmbi. Era o prietenă adevărată. Tot se mai prefăcea că o crede.

Îşi terminară ceaiul cam prea repede, arzându-şi limba şi gâtul. Se întinseră şi căscară. Amândouă aveau chef să se culce, dar era încă prea devreme. Atunci Ambre întrebă:

— Ce altceva am mai ratat?

Rosalie aruncă o privire furişă înspre living.

— Tim şi-a pierdut mama.

Ambre primi vestea ca un upercut în stomac. *Şi-a pierdut mama şi eu nu eram acolo*. Poate că, la urma urmei, din cauza asta îi dispăruse privirea de copil. Nu din cauza lui Anton. Nu doar din cauza lui. *A stat doi ani la căpătâiul lui Anton, în fiecare zi, la centrul de recuperare şi şi-a pierdut mama…*

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu voce înăbuşită.

— Suferea de anorexie.

Ambre îşi amintea de acest lucru. Revedea fotografiile de la Maxime şi Lisa. O femeie slabă şi plăpândă, care trebuia să se ajute de cârje pentru a merge.

— A avut o cădere de potasiu care a dus la un stop cardiac, reluă Rosalie. Acum un an.

Ambre încremeni câteva secunde, îngrozită, în faţa ceştii goale.

— Ei… ei reluaseră legătura?

Rosalie dădu din cap ca pentru a spune *Da şi nu. nu chiar*.

— Fratelui lui Tim i s-a născut un copil, explică ea. Tim a fost ales ca naş. Maxime a dat vestea familiei şi asta a dus la deblocarea unor lucruri. Dar nu şi cu tatăl său. Tim şi el se detestă şi acum. Însă cu mama lui, da. S-au sunat de mai multe ori. La fel cu fratele lui mai mare. Tim nu era pregătit să-i revadă. Nu imediat. Cel puţin, îşi telefonau.

— Şi ea a murit.

— Da.

Rosalie avea un aer grav. Ambre era palidă.

— I-au… i-au spus-o? întrebă ea cu o voce sugrumată.

— Ce anume?

— Că era vina lui… că ea a murit din cauza lui… Spune-mi că nu i-au aruncat chestia asta în faţă!

Rosalie ridică din umeri.

— Habar n-am, Ambre. Tim nu vorbeşte despre asta.

— Sper din tot sufletul că n-au îndrăznit.

— Şi eu sper.

— Nu are nevoie de aşa ceva. Nu cu jigodia asta de Anton care îl face responsabil de handicapul său. Care i-o repetă în fiecare zi!

Rosalie se uită urât la ea. Ambre ridicase vocea şi ea se temea să nu fi auzit-o băieţii.

— Ce, adică nu-i adevărat? reluă Ambre mai încet. Anton nu îl ţ ine prizonier, profitând de vinovăţia lui?

— Nu este ce crezi, Ambre…

Rosalie vorbea cu glas calm, liniştit. Ambre clătină din cap.

— Este un ticălos. A încercat să mă culpabilizeze şi pe mine! în după-amiaza asta!

— Nu este ceea ce crezi, repetă Rosalie. Tim e cel care nu vrea să plece.

— Din cauza şantajului, evident!

Rosalie ezită să-i răspundă, dar, în faţa furiei lui Ambre care era pe punctul de a exploda, renunţă.

— Mai vrei ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Vrei să faci un duş înainte de a te culca? Poate ţi-ar prinde bine…

— Da, o să fac…

Ambre se ridică de pe scaun cu mişcări încete, încă şocată de ceea ce tocmai aflase, încă furioasă pe Anton.

Duşul nu o linişti deloc.

Ajunsă în cameră, se aşeză pe pătuţul lui Sophie, o privi dormind câteva secunde, apoi o sărută pe păr. Îşi pierduse mirosul de bebeluş.

Se întinse pe salteaua ei, crispată încă de furie.

Mâine va fi la ea acasă, cu Marc. Mâine îşi va scoate toate astea din minte, cel puţin seara.

Şi după aceea?

— Desert tradiţional de Crăciun, o ruladă cu ciocolată, cu aspect de trunchi de copac.

4

Când îşi amintea de Frontignan, de cele şaizeci şi patru de zile de fericire discretă de la Frontignan, de căldură îşi amintea mai întâi. O căldură sufocantă. Care îi împiedica să doarmă.

Şi uneori să facă dragoste. Trupurile li se lipeau de saltea, părul le era ud, mâinile jilave, răsuflările fierbinţi… Apoi îi revenea gustul limonadelor cu gheaţă pe care le beau în cafeneaua San Antonio, în apropiere de plajă. Simţea şi înţepătura apei sărate. Se scăldaseră în fiecare zi, fără excepţie. Şi când lucrau ziua, se trezeau mai devreme, la ora 6 sau 7, pentru a merge să se scalde. Toată plaja era numai a lor. Spuneau că o privatizaseră şi se instalau pe şezlonguri, pe cele care trebuiau închiriate şi care costau o avere pentru jumătate de zi. Şi zâmbeau ca nişte copii pentru că făceau ceva interzis şi riscau să fie amendaţi. Odată, chiar făcuseră dragoste pe unul dintre aceste şezlonguri, într-o zi în care ploua şi în care nimeni n-ar fi îndrăznit să iasă afară.

Când se gândea la Frontignan, regăsea atmosfera micuţei pieţe de lângă plajă. Larma era asurzitoare, dar i se păruse întotdeauna plăcută. Se auzeau oamenii vorbind tare, strigând unii la alţii. Se auzeau copiii plângând sau râzând. Foşnetul ţesăturilor, clinchetul bijuteriilor – „Este argint, domnişoară!” –, zgomotul înăbuşit al cuţitului care cădea pe tarabă şi tăia în două un pepene galben sau verde. Se auzea muzică mereu, fiindcă era un stand cu CD-uri şi cu viniluri vechi. Se duceau la piaţă în fiecare săptămână şi gustau fructe, legume, jamboane uscate, astfel că nu mai aveau nevoie să mănânce după aceea. Şi nu cumpărau niciodată nimic. Sau foarte rar. Ziceau că, cu ceea ce au economisit ciugulind la piaţă, ar putea să-şi cumpere câte un cocktail seara. Aşa că mergeau să

danseze şi îşi luau un mojito.

Frontignan însemna toate astea: căldura sufocantă, gustul limonadei cu gheaţă, înţepătura sării pe piele, vacarmul pieţei şi cocktailurile mojito…

Întinsă pe saltea, între veghe şi somn, Ambre continuă să-şi lase gândurile să vagabondeze.

Se gândi la primul sărut al lui Marc… Băuseră o cafea într-un bar în ziua aceea, la sfârşitul după-amiezii, şi el o condusese până în staţia de autobuz. Ea se întrebase dacă până la urmă avea s-o sărute sau nu. Aşteptaseră autobuzul discutând despre tot felul de nimicuri şi, când acesta venise şi toată lumea se înghesuia să urce, Marc o întrebase la repezeală: „Pot să te sărut?” Ea spusese da, cu gura uscată, şi el îşi lipise buzele de ale ei. Apoi ea se grăbise să se suie în autobuz. După aceea, îşi spusese că era aiurea, că ar fi putut să continue să-l sărute şi să ia autobuzul următor.

Când Tim o sărutase prima dată, nu-i ceruse permisiunea. Ceea ce nu o deranjase. Se întorceau de la Monkey Club, uşor ameţiţi, şi se lipiseră unul de altul în faţa uşii de la garsoniera lui Anton. El scăpase cheile pe jos şi se opriseră brusc.

Marc cerea, Tim lua, se gândi ea.

— Ambre?

De data asta, se trezi cu totul din somnolenţă. Sophie era aplecată deasupra ei, în lumina slabă din cameră. Ambre. Era prima dată când îi spunea pe nume.

— Bună, frumoaso!

Se ridică sprijinindu-se într-un cot. Sophie clătină din cap.

— Nu sunt frumoasa ta.

Un refuz simplu, limpede şi precis. Avea braţele încrucişate. Şi o figură încruntată.

— OK. Atunci cum să-ţi spun?

— Sophie.

— Sophie şi atât?

— Da.

— Nu sună foarte bine, Sophie şi atât… nu e drăguţ.

Fetiţa păru să reflecteze la chestiune. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Atunci, Sophinette, zise ea.

— Sophinette? De ce Sophinette?

— Pentru că nimeni nu-mi spune aşa. Taţi îmi zice „prinţesă” şi mami îmi zice „comoară” şi, uneori, „Sophie scumpo”. Iar naşul şi marele Tim îmi spun

„Monstrul”. Dar nimeni nu-mi spune Sophinette. Îmi place mult. Rimează cu „trottinette”.

Ambre îşi reţinu un zâmbet muşcându-şi buza.

— Bine… O să-ţi spun Sophinette.

Fetiţa dădu din cap, mulţumită, apoi se întoarse brusc spre uşă cu un aer grav.

— Ce-i cu tine, Sophinette?

— Unde este mami?

— Nu este în camera ei?

— Nu. Nu este acasă.

Ambre se ridică de-a binelea în şezut, îngrijorată.

— Te-ai uitat bine peste tot?

— Da. Chiar şi în living, unde naşu’ şi marele Tim dorm încă. Nu am făcut zgomot. Nu m-au văzut.

— OK. O să merg cu tine. Probabil că a ieşit să cumpere ceva…

Sophie era sceptică, dar o urmă afară din cameră, în pijamaua ei roz.

Ambre observă că uşa de la intrare era întredeschisă. Probabil că Rosalie ieşise să ridice corespondenţa sau să ducă gunoiul.

— Micuţului Tim îi este foame, constată Sophie.

Într-adevăr se auzeau nişte scâncete din camera lui. Cum Ambre nu se mişca, Sophie zise cu autoritate:

— Ce mai stai, du-te la el!

În picioare în pătuţ, ţinându-se de bare, Timotee avea ochii plini de lacrimi şi obrajii roşii. Când Ambre se apropie, el dădu din cap în semn că nu.

— Nu te vrea pe tine. O vrea pe mami, îi explică Sophie.

— Da, cred că am înţeles…

— Este mic. Este răsfăţat. Trebuie să-l iei totuşi şi să-i dai să mănânce.

Din nou, băieţelul se zbătu şi mormăi: – Nu! Nu tu!

Ambre rămase încremenită în faţa pătuţului, incapabilă să facă vreun gest. Abia reuşea să-l atingă, darămite să-l ia în braţe…

De ce era atât de complicat cu Timotee? De ce, de când venise, nu reuşea să-l mângâie pe păr, să-l ia în braţe, să-i zâmbească? Cu Sophie nu era atât de greu… Sophie era neîncrezătoare, era slobodă la gură şi refuzase să-i spună pe nume timp de două zile, dar reuşise până la urmă să stabilească o oarecare relaţie cu ea. Fata o lua de mână, îi vorbea. Cu Timotee, Ambre rămânea distantă. Fără să ştie de ce.

Poate pentru că pe Sophie o cunoscuse când era bebeluş. Pentru că o legănase, o adormise, o hrănise. Pentru că o iubise mult. În vreme ce Timotee era un necunoscut pentru ea. Când ajunsese aici, după trei ani lungi de absenţă, îl descoperise pe acest omuleţ cu obrăjori dolofani şi cu ochi serioşi de adult, care îşi adora naşul şi, cât era ziua de lungă, nu se mai dezlipea de Anton şi de Tim. Pe ei îi cunoştea. Pe Ambre nu. Se ascundea în spatele lui Sophie, imediat ce se apropia de el, şi o măsura din priviri cu o uşoară spaimă. Iar ea nu reuşea să-i arate vreun semn de afecţiune. Poate pentru că îi amintea cât de lungă fusese absenţa ei.

— Nu îl iei în braţe?

Sophie se uita la ea cu uimire.

— Ba da, îl iau.

Ambre îl ridică pe băieţel. El se zbătu câteva secunde, apoi se calmă, ba chiar încetă cu scâncetele.

— Este răsfăţat, dar e drăguţ, comentă Sophie.

Merseră în bucătărie, unde Ambre îl puse pe Timotee în scaunul lui înalt, în timp ce Sophie lua loc la masă, cu spatele foarte drept.

— Ce mănâncă dimineaţa?

— Lapte cu cacao, în care mama pune cereale.

— Şi tu, Sophinette, ce vrei?

— La fel ca micuţul Tim, dar cu miere în lapte.

— Bine.

Ambre deschise unul câte unul dulapurile şi sertarele pentru a găsi două boluri, două linguri, cacaua, cerealele şi mierea. Apoi se duse să ia laptele din frigier.

Când se întoarse, îl găsi pe Tim la masă. Avea ochii umflaţi de somn şi părul ciufulit. Fu atât de mirată că nu-l auzise intrând – tăcut ca o fantomă –, încât nu-i veni în minte nimic altceva să spună decât:

— Salut. Te-ai trezit.

— Da, după cum vezi.

— Aăă… ce mănânci la micul-dejun?

— Ca şi Sophie.

Ambre mai scoase un bol şi o lingură şi încălzi laptele într-o cratiţă. Nimeni nu zicea nimic în bucătărie. Timotee aştepta dând de-a dura o cereală pe măsuţa scaunului său înalt, Sophie îşi rotea una dintre brăţările de la încheietură şi Ambre simţea privirea lui Tim în spatele ei. Făcea tot posibilul să nu se gândească la Frontignan, la mic-dejunurile lor tăcute în timpul cărora sfârşeau prin a se trezi uşor şi se mulţumeau să se înţeleagă din priviri.

— Gata. Fiţi atenţi, este fierbinte.

Se aşeză la masă cu ei.

— Tu nu mănânci nimic? întrebă Tim.

— Nu. E în regulă.

Se şternu din nou liniştea, abia tulburată de sunetul lingurilor. Tim mânca fără grabă, ca şi cum nu îi era cu adevărat foame. Ridica din când în când capul, îi întâlnea privirea, fără să scoată niciun cuvânt, iar Ambre întorcea ochii spre fereastră. Erau jenaţi. Sau mâhniţi. Nu îşi prea dădea seama.

Uşa se trânti şi Rosalie intră val vârtej în bucătărie. Abia îşi mască iritarea în faţa copiilor şi afişă un zâmbet larg.

— Ah, v-aţi trezit! Anton încă doarme?

— Da.

Ambre o interogă din privire, insistent, şi Rosalie îi făcu semn discret s-o urmeze pe hol.

— Unde ai fost? şuşoti Ambre.

— Am ieşit ca să-l mai sun. Nu vreau s-o fac aici pentru a nu-i îngrijora pe copii.

— Şi?

— Nimic. I-am lăsat două mesaje vocale, îţi jur, sper că are un motiv foarte bun de nu-mi răspunde pentru că, altfel, o să încaseze o palmă de toată frumuseţea când se va întoarce.

Era nervoasă, gata să clacheze.

— Mâine suntem în 24 decembrie, îţi imaginezi dacă nu se întoarce până atunci? Dacă în seara asta nu am veşti, îl sun pe fratele lui.

Ambre încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Sună-l pe fratele lui.

În apartament, neliniştea deveni şi mai intensă. Astfel că până şi copiii o simţiră.

Erau ţâfnoşi, irascibili. Timotee nu făcea decât să se smiorcăie. Nici măcar Anton nu reuşea să-l calmeze. Sophie se enerva foarte repede.

Afară ningea tare şi încercară să-i ţină ocupaţi pe copii cu nişte activităţi manuale. Confecţionarea de ghirlande din ambalaje aurii de bomboane de pom, desene cu ajutorul unor şabloane în formă de stea şi de om de zăpadă, realizarea de colaje pe geamuri cu un sistem de magneţi.

Anton se făcu nevăzut de mai multe ori în timpul dimineţii, pentru a fuma. După o masă compusă din piure şi jambon, scurtată din cauza plânsetelor lui Timotee, copiii au fost trimişi să-şi facă siesta şi Anton dispăru din nou cu cârjele lui.

În timp ce Rosalie era în camera lui Timotee pentru a-l ajuta să adoarmă, Ambre se trezi faţă în faţă cu Tim în livingul tăcut. Ningea cu fulgi mari. Tim era cufundat într-un fotoliu, cu privirea pierdută. Ambre se chinuia să dezlipească hârtiile magnetice care i se agăţaseră de ceasul de mână.

Se auzi vocea lui Tim:

— Mai citeşti?

Ei îi luă câteva secunde până să ridice capul. Ştia că răspunsul îl va decepţiona.

— Nu. Nu mai am aşa de mult timp din cauza serviciului…

— Ah.

— Adesea termin după ora 21 şi, când mă întorc acasă… încercă ea să se justifice. Marc stă cu nasul în cărţile lui toată ziua… aşa că, atunci când mă întorc, nu prea mai are chef să vadă altele.

— Ah.

Se aşternu din nou tăcerea. Tim se uita fix la unghiile sale.

— Cu ce se ocupă? Este profesor, cercetător?

— Scrie o teză de doctorat.

— Despre ce?

— O teză de istorie. Despre epoca medievală, dar nu ştiu mai mult de-atât.

— Ah. Deci este un intelectual.

Ambre nu prea ştia cum să ia afirmaţia asta.

— Frumoasă ascensiune socială, adăugă el.

Ea simţi un pic de sarcasm.

— De ce?

— Tu eşti responsabilă de magazin acum şi partenerul tău este doctorand.

Cuvântul „partener” părea aproape insultător în gura lui. Ambre se simţi obligată să se apere:

— Da’ de unde, nici măcar nu ştiu dacă şi va termina vreodată teza.

— Da, dar nu contează… a trecut vremea în care ieşeai cu angajaţi de la hotel.

Ea ridică din umeri, neştiind ce să-i răspundă. Tăcerea se lăsă din nou. Mai apăsătoare decât oricând.

— Şi atunci, ce faceţi? reluă Tim, aproape brusc.

— Poftim?

— Seara, ce faceţi? leşiţi mult? Mergeţi la cinema? La restaurant?

— Oh… nu, nu atât de mult. Nu… lui Marc nu-i prea place să iasă în oraş. Ne uităm la filme acasă… discutăm…

şi… Ah, da, m-a iniţiat în benzi desenate. Eu nu citeam aşa ceva. Acum, le răsfoiesc din când în când.

— Aşadar ai abandonat romanele pentru BD-uri… păcat!

— De ce păcat?

Preţ de o clipă rămaseră tăcuţi. Apoi Tim se ridică un pic în fotoliu.

— De fapt, nu ai o viaţă tocmai palpitantă.

Afirmaţia avu efectul unei palme.

— Dar ce, a ta este?

— Hei! Relaxează-te! Era doar o remarcă, atâta tot.

— Păi, ţi-o întorc. Tu ai petrecut ultimii cinci ani din viaţa ta făcând-o pe infirmiera.

El îi aruncă o privire furioasă.

— E urât ce spui, Ambre. Ştii foarte bine că nu este viaţa pe care am ales-o. Am fost obligat prin forţa împrejurărilor. În timp ce tu…

— Eu ce?

— Tu ai toată viaţa înainte. Eşti tânără. Dar te închizi într-o existenţă teribil de tristă.

— Şi cine îţi dă dreptul să-mi judeci viaţa?

— Ambre, n-am spus-o cu răutate. Credeam că… nu, nici măcar nu-i asta… speram că tu vei avea o viaţă fericită şi amuzantă. Nu ca a mea.

— Nu-ţi face griji, viaţa mea e oricum mai palpitantă decât a ta! Eu cel puţin nu trăiesc cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

— Ah, da? Chiar eşti sigură de asta?

Ea deschise gura fără să poată rosti vreun cuvânt. Acum el avea să vorbească despre Frontignan. Era sigură. Se ridică pentru a părăsi încăperea. Pentru a scăpa de asta. Prea târziu…

— Când m-am întors şi am văzut că plecaseşi, am fost… am fost trist, dar… pe de altă parte, m-am bucurat. Mi-am zis că era mai bine aşa. Că era mai bine pentru tine. Că măcar tu vei putea să-ţi trăieşti tinereţea, să duci viaţa pe care o vei alege. Să ştii că nu m-am supărat pe tine pentru că ai plecat. Ai fost îndreptăţită s-o faci.

Ea rămase încremenită în uşa livingului. Uluită.

— Stai puţin… să spunem lucrurilor pe nume… Nu eu am…

Îi era greu să se exprime clar.

— Nu eu am plecat. Tu ai plecat. Aşa că eu am făcut ceea ce îmi rămânea de făcut. M-am întors la Lyon.

— N-am lipsit decât o săptămână. Ai fi putut aştepta să mă întorc… să discutăm despre asta, cel puţin.

— Nu credeam că te vei întoarce! N-ai sunat nici măcar o singură dată!

— Eram… eram total bulversat. Anton era de nerecunoscut. Era ţintuit la pat, nu-şi mai simţea picioarele. Era violent. Zicea că vrea să moară! Aşa că… nu, n-am sunat! Şi, când m-am întors la Frontignan, tu plecaseşi deja! Nu mai era nimic în apartament. Agenţia mi-a zis că-mi trimiseseşi lucrurile la Paris, la Anton, şi că… şi că anulaseşi contractul de închiriere.

Ea era palidă, rămăsese fără cuvinte.

— Nu zici nimic?

Ambre clătină din cap şi se chinui să înghită, să inspire un pic de aer.

Şi-l închipuia pe Tim întors la Frontignan şi descoperind apartamentul gol.

— Ştii, asta n-ar fi schimbat mare lucru, continuă el. Mă întorceam ca să-ţi spun că aveam să mă mut la Paris, pentru a rămâne alături de Anton. Dar aş fi vrut să-mi pot lua rămas-bun…

Ea clătină din nou din cap. Exact de asta încercase să fugă. De ochii trişti ai lui Tim. De despărţire. Nu-i plăcuse niciodată aşa ceva. Preferase să dispară pentru a face lucrurile mai uşoare. Pentru amândoi. Căci ea nu l-ar fi împiedicat niciodată să se ducă la Anton. Dimpotrivă.

— Ştiam exact care va fi decizia ta, răspunse ea cu voce sugrumată. Şi m-am gândit că era mai bine aşa.

— Nu era mai bine aşa. Nu pentru mine.

Tăcură câteva secunde. Ea încă rezemată de perete, lângă uşă, simţind că i se înmoaie picioarele. El, în fotoliul lui.

— Am fi putut totuşi să rămânem prieteni, reluă el.

— Nu, n-am fi putut, Tim. Ce mi-ai fi povestit? Că îţi petreci viaţa la căpătâiul lui Anton? Că ai abandonat totul pentru el? Munca ta, tinereţea ta? Că treceţi prin toate etapele cot la cot? Că graţie susţinerii tale reuşeşte să meargă din nou şi că încercarea v-a pecetluit relaţia pentru totdeauna? Nu. Nu-mi doream să aud aşa ceva.

Tim nu găsi nimic să-i răspundă. Şi Ambre ştia de ce: pentru că ea avea dreptate. El şi Anton trecuseră prin această încercare amândoi şi, orice ar spune Anton, orice ar spunea ea, ei continuau să se iubească. Fără îndoială, mai puternic decât oricând. Indiferent că era vorba de culpabilitate sau nu. Certuri sau nu. Şantaj afectiv sau nu.

Îndură seră totul împreună. Accidentul lui Anton. Moartea mamei lui Tim. Nimic nu putea distruge această stâncă pe care o construiseră. Poate că nu era iubire nebună, nu era pasiune, dar era o iubire solidă, întărită de încercări, de timp şi de toate sacrificiile pe care le făcuseră unul pentru altul. Era de neclintit.

Tim înghiţi în sec.

— Dar acum…

— Acum ce?

— Putem să fim prieteni acum.

Ambre nu ştia cu adevărat dacă îşi dorea asta. Dacă era pregătită.

— Ne-am schimbat, răspunse ea.

— Asta-i sigur.

El îi făcu semn să vină să se aşeze într-unul dintre fotoliile negre de lângă al lui. Ea se supuse, obosită.

— Am devenit adulţi… De-adevăratelea, adăugă el.

— Cum adică?

— Eram mândri pentru că reuşiserăm să rămânem nişte puştani în pofida tuturor, în pofida lui Philippe, în pofida părinţilor mei… îţi aminteşti?

Ea încuviinţă din cap.

— Dar acum s-a terminat. Am fost prinşi în capcană. Amândoi. Tu îţi vopseşti părul, porţi rochii şi nu te mai gândeşti decât la serviciul tău. Asta-i viaţa ta: serviciul şi

viaţa de cuplu cumpătată. Ai ajuns să semeni cu părinţii tăi.

Ea se simţi un pic vexată de ultimele cuvinte, însă nu arătă nimic.

— Şi nu-ţi mai vorbesc de mine, reluă el cu amărăciune.

— Tu cum îţi petreci zilele?

— Mă ocup de Anton. În fine, acum nu atât de mult… a redevenit autonom. Dar înainte, îmi lua toată ziua. Ştii, trebuia… trebuia să-l spăl. Şi să-l îmbrac. Mă făcea în toate felurile: nu suporta să-l văd în starea aia… Nici nu mai ieşim în oraş, înainte, îţi aminteşti, adora asta. Avea prieteni peste tot. Acum, s-a terminat. Nu facem mare lucru. Petrecem mult timp la părinţii lui şi cu sora lui. Îi vizităm pe Gabriel şi pe Rosalie din când în când. Îi vizităm de asemenea pe Maxime şi pe Lisa.

— Ştii… cu Marc, dacă nu ieşim în oraş, asta nu înseamnă că nu mai avem nimic de făcut împreună sau că nu-l iubesc, cum ai zis adineauri. Doar că… nu avem nevoie de aşa ceva pentru a ne simţi bine. Nu avem nevoie de cină cu lumânări, de cinematograf, de seri cu prietenii, de petreceri sau de călătorii. Ne e de ajuns să rămânem acasă, doar noi doi.

Ambre avea impresia că încearcă să se convingă pe ea însăşi.

— Te-a văzut vreodată plângând?

— Ce?

— Te-a văzut vreodată plângând, da sau nu?

— Nu… niciodată… De ce?

— Numai când vezi pe cineva în lacrimi înveţi realmente să-l cunoşti, nu crezi?

Nu ştia dacă Tim vorbea încă despre ea şi Marc sau despre el şi Anton.

— Dacă el nu ţi-a văzut niciodată lacrimile, Ambre, nu cred că te cunoaşte chiar atât de bine…

Rosalie alese acest moment pentru a intra în încăpere, ascunzând în spatele unui zâmbet orice altă formă de emoţie care ar fi putut lăsa să se înţeleagă că le

auzise conversaţia.

— Ce-ar fi să facem nişte *orangettes1* în după-amiaza asta? Copiii se vor trezi peste o oră.

Aşteptară toţi patru în living să se scoale copiii, uitându-se la un film de Crăciun, dar fără să-l vadă cu adevărat. Apoi, când Timotee se trezi plângând, sculând-o şi pe sora lui, se apucară să facă *orangettes* în bucătărie.

Totuşi, cu cât orele treceau, cu atât cerul se întuneca şi neliniştea creştea. O simţeau cu toţii. Astă-seară, Rosalie avea să sune la familia lui Gabriel. Şi se va declanşa fără îndoială panica.

Marc sună de mai multe ori în cursul după-amiezii, dar Ambre nu se putu hotărî să-i răspundă. Probabil că se impacienta, vrând să afle la ce oră s-o aştepte la gară. Îi promisese că se va întoarce astăzi. Însă era imposibil să-şi ţină promisiunea. Nu când Gabriel nu dădea niciun semn. Nu când Rosalie şi copiii erau singuri în Ajunul Crăciunului. Era de neconceput să se întoarcă în aceste condiţii.

Băgară bolul cu *orangettes* în frigider şi-i trimiseră pe copii la baie. În timp ce Rosalie îi spăla, Ambre începu să pregătească masa, dar nu-i stătea gândul la asta. Simţea un nod în gât şi nici măcar nu îndrăznea să-şi imagineze în ce stare de stres trebuie să fi fost Rosalie.

— Ies câteva secunde, anunţă Rosalie înainte să se aşeze cu toţii la masă.

Era abia ora 19. Se ducea să sune.

— Ambre! Micul Tim întreabă dacă putem mânca *orangettes*!

Sophie stătea în faţa frăţiorului ei ca şi cum încerca să-l protejeze.

— Nu. După masă. Mai întâi o să mâncăm supă.

— Mami îl sună pe tati?

— Nu ştiu, Sophie.

Sophie o privea cu atenţie, încercând să citească ceva pe faţa ei. Ambre se străduia din răsputeri să rămână impasibilă.

Rosalie se întoarse mai repede decât îşi închipuiau.

După paloarea ei şi după cum îi tremurau buzele, înţeleseră că veştile nu erau bune.

— Familia lui nu ştie nimic, îi şopti lui Ambre în bucătărie, apoi adăugă, coborând şi mai mult vocea: Mă duc să mă întind. Simt nevoia să stau un pic liniştită. Puteţi să le daţi voi copiilor să mănânce?

— Da, Rosalie. Ne ocupăm noi.

— Sophie scumpo, Timotee, veniţi aici! Pe mami o doare capul foarte tare. O să mă întind puţin. Voi o să mâncaţi cu Tim, Anton şi Ambre. Să fiţi cuminţi, bine?

Amândoi dădură din cap.

— După aceea, vă spălaţi pe dinţi şi mergeţi la culcare! Fără nazuri. Ai înţeles, micuţule Tim?

Copiii încuviinţară iar din cap. Rosalie le dădu câte un sărut pe creştet şi se îndepărtă pe hol. Anton o ajunse din urmă discret în timp ce intra în camera ei.

— Nu-ţi face griji, Rosalie, îi zise el foarte încet. Rămânem aici. Până se întoarce el, vom fi aici, cu tine şi copiii.

— Nu, Anton… aveţi planuri pentru Ajunul Crăciunului şi o familie care vă aşteaptă.

— Le-am anulat deja, dacă vrei să ştii adevărul. După-amiază. Rămânem aici.

Rosalie părea că face un efort imens ca să nu izbucnească în plâns. Atenţia o emoţiona şi era într-o stare de tensiune nervoasă de prea mult timp.

— Anton, este…

— Este normal.

Ambre se apropie în vârful picioarelor şi interveni la rândul ei:

— Şi eu rămân, Rosalie.

— Nu, Ambre. Băieţii vor fi aici. Nu trebuie să vă sacrificaţi toţi Ajunul Crăciunului.

— Voi fi aici, Rosalie.

— Doar n-o să-l laşi pe Marc singur cuc în seara de 24 decembrie!

— Se va descurca. Va petrece seara cu fratele meu. Nu-mi fac griji pentru el.

O să mă omoare.

— Ştii ceva, replică Rosalie, am o idee mai bună. N-ai decât să-l inviţi să petreacă aici Crăciunul, cu noi. Veţi dormi în camera lui Sophie. Îmi va face plăcere să-l cunosc. Dacă într-adevăr eşti hotărâtă să rămâi, bineînţeles.

— Nu mă mişc de-aici, Rosalie.

Rosalie îşi muşcă buza de jos pentru aşi stăpâni lacrimile de emoţie.

— Sunt încântat să aud asta, zise Anton, în ultimii ani, ai avut supărătorul obicei de a dispărea rapid.

Ambre nu răspunse, nici măcar nu-i aruncă vreo privire, căci o strângea de umăr pe Rosalie ca pentru a-i spune: S-*a terminat*. *Suntem toţi aici*. *Va fi bine*. *Gabriel se va întoarce*.

Ambre îl sună pe Marc înainte ca Tim să servească supa. După vocea lui, înţelese că se îngrijorase enorm.

— Te sun fără încetare de după-amiază!

Ambre nu putea să vorbească prea tare, fiindcă se izolase în camera lui Sophie, care era lipită de cea a lui Rosalie.

— Îmi pare rău. Am aşteptat cu toţii sfârşitul după-amiezii pentru a lua o decizie… Dar Gabriel nu s-a întors. Rosalie i-a sunat familia. Nimeni nu ştie nimic.

— Deci nu vei fi aici în seara asta.

Ambre oftă.

— Nu, Marc, îmi pare rău.

— Spune-mi cel puţin că te vei întoarce mâine… ca să petrecem Ajunul Crăciunului amândoi.

Ea tăcu câteva secunde până să răspundă şi îl simţi agitat.

— Nu pot să-i las singuri într-o asemenea seară… dar Rosalie propune să vii să petreci Crăciunul aici. Are unde să te găzduiască. Va fi încântată să te cunoască şi… vom fi amândoi împreună aici, la munte. O să vezi, este frumos. Şi… şi o să-i cunoşti pe prietenii mei…

Aşteptă, uşor neliniştită, reacţia lui.

— Bine, iubito.

— Drăguţ din partea ta, Marc.

— Normal… Nu este o situaţie uşoară. O să sunaţi la poliţie?

— Nu ştiu… Rosalie s-a închis în camera ei… cred că are nevoie de o repriză bună de plâns… departe de copii. Poate că va suna mâine. Dar nu vrea să-i panicheze pe cei mici.

— Da… înţeleg.

Se aşternu din nou tăcerea. În bucătărie, probabil că Tim le dăduse copiilor să mănânce, căci se auzea zgomotul lingurilor în farfurii.

— Vei ajunge mâine după-amiază? întrebă Ambre.

— Da. Voi veni cu maşina.

— OK.

Un nou moment de tăcere.

— Vom pleca înapoi împreună în 25 decembrie. La timp pentru masa de prânz de la părinţii tăi.

Copiii aproape că-şi terminaseră supa. Ambre se trânti pe scaunul de lângă Sophie.

— O să vină? întrebă Tim.

De la discuţia pe care o avuseseră mai devreme după-amiază, gheaţa se spărsese un pic între ei şi le era mai uşor să-şi vorbească.

— Da.

— O să-mi facă plăcere să-l cunosc, rânji Anton.

Ambre îl fulgeră cu privirea.

— Te previn: dacă faci o singură remarcă neplăcută în faţa lui, o singură aluzie jenantă, îţi promit că o să am grijă să nu mai poţi merge niciodată.

Dacă Tim păru să se simtă jignit, Anton începu să zâmbească amuzat.

— Oh, înţeleg… el nu ştie nimic?

După tăcerea ei, Anton înţelese. Sophie se agită lângă ei.

— Despre ce vorbiţi?

— Vorbim despre iubitul lui Ambre, răspunse Anton din ce în ce mai amuzat.

— Eu nu-l cunosc.

— Nu-ţi face griji, Sophie. Va fi aici mâine. O să-l cunoaştem. Suntem cu toţii nerăbdători, nu-i aşa?

Sophie dădu din cap, înfulecând un dumicat mare de pâine. Tim nu-şi ridicase ochii din farfuria lui.

În timp ce strângea masa, Ambre se întrebă dacă fusese o idee bună să-l invite pe Marc să petreacă două zile aici, dacă n-ar fi fost de preferat să-l lase la Lyon, în bula lor, departe de tot acest trecut. „Nu e bine niciodată să răscoleşti trecutul/ Asta îi zisese Tim într-o zi. Poate că avea dreptate. Dar cum să dea înapoi acum fără să-i trezească bănuieli lui Marc?

— Sophie! strigă Anton. Ce faci?

Era încă aşezat la masa din bucătărie. Nu făcuse niciun gest pentru a o ajuta pe Ambre să debaraseze sau să meargă cu Tim să-i culce pe copii.

— Ce s-a întâmplat? zise Ambre, cu mâinile în apa de vase.

— Sophie bate la uşa lui Rosalie. Du-te după ea!

Ambre îi aruncă probabil o privire urâtă, fiindcă el adăugă:

— Până mă deplasez eu, o să spargă uşa.

Sophie era proţăpită în faţa uşii de la camera maicăsii şi bătea cu mici lovituri sacadate, strigând:

— Mami! Deschide!

— Ce s-a întâmplat, Sophinette?

Dar Sophinette n-o băgă în seamă şi îşi continuă litania:

— Mami! Deschide! Am uitat de cor, mami!

— Sophie scumpo, pe mami o doare capul foarte tare. Nu o să mergem la cor în seara asta, nu e grav.

— De ce nu deschizi?

Bănuind că Rosalie era în lacrimi şi foarte tulburată, Ambre interveni:

— Sophinette, mami nu trebuie să vadă lumină din cauza migrenei ei. Şi nici să audă zgomote. Aşa că vino cu mine. Te-ai spălat pe dinţi?

— Dar corul meu?

Sophie părea teribil de dezamăgită. Cu umerii lăsaţi

şi ochii plini de tristeţe, părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— O să mergeţi altă dată. Haide, vino să te speli pe dinţi.

— Dar avem spectacol…

Buzele micuţe îi tremurau şi lacrimile străluceau deja în colţul ochilor. Ambre o apucă cu braţul pe după mijloc.

— Vrei să mergi cu mine, Sophinette? O să stau să te ascult.

Sophie o privi pe jumătate sceptică, pe jumătate neîncrezătoare.

— Mami? strigă ea din nou.

Rosalie răspunse imediat:

— Da, comoara mea. Poţi să te duci cu Ambre. Nu mai pierdeţi vremea. O să întârziaţi.

Sophie se lumină dintr-odată la faţă. Dădu din cap, toată numai zâmbet, şi apucă mâna pe care Ambre i-o întindea.

Tim îi citea o poveste lui Timotee în camera lui, la lumina unei mici veioze în formă de iepure.

— O duc pe Sophie la cor, zise Ambre din uşă.

Tim ridică ochii.

— Vrei să vin cu voi?

Face totul ca să fie din nou prietenul meu.

— Nu, e în regulă. Rămâi cu Anton.

— Corul este numai pentru fete! preciză Sophie.

Tim zâmbi.

— Este la biserică, i se adresă el lui Ambre. Sophie o să-ţi arate drumul, dacă nu ţi-l mai aminteşti. Puteţi să mergeţi pe jos. Faceţi trei minute.

— OK… Pe mai târziu.

— O seară frumoasă!

Sophie mergea voioasă cu paşi mici şi grăbiţi. Nu mai ningea, dar drumurile nu fuseseră degajate.

— Ce mai cânţi în afară de *Forever Young*?

Sophie nu-şi mai amintea titlurile cântecelor, însă cunoştea perfect cuvintele. Aşa că începu să fredoneze. Majoritatea erau colinde de Crăciun, în franceză. Dar

preferatul lui Sophie era acel cântec în engleză pe care se încăpăţâna să-l pronunţe „Foreveuyan”.

În piaţa din faţa bisericii, se înghesuia un grup de părinţi şi de copii. Peste douăzeci şi patru de ore, o mulţime de oameni se va aduna chiar aici, aşteptând slujba de Crăciun. Gabriel va fi sunat până atunci? Rosalie va fi anunţat poliţia?

— Bună, Sophie!

— Hei, bună, păpuşico!

Fetiţa îi saluta pe unii şi pe alţii, făcea câte-un mic semn pe ici, pe colo, primea câte-un pupic. Şi Ambre repeta:

— Bună ziua. Sunt o prietenă a lui Rosalie.

Arvieux era un sat mic. Toată lumea se cunoştea aici.

Dirijorul corului era un bărbat scund şi îndesat, cu barbă albă. El ceru să se facă linişte, căci copiii erau foarte agitaţi în Ajunul Crăciunului, şi începu cu încălzirea vocii. Trebuiau să repete „om”.

„Um”, „la”, „io” şi să lungească silaba cât mai mult timp posibil, fără să coboare tonalitatea.

Sophie era concentrată, ceea ce nu o împiedica să arunce priviri dese înspre Ambre, ca pentru a se asigura că mai era încă acolo.

Odată încălzirea terminată, corul începu un prim cântec de Crăciun. Era frumos amestecul de voci, amestecul de inocenţă şi de maturitate. Vocea copiilor o amplifica pe cea a părinţilor şi o exalta. Vocea părinţilor o făcea mai clară pe cea a copiilor, mai puţin volatilă, mai puţin înflăcărată. Ambre se gândi că Rosalie avusese o idee bună să înfiinţeze acest cor. Era o reuşită. Devenise într-adevăr supermama care promitea să fie. Ambre nu se îndoise niciodată de asta.

Când corul începu *Forever Yoiing*, se simţi străbătută de un fior. Cântecul, vocile, chipurile copiilor lipsiţi de griji, plini de optimism, şi cele ale părinţilor, mai grave, totul era tulburător.

— Tot mai plângi când asculţi cântece de copii? îi şopti o voce la ureche.

Fu cât pe ce să scoată un ţipăt de surprindere şi se întoarse.

— Tâmpitule! M-ai speriat!

Tim stătea chiar în spatele ei, aplecat înainte.

O clipă, ea chiar crezu că plânsese fără să-şi dea seama. Dar nu, avea ochii uscaţi. Trecuse mult timp de când nu mai vărsase lacrimi.

Apoi observă că privirea lui Tim se transformase. De fapt, tot chipul.

— Ce faci aici?

— Anton a adormit în faţa televizorului. Mă plictiseam. Am venit s-o văd pe Sophie.

Privirea i se metamorfozase. Privirea lui de copil. Revenise! Era acelaşi Tim de la cabana Les Mélezes, cu câţiva ani în plus.

— Ce este? întrebă el, uimit că Ambre îl fixează cu insistentă. Mai am ciocolată la gură?

— Ce? Nu!

Ea se strădui să întoarcă privirea. Şi să schimbe subiectul pentru a-şi alunga gândurile:

— De ce ai avea ciocolată la gură? Nu-mi spune că ai şutit din bomboanele copiilor!

El dădu din cap, continuând să zâmbească.

— Ba da… Recunosc.

Era prima oară de la sosirea ei la Arvieux când aveau o conversaţie atât de lejeră, fără subînţelesuri, fără amintiri dureroase care să blocheze cuvintele.

— Vezi, până la urmă nu m-am schimbat atât de mult, zise el în şoaptă.

Ea se întoarse cu faţa la cor.

— Da, răspunse dintr-o suflare. Până la urmă, nu e totul pierdut.

După care redeveniră serioşi şi se lăsară purtaţi de amestecul de glasuri. Sophie îl văzu pe Tim şi îi făcu semn cu mâna.

Spre sfârşitul cântecului *Forever Young*, Tim şuşoti din nou la urechea ei:

— Asta îmi aminteşte de conversaţia noastră de azi

după-amiază… despre faptul de a rămâne sau nu copil odată cu trecerea timpului.

Dirijorul corului felicită pe toată lumea şi copiii începură să alerge printre rândurile de scaune, fericiţi că pot reîncepe să se joace şi să strige. Sophie se îndreptă spre ei cu mândria citindu-i-se pe chip.

— Ai venit, îi zise lui Tim.

— Da.

— Am cântat bine?

— A fost superb, Sophinette, o asigură Ambre.

Tim se lăsă în genunchi lângă fetiţă şi îi şopti la ureche, suficient de tare pentru ca Ambre să-l audă:

— Ea chiar a plâns.

Se schimbase. Nu mai era o impresie, ci o realitate. La întoarcere, pe trotuarele înzăpezite din Arvieux, Ambre îl regăsi pe acel Tim pe care-l cunoscuse altă dată. Glumea, zâmbea, o tachina pe Sophie şi ea se întrebă dacă nu cumva absenţa lui Anton îl făcea să revină la viaţă.

Întârziară pe drum. Mai mult decât era necesar. Lui Sophie îi era somn şi căsca întruna, dar Tim se încăpăţâna s-o pună să arunce cu bulgări de zăpadă în brazi. Până când înţelese că asta n-o mai amuza pe fetiţă. Că trebuia să se întoarcă acasă, unde avea să regăsească dispoziţia mohorâtă a lui Anton şi angoasa dispariţiei lui Gabriel.

Ajunsă în apartament, Ambre o duse în braţe pe Sophie, deja adormită, în camera ei. Îi scoase hainele cu delicateţe, fără să aprindă lumina, şi îi puse pijamaua. Rezemat de uşă, Tim o observa fără să spună nimic.

Televizorul bâzâia încă în living. Probabil că Anton nu se trezise.

Ambre trase pătura peste trupuşorul inert al lui Sophie şi îi dădu un sărut pe frunte cât se poate de natural, fără să se gândească la asta. Când se întoarse, Tim era tot acolo. Nemişcat.

Ea se postă în faţa lui. Îşi imagină că-i spune: *Ce mai faci aici*? *Vrei să mă înveleşti sau ce*? Şi că el îi răspunde, cu voce morocănoasă, ceva de genul: *OK*. *Voiam doar să-ţi urez noapte bună*.

Însă rămaseră tăcuţi, în picioare unul în faţa celuilalt, în întunericul camerei, preţ de aproape un minut. Luptându-se să nu se apropie mai mult, luptându-se să alunge toate imaginile care le veneau în minte, Frontignan, trupurile lor jilave pe cearşafurile umede…

Nu făcură niciun gest. Nici măcar nu se atinseră.

Tim renunţă în cele din urmă, clătinând uşor din cap ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung, şi bolborosi:

— Pe mâine.

Iar ea rămase înţepenită acolo, în uşa camerei, încercând să-şi potolească bătăile inimii.

— Coji de portocală confiate, învelite în ciocolată.

— În Franţa, ca şi în alte ţări catolice, există tradiţia ca familia să se reunească pentru o cină festivă în seara de 24 decembrie.

5

Gemete. Foşnete. Apoi senzaţia unei prezenţe. Ambre se trezi şi clipi de mai multe ori pentru a distinge ceva în bezna camerei. Sophie stătea aplecată deasupra ei, ţinându-şi cu stângăcie în braţe fratele. Era devreme. Fără îndoială, 5 dimineaţa.

— Ce faceţi treji amândoi? şuşoti Ambre.

Sophie îl lăsă jos pe Timotee şi băiatul se ascunse în spatele ei.

— Micul Tim, răspunse ea în şoaptă. Plângea. Voia la tati. Dar mami are uşa închisă şi o doare capul. I-am zis lui Tim să nu o trezim.

— Ai făcut bine, Sophinette. Veniţi. Vă fac loc.

Ridică pătura şi îi invită pe cei doi copii să se culcuşească lângă ea, pe saltea. Timotee rămânea retras, scuturând din cap, dar Sophie îl luă în braţe şi îl aşeză cu forţa.

— Te simţi mai bine, micuţule Tim? întrebă Ambre.

El îşi lipi faţa de gâtul lui Sophie, pentru a se ascunde. Doamna asta încă îl speria.

— I-am zis micuţului Tim că tata se întoarce de Crăciun. Când este Crăciunul?

Ambre încercă să păstreze o voce impasibilă, sigură:

— Diseară.

În pofida întunericului, văzu apărând un zâmbet pe faţa lui Sophie.

— Atunci va veni diseară?

— Da.

Timotee îşi arătă cu timiditate un ochi şi vârful nasului. Ambre se foi puţin, stânjenită.

— Este posibil să…

Tăcu şi îşi drese vocea.

— Poate că nu va ajunge decât mâine dimineaţă… dar nu trebuie să plângeţi… este normal.

— De ce este normal? întrebă Sophie.

— Uneori, Moş Crăciun are nevoie de ajutor pentru a distribui cadourile. Ştii, sunt mii de cadouri. Durează mult. Şi tatăl tău va trebui să-i mai dea o mână de ajutor.

— E aiurea! oftă Sophie.

— Da, dar… nu e sigur.

În cameră se aşternu din nou liniştea. Sophie se întinsese lângă Ambre şi Timotee se cuibărise lângă ea. Avea vârful nasului ud de lacrimi şi suspina, însă părea liniştit.

— Ambre?

— Da, Sophinette?

— Tatăl tău…

— Da?

— Tatăl tău l-a ajutat vreodată pe Moş Crăciun?

Ambre zâmbi în întuneric.

— Nu. Niciodată. I-ar fi plăcut mult, dar nu a avut această şansă.

— Tu îl cunoşti pe tatăl meu?

— Da, Sophinette. îl cunosc. Înainte, am locuit aici, în Arvieux. Cu tatăl tău şi cu mama ta, cu Tim, Anton… şi cu tine.

— Eu nu-mi amintesc.

— Erai un bebeluş. Mai mică decât Timotee.

Sophie se ridică un pic.

— Naşu' şi marele Tim au venit la ziua mea şi la cea a mamei. Şi câteodată erau aici chiar dacă nu aveam nicio

aniversare. Dormeau în casa noastră. Dar tu n-ai venit niciodată.

Ambre înghiţi în sec. Cum să-i explice absenţa ei lui Sophie? Nu voia s-o mintă pentru că era un copil şi i se spuseseră destule minciuni în ultimele zile.

— Nu, n-am venit niciodată.

Întrebarea aşteptată nu întârzie:

— De ce?

— Ştii să păstrezi un secret, Sophinette?

— Da!

Ambre se întoarse cu totul, astfel încât să fie faţă în faţă cu Sophie. Auzea respiraţia micuţului Timotee, domoală şi liniştită. Băieţelul dormea.

— Înainte, când tu nu erai decât un bebeluş și eu… nu eram încă adultă… Tim, marele Tim, Anton şi cu mine eram foarte buni prieteni.

Fetiţa dădu din cap.

— Petreceam mult timp împreună. Schiam, ne distram, mergeam să dansăm… Şi… marele Tim şi cu mine neam… cum să spun… am devenit iubiţi… Tu ai avut vreodată un iubit?

Fetiţa dădu din nou din cap.

— Deci eram iubiţi, dar era… era o joacă. Eram încă tineri. Şi, la sfârşitul vacanţei, marele Tim s-a întors la adevăratul lui iubit.

— Naşu’.

— Da, naşul. Cu el nu era o joacă.

— Era ca tati şi mami?

— Da, ca tati şi mami. Era de-adevăratelea… Aşa că eu am plecat înapoi acasă la mine, la Lyon. Dar eram foarte tristă.

— De ce?

— Din cauza marelui Tim. Pentru că încă îl consideram iubitul meu. Dar pentru el, iubitul lui era naşul, înţelegi?

Sophie dădu din cap. Apoi şușoti cu blândeţe:

— Ai plâns?

— Da, am plâns. Am fost foarte tristă. Atât de tristă,

încât nu mai voiam să mă întorc aici, în Arvieux. Din cauza asta… Nu pentru că nu mai voiam să vă văd. Înţelegi?

— Da.

Se aşternu din nou tăcerea pentru câteva clipe. Sophie se juca uşor cu brăţările de plastic de la încheieturi.

— Acum ai alt iubit, şuşoti ea.

— Da, şi va veni azi după-amiază.

— Cum îl cheamă?

— Marc.

Sophie îşi lăsă capul să-i cadă pe pernă şi scoase un mic oftat liniştit. Ambre îi atinse cu degetele gâtul fierbinte.

Probabil că era deja cufundată într-un vis populat cu spiriduşi de Crăciun, tătici şi iubiţi.

Interfonul se porni să sune, trezind-o brusc pe Ambre. De data asta, se luminase de ziuă. Dar apartamentul era tăcut. Toată lumea dormea încă. Probabil că era abia ora 9.

Se ridică uşurel în şezut. Micuţii dormeau alături de ea, insensibili la zgomotul soneriei. Timotee era cuibărit lângă gâtul lui Sophie, cu degetul mare în gură.

Soneria răsună a doua oară. Ambre se pregătea să se ridice, când auzi un zgomot de paşi chiar alături, în camera lui Rosalie. Prin uşa întredeschisă, o văzu, îmbrăcată în halat, trecând pe hol şi îndreptându-se cu paşi grăbiţi spre interfon.

Ambre se gândi: *Gabriel*? Apoi: *Poliţia*?

— Da? zise vocea lui Rosalie, o voce sugrumată, îngrijorată.

Şi când totul părea să se fi oprit, Ambre auzi răspunsul:

— Iubito, eu sunt.

Urmă o pauză. Prin uşa întredeschisă, Ambre o văzu pe Rosalie încremenită, cu aparatul lipit de ureche.

— Iubito?

— Da… da.

— Înainte de a urca, aş vrea să te previn că… nu sunt

singur… îţi voi explica totul în dimineaţa asta, îţi promit. Eu… o să avem o invitată-surpriză de Crăciun. Nu o cunoşti… O cheamă Cécile… Pe ea m-am dus s-o ajut.

Rosalie tot nu reacţiona, mâna îi tremura pe aparat.

— Iubito? Ne deschizi?

Rosalie avu nevoie de câteva secunde ca să-şi revină, apoi să apese pe buton pentru a deschide uşa de jos, încă nevenindu-i să creadă.

Sprijinită într-un cot, Ambre nu mai îndrăznea să se mişte. Secundele se scurseră fără să se întâmple nimic, apoi se auziră câteva bătăi în uşa apartamentului. Rosalie, încă şocată, tresări uşor, ca şi cum nu se aştepta să aibă vizitatori.

Şi Gabriel apăru acolo, în prag, urmat de o femeie firavă, cu umerii lăsaţi, cu spinarea încovoiată. Trebuie să fi avut vârsta lor. Vreo treizeci şi cinci de ani. Purta pe umăr o mică geantă de călătorie.

Gabriel o sărută pe Rosalie, care nu se dădu înapoi. O strânse scurt în braţe şi anunţă:

— Iubito, ţi-o prezint pe Cécile. Cécile, ea este soţia mea, Rosalie.

Rosalie rămase foarte demnă. Dădu din cap, afişă un zâmbet de circumstanţă şi întinse mâna. Numita Cécile era palidă, avea cearcăne şi, de acolo de unde se afla, Ambre credea că distinge nişte urme maronii în dreptul tâmplelor.

— Cécile o să rămână la noi câteva zile, adăugă Gabriel. Ea… a trebuit s-o scot dintr-o situaţie dificilă.

Rosalie nu puse nicio întrebare şi continuă să zâmbească, întrebând-o pe femeie pe tonul cel mai firesc din lume: – Vreţi să vă lăsaţi aici paltonul şi geanta?

Femeia răspunse ceva imperceptibil şi Rosalie îi luă geanta în timp ce ea se dezbrăca de palton. Gabriel se apropie. – îmi închipui că ai fost îngrijorată… credeam că plec doar pentru două-trei zile şi, după ce am ajuns acolo, mi s-a furat telefonul. Îmi pare rău…

— Du-te mai degrabă să-i vezi pe copii.

Regretând imediat tonul tăios, adăugă: – Ei te credeau în misiune pe lângă Moş Crăciun.

Gabriel clătină din cap înainte de a porni pe hol cu paşi grăbiţi.

— Ah! Stai puţin! îl opri Rosalie când el se pregătea să intre în camera lui Sophie. O să ai şi tu nişte surprize… Mai avem trei invitaţi de Crăciun, iar un al patrulea ajunge azi.

— Ce?

Băgând capul pe uşa întredeschisă, Gabriel văzu salteaua pe care se înghesuiau două siluete mici şi una mai mare.

— Ambre! Măi să fie!

Părea mulţumit s-o vadă. Dar parcă tot nu-i venea să creadă. Timotee, abia trezit, începu să ţipe:

— Taţi!

Gabriel se trânti pe marginea saltelei, exclamând:

— Da, tati s-a întors, monstruleţilor! Moş Crăciun i-a dat drumul!

Vocea tatălui lor avu asupra celor doi copii efectul unui electroşoc. Îi săriră în braţe, ţipând de bucurie. Gabriel îi strânse la piept repetând:

— Mi-a fost dor de voi, monstruleţilor!

Ambre îi privea zâmbind şi Gabriel îi aruncă o privire pătrunzătoare, articulând în tăcere: *Sunt fericit să te revăd printre noi*.

Povara aşteptării pline de angoasă şi a celor mai rele scenarii imaginate în ultimele zile dispăruse. Doar într-un minut, apartamentul reveni la viaţă.

După ţipetele copiilor, urmară exclamaţiile lui Tim şi ale lui Anton, ieşiţi în boxeri pe hol, abia ridicaţi din pat.

— Este o glumă! Sper că ai un motiv bun să te întorci ca o floricică fix de Crăciun! Pe bune! îl ironiză Anton.

Tim se arătă mai reţinut:

— Am venit cu toţii în ajutor! Uită-te un pic!

— Văd… aţi reuşit chiar s-o scoateţi pe Ambre din străfundul magazinului ei!

Ambre era atât de fericită să-l vadă, încât nici măcar nu luă în seamă reproşul voalat din spatele ironiei.

Gabriel se întoarse spre nou-venită, rămasă

încremenită la intrare, cu umerii încovoiaţi, ca şi cum voia să dispară.

— Băieţi, v-o prezint pe Cécile. Este o veche prietenă. Ea… a trebuit să mă duc să-i dau urgent o mână de ajutor la Paris. Va rămâne cu noi o vreme.

Ei o salutară, fără a se putea abţine să nu o studieze cu interes. Nimeni nu îndrăznea să întrebe. Nu în faţa ei. Dar privirile vorbeau de la sine.

Acum, că o vedea mai de aproape, Ambre observă că petele maronii de pe faţa ei erau vânătăi care datau probabil de mai multe zile. Era una dintre acele femei care încearcă să treacă mereu neobservate, să se topească în decor asemenea cameleonilor. Pielea ei căpătase o tentă ternă, ca şi părul. Un şatendeschis spălăcit. Avea ochi mici şi obosiţi.

Ambre îi adresă un zâmbet încurajator, căci femeia părea pe punctul de a leşina, într-atât era de stânjenită.

— Ambre, poţi să faci cafea pentru toată lumea şi să pregăteşti ceva de mâncare?

Rosalie îi solicitase ajutorul, cu o privire plină de subînţeles. Dorea să stea de vorbă singură cu Gabriel. Să afle ce anume îl reţinuse atâta timp. De ce. Cine era această femeie. De ce nu-l auzise niciodată vorbind despre ea. Aşa că Ambre făcu un pas spre bucătărie, conducând-o politicos pe necunoscută.

— Cecile… nu-i aşa?

Femeia dădu din cap.

— Vreţi o cafea? Un ceai?

— Oh… nu… nimic, e în regulă…

Ghicind că îi era teamă să nu deranjeze, Ambre se arătă mai insistentă: – Veniţi să luaţi loc. Eu o să pregătesc micul-dejun. Sophie, Timotee, veniţi aici…

Copiii nu voiau să-i dea drumul tatălui lor. Din fericire, Anton şi Tim erau acolo pentru a crea o diversiune. Câteva secunde mai târziu, erau regrupaţi în bucătărie, în timp ce Rosalie şi Gabriel dispăruseră în living.

Micul-dejun n-a fost deloc liniştit. Copiii nu încetau

să arunce priviri neliniştite spre hol, ţipând: „Taţi! Taţi, vino!” Anton, Tim şi Ambre se străduiau s-o facă pe femeie să se simtă în largul ei, ocupându-se totodată şi de cei mici.

— Cine vrea cacao?

Timotée nu se arăta deloc interesat. Sophie era agăţată de uşa bucătăriei, scrutând livingul.

— Sophinette, vino să stai jos! Ciocolata ta cu lapte este caldă!

Cécile se ghemuise pe scaunul ei, picior peste picior, cu capul plecat.

— Sophinette? De ce îi spui Sophinette?

Ambre tresări. Tim se postase în spatele ei în timp ce ea lua cutia de cereale dintr-un dulap.

— Nu te mai furişa prin spatele meu, mă sperii!

El râse. Ciudat cum lucrurile păreau uşoare şi lejere după întoarcerea lui Gabriel… Şi după discuţia pe care o avuseseră ziua trecută în living… Nici măcar prezenţa lui Anton nu reuşea să întunece atmosfera în acea dimineaţă.

— De ce Sophinette? repetă el.

— Pentru că aşa vrea ea să-i spun.

— Ah, da? Şi noi de ce nu avem dreptul la un nume special? zise el, întorcându-se spre fetiţă.

Sophie scutură din cap cu un aer morocănos.

— Nu vorbesc cu tine!

În cele din urmă, fetiţa se aşează la masă şi, nemulţumită, începu să-şi ronţăie cerealele.

Tim îi dădu aproape cu forţa un ceai lui Cécile şi încercă să lege o conversaţie pentru a o ajuta să se destindă:

— Aşadar de unde veniţi?

— Eu… de la Paris.

— Sunteţi prietenă de mult cu Rosalie şi Gabriel?

— Nu, eu… n-o cunoşteam pe Rosalie. Sunt o prietenă de-a lui Gabriel, da.

— Deci nu i-aţi văzut niciodată pe copii?

Femeia clătină din cap. Tim îi prezentă:

— Sophie are cinci ani şi jumătate. Şi el este frăţiorul

ei, Timotée, care are doi ani.

Ea nu zise nimic, abia reacţionă. Tim continuă:

— Noi suntem prieteni cu Gabriel şi cu Rosalie. Ne-am cunoscut cu toţii aici, acum cinci ani. De fapt, nici nu ne-am prezentat. Eu sunt Tim. El este Anton, partenerul meu. Şi ea e Ambre. Am lucrat într-un hotel împreună, eu, Rosalie şi Ambre… Aşa ne-am cunoscut.

Femeia dădu din cap, cu un zâmbet puţin forţat.

— Încântată, zise ea.

Apoi începu să-şi bea ceaiul cu înghiţituri grăbite. Ca o pisicuţă rănită. Ce i se întâmplase? De unde avea vânătăile? De unde venea?

Copiii făceau în prezent conversaţie, ceea ce îi scutea pe adulţi să vorbească. Discuţia se învârtea în jurul spiriduşilor, a „colegilor lui tati”. Sophie paria că erau mici. Ca ea. Şi că purtau căciuli roşii, ca ale lui Moş Crăciun. Timotee era de acord cu tot ce zicea sora lui şi repeta unele cuvinte. Sophie adăugă că ar trebui să-l întrebe pe tati. Şi poate că făcuse nişte poze?

Ambre stătea încremenită cu ceaşca de cafea în faţă. Prin aburul cafelei se decupa silueta lui Cécile, închisă în sine, şi Ambre se întreba dacă şi ea produsese aceeaşi impresie când ajunsese aici cu câteva zile în urmă. O fantomă a trecutului, necunoscută de copii.

Rosalie şi Gabriel se întoarseră rapid. Faţa lui Rosalie părea mai senină. Acum, că ştia motivul întregii încurcături, putea să profite din plin de întoarcerea lui Gabriel, de bucuria copiilor, să se simtă uşurată.

Se arătă grijulie faţă de Cécile:

— Vreţi să folosiţi baia? Vreţi să vă odihniţi? O să vă pun o saltea în camera lui Timotée. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi cereţi.

Cécile se duse să se spele un pic. Imediat ce uşa bucătăriei se închise, toţi ochii se întoarseră spre Gabriel.

— Oh… este destul de mult de explicat.

Gabriel arătă înspre copii. Nu putea să vorbească în faţa lor. Dar copiii erau total dezinteresaţi de poveştile oamenilor mari, doar spiriduşii îi preocupau.

— OK, bombăni Anton, prost dispus. Suntem toţi aici din cauza ta, aşa că poţi să ne faci măcar un rezumat.

În mod vizibil, indispoziţia, sarcasmul, înţepăturile deveniseră noul său mod de a se exprima, căci Gabriel nu se supără. Dimpotrivă, începu să zâmbească.

— Şi eu mă bucur să te văd, replică el.

Reuşi să le dea o vagă explicaţie, între două întrebări existenţiale ale copiilor.

Cécile era o prietenă pe care o cunoscuse la Paris, cu ani în urmă. Soţul ei era depresiv şi un pic instabil. Plecase de pe o zi pe alta, fără niciun cuvânt. Apoi se întorsese, mai instabil decât oricând, şi se manifestase violent. De aici şi vânătăile femeii. Ea îl sunase pe Gabriel, căci nu se putea hotărî să-şi sune familia. Toţi o sfătuiseră să-l părăsească pe bărbatul respectiv, dar ea nu o făcuse niciodată. Fusese nevoită să rupă orice legătură cu ei. Relaţiile lor se răciseră. Era oarecum singură pe lume. Singură cu acel bărbat. Gabriel se dusese la Paris şi o convinsese să-şi pună câteva lucruri într-o geantă şi să plece cu el pentru câteva zile.

Explicaţia era vagă, imprecisă, dar toţi înţeleseră că Gabriel nu va spune mai mult. Nici măcar Rosalie nu părea dispusă să mai insiste asupra subiectului.

Ea devie conversaţia spre organizarea cazării în apartament şi pregătirea mesei din noaptea de Ajun.

— O să punem saltele în camere. Ambre şi Marc, voi veţi dormi în camera lui Sophie, o să vă pun o saltea de două persoane. O s-o instalez pe Cécile la Timotée în cameră, iar el va dormi cu noi… Altfel, riscă s-o trezească.

Nimeni nu voia să-i întrerupă monologul şi ea ridică privirea spre ei, îngrijorată de tăcere.

— Rămâneţi aici, nu? Vreau să spun… dacă tot v-aţi anulat planurile… A trecut aşa mult timp de când nu ne-am mai strâns cu toţii!

Anton bombăni un vag „Evident” şi Ambre încuviinţă din cap spre uşurarea lui Rosalie.

Cu câteva zile în urmă, ea se tot întrebase: *Ce naiba caut aici*? Cu câteva zile în urmă, ar fi profitat de ocazie

pentru a sări în primul tren spre Lyon.

Dar în această dimineaţă, Gabriel era acolo, Sophie şi Timotee radiau de fericire, Rosalie nu voia s-o vadă dispărând şi Tim reuşea din nou să zâmbească. Nici măcar nu-şi putea închipui întoarcerea la Lyon. Nu acum.

Va pleca înapoi mâine cu Marc. Vor porni din nou la drum. Ea îşi va pune capul pe umărul lui şi peisajul muntos va dispărea. Mâine, se va termina, îşi va relua viaţa la Lyon, dar astăzi era acolo şi se mai putea delecta cu câteva frânturi de trecut…

— Va trebui să mai facem câteva cumpărături, continuă Rosalie. Şi să ne apucăm de gătit destul de devreme…

— O să ne mobilizăm toţi, declară Gabriel, liniştitor.

O cuprinsese cu braţul pe după umeri, ca şi cum nu mai voia să-i dea drumul.

— Şi va trebui să fac un pic de curăţenie…

— O să te ajutăm şi cu asta…

De câteva minute, Gabriel o observa pe Ambre pe deasupra cafelei. Ea îşi dădea seama că voia s-o chestioneze. Dar nu îndrăznea sau nu ştia cu ce să înceapă.

Până la urmă, el aşteptă ca toată lumea să înceapă să se ridice de la masă pentru a o întreba pur şi simplu:

— Eşti bine?

— Da, sunt bine. Ne-am făcut cu toţii multe griji pentru tine.

— Îmi face plăcere să te revăd.

Nu o scăpa din ochi. Ea dădu din cap.

— Drăguţ din partea ta că spui asta. Să ştii că şi mie îmi face plăcere să te revăd.

— L-ai cunoscut pe Timotee.

Ea zâmbi şi se grăbi să pună unul peste altul bolurile, pentru a-şi masca tulburarea.

— Da… Cred că încă se teme un pic de mine…

— Se va obişnui. În general, nu-i prea sălbatic.

El o urmări cu privirea, în timp ce ea se îndrepta spre chiuvetă.

— Şi se pare că ţi-ai făcut deja o prietenă.

Ambre îl privi fără să înţeleagă. Anton era încă acolo, rezemat de uşă, sprijinindu-se în cârje. Asculta. Tim o ajuta pe Rosalie cu vasele.

— Sophie… Cred că te place, nu?

— Oh… da… poate.

Se aşternu din nou tăcerea, abia întreruptă de curgerea apei în chiuvetă şi de zgomotul tacâmurilor.

— Bun… atunci, întrucât acum cunoşti casa, sper că vei mai veni.

Îi zâmbea cu gentileţea lui obişnuită. Dintre toţi, el era cel care se schimbase cel mai puţin. Nu avea niciun rid. Dimpotrivă. Parcă paternitatea şi mutarea în Arvieux îl întineriseră.

— Da, zise ea.

Anton pufni într-un râs răutăcios.

— Nu-ţi face griji, Gabriel. Toate elementele sunt la locul lor. Piesa de teatru se poate relua. E timpul să terminăm aşa cum trebuie mica noastră dramă personală.

Gabriel îl ţintui cu privirea uluit. Ambre încremeni, presimţind urmarea. Tim se oprise din ştersul vaselor.

— Amanţii blestemaţi, despărţiţi de handicapatul cel rău, sunt din nou împreună în atmosfera Crăciunului.

Tim lăsă bolul pe blat cu zgomot. Rosalie se întoarse, pe jumătate rugătoare, pe jumătate exasperată.

— Anton, te implor… nu astăzi.

Însă lui Anton nu-i păsa.

— Nu v-aţi rezervat locurile? Eu l-am rezervat pe-al meu. În primul rând! Spectacolul a început deja… Priviri sfioase şi conversaţii jenate în primul act. Dar acum trecem la viteza superioară. Schimb de zâmbete şi complicitate regăsită în al doilea act… Şi nu s-a terminat! Diseară va fi apoteoza, odată cu sosirea înlocuitorului, al numărului doi, l-am numit pe Marc.

— ANTON! tună Gabriel.

Aşezaţi încă la masă, copiii îşi întrerupseră sporovăială pentru a se întoarce, îngrijoraţi, spre tatăl şi spre naşul lor.

— Rosalie te-a rugat să încetezi!

Anton continua să-l sfideze pe Gabriel. Tim încremenise lângă chiuvetă. Ambre îşi încleştase mâinile pe speteaza unui scaun. *Să nu răspunzi nimic*.

— Bine, Gabriel. M-am cărat.

Deschise uşa cu cotul şi o împinse cu una dintre cârje.

— Este ieşirea patetică din scenă a handicapatului. Vă scutesc de aplauze.

Tăcere mormântală. Nimeni nu ştia cum să reacţioneze. Lui Anton îi luă o groază de timp să părăsească bucătăria. Se sprijinea cu dificultate în cârje. Fiecare pas părea să-l coste un efort supraomenesc. Totuşi nimeni nu se decidea să facă vreun gest.

Cécile fu cea care întrerupse acest moment stânjenitor interminabil, băgând jenată capul pe uşa bucătăriei.

— N-am… n-am găsit şamponul…

Gabriel îi răspunse că o să i-l dea imediat şi toată lumea păru să răsufle uşurată.

Încă sub efectul acestei scene, Ambre nu reuşea să-şi revină. Rosalie probabil că simţise, căci o reţinu câteva minute în bucătărie, la adăpost de urechile indiscrete.

— Gabriel o să stea de vorbă cu el… Va avea grijă ca totul să fie bine în seara asta… îţi promit că va fi bine…

Ea îi răspunse cu voce aspră:

— Dacă face o singură remarcă, dacă îndrăzneşte să-l pună pe Marc într-o situaţie jenantă chiar şi numai o secundă…

— Nu o va face.

— Marc nu este la curent cu…

Rosalie dădu din cap, înţelegând că el nu ştia nimic despre ceea ce se întâmplase cu Tim, despre suferinţa ei după plecarea lui, despre multe alte lucruri.

— Ambre, nu-ţi face griji, dacă o ia razna o singură dată, Gabriel îl va pune la punct… Şi noi ne vom ocupa de Marc. Vom găsi o poveste de spus pentru a-i justifica purtarea… Un traumatism vechi care l-ar fi făcut să-şi

piardă minţile…

— Vrei să-l faci pe Anton să treacă drept nebun?

Ideea asta îi provoca greaţă. Poate mai mult decât tot restul. Rosalie ridică din umeri.

— Vreau doar să petrecem cu toţii o seară frumoasă împreună…

Ochii ei erau rugători, plini de speranţă. Ambre dădu din cap. Va merge ea însăşi să discute cu Anton. La nevoie, îl va ameninţa cu ce e mai rău, dar va face în aşa fel încât el să-şi ţină gura diseară.

Îi auziră pe Timotée şi pe Sophie râzând în hohote în celălalt capăt al apartamentului, cu tatăl lor.

— Cine este femeia pe care a adus-o Gabriel? întrebă Ambre, coborând vocea.

Rosalie se duse să închidă uşa de la bucătărie şi se rezemă de ea.

— Este o poveste de acum cinci, şase ani.

Ambre nu-şi putu reţine un râs sarcastic, care o făcu să se gândească la cel al lui Anton.

— Hotărât lucru, trecutul şi-a dat întâlnire aici. Eu… ea…

Rosalie se crispă.

— Din perioada în care eu dispărusem, adăugă Rosalie.

— Oh…

Ambre începea să facă legătura. La Arvieux, în urmă cu cinci ani, Gabriel îi vorbise despre o femeie cu care trăise câteva luni la Paris. Soţul ei, depresiv, plecase brusc. Ea îl căuta deja de trei ani. Se consolaseră reciproc.

— Este femeia cu care a ieşit o perioadă… cea al cărei soţ dispăruse? şuşoti Ambre.

— Da, ea este.

Ambre îşi amintea că Gabriel o revăzuse când se întorsese la Paris să-şi ia ultimele lucruri, înainte de a se muta la Arvieux. Îşi amintea foarte exact ce îi povestise el: „Înţelesese deja că s-a terminat. Nu mai avea niciun lucru de-al ei la mine acasă. Ne-am întâlnit într-o cafenea. Voia să vadă fotografii cu Sophie. Mi-a zis că se bucură pentru

mine, dar plângea”. *Biata femeie*…

— Gabriel credea că soţul ei s-a sinucis…

— Ei bine, nu. S-a întors acum doi ani. îl aştepta deja de şase ani, disperată. Când el s-a întors, se pare că ea a fost cât pe ce să leşine. După părerea lui Gab, el nu este doar depresiv, ci şi instabil. Fără îndoială, schizofrenic… N-a vrut să-i spună soţiei lui unde fusese în tot acest timp, a vrut să-şi reia viaţa de acolo de unde o lăsase ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat… S-a dovedit foarte violent.

Ambre asculta îngrozită.

— Gab nu a aflat toate astea decât recent. De când el era la Arvieux, comunicaseră foarte puţin. Două-trei mailuri pe an pentru a-şi da veşti. Ea îi scrisese un mesaj pentru a-i spune că soţul ei se întorsese şi că îi era greu… dar fără să intre în detalii. Gab ştia că ea îl aşteptase toţi aceşti ani, că nu putuse niciodată să-şi refacă viaţa cu altcineva. El credea că e normal să-i fie greu, după atâta aşteptare. Şi apoi, acum o săptămână, ea l-a sunat într-o dimineaţă, foarte devreme. Era în plin atac de panică. Se închisese în baie… Plângea şi repeta că soţul ei ameninţă să spargă uşa şi s-o ucidă. Gabriel i-a zis să sune la poliţie şi a asigurat-o că vine la Paris pentru a se ocupa de ea. S-a gândit că, dacă l-a sunat după atâţia ani, a făcut-o fără îndoială pentru că n-avea la cine altcineva să apeleze. Nu mai avea familie. Aşa că nu a ezitat. A fugit la ea chiar în aceeaşi zi.

— Lăsându-ţi acel bilet.

Rosalie încuviinţă din cap.

— Intenţiona să mă sune după ce ajungea acolo, pentru a-mi explica, dar i s-a furat telefonul în metrou… A găsit-o într-o stare groaznică, era plină de vânătăi. Nu voia să meargă la spital. Nu voia să plece, să-şi lase apartamentul. Gab a închiriat o cameră la hotel. A îngrijit-o cu forţa. Ea… se pare că nu mai suporta nici măcar să fie atinsă…

Ambre înţelegea mai bine acum echimozele, umerii încovoiaţi, postura maladivă şi temătoare.

— Au trebuit să stea trei zile baricadaţi în hotel. Ei îi

era teamă să iasă. După aceea, el a convins-o că trebuie să plece departe, fără să lase vreo adresă, căci soţul ei nu îi va da pace niciodată. Au luat câteva lucruri de la ea de-acasă, într-o dimineaţă când el nu era acolo. Au vrut să pornească la drum, dar ea era încă prea slăbită, avea ameţeli, stări de leşin. A dus-o la spital. Au ţinut-o două zile. Gab a făcut plângere la poliţe. Pentru că o convinsese să depună plângere. El s-a ocupat de hârţogăraie, de examinările medicale pentru constatarea rănilor, de toate astea… Apoi au părăsit Parisul. Ea nu voia să vină la noi… Lui Gabi i-a luat ore întregi s-o convingă… Ea zicea că este îngrozitor de jenant să vină la noi acasă, să stea în faţa mea, a copiilor…

Rosalie coborî vocea.

— Nu are unde să meargă în altă parte. Când soţul ei s-a întors, după şase ani de absenţă şi fără să-i ofere nicio explicaţie, familia ei a sfătuit-o să-l părăsească. Dar ea a refuzat. Nu-şi sacrificase şase ani din viaţă pentru nimic. Nu voia să strice totul. Îi găsea scuze… Totuşi familia lui Cécile era gata s-o primească la Nisa. Maică-sa chiar a bătut drumul până la Paris ca s-o ia acasă, însă Cécile a alungato, cerându-i să nu se amestece în treburile ei… Ei au sunat-o neîncetat, dar de fiecare dată ea a refuzat să le răspundă.

Liniştea reveni în bucătărie. Pe hol, râsetele copiilor continuau să răsune, ca şi zgomotul apei în baie.

— Aşa că, atunci când soţul ei a ameninţat-o cu moartea… n-a putut sau n-a vrut să apeleze la familia ei. Şi l-a contactat pe Gabriel.

Trecură câteva secunde, câteva secunde în care ele înţeleseră toată grozăvia situaţiei.

— Şi acum ce-o să facă? murmură Ambre.

— O s-o ţinem la noi de sărbători. După aceea Gab va încerca s-o convingă să reia legătura cu familia… să meargă la ei la Nisa. Vrea să se asigure că nu se va întoarce în braţele acelui nebun.

Un nou moment de tăcere consternată.

— Uau, exclamă în cele din urmă Ambre, ce

poveste…

— Mda.

— E un Crăciun ieşit din comun…

— Ai dreptate. Tocmai de aceea este bine să rămâneţi toţi… prezenţa voastră va face atmosfera un pic mai degajată…

Ambre dădu din cap cu gravitate.

Gabriel plecase cu Anton să facă cumpărături pentru masa de seară. Toţi ştiau că avea să profite de asta pentru a-i vorbi cu calm. După altercaţia de dimineaţă din bucătărie, era singurul care putea să se înţeleagă cu el şi să-l convingă, dacă nu să se arate amabil, măcar să nu mai agreseze pe toată lumea.

Dar, altercaţie sau nu, momentele pe care le petreceau între patru ochi păreau să fie destul de obişnuite, căci Tim îi spusese lui Rosalie după plecarea lor: – Au dispărut… ca de obicei.

Se treziră aşadar toţi trei în apartament, însărcinaţi să se ocupe de curăţenie, de copii şi de… Cécile.

În timp ce copiii se delectau cu un desen animat de Crăciun, Cécile se străduia să treacă neobservată, tresărea imediat ce i se vorbea şi întreba întruna dacă poate să ajute cu ceva. Ei încercau totul pentru a o face să se simtă în largul ei şi s-o integreze, dar nu puteau s-o implice în treburile menajere. Nici nu se punea problema s-o obosească şi mai mult.

În cele din urmă, o instalară pe canapea, cu Sophie şi cu Timotée, cu o ceaşcă de ceai în mână şi cu o farfurie cu fursecuri pe genunchi.

— Staţi liniştită, îi zise Rosalie. Sunteţi aici ca să vă odihniţi. Şi dacă ăştia mici vă sâcâie prea mult, nu ezitaţi să-mi spuneţi.

Cécile se pierdu iar în mulţumiri şi Rosalie o asigură încă o dată că e normal se ajute.

— Îmi pare rău pentru ieşirea lui Anton de azi-dimineaţă.

Luată prin surprindere, Ambre se întoarse.

— O faci dinadins, Tim?

Era aplecată deasupra saltelei de o persoană, în camera lui Timotée, pentru a-i pregăti patul lui Cécile şi nu-l auzise pe Tim intrând.

— S-ar zice că te amuză să mă sperii!

— Nu, tu eşti… eşti tot timpul pierdută în gândurile tale.

Ea nu ştiu ce să-i răspundă, căci nu greşea. Făcea treburile în mod automat de ceva timp. Îşi amintea că aranjase prin bucătărie, apoi se gândise la ceva ce avea legătură cu Anton şi cu scena de azi-dimineaţă. Ceea ce o făcuse să-şi amintească de seara în care el sunase, când ea şi Tim erau la Frontignan. Şi începuse să se gândească din nou la apartamentul lor de acolo. La faptul că dormiseră timp de două luni pe o saltea pusă direct pe podea – o saltea precum cea pe care o pregătea acum pentru Cécile. Trăiseră de azi pe mâine în timpul acelei şederi în Sud, muncind pe brânci şi economisind fiecare bănuţ, şi totuşi, când îşi amintea de perioada respectivă, nu problemele materiale îi reveneau în minte. Altceva se impunea. Impresia pe care o avusese în permanenţă că totul era prea frumos ca să fie adevărat. Căci se trezea dimineaţa şi soarele strălucea, faţa lui Tim era la câţiva centimetri de a ei pe pernă şi niciun nor nu le umbrea viaţa. Trebuiau să petreacă două luni şi jumătate în sudul Franţei. Două luni şi jumătate de soare, de plimbări la piaţă, de scăldat în apa mării şi de cocktailuri Mojito. După aceea urmau să plece la Arvieux, pe perioada iernii. Să se reîntâlnească cu Rosalie, Gabriel, Andréa şi cu toţi ceilalţi. În zilele în care era într-adevăr prea cald, îşi ziceau că abia aşteaptă să se întoarcă în satul din Hautes-Alpes, la munţii, lacul şi cabanele lui. Dar înainte de asta, după terminarea sezonului turistic din Sud, aveau o lună de libertate. Hotărâseră să meargă să-i vadă pe Maxime şi pe Lisa la Tours. Şi pe familia Miller la Lyon. Trebuiau să petreacă şi câteva zile la Rosalie, în septembrie. Le mai rămânea o săptămână. Îşi spuseseră că ar putea să plece cu un rucsac în spate şi un cort undeva. Oriunde. Că ar putea să fie amuzant să hoinărească prin Pirinei…

Pe atunci, oricât de departe priveau, niciun nor nu se profila la orizont. Viitorul le aparţinea în întregime. Cu sezoane turistice de vară, cu sezoane turistice de iarnă şi cu călătorii între cele două. Erau tineri, nu deţineau nimic şi de aceea totul era posibil.

Aşa că Ambre trăise cele două luni gândindu-se că toată acea fericire nu putea să dureze. Ca şi cum presimţea ceea ce avea să se întâmple.

Reveni cu greu în prezent, tulburată să se trezească în faţa lui Tim, pierdută între amintiri şi realitate.

— Îţi spuneam că îmi pare rău pentru ieşirea lui Anton de azi-dimineaţă, repetă Tim.

Arvieux. Se afla la Arvieux, acasă la Rosalie. Şi Marc ajungea peste câteva ore…

— N-ai ce face dacă Anton nu a reuşit niciodată să meargă mai departe, răspunse ea într-un târziu.

Avea un ton dur. Se gândi că era prea mult pentru cineva care tocmai petrecuse cinci minute amintindu-şi cele şaizeci şi patru de zile de dragoste cu Tim la Frontignan.

— A trecut la altceva, zise el, ca şi cum voia să-i ia apărarea.

— Zău? Ei bine, nu s-ar zice…

— A avut nevoie de mult timp… nu zic nu.

Ca şi mine. *Ca şi tine*? Reîncepu să-şi facă de lucru cu faţa de pernă ca să nu se uite la el. Nici măcar nu ştia de ce voia el să-i vorbească despre asta acum.

— În primele luni, mă dădea afară pe uşă… în mod sistematic, în fiecare dimineaţă.

Ambre trase mai tare de faţa de pernă şi auzi un zgomot sec, ca de rupere.

— Ajungeam dimineaţa la centrul de recuperare şi… să-l fi văzut în ce stare era… Dacă ar fi putut să se arunce pe fereastră, ar fi făcut-o… dar nu putea să se ridice singur din pat. Aşa că mă insulta. Ţipa la mine să plec de unde am venit. Zicea că nu are nevoie de un bărbat care nu este bărbat, care fugise cu prima fată venită. Dacă voiam să-i fiu util, să-i pun perna pe faţă şi să apăs foarte tare, să se

termine o dată pentru totdeauna. A durat luni întregi până a acceptat să rămân lângă el, doar să stau lângă el, aşezat într-un fotoliu, apoi alte luni ca să accepte să-l ating, ca mâna mea să-i atingă corpul, chiar şi prin haine. Era zdrobit, contactul fizic îl dezgusta. Eu îl dezgustam. Nu vedea în mine decât un tip chinuit de remuşcări şi de vinovăţie, care îşi purta crucea rămânând alături de el.

Ea nu se putu abţine să nu se gândească: *Şi nu aşa era, de fapt*?

— Ţipa la mine, dar ştiam că, dacă plec, chestia asta îl va ucide. Aşa că am rămas. Şi după luni întregi, am… am reuşit să-mi recâştig locul alături de el…

Ea rămase încremenită, incapabilă să-i înfrunte privirea. Simţea lacrimi în gât. Plumb în plămâni.

— Îmi pare rău că a trebuit să trăiţi toate astea…

Tim îşi puse mâna pe umărul ei o clipă.

— E o poveste veche, declară el.

Marc sosi puţin după ora 16. Erau cu toţii în bucătărie, găteau. Chiar şi Cécile, căreia i se încredinţase realizarea apetitivelor din foitaj, împreună cu copiii.

Sophie pusese încălţările tuturor sub bradul de Crăciun, inclusiv pe ale lui Cécile, deşi nefericita încercase să protesteze – cu aceeaşi teamă de a nu deranja prea mult.

— Păi, altfel, nu vei primi cadou! replicase Sophie cu un aer serios.

Ambre avea mâinile pline de sosul pentru curcan când îi sună telefonul. Marc se afla la intrarea în Arvieux. Stabiliseră ca ea să meargă să-l ia cu maşina lui Rosalie. Aceasta din urmă îi ceruse discret să profite de trecerea ei prin centru pentru a cumpăra mici cadouri pentru toată lumea.

— Nişte ciocolăţele, orice… pentru ca fiecare să aibă o mică atenţie în farfurie.

Apoi îi întinsese nişte mărunţiş, dar Ambre refuzase.

— A ajuns? întrebă Rosalie când ea închise telefonul.

— Da.

Ambre voia să-l pună în gardă pe Anton înainte de a

pleca după Marc. Teama de reacţiile lui impulsive nu-i dăduse pace toată după-amiaza. El era aplecat deasupra hiatului de bucătărie alături de Gabriel. Ea îşi drese vocea.

— Anton?

El nu păru prea surprins şi se întoarse cu un zâmbet forţat.

— Ah… cred că o să am dreptul la niscaiva instrucţiuni.

Nimeni nu reacţionă. Ea dădu din cap. El îşi luă cârjele şi o urmă pe hol.

— Deci, zise el maliţios, există subiecte tabu?

— Ascultă, Anton, ştiu că avem o rivalitate, că suntem departe de a fi cei mai buni prieteni din lume, dar Marc este un tip de treabă, un om esenţialmente bun. Nu va fi aici decât o seară, nu trebuie să mă mai suporţi decât o ultimă seară şi voi dispărea din viaţa ta. Nu o să mă mai vezi. Aşa că ţi-o cer pentru Marc… Putem să ne comportăm ca şi cum am fi un grup normal de prieteni? Un grup de prieteni fără melodrame?

— Un grup de prieteni în care tu şi Tim nu v-aţi fi culcat niciodată împreună?

— Exact, asta e ideea…

Ea strânse pumnii. Anton zâmbi, vizibil amuzat.

— Ce te face să spui că vreau să dispari pentru totdeauna?

— Mă deteşti.

— Nu… îmi este un pic milă de tine, aşa cum mi-ai zis şi tu mie. Atâta tot.

Ea clătină din cap, agasată. Nu obţinea nimic aşa.

— O să consider că este un da.

— Consideră ce vrei!

Ea îi trânti uşa în nas, nervoasă, cu obrajii în flăcări.

Oricum, era prea târziu. Prea târziu ca să mai dea înapoi. Marc era acolo. Spera din toate puterile ca Gabriel să fi fost mai convingător cu Anton. Ca vorbele lui să fi avut mai multă greutate.

Mâinile îi tremurau uşor pe volanul maşinii lui Rosalie. Teama o împiedica să se bucure cu adevărat de

reîntâlnirea cu Marc.

Îi reperă foarte repede maşina în parcarea hotelului unde îşi dăduseră întâlnire. Abia oprise motorul, că el era deja afară şi, imediat ce ea ieşi din maşină, o şi îmbrăţişă.

— Mă bucur să te văd!

O strângea în braţe, îi şoptea la ureche şi ea se simţea fericită şi anxioasă în acelaşi timp.

— Gabriel s-a întors azi-dimineaţă, anunţă ea cu faţa lipită de gâtul lui.

Marc îi dădu drumul din strânsoare şi o privi cu tandreţea lui obişnuită.

— Oh… ce uşurare…

— Da.

— Ce a… A dat vreo explicaţie?

— Este o poveste lungă. S-a întors cu o femeie…

— O femeie?

— O fostă iubită, oarecum.

— Oarecum?

— Ascultă, Rosalie vrea să mai fac nişte cumpărături de ultim moment în centru. N-avem decât să ne oprim într-o cafenea şi îţi voi povesti totul.

Marc zâmbi. Era atât de fericit s-o revadă. Ambre ar fi vrut să-i spună atâtea, dar gândul la seara care urma îi provoca dureri în piept. Îşi dădu seama că nici măcar nu îl sărutase şi se ridică pe vârfuri pentru a-i da un sărut pe buze.

Pe străduţele din Arvieux se lăsa noaptea şi ghirlandele electrice de Crăciun sclipeau. Nu mai era multă lume, doar câţiva întârziaţi care se grăbeau să cumpere un ultim cadou.

— Este extraordinar, se extazie Marc, lăsându-şi privirea să alunece peste cabanele alpine tipice, peste munţii înzăpeziţi, peste păduri… Cât ai stat aici?

— Şase luni.

— Trebuie să fi fost foarte frumos.

Nici nu-ţi imaginezi.

Marc îi strângea mâna în scobitura mănuşilor lui. Nu-i dădea drumul. Se oprea în faţa fiecărui magazin de

suveniruri, în faţa fiecărei căsuţe de lemn, în faţa fiecărui stand cu castane coapte. Şi tot minunându-se cu ochii lui de copil, o chestiona:

— Înainte de povestea asta, nu mi-ai vorbit niciodată despre prietenii tăi… Rosalie şi Gabriel.

— Ei bine, ne-am cunoscut aici. În urmă cu cinci ani… După cum ţi-am spus, n-am mai păstrat legătura. Dacă nu era dispariţia lui Gabriel, probabil că n-aş mai fi pus niciodată piciorul aici.

— Este păcat… îţi erau prieteni buni?

Ea dădu din cap.

— Da. Prieteni buni.

— N-ar trebui să pierdem niciodată legătura cu oamenii care contează cu adevărat.

— Ştiu, dar asta-i viaţa… de vină sunt distanţa şi serviciul… apoi viaţa de cuplu.

Marc se oprise în faţa uneia dintre ultimele cafenele încă deschise cu numai câteva ore înainte de petrecerea din noaptea de Ajun. Ambre înghiţi în sec recunoscând firma: *Café Délice*.

Acolo îşi dăduseră întâlnire cu toţii într-o după-amiază, în urmă cu cinci ani, la puţin timp după Crăciun, pentru a face cunoştinţă cu Anton.

Reveni brutal la realitate când văzu că Marc aştepta, ţinându-i uşa.

Un chelner le arătă o măsuţă liberă lângă fereastră. Îşi scoaseră fularele, mănuşile, paltoanele.

— Cine mai este acasă la Rosalie şi Gabriel? Mi-ai vorbit şi de alţi prieteni comuni. Pe care i-aţi cunoscut aici.

— Da… un alt cuplu… Tim şi Anton.

Cufundat în meniul de băuturi, Marc abia dacă ridică ochii.

— Nu te înţelegi prea bine cu ei?

— Ba da… de ce?

— Nu pari entuziasmată când vorbeşti despre ei.

De data asta, el ridicase capul şi o privea. Ea dădu din umeri, prefăcându-se interesată de ceea ce avea să comande.

— Ba da… Doar că… pe ei chiar i-am pierdut din vedere. Cu Rosalie am mai vorbit la telefon din când în când. Dar cu ei, nu.

— Niciodată în cinci ani?

— Nu.

Marc părea surprins.

— Nu-ţi erau prieteni buni?

Începea s-o agaseze cu întrebările lui, aşa că zise doar:

— Erau nişte prieteni şi-atât.

Apoi îi făcu semn chelnerului.

După ce comandară băuturile – Marc nu se putuse hotărî să renunţe la cafeaua lui obişnuită –, ea începu să-i povestească despre Gabriel şi Cécile, despre împrejurările întâlnirii lor şi despre sosirea bietei femei, pline de vânătăi, în apartament, de dimineaţă.

— Prietena ta Rosalie dispăruse? întrebă Marc cu privirea aţintită la străduţa pe care alergau doi copii.

În mod evident, din tot ce îi spusese, era detaliul care îl tulbura cel mai mult.

— Da. A dispărut timp de un an, fără a lăsa vreo adresă. Gabriel a găsit-o acum cinci ani… Când eram cu toţii aici în Arvieux. Sophie avea şase luni.

— Uau… De ce plecase?

Ambre îi răspunse fără să intre în prea multe amănunte, fiindcă era ora 19: 30, magazinele se pregăteau să închidă, iar ei ar fi făcut mai bine să plece.

Regăsiră frigul şi vântul glacial de pe străduţe.

— Am trecut pe la curăţătorie ca s-o văd pe mama ta înainte să plece în Maroc.

Ambre uitase de maică-sa.

— Ah… Este bine?

— Nu ştia că eşti la Arvieux. Se mira că, fiind în concediu, nu te-ai dus încă să iei masa de prânz la ei.

— Nu am… chiar nu am avut timp s-o sun.

— Înţeleg. Nu-ţi stătea mintea la asta.

Ea se oprise în faţa unei prăvălii minuscule, care propunea nişte sortimente de ciocolate şi fursecuri frumos

ambalate.

— Aşa ceva ţi se pare OK? îl întrebă pe Marc.

— Da. Mi se pare perfect.

Intră după ea în prăvălie şi se aşezară la coadă.

— Am vorbit cu colegele tale de serviciu când ieşeam din curăţătorie, reluă el.

— Serios?

Ea nu reuşea să fie efectiv interesată de ceea ce îi spunea. Viaţa ei din Lyon, serviciul, Marc, apartamentul, totul era foarte departe, parcă fictiv, ireal. Aceste câteva zile în Arvieux, alături de Rosalie, Sophie, Tim, Anton, o făcuseră să se întoarcă înapoi cu cinci ani, ştergând parcă prezentul.

— Se mirau că nu le-ai sunat nici măcar o dată pentru a te asigura că se descurcă fără tine. Voiau să ştie dacă eşti bolnavă. Le-am zis că ai plecat în vacanţă la nişte prieteni, că s-a întâmplat oarecum pe nepregătite.

— Şi se descurcă? întrebă ea pentru a-şi masca detaşarea.

— De minune. Magazinul nu se mai goleşte. Cathia îţi transmite că veţi avea toate o primă frumoasă de sfârşit de an.

— Grozav!

Vânzătoarea se aplecă spre ei.

— Domnule, doamnă?

Aleseră nouă mici sortimente de ciocolată cu lapte şi fursecuri cu portocală. Vânzătoarea le propuse să scrie numele cu marker cu sclipici pe fiecare pachet şi ei acceptară, privind-o cum trasează cu mare atenţie nişte litere frumoase aurii.

Când ieşiră din prăvălie, cerul se întunecase şi mai mult. Era o noapte neagră, fără stele. Ghirlandele electrice sclipeau. Restaurantele îşi aranjaseră mesele. Magazinele se goleau, străduţele erau complet pustii.

— Mai avem puţin timp? întrebă Marc. Mi-ar plăcea să-mi arăţi hotelul în care ai lucrat.

— Bine, de acord.

Se întoarseră la cele două maşini ţinându-se de

mână. Ea nu ştia ce e mai ciudat: să se afle pe străzile din Arvieux cu Marc sau să constate cât de departe şi lipsită de substanţă i se părea viaţa ei din Lyon în această seară. Începu să tremure. Marc o cuprinse cu braţul de umeri şi o strânse la piept.

— În fond, a fost o idee bună să petrecem Ajunul Crăciunului aici, zise el.

— Aşa crezi?

— Da… Am impresia că mai aflu câte ceva despre tine.

Sper să nu fie cazul.

Ambre îşi amintea fiecare detaliu al drumului care ducea din centrul satului la hotelul-restaurant Les Mélezes. Îşi amintea fiecare cotitură şi fiecare pin.

Hotelul fusese decorat cu gust. Ambre presupunea că Sylvie se ocupase de asta. Crenguţe de ilice legate cu panglici aurii se încrucişau pe faţadă, sub ferestre.

Steluţe argintii sclipeau deasupra uşii de sticlă de la recepţie şi, în hol, se distingea un brad imens împodobit cu luminiţe.

Probabil că Michel şi Sylvie puneau la punct ultimele detalii pentru masa din noaptea de Ajun. Oare familia lui Sylvie era acolo şi anul acesta? Sau avea o masă lungă rezervată în sala restaurantului?

Un grup de tineri fuma în faţa cabanei. Trebuie să fi avut între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. Două fete şi doi băieţi. În ţinuta elegantă obligatorie. Fuste şi pantaloni negri. Cămăşi albe.

Nişte sezonieri, fără îndoială, care luau o gură de aer înainte de a-şi începe tura.

— Parcă ai fi tu şi prietenii tăi în urmă cu cinci ani, nu? zise Marc.

El îi zâmbea. Ambrea simţea un nod în gât. Şi o greutate ca de plumb în plămâni. Exact la asta se gândea şi ea. Aceeaşi masă din Ajunul Crăciunului, cu cinci ani înainte. Durerea îngrozitoare pe care o simţea în permanenţă de mai multe zile. Philippe pe care nu şi-l putea scoate din minte. Ciocolatele pe care le devorau în

livingul de la etajul trei, în apropierea zilei de 24 decembrie. Tim care se posomora pe măsură ce timpul trecea. Serviciul din acea seară. Dureros. Drumul spre biserică pentru slujba de la miezul nopţii. Căruciorul de bebeluşi. Sophie în rochiţa ei roşie, cu agrafa în formă de ren în păr. Piaţa din faţa bisericii. Cântecele copiilor. Tim aşezat pe scările îngheţate. Tim şi primele lui confidenţe. Lacrimile ei. Plângea tot timpul pe atunci, întoarcerea la cabană. Noaptea în patul lui Tim.

— Te simţi bine? se îngrijoră Marc, văzând-o palidă.

— Da. Dar mi-e frig, minţi ea.

Era prea mult. Era prea mult să se afle aici, după atâţia ani, pentru Ajunul Crăciunului, cu Anton, Tim, Rosalie, Gabriel… Cu Marc, care nu ştia nimic.

Crezuse că toată acea perioadă rămăsese departe, că amintirile nu mai dureau atât de tare. Dar erau încă acolo, îi ardeau pieptul. *De ce nu am reuşit să-mi revin*? Nu înţelegea de ce visa dintr-odată să se întoarcă în urmă cu cinci ani, în acest hotel, aşezată în camera de zi de la mansardă, aşteptând să-şi înceapă serviciul. Suferea pe atunci. *Abia aşteptam să treacă timpul, ca să-l uit pe Philippe, ca durerea să fie mai puţin prezentă*. Astăzi ar fi dat orice ca să se întoarcă în timp. Ca să simtă căldura cabanei. Prezenţa reconfortantă a lui Tim şi a lui Rosalie. Sophie. Lunile de fericire care o aşteptau.

Cei patru sezonieri îşi stinseseră ţigările şi urcau treptele râzând. Marc repetă:

— Eşti bine? Te porţi cam ciudat de când am ajuns…

— Probabil că m-am molipsit de vreo răceală, bolborosi ea.

— Atunci haide… Să plecăm repede.

Portierele se închiseră cu zgomot. *Adio, Les Mélezes*! Ambre înţelegea de ce evitase Arvieux în toţi aceşti ani… şi cât de îndreptăţită fusese s-o facă.

Pe drumul de întoarcere, o cuprinseră greţuri violente şi trebui să coboare toate geamurile pentru a nu vomita pe volan.

Nu suntem pe deplin fericiţi decât o dată în viaţă?

Oare eu mi-am ratat şansa?

Îi treceau prin cap numai prostii. Găsise o nouă fericire în relaţia cu Marc, în munca ei.

— La ce etaj este?

Era încă pierdută în gânduri. Se aflau în ascensor şi Marc aştepta răspunsul cu degetul în aer.

— La patru.

Uşile se închiseră.

— Ai văzut, până la urmă am făcut buturuga cu ciocolată…

Îi arătă un platou alungit pe care îl ţinea în mână, acoperit cu folie de aluminiu. Ea nici măcar nu observase când îl scosese din maşină. Cum nu observase nici valiza pusă la picioarele lui.

— Ce buturugă?

— Cea pe care voiai s-o faci tu pentru seara asta… cumpărasem ingredientele, aşa că am făcut-o eu. Singur. Nu voiam să vin cu mâna goală, înţelegi?

— Drăguţ din partea ta. Rosalie o să se bucure.

Uşile ascensorului se deschiseră, lăsând să răzbată o aromă plăcută. Prin uşa întredeschisă, un căpşor îi spiona.

— Sunt aici! Sunt aici! strigă Sophie, înainte de a dispărea alergând.

Când intrară, chipul lui Gabriel apăru din bucătărie.

— Bună seara, Marc! Bine ai venit la noi!

În secunda următoare, Sophie se întorcea în fugă, urmată de Timotée şi de Rosalie, care avea ochii plini de voioşie, în urma ei venea Cécile, vizibil intimidată.

— Salut! Marc, eu sunt Rosalie. Sunt încântată să te cunosc.

Strălucitoare ca niciodată, se oferi bucuroasă să facă prezentările. Marc împărţea zâmbete, sărutări şi strângeri de mână. Părea în largul lui. Timotée acceptă să primească un pupic, el care era încă prea speriat de Ambre pentru a o lăsa să se apropie, iar Sophie nu îl privi cu neîncredere. Marc atrăgea simpatia. Imediat.

Când Anton şi Tim se arătară în sfârşit, afişau amândoi un zâmbet amical, risipind definitiv greaţa lui

Ambre.

— Salut, eu sunt Anton!

— Şi eu, Tim!

— Încântat. Eu sunt Marc.

— Vino, o să-ţi arăt unde să-ţi laşi valiza, îi zise Gabriel.

Şi îl conduse pe hol. Rosalie, cu rulada în mână, nu mai putea de încântare:

— El a făcut asta? Este adorabil!

Anton, Tim şi Cécile se întoarseră în living. Sophie şi Timotéeţ opăiau în spatele lui Gabriel şi al lui Marc.

— Cred că cei mici îl adoră deja, îi mărturisi Rosalie lui Ambre în şoaptă.

— Mda. Are acest efect asupra multora.

— Şi este un bărbat frumos… pe deasupra.

Izbucniră în râs, Rosalie în mod sincer, Ambre cam crispată.

— Mă întrebam pe unde v-aţi dus. Nu mai veneaţi…

— Am băut o cafea în centru şi i-am arătat hotelul.

— Ah, bună idee.

— Poftim, uitasem, uite ce am cumpărat.

Ambre îi întinse lui Rosalie pacheţelele cu ciocolată şi fursecuri personalizate.

— Perfect. Vii să mă ajuţi? Cred că putem începe să servim apetitivul.

6

Gata. Totul este pregătit. Spectacolul poate să înceapă.

Gabriel cărase din pivniţă o masă lungă, pe care o instalase în living. Tacâmurile erau aranjate, apetitivul adus, în mijlocul lumânărilor roşii şi al confettilor pe care Sophie le făcuse după amiază.

Ambre stătea pe scaun cu spatele foarte drept, cu un nod în gât. În faţa ei, bărbatul pe care-l iubise cel mai mult pe lumea asta. Alături de el, cel care fusese mereu pe primul loc, care îl făcuse să renunţe la tot. De două ori. Lângă ea, ţinând-o de mână cu blândeţe, cel pe care ea îl iubea astăzi. Erau strânşi cu toţii acolo, la câţiva

centimetri unii de alţii. *Actul 3. Scena 1. Începe*.

— Cine vrea şampanie?

Gabriel era indiferent la această tensiune. Şi Rosalie, la fel ca Marc, Cécile şi copiii. Dar ei trei ştiau şi abia îndrăzneau să se privească.

Cupele fură umplute. Un platou de pateuri cu melci era dat din mână în mână.

Pentru a se arăta politicos şi fără îndoială pentru că era jenat să se afle în mijlocul atâtor necunoscuţi, Marc începu să lege o conversaţie, adresându-i-se lui Gabriel.

— Aşadar tu şi Rosalie… Sunteţi căsătoriţi?

— Nu, însă e ca şi cum am fi. Cu doi copii, suntem mai mult decât căsătoriţi, răspunse Gabriel făcându-i cu ochiul.

— Dar voi? întrebă Marc, întorcându-se spre Tim şi Anton.

Ochii lui Anton scăpărară de plăcere.

— Nu. Mi s-a părut mai eficace să-i pun funia de gât lui Tim. Am căzut într-o prăpastie şi am devenit handicapat locomotor. Este un plan infailibil.

— Glumeşte, interveni Gabriel. Are un umor negru îngrozitor. Nu-i da atenţie.

Marc încercă să-şi mascheze cu dificultate jena.

— Îmi pare rău, nu ştiam…

— Nu pentru mine trebuie să-ţi pară rău, ci pentru dragul şi tandrul meu iubit.

Ăsta nu e un cadou, cu siguranţă. În afara tulburărilor de erecţie, a trebuit să-mi suporte incontinenţa şi să mă şteargă la fund timp de aproape optsprezece luni…

— Anton! strigă Rosalie. Sunt copii la masă!

— Şi totuşi uită-te la noi… Suntem cuplul anului!

Marc înlemni, nu ştia ce să răspundă. Gabriel luă cuvântul pentru a risipi foarte repede stânjeneala:

— Dar tu şi Ambre aveţi de gând să vă căsătoriţi într-o bună zi?

Ambre se crispă, cu degetele pe pahar, îl auzi pe Marc răspunzând în timp ce o cuprindea cu braţul pe după

umeri.

— Da. Într-o bună zi. Bineînţeles.

Ambre simţi focul privirii lui Tim asupra ei. Era sigură că citea în ea ca într-o carte, că-i ghicea stânjeneala. Căci nu se punea problema căsătoriei. În orice caz, nu pentru ea. Şi avea senzaţia că nu mai are aer.

— Cum v-aţi cunoscut? se interesă Rosalie. Ambre a fost foarte misterioasă.

Marc o strânse şi mai tare pe după umeri şi zâmbi.

— Ne-am cunoscut la părinţii lui Ambre.

— Marc lucra cu fratele meu, interveni Ambre.

— În librăria lui de benzi desenate?

— Da. Erau prieteni de ceva timp şi Mathieu l-a invitat la noi acasă într-o duminică.

— Şi?

Ambre avea încă gura uscată. îl lăsă pe Marc să povestească şi ceru încă o cupă de şampanie. Din când în când mai prindea câte-o frântură de discuţie şi auzea râsul lui Rosalie sau vreo întrebare pusă de Gabriel.

— De fapt, ne-am întâlnit luni întregi la părinţii ei, fără să îndrăznim să vorbim cu adevărat. Se vedea clar că ne simţeam atraşi unul de altul, dar… Mathieu era mereu acolo… Ştiam că îi place să citească. Până la urmă mi-a venit ideea să-i împrumut o carte de benzi desenate.

Ea încercă să ignore ticul de pe faţa lui Tim, care gândea probabil că, în mod sigur, în ceea ce o priveşte, totul era întotdeauna o poveste legată de cărţi.

— A venit să mi-o înapoieze la librărie după două zile. Mi-a zis că o citise pe nerăsuflate. Cred că minţea.

Marc îi zâmbea şi ea îi întoarse zâmbetul, crispată încă. Era adevărat, nu citise cartea de benzi desenate. Dar, pe atunci, voise să-i facă plăcere. Vedea bine că îi era greu să-i vorbească. O privea mereu cu un aer înspăimântat şi trist, ca şi cum credea că nu o să poată ajunge la ea niciodată. Aşa că ea pretinsese că fusese entuziasmată, iar el îi mai împrumutase încă trei cărţi. Ambre se străduise să le citească. În momentul în care i le dusese înapoi, îi mărturisise că preferă romanele. El o privise cu un aer atât

de decepţionat, încât ea adăugase: „Nu e grav, putem continua să ne vedem”. Şi el spusese, plin de speranţă: „Adevărat?” Ea observase termosul de cafea pus pe tejghea. „Îţi place cafeaua? Am putea să bem o cafea?”

Începând de atunci, căpătaseră obiceiul să se întâlnească într-un bistrou. El îi vorbea despre librăria de benzi desenate şi ea, despre magazinul ei de haine. El îi spunea despre teza lui de doctorat şi ea, despre noul post de responsabilă.

Se întrebau unul pe altul: „Tu ce-ai făcut săptămâna asta?” Şi invariabil el răspundea că lucrase la teza de doctorat, că stătuse câteva ore la librărie pentru a avea bani să-şi plătească chiria, că-şi vizitase părinţii, că fusese la cinema cu prietenul său, Adrien, iar ea, că muncise mult, că-şi petrecuse ziua de odihnă dormind, că făcuse cumpărături cu maică-sa, că ieşise la un pahar cu Cathia sau cu Emilie, colegele de la magazin. Răspunsurile erau mereu aceleaşi, totuşi ei îşi puneau întrebarea pentru a se asigura că lucrurile nu se abăteau de la cursul lor, că vieţile lor îşi continuau mersul, dar şi pentru simpla plăcere de a schimba câteva cuvinte.

Relaţia lor rămăsese la acel nivel atât de mult timp, încât ea sfârşise prin a se întreba dacă se înşelase. Dacă Marc voia altceva decât o prietenie timidă sau dacă nu cumva era gay. Ca să aibă conştiinţa împăcată, într-o după-amiază, Ambre anulase una dintre întâlnirile lor pretinzând că merge la cinema cu un băiat. Data următoare, simţise că Marc era diferit. Nervos, mai insistent cu întrebările. Interesându-se în mod deosebit dacă acel băiat era un coleg sau un prieten vechi. Ea îi spusese că nu era niciuna, nici alta şi aşteptase s-o sărute. El o condusese până în staţia de autobuz şi, chiar înainte ca ea să urce, se hotărâse în sfârşit.

— M-a făcut gelos pentru a-şi atinge scopul! conchise Marc.

Rosalie zâmbi.

— E ceva tipic feminin!

Şi Gabriel se prefăcu ofuscat.

Jucându-se distrată cu furculiţa, Ambre se gândi că era ciudat fiindcă, imediat după acel sărut, relaţia lor evoluase foarte rapid. Ca şi cum, după ce îi câştigase încrederea lui Marc, nu mai era nevoie să-i dovedească nimic. După doar patru luni, el îi propunea să se mute în mica lui garsonieră de student. Locuiseră mult timp acolo, în douăzeci şi cinci de metri pătraţi. Graţie salariului bun al lui Ambre, Marc încetase să mai lucreze la librăria de benzi desenate şi în primăvară se mutaseră într-un apartament mai mare. Lucrurile se petrecuseră în mod firesc, fără probleme.

— Şi prin urmare, cu ce te ocupi, Marc? întrebă Gabriel.

— Scriu o teză de doctorat.

— În ce domeniu?

— Istorie, perioada medievală.

— Chiar? Atunci înseamnă că avem câteva centre de interes comune! zise Gabriel. Eu predau istorie-geografie la gimnaziu.

— Uimitor! Am dat şi eu examenul de profesor. Dar nu eram sigur că sunt făcut pentru aşa ceva…

În timp ce ei îşi continuau discuţia, Rosalie declară că, fără îndoială, venise momentul să pregătească tartinele cu foie-gras dacă voiau să termine masa înainte de slujba de la miezul nopţii. Ambre se ridică imediat.

— O să te ajut.

*

În bucătărie, Rosalie părea încântată.

— Lucrurile stau bine, nu?

— Da… deocamdată.

— O să fie bine. Nu-ţi mai face griji.

Prăjiră pâinea şi tăiară felii subţiri de foie-gras. Sophie sosi alergând, cu două păpuşi sub braţ.

— O să mâncăm, mami?

— Da, comoara mea. Peste câteva minute.

— Şi Moş Crăciun?

— Ţi-am mai spus, vine când toată lumea face nani. Hai, du-te să te speli pe mâini, scumpo, o să ne aşezăm la

masă.

Tim băgă capul pe uşa bucătăriei.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Ambre se crispă uşor.

— Nu, e în regulă.

Rosalie se întoarse spre el.

— Şi acolo, totul e bine?

— Da.

Tim o lăsă pe Sophie să plece, cu păpuşile sub braţ, apoi adăugă:

— Marc îl întreabă pe Anton despre accident.

Ambre scăpă cuţitul pe blatul de lucru. Rosalie îi puse o mână pe antebraţ ca să se calmeze.

— Fir-ar să fie! îmi pare rău.

— Nu, e OK. Anton nu a fost niciodată aşa de agreabil. Răspunde la toate întrebările foarte calm.

— Serios?

Tim dădu din cap.

— Se pare că Marc ştie cum să-l ia… Are un mod de a întreba, aşa, pur şi simplu, fără a se arăta jenat. Cred că asta îi lipseşte lui Anton. Oamenii se simt mereu prea jenaţi în preajma lui.

Tim se postă lângă Ambre, în faţa blatului de lucru.

— Mi se pare un tip de treabă.

Rosalie aprobă, lingându-şi degetele.

— Asta-i sigur.

Ambre răsucea întruna cuţitul în mână. Alături de ea, Tim părea că aşteaptă ceva. Când Rosalie se îndepărtă ca să scoată feliile de pâine din prăjitor, îi şopti: – Retrag tot ce-am spus despre viaţa ta lamentabilă cu Marc.

— Ţi-ai schimbat părerea despre el fiindcă îi face impresie bună lui Anton?

— Nu… Fiindcă chiar este un tip de treabă. Îmi închipui că nu poţi fi nefericită cu el.

— Exact. Poate şi pentru că nu m-a văzut niciodată plângând.

— Asta rămâne valabil…

În acel moment Rosalie reveni cu feliile de pâine şi le

terminară de pregătit în tăcere, apoi se întoarseră în living.

Tim nu se înşela: Marc avea un fel al lui de a se adresa oamenilor. Cu privirea de o sinceritate dezarmantă, cu tonul lipsit de subînţelesuri, era de-a dreptul emoţionant. Fără îndoială, de aceea copiii îl plăcuseră încă de la sosire. De aceea Anton îi răspunsese la întrebări fără agresivitate şi de aceea Cécile îi răspundea acum fără să se arate jenată, în timp ce Rosalie strânsese antreurile şi aducea curcanul. Cécile pe care toţi o luau cu binişorul încă de dimineaţă, pe care încercau s-o menajeze cu orice preţ, încât o tratau ca pe un copil. Dar acum, când Marc i se adresa ca unei persoane normale, ea părea bine.

— L-am cunoscut pe soţul meu în liceu, explică ea. Eram în aceeaşi clasă şi am început să ieşim împreună în a douăsprezecea, la optsprezece ani. După aceea, nu ne-am mai văzut vreo patru ani, apoi am dat din nou peste el într-un bar. Era chitarist. Se zbătea să obţină un job de ani întregi. Cariera lui era pe punctul de a începe, zicea el. În sfârşit, lăsase în urmă greutăţile.

Ambianţa se destinsese în mod considerabil la masă. Toţi o ascultau pe Cécile care, cu câteva ore mai înainte, abia dacă îndrăznea să rostească vreun cuvânt.

— Era un tip ciudat, care voia să trăiască o viaţă de artist, refuza să privească realitatea în faţă. Se îndatora, nu obţinea decât foarte rar joburi şi începuse să fumeze prea mult. Mă considera psihorigidă, insensibilă la artă şi la talentul lui, zicea că nu îl înţeleg. Totuşi, în secunda următoare, spunea că mă iubeşte mai mult decât orice pe lume. Era o relaţie complicată, care mă epuiza şi mă copleşea în acelaşi timp. Ar fi ajuns să mă epuizeze, să mă termine într-adevăr, dacă n-ar fi plecat. Dar a dispărut fără urmă…

Aceste cuvinte i se adresau lui Marc în special, care tocmai o întrebase fără ocolişuri:

— Te afli aici din cauza soţului tău, nu-i aşa?

El nu-i vorbise cu dumneavoastră, aşa cum o făceau Rosalie, Ambre, Tim şi Anton. Urmaseră câteva secunde de

stânjeneală, alungate repede de Cécile: – Da, aşa-i… dar este o poveste lungă.

— Cât timp a dispărut?

— Şase ani. Eram convinsă că încercase să aibă o carieră în altă parte, departe de eşecurile lui. Urmăream articolele din ziare, programul sălilor de concert din toată Franţa, trupele care cântau în baruri, reţelele sociale… Eram sigură că avea să reapară.

— Şase ani?

— Şase ani.

Lăsă capul în jos ca şi cum o încerca brusc ruşinea.

— Nu era o despărţire. Era… La drept vorbind, nu ştiu ce era. Semăna cu o dispariţie misterioasă… Dacă mi-ar fi dat o explicaţie, dacă mi-ar fi scris un bilet de adio, dacă m-ar fi părăsit pentru alta, dacă mi-ar fi dat papucii, aş fi putut să înţeleg.

Aş fi putut să merg mai departe. Dar seara era acolo, lovea corzile chitarei fluierând şi a doua zi nu mai era.

Peste cei aşezaţi la masă se lăsă o linişte apăsătoare pe care numai Marc avu curajul s-o spargă:

— Aşadar cea mai mare suferinţă este aceea de a nu şti?

— Da.

Cécile se transformase brusc. Umerii i se ridicaseră. Nu mai avea privirea stinsă. Era mai puţin transparentă, mai puţin ştearsă.

Ambre îşi ţinea mâinile crispate în jurul farfuriei. Simţea privirea lui Tim, pătrunzătoare, aţintită asupra ei. Bănuia ce gândeşte: şi ea dispăruse misterios, fără să lase niciun număr de telefon. Vreme de cinci ani. Totuşi povestea ei nu avea nimic asemănător cu drama trăită de Cécile. Se încăpăţână să-l ignore. Rosalie părea şi ea bântuită de propriile-i amintiri. Îi cam pierise culoarea din obraji. Privirea îi rătăcea departe, dincolo de fereastră. Povestea o ducea înapoi cu gândul la dispariţia ei bruscă, pe când o purta pe Sophie în pântec. La infernul pe care îl trăise Gabriel.

— Ce a făcut în aceşti şase ani? continuă Marc.

— Nu a vrut niciodată să-mi spună. Când s-a întors, nu mai avea chitara, nu mai cânta. Avea câteva răni pe faţă, care păreau prost îngrijite. Mi-a zis doar că fusese *să ia aer*.

— Chiar s-a întors aşa, pur şi simplu? întrebă Rosalie îngrozită.

— A sunat la uşă, şi-a lăsat rucsacul în hol şi mi-a zis că se duce să facă un duş… aşa… De parcă plecase cu o zi înainte.

Tuşi, ca şi cum se înecase cu un dumicat.

— Eşti bine? întrebă Rosalie îngrijorată, întinzându-i un pahar cu apă.

— Da. Sunt bine.

Bău puţină apă şi, în tăcerea care urmă, toată lumea înţelese că terminase, că nu va mai avea puterea să revină asupra subiectului.

Sophie, care colora într-un colţ al încăperii, se apropie de masă şi se căţără pe genunchii lui Rosalie.

— Ce-i ăsta, mami?

— Este curcan cu castane, scumpo. Vrei?

— Numai castane.

— Bine. Atunci, aşază-te la masă.

Intervenţia fetiţei se dovedi binevenită. Cécile se concentră asupra propriei farfurii şi nimeni numai voi să-i pună întrebări despre soţul ei.

Pe un ton lejer, Gabriel începu să povestească despre venirea lui în Arvieux, în urmă cu cinci ani.

— Ei sunt primii pe care i-am cunoscut, zise el, arătându-i pe Tim şi pe Ambre. Se întorceau la cabană şi eu stăteam proţăpit în faţa ei, întrebându-mă dacă mă aflu în locul potrivit. Ei m-au abordat.

Tim şi Ambre încuviinţară zâmbind.

— Să ştiţi că m-au luat drept un nebun periculos! Da, ăia doi de colo!

Toată lumea de la masă asculta, amuzată.

— M-am întors a doua zi să vorbesc cu Rosalie şi ei au intervenit. Erau gata să cheme poliţia!

— Din vina mea, interveni Rosalie. Nu voisem să le

spun nimic!

— Am crezut că Tim o să-mi spargă mutra!

Tim ridică din umeri, parcă încercând să spună: *Nu, nici chiar aşa…*

— Apoi au dat amândoi peste mine în localul ăla, Monkey Club. Eram deprimat, beam whisky după whisky, vă amintiţi?

Ei dădură amândoi din cap. Ambre se străduia să zâmbească. Simţea privirea lui Marc aţintită asupra ei.

Tim interveni:

— Ţi-am ţinut companie până ne-am îmbătat mangă. Îmi amintesc că, la un moment dat, ai comparat-o pe Rosalie cu o floare sălbatică!

Toată lumea de la masă izbucni în râs.

Chiar şi Anton râdea din toată inima.

— Asta nu trebuia niciodată să iasă din club!

— Îmi pare rău, bătrâne, era prea tentant.

Rosalie se întoarse spre Marc şi Cécile.

— Monkey Club era un loc unde sezonierii ieşeau adesea să se distreze. Eu stăteam cu Sophie, în general. Era vizuina lui Anton. A doua lui casă.

Anton încuviinţă din cap.

— Da. Aveam masa noastră rezervată. La mezanin.

— De altfel, acolo l-a cunoscut pe Tim, adăugă Rosalie.

— Tot acolo am văzut-o prima dată pe Ambre, adăugă Anton.

Ambre îşi ţinu răsuflarea, sigură că avea să urmeze o înţepătură – cum făcea întotdeauna. Dar el tăcu, iar Rosalie continuă:

— Este unul dintre localurile selecte din Arvieux. Eu am frecventat mai mult Sunny. Un bar care închidea devreme. Pe la ora 1. Acolo beam bere miercuri seara.

În mod vizibil, Anton consimţise la o încetare a ostilităţilor pe durata mesei. Ambre se relaxă, lăsându-se pe spătarul scaunului. Marc îi trecu o mână prin păr şi ea se ghemui la pieptul lui, fără ca măcar să se gândească la asta.

— Greg instaurase această tradiţie, adăugă Rosalie. De altfel, ştiţi ceva? El şi Helena sunt din nou împreună!

După reacţia lui Tim şi a lui Anton, Ambre înţelese că ea era singura care nu ştia că Hélèna şi Greg se despărţiseră la un moment dat. Nici lor nu le scrisese niciodată.

— Serios? Dar parcă ea cunoscuse un neamţ cu care trebuia să se căsătorească!

— L-a părăsit cu o lună înainte de căsătorie!

— Nu cred!

— Ba da! Ea şi Gregory reluaseră legătura cu câteva săptămâni mai înainte. Şi ea se îndrăgostise din nou de el. Frumoasă poveste, nu?

— Mda… Dar… şi neamţul?

— Cui îi pasă de neamţ, Tim?

Izbucni un hohot de râs general.

Din acel moment, anecdotele se ţinură lanţ, amintire după amintire. Marc şi Cécile puneau întrebări, Tim, Anton, Rosalie, Gabriel şi Ambre povesteau pe rând. Timotée adormise în braţele lui Gabriel. Sophie puse capăt discuţiei lor.

— Mami! Vreau desertul!

Rosalie sări imediat de pe scaun.

— Slujba de Crăciun! Peste zece minute! O s-o ratăm!

Toată lumea se ridică într-o hărmălaie veselă. Gabriel o apucă pe Sophie de mână.

— Vom mânca desertul după, prinţeso.

Îşi luară paltoanele, mănuşile, căciulile, fularele. Anton renunţă la cârje şi consimţi să se aşeze în scaunul cu rotile, fără să crâcnească. Hotărât lucru, făcea multe eforturi în seara asta. Părea însă obosit. Ca şi cum faptul de a-şi abandona cinismul făcea să-i cadă masca şi îl dezvăluia aşa cum era: epuizat, resemnat.

O luară pe drumul spre biserică într-o stranie procesiune. Gabriel în faţă, cu căruciorul lui Timotée. Apoi Rosalie şi Cécile, ţinând-o fiecare pe Sophie de mână. Urma Anton în scaunul lui cu rotile, care se poticnea în pavelele străduţelor, împins de Tim. În sfârşit, Ambre şi

Marc, care îi ţinea prizonieră mâna într-a lui.

Era ciudat să-l vezi pe Anton în scaunul cu rotile. De când ajunsese Ambre la Arvieux, se străduise mereu să se deplaseze singur, în cârje, cu orice preţ. În seara asta, ea avea sentimentul că-l vede aşa cum devenise. Şi nu aşa cum îl păstrase în amintirea ei. Înalt, frumos, puternic, teribil de furios. Acum, nu-i mai rămăsese decât furia.

Cling-cling-cling făcea scaunul cu rotile pe caldarâm.

Şi Ambre îşi aminti atunci de grupul de prieteni pe care ea şi Tim îi avuseseră în sudul Franţei. Nişte sezonieri pe care el îi cunoscuse în cursul verilor precedente. Aveau toţi între douăzeci şi treizeci de ani. Printre ei era şi Emma. Cu faţa plină de pistrui, cu părul blond foarte subţire, foarte drept, Emma nu avea nicio limită, niciodată. Nicio jenă. Spunea ce gândea. Spontană, profund onestă. Prima dată când Ambre îi văzuse pe toţi, Emma îi spusese pe neaşteptate:

— Aşadar e adevărat… chiar eşti fată.

Ceilalţi se uitaseră urât la ea, însă Emma ridicase din umeri.

— Ce, şi voi credeaţi că ne păcăleşte… că o să vină cu Anton.

După o tăcere destul de jenantă, Tim răspunsese fără să se supere:

— Nu, e adevărat. Nu v-am minţit.

La care Emma răspunsese cu eternul ei zâmbet maliţios:

— În orice caz, ea este într-adevăr aşa cum ne-ai spus.

Ambre nu îndrăznise să ceară precizări în legătură cu ce anume le povestise Tim despre ea. O apreciase pe Emma aproape imediat. Era stângace, prea însufleţită, cu totul unică. Izbucnea adesea în râs, pe neaşteptate. Te surprindea la început. Apoi ajungeai s-o imiţi, căci râsul Emmei era molipsitor.

Într-o seară se întâlniseră cu toţii într-o piaţă, în centrul oraşului Frontignan, cu baxuri de bere proastă şi un tip înfumurat care cânta la chitară.

— Este ca o extensie a sculei lui, zicea Emma. O arată tuturor celor care îi trec pe sub fereastră. „Este frumoasă, nu? Vrei s-o vezi mai de-aproape? Vrei s-o atingi?”

În seara aceea, merseseră pe străduţele pustii şi furaseră un cărucior de supermarket. Roţile făceau exact acelaşi zgomot metalic precum scaunul cu rotile al lui Anton astă-seară pe caldarâmul din

Arvieux. *Cling-cling-cling*. Emma se urcase în cărucior şi insistase ca Ambre să i se alăture.

— Haide, călugăriţe!

Aşa îi spunea, fiindcă susţinea că Ambre are un aer de mironosiţă – „O să-ţi dea împărtăşanie fără spovedanie!” Se treziseră amândouă în căruciorul împins de un tip din grup, la fel de beat precum ceilalţi, şi Emma zisese:

— Pfff, e incredibil cum te priveşte!

— Cine? întrebase Ambre.

— Tim! Idioato!

— Cum mă priveşte?

Emma ridicase ochii spre cer, exasperată.

— Cu ochii iubiţirii! răspunsese ea înainte de a izbucni într-un hohot de râs.

Ambre râsese şi ea, întorcând privirea.

— Eşti tâmpită!

— Nu, e-adevărat! exclamase Emma.

După câteva secunde, în timp ce roţile căruciorului continuau să zdrăngănească în jurul lor, Ambre pusese întrebarea care o rodea:

— Prima dată când m-ai văzut, ai zis că sunt exact aşa cum a spus Tim… Ce-a spus?

Emma zâmbi cu un aer misterios.

— Că eşti varianta lui… feminină.

Exact ceea ce Tim îi mărturisise deja lui Anton cu câteva luni mai înainte, când erau încă prieteni toţi trei în Arvieux. Emma adăugase:

— Şi a avut dreptate.

— Cum ai ştiut asta dintr-o singură privire?

— Am ştiut… atâta tot.

Se făcuse din nou linişte. Grupul se oprise pe un petic de iarbă, unde se prăvăliseră toţi. Ambre şi Emma nu se mişcaseră din cărucior.

— Înseamnă că ţi-ai găsit sufletul-pereche, nu? reluase Emma, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

Ambre clătinase din cap.

— Tu crezi în genul ăsta de prostii?

— Bineînţeles! Şi mă gândeam că şi tu crezi, călugăriţo!

Ambre dăduse ochii peste cap fără să răspundă.

— Oricum, o să afli destul de curând.

— Ce anume?

— Dacă este într-adevăr sufletul tău pereche.

— Schimbă placa, Emma!

— Nimic nu poate despărţi două sufletepereche. Ele înfruntă orice şi se regăsesc întotdeauna, vei vedea.

Cling-cling-cling. Scaunul cu rotile se poticni într-o piatră pe care un copil o aruncase cu bucurie în mijlocul străduţei.

Anton era sufletul-pereche al lui Tim. Pe atunci, Ambre nu o ştia. Dar azi, acum, că îi vedea pe străduţele din Arvieux, Tim împingând scaunul cu rotile al lui Anton, privind drept înainte, ca şi cum nu se îndoise niciodată de acest lucru, era sigură.

— Eşti bine, iubito?

Marc. Marc şi ochii lui a căror culoare nu reuşise s-o determine niciodată. Ceva între căprui şi verde, cu mici striuri negre.

— Da, sunt bine.

Îi zâmbi, dar el o privea în continuare cu nelinişte.

— Eşti gânditoare.

— Oh… E din cauza amintirilor despre care s-a vorbit la masă. M-au făcut să mă întorc în timp.

El îi strânse mâna într-a lui. Ochii ei rămâneau aţintiţi înainte, la Sophie, care sărea de pe o pavelă pe alta. Dar simţea privirea lui Marc asupra ei.

— S-ar zice că aţi petrecut clipe frumoase împreună.

— Da… Foarte frumoase… Ce este? De ce te uiţi aşa la mine?

— Nimic… Doar că tocmai de aceea mă surprinde că nu ai păstrat legătura cu ei.

O uşoară iritare se simţi în vocea ei când îi răspunse:

— Ţi-am zis… distanţa, serviciul… Aşa e viaţa.

— În privinţa celorlalţi, înţeleg… dar Anton…

Ea se opri brusc.

— Ce-i cu Anton? întrebă cu voce sugrumată, întorcându-se spre el şi dându-i drumul la mână.

Verzi. În seara asta, ochii lui Marc erau verzi, strălucitori, acuzatori, pironiţi asupra ei.

— Mi-a zis că a avut un accident la doar o lună după sfârşitul sezonului de iarnă.

Ea înghiţi în sec. Îşi reluă mersul încet, cu detaşare.

— Da. Aşa este.

— Şi nu l-ai vizitat niciodată?

Nodul care i se pusese în gât crescu.

— Nu.

Nu adăugă nimic. Nu avea ce să adauge. Îşi zise că n-ar fi trebuit niciodată să-l cheme pe Marc aici. *Niciodată*.

— A stat în centrul de recuperare doi ani. Nu l-ai sunat niciodată?

— În definitiv, ce-i cu interogatoriul ăsta?

Marc îi luă mâna într-a lui şi îi zise cu blândeţe:

— Încerc doar să înţeleg, iubito.

— Ce să înţelegi? Am pierdut legătura, atâta tot!

— Dar de ce te enervezi?

Ambre se forţă să respire încet. Avea să strice totul dacă mai continua aşa. Avea să distrugă totul. Adoptă un ton mai calm:

— Nu puteam… Nu-ţi pot explica de ce, dar… adevărul este că nu puteam.

Marc o apucă cu braţul pe după umeri şi o strânse la pieptul lui. Simţind-o cum tremură uşor, se înşelă total în privinţa naturii emoţiei ei şi îi murmură în păr: – înţeleg că era greu pentru tine, iubito, înţeleg că n-ai vrut să-ţi vezi prietenul în această stare. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să

te indispun cu asta.

Ea rămase tăcută. Avea iar senzaţia de greaţă.

Piaţa din faţa bisericii era înţesată de lume. Turişti, locuitori. Cele mai multe familii erau îngrămădite în faţa uşilor grele de lemn.

Gabriel şi Tim ridicară scaunul cu rotile. Tim intră în biserică fără pic de ezitare. Lupta lui împotriva Bisericii se terminase. Renunţase pentru Anton. Şi din cauza morţii mamei lui, fără îndoială, îl instalară pe Anton la capătul unui rând de bănci, alături de Tim. Rosalie o luă pe Sophie pe genunchi, iar Gabriel pe Timotée. Cécile se aşeză lângă Ambre şi Marc, cu mâinile împreunate, cu umerii încovoiaţi.

Se auziră câţiva oameni tuşind, câţiva dregându-şi vocea. Uşile se închiseră şi preotul înaintă spre centrul bisericii. Ambre se îndreptă de spate, încercând să vadă altarul pe deasupra capetelor. Ca şi în urmă cu cinci ani, fusese reconstituită o scenă a naşterii Domnului cu persoane reale şi copiii jucau rolul magilor, al lui Iosif şi al Mariei. Dar anul acesta, nu mai era un prunc adevărat în coşul de răchită, ci doar o păpuşă din plastic.

Paşii preotului răsunară în liniştea aşternută, în timp ce toată mulţimea se ridica. Sophie şuşoti:

— Mami, priveşte, Maxence joacă în scena naşterii!

Rosalie o făcu să tacă.

Când preotul ajunse la altar, toată adunarea se aşeză din nou pe scaune şi, cu coada ochiului, Ambre îl văzu pe Tim ascunzându-şi faţa în fularul gros, ca şi cum în felul acesta nu ar fi fost cu adevărat acolo. Ea îşi întoarse rapid privirea când ochii li se întâlniră pentru scurt timp.

— Fraţi şi surori, cu bucurie vă primesc în această seară în frumoasa noastră biserică pentru a celebra naşterea lui Iisus Hristos, Domnul Nostru.

Cécile îşi împreunase mâinile pe genunchi. Marc îşi îndreptase spatele. Anton se uita drept înainte cu o privire strălucitoare. Rosalie o strângea pe Sophie în braţe.

Tim îşi ţinea mâinile în buzunare. Era Crăciunul, dar el purta un hanorac şi claia lui de păr era tot nepieptănată.

Marc puse o mână pe genunchiul lui Ambre şi îl strânse. Ea îl observă cu coada ochiului. Stătea concentrat la copiii din scena naşterii Domnului, la predica preotului, cu fruntea uşor încreţită. Îi cunoştea chipul foarte bine. L-ar fi putut recunoaşte în întuneric doar trecându-şi mâna peste obrajii lui, peste bărbie, prin păr. Avea trăsături regulate, pometi bine conturaţi şi ochi cu gene lungi. Părul brun era fin, uşor buclat. Era moale şi i se simţea mereu mirosul. Deşi majoritatea oamenilor îl considerau un bărbat frumos, Ambre nu ştiuse imediat cum să-l califice. După o vreme, înţelesese că era într-adevăr frumos, dar de o frumuseţe rece, fără un farmec deosebit. Îi lipsea ceva din adâncul ochilor pentru a-i îmblânzi trăsăturile.

Ea tresări uşor. Îşi lăsase privirea să rătăcească prin mulţime, fără să se gândească, şi tocmai îi zărise pe Michel şi pe Sylvie, care încercau să fotografieze discret un băieţel blond ce purta costumul lui Melchior. Fiul lor, Maxence. Michel îmbătrânise mult. Avea părul grizonant la tâmple. Un început de chelie în frunte. Sylvie se schimbase mai puţin, chiar dacă faţa i se scofâlcise şi buzele erau mărginite de riduri mărunte.

Urmărindu-i privirea, Marc îi şopti la ureche:

— Îi cunoşti?

— Sunt foştii mei patroni.

Tăcură, căci preotul se întorsese către copii şi o fetiţă înaintă spre altar. În clipa următoare, ea începu un cântec, reluat în cor de ceilalţi.

Ambre simţi capul lui Tim întorcându-se spre ea şi îi aruncă o privire discretă, fără să-şi mişte gâtul. Era aproape neclintit şi el, dar, cu o mişcare imperceptibilă din bărbie, arătă înspre uşa din lemn a bisericii, ca pentru a spune: *Ne cărăm*? Schiţă un zâmbet la care ea îi răspunse. În clipa următoare, îşi aţinti privirea din nou asupra copiilor din cor şi Ambre îl imită, păstrând încă pe buze acel strop de zâmbet.

Mulţimea se îmbulzea spre ieşirea din biserică, iar Marc o împingea pe Ambre înainte, cu mâinile amândouă pe umerii ei, când auziră:

— Ia te uită! V-aţi reunit cu toţii!

Sylvie şi Michel, ţinându-l de mână pe micuţul Maxence, îşi croiau drum în direcţia lor.

— Hei, Michel, Sylvie! strigă Gabriel. Ce mai faceţi?

Intrară pe un rând gol pentru a-i lăsa pe oameni să treacă şi a permite micii familii să ajungă la ei. Se îmbrăţişară călduros. Sylvie o strânse pe Ambre în braţe.

— Măi să fie! Nu te-am mai văzut pe-aici de ani!

Îi dădu drumul din îmbrăţişare şi Ambre îi zise:

— Ţi-l prezint pe Marc, iubitul meu.

— Bună seara, Marc. Eu sunt Sylvie. Încântată.

— Ambre aici! exclamă Michel în spatele ei. E un miracol! Uite-l pe fiul meu! Nu l-ai văzut niciodată, nu-i aşa?

Ambre se lăsă pe vine pentru a-l saluta pe micuţul Maxence. Era un băieţel cu obraji dolofani şi cu nasul cârn, ai cărui ochi se închideau de somn.

— Ce faceţi toţi aici de Crăciun? continuă Michel după ce ea îi dăduse băieţelului un pupic pe obraz. Aţi organizat o reîntâlnire?

— Da, oarecum, răspunse Rosalie. Din cauza lui Gabriel am tras o sperietură zdravănă!

— Ce-a mai făcut?

— O să vă povestesc, evită Gabriel întrebarea ca să nu o pună pe Cécile în încurcătură.

Sylvie se apropie de Ambre.

— Aşadar, frumoaso, ce-ai făcut în tot acest timp? Am fost dezamăgiţi că n-ai mai venit la noi… şi Andréa la fel. Credea că o să te revadă în sezonul următor. Şi noi la fel.

— Oh… eu… maică-mea s-a zbătut să-mi găsească de lucru în Lyon…

— Tot într-un restaurant?

— Nu. La un magazin de haine. Trebuie să mărturisesc că am lucrat mult în ultimii ani, dar este un job grozav.

— Până când staţi? Aţi putea veni să mâncaţi la noi cu toţii… săptămâna asta ar fi bine, nu?

Ambre, care se întorsese spre Marc, răspunse:

— Plecăm mâine. Din păcate.

— Da… păcat… Şi voi, băieţi? îi întrebă Sylvie pe Anton şi pe Tim. Mai rămâneţi aici?

Ambre nu auzi răspunsul, fiindcă fură împinşi de mulţime şi Michel anunţă că surorile lui Sylvie ieşiseră deja din biserică şi probabil că îi aşteptau.

Îşi luară la revedere cu căldură, urându-şi Crăciun fericit.

— Mă bucur că te-am văzut! zise Sylvie, strângând cu putere mâna lui Ambre. Dacă nu ai timp să treci pe la cabană înainte de a te întoarce la Lyon, dă-mi un telefon! Mi-ar face plăcere!

— Promit!

Se grăbiră spre ieşire, în timp ce Sophie se smiorcăia, nerăbdătoare:

— Acum se dau, mami? Acum se dau cadourile?

Marc se aplecă în părul lui Ambre, gâdilându-i urechea.

— S-ar părea că eşti o veritabilă surpriză de Crăciun aici.

Ea vru să-i răspundă ceva, dar el îi dădu un sărut pe buze, reducând-o la tăcere.

Pe drumul de întoarcere, se dovediră zgomotos de veseli. Sophie voia să vină Moş Crăciun, voia desertul şi cadourile. Timotée repeta tot ce spunea sora lui mai mare, cu vocea lui subţirică de broscoi. Departe în faţă, Gabriel împingea scaunul cu rotile al lui Anton. Ambre nu auzea ce îşi spuneau, dar vorbeau tare şi râdeau mult. Tim şi Rosalie erau cu copiii, încercând fără succes să le canalizeze energia debordantă. Cécile mergea mai încet în spate, zâmbind uşor. Cât despre Marc, el părea fericit. O lua pe Ambre de mână, apoi îi dădea drumul pentru a admira cabanele luminoase din împrejurimi, munţii cufundaţi în întuneric, străduţele înzăpezite, repetând:

— Este într-adevăr grozav!

Când ajunseră în apropierea blocului, declară:

— Mă bucur că am venit, iubito. A fost o idee bună să petrecem Crăciunul aici, amândoi.

Ea îi dădu dreptate. Până la urmă, era un lucru bun că Marc se afla printre ei.

În apartament, fiecare îşi reluă locul la masă. Ambre îl găsi pe Marc în plină discuţie cu Tim. Era ciudat să-i vadă împreună, ca şi cum constituiau două părţi distincte din viaţa ei care n-aveau ce să caute una lângă alta, care n-ar fi trebuit niciodată să se întâlnească. Se apropie discret. Discutau despre Lyon.

— Am fost o singură dată… într-un weekend, zise Tim.

— Ţi-a plăcut?

— Da. A fost un weekend foarte reuşit.

Ambre se crispă, dar el nu mai adăugă nimic.

— De unde eşti originar? întrebă Marc.

— Din Tours.

— Ah. Aveam un unchi acolo.

Tim îşi ţinea gura. Anton tăcea, ţintuit în fotoliul lui. Secretul era bine păstrat şi Ambre ieşi din living uşurată pentru a se duce s-o ajute pe Rosalie.

Platoul cu brânzeturi fu servit cu o sticlă de vin roşu. Cécile, epuizată, se scuză de o mie de ori şi se ridică pentru a merge la culcare. Sosi imediat şi desertul, căci copiii erau şi ei cât pe ce să adoarmă la masă. Toată lumea aprecie rulada cu ciocolată a lui Marc. Rosalie aduse prăjiturile pe care le făcuseră cu toţii după-amiază, *canelés* –, *tuiles* –, o ruladă cu portocale, plus un platou cu fructe.

Ambianţa era plăcută, se vorbea despre orice. Despre muncă, despre vacanţă, despre costul vieţii în Arvieux, în Amiens, în Lyon… Gabriel îi făcu să râdă pe toţi imitându-şi elevele. Mâncară şi băură excesiv, astfel că, atunci când îi trimiseră pe copii la culcare, până şi adulţii căzeau din picioare de oboseală şi se retraseră în camerele lor fără a se lăsa rugaţi.

Camera era cufundată în întuneric. Pe hol, ultima lumină tocmai se stinsese. Marc îşi întinsese braţul pentru ca Ambre să poată dormi cu capul lângă gâtul lui.

Lipită de el, îi simţea mirosul părului. Îşi lăsă mâna să alunece în joacă de-a lungul braţului său şi se gândi că

până la urmă totul fusese bine.

Alături de ei, o mişcare în patul lui Sophie le semnală că fetiţa nu dormea. Vocea lui Sophie se auzi, înăbuşită de un căscat:

— Ambre?

— Da, Sophinette?

— Marc este iubitul tău, nu?

Ea zâmbi în întuneric şi îl simţi şi pe Marc zâmbind.

— Da, el este. Îţi place?

— Da, dar…

Sophie îşi lăsă propoziţia neterminată.

— Dar ce, Sophinette?

Fetiţa se zvârcoli în pat.

— Dar atunci… unde era naşu'?

Lui Ambre i se strânse stomacul. Presimţea că se aventurau pe un drum periculos. Marc murmură lângă ea: – Cine este naşul?

— Anton.

Şi i se adresă lui Sophie, în defensivă: – Este târziu, Sophinette, pentru a pune întrebări. Trebuie să dormim.

— Unde era naşu' când Tim era iubitul tău? ripostă rapid Sophie cu vocea ei subţirică.

— Nu, Sophinette. Tim este iubitul naşului. Iubitul meu este Marc. Ţi-am explicat ieri, îţi aminteşti?

— Da.

În tăcerea care urmă, Ambre nu îndrăznea nici măcar să respire, rugându-se ca Sophie să tacă şi să adoarmă.

— Dar ieri, reluă vocea subţirică, ieri ai zis că înainte Tim era iubitul tău. Şi că ai fost tristă după aceea, pentru că Tim s-a întors cu naşu' şi tu ai suferit. Şi n-ai mai venit să-i vezi pe mami şi tati.

Atmosfera din cameră devenise brusc apăsătoare. În întuneric, încremenit, Marc nu zicea nimic, însă o observa. Ambre îi simţea ochii aţintiţi asupra ei, la pândă.

— Nu, Sophinette. Probabil că te-ai înşelat. Tim iubeşte domnii, după cum bine ştii.

— Dar ieri tu ai zis… insistă Sophie, sigură pe ea.

— Nu.

— Mincinoaso! exclamă fetiţa revoltată.

Ambre murea de ruşine. Marc aştepta, analizându-i cea mai mică inflexiune din voce care putea s-o trădeze.

— Sophinette, probabil că ai confundat…

— Nu! Eşti o mincinoasă! Naşu' a zis că e adevărat! Dar că tu ai minţit. Pentru că… pentru că…

Sentimentul de nedreptate o împiedica să-şi recapete suflul.

— Pentru că tu erai adevărata iubită a lui Tim. El a zis că tu erai. Că nu era fals. Şi că tu şi marele Tim aţi fost într-o casă. O casă la mare. Dar după aia, naşu' a căzut în groapă şi după aia… şi după aia el a fost foarte bolnav, într-un spital. îl dureau picioarele. Şi Tim a plecat din casa de la mare ca să aibă grijă de el. Naşu' mi-a zis! Tu eşti o mincinoasă!

Ambre deschise şi închise gura de mai multe ori, căutând o ieşire. Dar nu mai era nimic de zis. Marc înţelesese. Îşi retrăsese braţul de sub capul ei şi se îndepărtase de ea.

— Unde era nasu'… când tu şi Tim eraţi în casa de la mare?

Tăcere mormântală. Trecură câteva secunde.

— Ambre?

Vocea lui Marc era ciudat de gravă şi de îndepărtată.

— Ce?

— Sophie aşteaptă un răspuns.

Ea încercă să-şi calmeze respiraţia. Stomacul o durea îngrozitor. Tot corpul îi înţepenise.

— El… ezită ea.

Nu mai avea niciun rost să mintă. Lui Marc, cuvintele lui Sophie tocmai îi răspunseseră singure la toate întrebările pe care le pusese în cursul serii: „Nu mi-ai vorbit niciodată despre prietenii tăi… Rosalie şi Gabriel. Erau prieteni buni? Tocmai de aceea mă surprinde că nu ai păstrat legătura cu ei… în privinţa celorlalţi, înţeleg… dar Anton… Nu l-ai vizitat niciodată? A stat în centrul de recuperare doi ani. Nu l-ai sunat niciodată?"

Cu preţul unui mare efort, Ambre reuşi să îngaime:

— El era… era la munte… schia.

— Ah… zise Sophie. Şi a căzut în groapă?

— Da… A căzut în groapă.

Se aşternu din nou tăcerea. Sophie căscă şi se întoarse în pat. Acum, că obţinuse răspuns la întrebarea ei, probabil că avea să adoarmă.

Dar nu şi Ambre. Iar Marc, cu atât mai puţin. Erau crispaţi, nemişcaţi, fiecare în câte o parte a saltelei. Ea simţea cum i se strânge pieptul şi avea senzaţia că se sufocă.

— Ambre, putem merge să discutăm câteva minute în bucătărie? şopti Marc.

Vocea lui era de un calm exemplar. Ea nu putu decât să accepte.

El se ridică şi deschise uşa. Lumina inundă holul şi Ambre îl urmă, închizând uşa după ea, cu picioarele tremurându-i, palidă.

Nu rostiră niciun cuvânt până când nu ajunseră în bucătărie, până când Marc nu luă loc la masa plină de resturi de mâncare.

Purta un tricou şi pantaloni de jogging pe post de pijama. îmbrăcată doar cu cămaşa de noapte, ea se simţea goală în faţa lui.

I se adresă cu o voce fermă şi clară:

— O să termini cu minciunile acum?

— Nu am… nu este…

Avea gâtul uscat.

— Încetează să mă iei drept un idiot. Toată lumea era la curent…

— Marc…

Vocea îi era rugătoare, slabă, plângăreaţă.

— Ce e cu povestea asta? Tu şi Tim?

— Nu e nimic.

— Aţi avut o relaţie.

— O relaţie… Este mult spus. Eram tineri.

El o ţintuia cu privirea, nu era deloc uşor de păcălit. Ea era prea lividă pentru a simula detaşarea.

— Mai înainte, Anton a zis că a pus funia de gâtul lui

Tim. Înainte de accident, tu şi Tim eraţi împreună?

— Este o poveste veche…

— Dar ei… avuseseră deja o relaţie. Ei se cunoscuseră aici cu mult înaintea ta…

Marc verifica toate informaţiile auzite în timpul serii, făcea legătura.

— I-ai furat iubitul în iarna petrecută la Arvieux?

— Nu. Nu, nu-i aşa…

— Ba da, aşa este. Ai plecat cu iubitul lui. V-aţi instalat la mare. Dar Anton a avut un accident şi Tim s-a întors la el. Te-a părăsit pentru Anton. De aceea n-ai catadicsit niciodată să-l vizitezi la spital.

Tăcerea ei era o mărturisire.

— Şi astăzi, după cinci ani, încă nu ţi-ai revenit…

— Nu-i adevărat!

— Priveşte-mă în ochi dacă-i aşa!

Ea clătină din cap ca un copil încăpăţânat. Refuza să-l privească în ochi, în loc de asta, îngăimă:

— Este o poveste veche…

— Dacă era atât de veche, dacă nu conta, atunci mi-ai fi vorbit despre ea! Nu te-ai fi înverşunat să mi-o ascunzi. Chiar în seara asta te-am întrebat şi tu ai minţit!

Tăcerea se lăsă şi mai grea, învăluindu-i cu totul. Marc începu să umble încolo şi-ncoace ca un leu în cuşcă. Ambre abia mai respira.

— Cum ai putut să mă inviţi aici, fără să-mi fi spus niciodată nimic despre povestea asta? Mi-ai ascuns o parte din viaţa ta. Toţi cei prezenţi la masă ştiau! Toţi! în afară de mine! M-ai aşezat aici, ca pe o biată marionetă idioată şi te-ai uitat la mine cum discut liniştit cu fostul tău iubit. Aţi făcut o listă de subiecte care trebuiau evitate? Aveaţi nume de cod? V-a amuzat chestia asta?

— Încetează, Marc, spui numai tâmpenii.

— Şi eu… şi eu care mă bucuram să te revăd… să-ţi cunosc prietenii… să aflu un pic mai multe despre tine… N-ai făcut decât să minţi. De când ai pus piciorul aici, la fiecare convorbire telefonică ai minţit şi ai continuat s-o faci toată seara.

— Este o poveste veche! Toată lumea a uitat-o!

— Serios?

— Da!

— Şi tu?

— Eu ce?

— Ai uitat-o şi tu?

— Evident!

— Ţi-a luat cinci ani ca să poţi da ochii cu ei şi îmi spui că ai uitat-o?

Ambre se străduí să-i susţină privirea. Vorbeau în şoaptă, dar ea avea impresia că urlau.

— Am dat ochii cu ei, sunt aici. Cu tine. Asta e dovada că am uitat, nu?

— Nu. Este doar dovada că a trebuit ca Gabriel să dispară ca să ai curajul să dai ochii cu ei.

— Marc…

El încetă să se mai învârtă de colo-colo şi se proţăpi în faţa ei. O măsură cu o privire pe care nu o mai avusese niciodată şi care o îngheţă.

— Nu te mai recunosc. Cum de am putut să mă înşel în asemenea hal în privinţa ta?

— Încetează!

Ea încercă să-l apuce de o mână, dar el o respinse uşor. Cu dezgust.

— O să mă întorc acasă în seara asta.

— Încetează, doar nu o să pleci acum…

— Te voi scuza în faţa părinţilor mei. Nu se vor supăra pe tine că ratezi masa de Crăciun.

— Ce spui? Te… te întorci fără mine?

— Cred că este mai bine să rămâi aici câteva zile…

— Marc, ascultă, înţeleg că a fost umilitor, dar…

— Nu mai ştiu cine eşti. Nu mai ştiu nici măcar dacă trebuie să te cred când vorbeşti. Am nevoie de aer o vreme… Am nevoie să văd lucrurile mai clar.

Erau verzi ochii lui, în mod categoric verzi. Nicidecum căprui. Striaţiile negre erau cele care dădeau această impresie. Şi când te gândeşti că-i luase doi ani ca să-şi dea seama…

Marc dispăru pe hol. Ea rămase încremenită în bucătărie, în cămaşa ei de noapte caraghioasă.

Mai târziu, după ce fumase trei, patru, cinci ţigări pentru a încerca zadarnic să se calmeze – găsise un pachet al lui Anton pe masa din bucătărie –, Ambre se forţă să bea un pahar cu apă şi deschise larg fereastra, pentru a alunga mirosul de tutun. Apoi auzi nişte paşi înăbuşiţi pe hol şi zgomotul uşii de la intrare care se deschidea. Nu se mişcă. Nu se gândi nici măcar să se ducă după el. Uşa se închise şi ea rămase acolo, privind cu ochii uscaţi golul din viaţa ei.

— Miniprăjituri coapte în forme speciale, din aluat ca de clătite, aromat puternic cu esenţă de rom.

— Fursecuri foarte subţiri şi crocante.

7

— Mami, uite! Şi Timotee are un cadou mare! Ce este?

— Nu ştiu. Deschide-l, comoara mea.

— Mami! Nu reuşesc să-l deschid singură!

— Aşteaptă câteva secunde, comoara mea.

Rosalie coborî vocea:

— Cum aşa, a plecat?

Sophie trezise toată casa cu strigăte de bucurie: Moş Crăciun venise! Tim şi Anton abia avuseseră timp să se scoale de pe canapeaua extensibilă, că podeaua livingului era deja plină de ambalaje de cadouri.

Postată în uşa livingului, Ambre îi răspunse discret lui Rosalie:

— Am avut… am avut o mică explicaţie.

— Despre ce?

— El… să zicem că nu ştia multe lucruri despre… Arvieux şi despre voi toţi.

Rosalie clătină din cap ajutând-o pe Sophie să rupă un ambalaj recalcitrant.

— Bine… dar cum a descoperit aceste… lucruri?

Anton şi Tim se apropiară, intrigaţi de şuşotelile lor.

— Marc nu este aici? întrebă Tim.

Incapabilă să deschidă gura, Ambre îi evită privirea.

Alături de ea, o văzu pe Rosalie gesticulând nu prea discret pentru a le semnala băieţilor că Marc plecase, dar că nu trebuiau să vorbească despre asta. Anton nu putea fi pus la socoteală. Pentru el, armistiţiul de Crăciun se terminase în mod vizibil, căci un zâmbet larg de satisfacţie îi inundă faţa, urmat rapid de un rânjet. Un oribil rânjet sarcastic. Apoi începu să aplaude cu nişte gesturi lente, de parcă erau redate cu încetinitorul. *Clap-clap-clap*.

În faţa bradului, copiii şi Gabriel se întoarseră nedumeriţi. Anton îi privi pe toţi jubilând.

— Hei! Ce este, prieteni? Aplaud sfârşitul actului 3! Plecarea iubitului numărul doi, Marc, care a descoperit secretul!

— Anton! urlă Gabriel.

Ambre îşi impuse să nu intervină. Simţea că-i clocoteşte sângele în vine, dar nu trebuia să-şi iasă din fire: Anton de abia aştepta asta. Continuă să stea dreaptă lângă uşa livingului, cu mâna pe clanţă.

— Ce? Nu mai am dreptul să aplaud un spectacol de calitate? Nici să mă bucur de nenorocirea altora?

— Anton! repetă Gabriel cu voce şi mai puternică.

Anton îşi lăsă cârjele, care căzură pe podea cu un zgomot metalic, făcând pe toată lumea să tresară. Apoi îşi ridică mâinile şi le puse pe cap cu un zâmbet larg.

— N-am făcut-o eu. M-aş fi bucurat să am această plăcere, dar sunteţi martori cu toţii: am fost cuminte toată seara. N-aveţi decât să vă uitaţi urât la mine toţi… însă ştiţi foarte bine că nu a fost vina mea! Ştiţi că s-a întâmplat din cauza privirilor insistente pe care Tim i le-a aruncat lui Ambre…

— TICĂLOSULE!

Nimeni nu se aşteptase ca Ambre să explodeze. Până atunci, părea că se resemnase să păstreze tăcerea, cu fălcile încleştate, dar acum ţipa fără reţinere:

— Tu eşti de vină! Ai făcut-o dinadins! Să nu te mai aud că-i spui că este vina lui!

— Ambre…

— Este în întregime vina TA! Te-ai folosit de Sophie!

Ştiai că nu-şi va ţine gura!

Rosalie încercă să intervină:

— Ambre… despre ce vorbeşti?

— I-ai povestit totul şi ştiai că va spune şi altcuiva. Ai mizat pe asta! Pe faptul că va vorbi în faţa lui Marc!

— Eşti complet nebună, biata de tine!

— Nu! Din contră, este foarte clar! Bravo! începu şi ea să aplaude la rândul ei, cu faţa schimonosită de furie. Toată lumea o privea fără să înţeleagă. Timotée se ascunsese în spatele lui Gabriel.

— A fost o mişcare ingenioasă! Nici nu mă aşteptam la mai puţin de la tine! Asta îţi permitea să fii în afara oricărei bănuieli, nu?

— Eşti sărită de pe fix? Eu… n-aveam de unde să ştiu că Sophie o să vorbească!

— Bineînţeles că ştiai, din moment ce Sophie vorbise deja cu tine! îţi repetase cuvintele mele! Ai înţeles că era un mijloc excelent ca mesajul tău să ajungă la Marc.

— Nu m-am folosit niciodată de Sophie! N-aş face niciodată aşa ceva! E doar un copil!

— Eşti în stare de orice!

— Copiii vorbesc, atâta tot! Ar trebui să ştii! Ei nu pot păstra secretele! Aşa stau lucrurile. Nu poţi da vina decât pe tine!

Sophie asculta fără să înţeleagă, încruntată de îngrijorare. Rosalie o luă în braţe şi încercă să intervină din nou:

— Ce s-a întâmplat? Sophie a povestit ceva ce nu trebuia?

Văzând-o pe fetiţă pe punctul de a plânge, Ambre se calmă instantaneu şi, stăpânindu-şi furia, zise:

— Nu, nu-i nimic. A fost un accident.

Rosalie o ţintui pe fiica ei cu o privire aspră.

— Scumpa mea, ai divulgat un secret? Ştii că nu e frumos…

— Nu, e în regulă, interveni Ambre. Nici măcar nu era un secret. Nu era un secret fiindcă toată lumea îl ştia deja.

Îi adresă lui Sophie un zâmbet care se voia liniştitor. Şi în tăcerea din living, Anton zise:

— Toată lumea în afară de Marc.

Ambre se întoarse şi îi trase o palmă de toată frumuseţea.

— De ce l-a lovit pe naşu'?

— Scumpo, întoarce-te la cadourile tale şi deschide-le.

— Mami, de ce l-a lovit…

— A fost o glumă!

Anton rămăsese nemişcat, cu fălcile încleştate, încercând să salveze aparenţele în faţa tuturor. Tim încă ezita între indignare şi uluire. Gabriel încerca disperat să reorienteze atenţia copiilor spre cadouri.

— Uite, micuţule Tim, o maşină!

Sophie nu-şi putea lua ochii de la Ambre şi Anton.

— Cadourile tale, scumpo! insistă Rosalie. Priveşte, Timotee a deschis unul nou!

Fetiţa consimţi să se ducă lângă brad, fără a înceta totuşi să le arunce priviri intrigate.

— Şi, zise Anton sardonic, te simţi mai bine acum?

Foarte bine. *Visam la asta de când am ajuns aici*. Ea se chinui să înghită în sec.

— Ai căutat-o cu lumânarea…

— Ai fi greşit să te simţi jenată… Nu este interzis să loveşti un handicapat, din câte ştiu… nici totalmente laş.

Ambre coborî vocea ca să nu o audă copiii:

— Eşti un ticălos. Iar ticăloşii merită palme.

El vru să răspundă ceva, dar se stăpâni. Lângă brad, Sophie scotea strigăte de bucurie descoperindu-şi păpuşa. Făcuseră şi-aşa destule pagube.

Ambre se văzu nevoită să evite livingul tot restul dimineţii. Să-i evite pe Tim, pe Anton şi pe copii, care o priveau cu spaimă acum. În câteva ore, pierduse complet încrederea lui Sophie. Devenise mai întâi o mincinoasă, apoi cea care îi lovea naşul şi ţipa. Cât despre Timotée, el alerga să se ascundă în spatele lui Gabriel sau al lui Anton imediat ce o vedea apropiindu-se.

Ea se refugie în bucătărie, unde se ocupă de spălatul vaselor, apoi de pregătirea mesei de Crăciun. Cécile era acolo, într-un colţ, încercând să fie cât mai discretă. Şi ea preferase să se izoleze. Pentru a nu avea impresia că-i deranjează pe toţi din familie. Prezenţa ei nu o contraria pe Ambre. Dimpotrivă. Îi dădea sentimentul că mai avea o aliată aici.

Tocmai băgau melcii la cuptor, când Ambre se decise să vorbească:

— Îmi pare rău pentru tine… eşti blocată aici cu nebuna de serviciu.

Cécile zâmbi şi declară cu aceeaşi voce sigură ca în ajun, când Marc îi punea întrebări:

— Mi-ar plăcea mult să am aplombul tău.

Ambre se uită la ea sceptică.

— Aplombul meu? Ce aplomb?

— Să fii capabilă să pălmuieşti un bărbat… eu doar visez la aşa ceva.

— Nu este un bărbat. E doar un handicapat.

Ambre credea că remarca ei acerbă o să-i smulgă o grimasă lui Cécile, dar nu aşa se întâmplă.

— Exact despre asta vorbesc!

— Despre ce?

— Despre replica ta promptă.

— Nu este aplomb. Sunt îngrozitor de rea. Atâta tot.

Cécile clătină din cap.

— Nu… Tu nu te laşi călcată în picioare, atâta tot.

— Cu riscul de a te dezamăgi… să ştii că pălmuiesc rareori oamenii. A fost un caz… excepţional.

Cécile se aşează la masă din bucătărie cu un geamăt uşor. Probabil că o dureau picioarele. Ambre se gândi că probabil erau pline de vânătăi, ca şi faţa.

— Nu contează, reluă Cécile punându-şi palmele pe masă. Tu nu te laşi intimidată.

Ambre ridică din umeri, nu prea convinsă.

— Zău aşa… i-am speriat pe copii şi a fost cât pe ce să stric Crăciunul tuturor.

Cécile îi ignoră observaţia.

— Cât ai? Cu zece ani mai puţin decât mine?

— Nu ştiu… Eşti de vârsta lui Gabriel?

— Mai mult sau mai puţin.

— Atunci da, mai mult sau mai puţin.

— Ei bine, am impresia că eu sunt cea care are cu zece ani mai puţin decât tine.

— Asta pentru că treci printr-o pasă proastă.

Cécile o privea cu un aer sceptic. Era adevărat că părea mai tânără. Cu umerii încovoiaţi, picioarele încrucişate şi mâinile crispate, semăna cu o fetiţă temătoare.

— E din cauza acelui bărbat, declară Ambre pe un ton abrupt.

Cécile o privi surprinsă.

— Te-a distrus. Dar îţi vei reveni. Şi într-o bună zi vei pălmui un handicapat.

Cécile zâmbi, de data asta sincer.

— Însă nu voi avea niciodată replica ta promptă.

— O vei avea. Când te vei simţi mai bine.

— Tu ai fost întotdeauna aşa?

— Cum? Sarcastică?

— Nu! Optimistă.

Dacă ai şti… într-o zi am vrut să mor.

— Nu întotdeauna. Întreab-o pe Rosalie.

Când am cunoscut-o, eram la pământ.

— Serios?

Cécile nu îndrăzni să întrebe mai mult.

Ambre precizează din proprie iniţiativă:

— Nu mă bătea… dar era căsătorit. Cu doi copii.

— Oh!

— Aveam douăzeci de ani.

Schiţă un gest care însemna: *E o poveste veche*.

— Cum ai ieşit la liman?

— Am ajuns aici şi i-am cunoscut pe Tim şi pe Rosalie.

— Şi?

— Şi trebuie să laşi oamenii să te ajute.

— Ce vrei să spui?

— Poate fi tentant să respingi pe toată lumea într-un asemenea moment. Dar nu este o idee bună.

— Ah.

Nu era sigură că Cécile înţelesese ce voise să spună, însă nu intenţiona s-o plictisească acum cu discursul lui Rosalie despre *ceilalţi*.

— Ce o să faci după sărbători? întrebă ea în schimb.

Chipul lui Cécile se posomorî.

— Nu ştiu…

— Ai familie la Nisa, nu?

Cécile clătină din cap.

— Ah… aşa credeam.

— Da… da, am, dar… nu, nu cred că mă voi duce la ei.

— Nu vrei să-i vezi?

— Nu chiar… Nu acum.

Ambre înţelegea foarte bine.

— Mda, zise ea. Uneori, e mai uşor cu nişte necunoscuţi.

Cécile dădu din cap.

Se aşternu din nou tăcerea pentru câteva clipe. Ambre reluă pregătirea mesei. Scoase salata verde din frigider şi se aşeză la masă, lângă Cécile, pentru a alege frunzele.

— Unde vei merge?

Cécile nu reuşi să răspundă. Rămase acolo, încremenită, cu umerii lăsaţi, cu privirea în gol.

— În orice caz, nu te întoarce acolo. Trebuie să pleci. Îţi face bine să pleci.

— Nu ştiu.

— Ba da. Vei vedea.

Ambre îi zâmbi cu blândeţe, sperând astfel să-i însenineze faţa obosită şi plină de vânătăi.

— Ştii ceva? Dacă Marc nu mă iartă, voi putea să plec cu tine. Vom merge la soare, în Sud. Ce zici?

Cécile îşi recăpătă zâmbetul, se îndreptă uşor de spate. Recâştigase deja câţiva ani.

— Te va ierta, zise ea brusc.

— De unde ştii?

— Se vede. Nu poate să trăiască fără tine.

Era o afirmaţie clară, categorică, puţin cam brutală. Ambre încremeni cu o frunză de salată în mână. Şi Cécile îi dădu lovitura de graţie:

— Însă tu, da.

Dacă treceai cu vederea prezenţa lui Anton şi telefoanele repetate date lui Marc, rămase fără răspuns, masa de Crăciun se dovedi a fi destul de plăcută. Cei mici uitaseră altercaţia de dimineaţă şi nu mai vorbeau decât despre noile lor jucării. Gabriel, Rosalie şi Tim făceau tot posibilul pentru a menţine o atmosferă calmă şi plăcută. Masa se termină cu un joc de mimă pentru a-i face plăcerea lui Sophie, apoi toţi se prăbuşiră în fotoliile din living cu o ceaşcă de ceai aburind în mână.

— Veşti de la Marc? întrebă Rosalie, cu voce joasă.

Ambre clătină din cap.

— Este la familia lui.

— L-ai sunat?

— De şase ori.

— I-ai lăsat mesaje?

Şi ce să-i spun? *„Ai dreptate, nu mă cunoşti. N-am mai fost niciodată aşa de fericită după despărţirea de el?”*

— Nu.

— Poate că ar trebui…

— N-am avut niciodată mare talent la vorbit. N-aş ști ce să-i spun.

— Atunci, scrie-i.

Ea ridică din umeri. Ghemuită lângă brad, Sophie îi dădea păpuşii ei să sugă.

— Poţi rămâne aici cât vrei, reluă Rosalie cu voce joasă.

— Plec mâine.

Rosalie păru decepţionată.

— Ne vedem atât de rar…

— Voi mai veni.

— Vezi să nu!

O clipă se lăsă tăcerea. Un pic mai departe, Anton şi

Gabriel vorbeau şi ei în şoaptă. Cécile aţipise cu capul pe braţul fotoliului.

— Şi Marc? Dacă te întorci, traiul zilnic cu el va fi furtunos.

— Fără îndoială mai puţin furtunos decât cu Anton.

— Mai lasă-ţi răgaz câteva zile.

Rosalie o implora din privire, dar Ambre nu cedă.

— M-am uitat la trenuri, Rosalie. Voi pleca mâine înainte de prânz.

Rosalie îşi înghiţi dezamăgirea.

— Bine.

Nu-şi mai spuseră niciun cuvânt până la ora de îmbăiere a copiilor. Se uitară la Sophie cum îşi îngrijea păpuşa şi o pieptăna minute în şir, cu o răbdare infinită.

Mai târziu, când copiii ieşiră din baie, Ambre se duse în camera lui Sophie pentru a-şi face valiza. Avea gesturi lente, dezordonate. Rătăci de mai multe ori trusa cosmetică, apoi cămaşa de noapte. Ascultă liniştea din cameră, sperând să audă în orice moment soneria telefonului şi să vadă afişându-se pe ecran numele lui Marc.

Se gândi la prima noapte pe care o petrecuse cu el. În urmă cu doi ani. Se întâmpla într-o garsonieră studenţească. Desfăcuseră o sticlă de vin roşu şi ciuguliseră nişte măsline. Ea nu le mâncase decât pe cele verzi, lăsându-le pe cele negre pe fundul bolului. La un moment dat, se prăbuşiseră pe canapeaua lui Marc care ţinea loc de pat şi de birou când el lucra la teza de doctorat. Era prima oară când o atingea un bărbat după întoarcerea de la Frontignan. Trei ani. Fusese ceva cu adevărat devastator. Apoi continuase să tremure, să gâfâie, gândindu-se că Marc putea s-o distrugă în orice moment.

După aceea, nu mai simţise niciodată o emoţie atât de puternică şi înţelesese că se cam ambalase. Dar îi rămăsese întipărită în minte amintirea arzătoare a mâinilor lui Marc pe pielea ei. A febrei care o copleşise.

— Ce faci?

Sophie se proţăpise în faţa ei, înfofolită într-un halat de culoarea mărului verde, cu părul ud.

— Îmi fac valiza.

— Când pleci?

— Mâine-dimineaţă.

— La tine acasă?

— Da, la mine acasă. La Lyon.

Sophie îşi încrucişă braţele micuţe la piept. Avea o figură dezamăgită.

— Asta înseamnă că o să ratezi spectacolul meu.

— Ce?

— Cântecele.

În nebunia ultimelor ore, Ambre uitase complet de spectacolul corului lui Sophie.

— Când este, Sophinette?

— Mâine. Nu-ţi aminteşti?

În faţa tăcerii lui Ambre, Sophie afişă aceeaşi figură abătută ca şi mama ei, mai devreme în fotoliu. Semăna mult cu ea. Ambre o observase când se jucase cu păpuşile, avea chiar aceeaşi răbdare, aceeaşi blândeţe ca Rosalie.

— OK, zise ea aşezându-se pe patul fetiţei. Ştii ceva? O să mai stau puţin… Voi pleca poimâine.

Sophie o privi cu atenţie, continuând să-şi ţină braţele încrucişate la piept.

— Este adevărat sau minţi?

— Nu! Este adevărat, Sophinette.

— Azi-noapte ai minţit.

Ochii lui Sophie erau gravi şi pătrunzători.

— Da, am minţit.

— De ce?

Ea scoase un oftat uşor.

— Ca să nu-l fac pe Marc să sufere.

— De ce?

— Pentru că…

Era complicat să-i explici aşa ceva unui copil. Dar Sophie aştepta şi ea ştia că asta era ocazia să-i recâştige încrederea. Acum oriniciodată.

— Pentru că… pentru că, ştii, adulţii nu sunt foarte

amuzanţi… Au secrete. Multe secrete. Şi… când ai un iubit, trebuie să-i spui secretele tale.

— De ce?

— Pentru a-i arăta că îl iubeşti mult.

— E ca şi cum i-ai împrumuta jucăriile?

Ambre zâmbi. Sophie se cocoţase pe pat, lângă ea.

— Da, să-i spui secretele tale e ca şi cum i-ai împrumuta jucăriile. Iar eu nu i-am împrumutat jucăriile mele lui Marc. Nu i-am povestit secretul meu… despre marele Tim… despre casa de la mare… Aşa că azi-noapte am minţit ca să nu-l fac pe Marc să sufere… Ar fi fost foarte dezamăgit să afle că aveam secrete faţă de el… nu crezi?

Nu putea să-şi dea seama cât înţelegea Sophie din ceea ce ea încerca să-i explice.

Totul era prea complex pentru o fetiţă de cinci ani şi jumătate. Dar Sophie era vioaie şi inteligentă.

— De ce nu i-ai spus secretul tău despre marele Tim?

Ambre păstră tăcerea câteva secunde, nefiind nici ea sigură că ştie răspunsul.

— Pentru că… pentru că era o amintire tristă… Ţi-am zis că am suferit mult, mai ţii minte?

— Da.

— Aşa că era mai bine să nu mai vorbesc despre acest lucru. Să-l uit.

Fetiţa dădu din cap. Începuse să-şi molfăie pandantivul în formă de trandafir. Câteva minute, rămase gânditoare, balansându-şi picioarele în gol.

— Dar atunci… reluă ea, cine era adevăratul iubit al lui Tim? De-adevăratelea, nu care se prefăcea…

Ambre nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Era Anton, Sophinette.

— Dar naşu’ a zis că tu erai.

— Atunci, n-ai decât să-l întrebi pe Tim.

Sophie se încruntă, molfăindu-şi trandafirul mai stăruitor decât oricând.

— Tim nu vrea să spună.

— Ah, da? L-ai întrebat?

Fetiţa dădu aprobator din cap.

— A zis că a fost demult.

— Are dreptate.

— Că a fost demult şi că nu trebuie să mai vorbim despre asta.

— Este adevărat. Şi sunt sigură că există o grămadă de secrete mai interesante.

Sophie o privi sceptică şi dădu drumul pandantivului.

— Eu nu am secrete, zise ea.

— Nu? Eşti sigură?

— Da!

Ambre începu s-o gâdile sub bărbie. Fetiţa se trase înapoi râzând.

— Eşti sigură? Nu ai un iubit, de exemplu?

— Nu!

— Uită-te în ochii mei!

— Nu! Ajutor! MAMI!

Sophie începu să se târască pe pat pentru a scăpa de gâdilăturile lui Ambre.

— Eşti prizonieră, Sophinette!

Fata râdea în hohote, scoţând ţipete ascuţite.

— Sophie! Las-o pe Ambre să-şi facă bagajele! strigă Rosalie din baie.

Sophie răspunse, urlând cât o ţinea gura:

— Nu mai pleacă, mami! Rămâne pentru spectacolul meu!

— OK… Marc, eu sunt… După cum probabil ai văzut, am încercat să te sun aproape din oră în oră… Eu…

Îşi răsuci în jurul încheieturii brăţara din aur decorată cu clopoţei mici, rotunzi. Un cadou pe care i-l făcuse Marc de ziua ei, cu un an înainte.

— Sună-mă… Eu… voiam să mă întorc mâine-dimineaţă, dar Sophie are spectacol cu corul mâine-seară şi ţine neapărat să fiu prezentă… Aşadar mă voi întoarce poimâine, însă sună-mă, te rog…

Vru să mai adauge ceva, apoi renunţă şi închise. Telefonul căzu cu un zgomot surd pe masa din bucătărie unde se retrăsese. Copiii erau în pat. Cécile se dusese şi ea

la culcare. Părea epuizată în permanenţă. Tot apartamentul era tăcut.

Câteva clipe, rămase aşezată la masa goală, învârtind între degete micuţii clopoţei aurii. Ea ceruse acea bijuterie. Marc voise să ştie ce i-ar plăcea să-i cumpere de ziua ei şi ea spusese

„O brăţară”, pentru că nu mai purta nimic la mână de mult şi se gândea că venise momentul ca Marc să-şi capete în sfârşit locul acolo, la încheietura ei.

Înainte de a pleca din Frontignan, îşi desprinsese brăţara de argint cu fulgul de zăpadă, pe care i-o făcuseră cadou prietenii ei din Arvieux, şi o pusese în buzunar zicându-şi că o s-o arunce. Apoi lucrurile se precipitaseră: trecuse pe la barul unde lucra şi îşi dăduse demisia.

Dintre toţi colegii, nu anunţase pe nimeni de plecarea ei, în afară de Emma. Se dusese la ea acasă şi sunase la interfon. Era deja noapte. Trebuia să prindă ultimul tren. Cel de la ora 22: 30. Emma îi spusese să urce, dar Ambre îi răspunsese că nu putea cu valiza ei mare.

— Ce valiză? Ce se întâmplă?

Emma coborâse cele trei etaje şi se năpustise pe trotuar, făcând ochii mari.

— Unde pleci?

Trecuse o săptămână de când Tim plecase la Paris, în grabă, fără să anunţe pe nimeni. Ambre păstrase secretul până atunci.

— Anton a avut un accident. Este destul de grav. Este în spital.

— Ce?

Pistruii se vedeau clar pe faţa Emmei în lumina lampadarului stradal.

— A căzut la schi. Este paralizat. L-a sunat pe Tim.

— Ce? Dar… când?

— Lunea trecută. Tim s-a dus la el imediat. Şi nu s-a mai întors.

Îşi înghiţise mândria şi lacrimile pe care le simţea gata s-o podidească.

— N-o să se mai întoarcă, Emma. Am renunţat la

apartament. Am rezolvat totul cu agenţia. Am predat cheile. Nu le-am spus nimic celorlalţi. Am venit doar să-mi iau rămas-bun de la tine. O să le spui tu?

— Ambre, aşteaptă…

— Am tren peste treizeci de minute.

Emma se străduise să rămână calmă, dar se trezise ţipând la ea:

— Nu poţi să faci aşa ceva, Ambre! EL… nu poţi să pleci aşa. Nu poţi să-l părăseşti!

Ambre ridicase tonul şi repetase cu o voce mai dură:

— Nu se mai întoarce.

— Ce tot spui?

— Uite, îţi las adresa mea de mail. Ne vom scrie, OK?

— L-ai sunat? Sună-l măcar!

Emma se bâlbâia, gesticula. Ambre, în schimb, era de un calm surprinzător.

— O să fie bine, Emma. Este cu Anton. El…

Îşi stăpânise lacrimile care ameninţau să se reverse, respirând adânc pentru a nu ceda.

— A făcut alegerea bună. O să fie OK pentru el.

— De ce nu-l suni?

— Pentru că nu foloseşte la nimic. Nu avem nevoie întotdeauna să vorbim pentru a ne înţelege, nu?

— Ambre…

Îşi şterse o lacrimă care începuse să curgă pe obraz. O făcuse foarte repede, cu dosul mâinii, pentru ca Emma să n-o vadă.

— Hai… o să pierd trenul dacă mai stau. Uite adresa mea de mail.

Emma luase bucăţica de hârtie pe care Ambre i-o întindea, prea uluită ca să mai reacţioneze. Nu se mişcase când Ambre o strânsese în braţe. O sărutase pe fiecare obraz.

— Îmbrăţişează-i pe ceilalţi din partea mea!

Emma dăduse din cap, tăcută, apoi bolborosise:

— Dar… călugăriţe…

Ambre se prefăcuse că n-o auzise şi se îndepărtase foarte repede, târându-şi valiza după ea.

La gară, voise să-şi arunce brăţara cu fulgul de nea într-un coş de gunoi din hol, dar nu putuse să se hotărască. O pusese într-un buzunar zicându-şi că o va arunca mai târziu. Apoi o rătăcise în decursul anilor, fără îndoială cu ocazia uneia dintre mutări: de la părinţi în garsoniera ei, din garsoniera ei în cea a lui Marc, apoi de la Marc în noua lor casă.

Genul acesta de lucruri ar fi trebuit să-i povestesc lui Marc?

Se auzi câteva bătăi în uşă. Tresări violent.

— Da?

Se aştepta să se trezească faţă în faţă cu Rosalie, dar în deschizătura uşii apăru capul lui Tim.

— Îmi cer scuze dacă te deranjez.

— Nu, e OK. Eu… încercam să dau un telefon.

El rămase câteva secunde în picioare, în faţa mesei. Nu se hotăra nici să ia loc, nici să vorbească.

— Vrei să mergem să bem un pahar? întrebă el într-un târziu.

Ea îl privi, uluită.

— Poftim? De ce?

— Ca să-ţi mai schimbi gândurile. E o chestie pe care i-o propui unui prieten care tocmai a fost părăsit, nu?

— Hei! N-am fost părăsită! replică ea sec.

— Eşti sigură?

— Da… el n-a zis că…

Încercă să-şi amintească ultimele cuvinte pe care le rostise Marc în bucătărie, cu o seară în urmă, cu o oarecare panică – „Am nevoie de aer pentru o vreme” – şi îngăimă:

— Nu, el n-a zis… a zis că are nevoie de puţin timp, dar nu e… nu, nu cred.

Se întrerupse văzând expresia ironică de pe faţa lui Tim.

— Nu, n-am fost părăsită! rosti cu vehemenţă.

— Asta-i o veste bună.

O tachina. Era atât de surprinzător, încât ea rămase preţ de câteva secunde fără grai.

— Bine, zise Ambre în cele din urmă cu o oarecare bruscheţe, unde vrei să bem paharul ăla?

— Nu ştiu… în Monkey Club?

— Şi Anton?

— A plecat.

— Cum adică a plecat?

— Cu Gabriel. S-au dus să facă o plimbare. Şi-a luat cârjele şi pachetul de ţig-i-Ea înghiţi în sec, simţindu-şi gâtul un pic uscat.

— Şi Rosalie?

— E aproape adormită în faţa televizorului… Ea mi-a sugerat să te scot la un pahar.

În mod evident, nu mai avea scăpare, ceea ce nu-i displăcea cu totul.

— Bine… repetă ea. Atunci merg.

— Ascunde-ţi bucuria! Să ştii că fac asta ca să te ajut… Personal, nu mă încântă că trebuie să-mi petrec seara întinzându-ţi batiste şi bătându-te încurajator pe spate. – îţi par deprimată?

— O să vedem după două pahare…

— N-am să plâng! N-am niciun motiv! Nu am fost părăsită!

— Aşa crezi tu!

— Gura!

— Bine, bine.

— Aşadar ce s-a întâmplat?

Stăteau la bar, cu două shoturi de vodcă în faţă.

Ambre sugerase să meargă la Monkey Club pe jos, dar Tim insistase să ia maşina.

— O lăsăm acolo dacă bem prea mult, zisese el.

— Mira-m-aş. Un pahar şi ne întoarcem.

— Cum să nu! Odată ce vei începe să plângi, n-o să mai vrei să te opreşti din băut…

Ca de obicei, clubul era înţesat de tineri care se agitau pe ringul de dans, barul era luat cu asalt şi mezaninul gemea de lume.

— Ce s-a întâmplat? repetă Ambre. Ei bine… am uitat că cei mici nu sunt în stare să-şi ţină gura… asta s-a

întâmplat.

Tim se strâmbă simţind alcoolul pur alunecându-i pe gât.

— Chiar eşti sigură de asta?

— De ce anume?

— Că numai Sophie este de vină pentru tot?

Ea îşi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Nu. Ai dreptate, răspunse în silă.

Tim ridică dintr-o sprânceană, abţinându-se să râdă.

— Am dreptate?

— Da. Este vina mea.

— Detaliază.

— Mai comandă un rând!

— Credeam că n-ai de gând să bei decât un pa…

— Comandă!

Tim chemă chelnerul.

— Aşa… te ascult, zise el după ce fură serviţi din nou.

— Nu mai e nimic de spus… Este vina mea… Nu-i povestisem nimic…

Tim aşteptă câteva secunde înainte de a replica:

— Ţi-am zis eu că nu te cunoaşte!

Ea preferă să se comporte ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Îşi lăsă privirea să rătăcească pe deasupra mulţimii, bându-şi paharul cu înghiţituri mici. Se simţea dintr-odată bătrână în mijlocul mulţimii de sezonieri şi de turişti.

— Deci nu este vina lui Anton?

Ambre luă o înghiţitură de vodcă, însă se înecă şi începu să tuşească violent.

— Eşti bine? o întrebă Tim.

Dar ea nu-i aruncă decât o privire furioasă.

— Îl aperi mereu.

— Nu. Nu mereu… De exemplu, palma de mai devreme, cred că a meritat-o pe deplin.

— Mă bucur să te aud spunând asta! Deci nu eşti supărat pe mine fiindcă ţi-am maltratat prea mult protejatul?

— Nu e protejatul meu.

— Bineînţeles că este. Nu poate să facă un pas fără

să-l urmăreşti cu privirea.

El îşi puse paharul pe bar un pic cam brutal.

— Nu ai cum să ştii ce e între noi.

În mod evident, Ambre îl ofensase. Şi se gândi că Tim nu greşea, că ea habar n-avea ce înduraseră ei. Ea însăşi se încăpăţânase să-l protejeze pe Marc, să-l ţină departe de toate astea, ferit de secretele ei. Asta făceai când iubeai pe cineva. îl protejai.

— Îmi pare rău, zise ea. A fost aiurea să-ţi spun asta.

— Total aiurea.

Preţ de o clipă, niciunul nu mai vorbi, într-un târziu, Tim întrebă:

— Aţi mai avut asemenea certuri?

— Cu Marc? Nu!

— Niciodată?

— Nu… nu ne certăm niciodată. Marc este mai degrabă… el nu este aşa.

— Aşa cum?

— Nu ştiu… Face mereu în aşa fel încât totul să fie bine. Nu mă contrazice niciodată. Este blând. Totul este simplu cu el…

— OK.

Se aşternu din nou liniştea între ei.

— Şi în pat?

— Tim!

El începu să râdă şi ea îl imită.

— Eşti imposibil!

— Ce? Suntem din nou prieteni, nu?

— Încă nu!

— Ah, nu? Atunci ce suntem?

Ea se gândi câteva secunde, plimbându-şi privirea de la un chip la altul.

— Suntem vechi cunoştinţe.

— Tocmai. Între vechi cunoştinţe, nu e rău să vorbeşti despre sex.

În loc de răspuns, Ambre ridică braţul pentru a-l chema pe chelner.

— Altul? făcu Tim surprins.

— Dacă trebuie să-ţi suport întrebările jenante, este mai bine să beau.

Câteva secunde mai târziu, goliseră deja al treilea shot şi Ambre începea să se simtă uşor desprinsă de realitate. Plutind pe deasupra mulţimii.

— În pat este în regulă, zise ea cu voce cleioasă, pe jumătate prăbuşită pe bar, cu capul sprijinit în palmă.

— Ei bine, asta ar trebui să fie o bucurie, comentă ironic Tim.

— De ce spui asta?

— Sună de parcă eşti pe punctul de a-ţi pune ştreangul de gât.

— Fiindcă sunt un pic tristă. Şi mi-am uitat telefonul în apartament. Dacă mă sună cumva, nu voi putea să răspund.

— Ah! Am ajuns aici!

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Unde am ajuns?

— În momentul în care începi să plângi dându-ţi seama că l-ai pierdut pe bărbatul vieţii tale.

Ea scutură din cap fără prea mare convingere.

— Nu l-am pierdut.

— Ştiu de ce reacţionezi aşa. De ce refuzi să accepţi realitatea.

— Serios? De ce, mă rog?

— Pentru că ţi-ai închipuit întotdeauna că, dacă se va sfârşi, tu îl vei părăsi. Nu invers.

Nu greşea, îşi zise ea, dar nu asta era problema, fiindcă Marc nu o părăsise.

— Poimâine voi fi la Lyon şi el va fi uitat deja totul. Vei vedea.

— Atunci de ce eşti tristă?

O privea prea insistent. Însă şi cu prea multă blândeţe.

— Eu… pentru că…

Clătină din cap agasată.

— Şi de ce ai vrea să plâng? Ce-i cu obsesia asta?

Tim îşi pusese şi el cotul pe bar, continuând s-o

privească stăruitor, cu capul în căuşul palmei, uşor aplecat. Ei nu-i plăcea asta, fiindcă îi venea să se cuibărească lângă el.

— Ştii că aşa m-am îndrăgostit de tine? zise el deodată.

Ea se ridică brusc, temându-se că n-a înţeles. Temându-se teribil că a înţeles.

— Ce?

Tim strigă mai tare pentru a acoperi muzica şi vocile:

— Când te-am văzut plângând, m-am îndrăgostit de tine.

O ţintuia cu privirea, cu capul înclinat într-o parte. Ea simţi cum i se înmoaie picioarele. Se agăţă de bar.

— Nu mai plâng… De ani întregi.

Se jucă preţ de câteva secunde cu paharul gol, plimbându-şi degetele pe conturul lui pentru a nu fi nevoită să-l privească pe Tim în ochi.

— Păcat, zise el.

Ea ridică din umeri.

— Nici tu nu mai glumeşti aproape deloc. Şi asta e păcat.

El ridică imediat capul cu un aer ofensat.

— Ba da, mai glumesc!

— Nu. În tot cazul, niciodată în prezenţa lui Anton.

— Nu are nicio legătură cu asta… Că e prezent sau nu…

Ea băuse prea mult şi era încântată că o făcuse. Altfel n-ar fi îndrăznit să se aventureze pe acest teren.

— Când eşti cu el, eşti aproape mort. Dar când nu e în preajma ta, te transformi.

— Spui prostii.

— Deloc. Reîncepi să zâmbeşti.

Glumeşti. Îţi recapeţi privirea dinainte.

— Privirea mea dinainte?

— Da, privirea ta.

Eu de privirea ta m-am îndrăgostit.

— Îţi distruge viaţa în asemenea hal? reluă ea fără menajamente.

— Ambre! Nu-ţi permit!

— Ce? Nici nu îndrăzneşti să respiri când este el de fată!

— Nu-i adevărat!

— Nu îndrăzneşti niciodată să-l trimiţi la plimbare!

— Din cauza ta este el atât de rău!

— *Ce*?

— Exact!

Ridicaseră tonul, dar nu era din cauza muzicii. Ea nu mai era prăbuşită pe bar. Se ţinea dreaptă pe picioare.

— Credeam că este îngrozitor cu toată lumea!

— Dar este şi mai rău în prezenţa ta!

— Zău? Şi pot să ştiu de ce?

— O ştii foarte bine! Din aceleaşi motive care l-au făcut pe Marc să plece!

Ea încasă lovitura fără să crâcnească. Ştia de ce o detestă Anton. Şi de ce dispăruse Marc.

— Bun, zise ea. Nu o să ne certăm.

— Nu… Nu în toate zilele.

Se întoarseră cu faţa la bar şi câteva clipe se uitară la barman cum umblă încoace şi încolo.

— Anton nu-mi distruge viaţa, declară Tim după un moment.

— Dacă spui tu…

Tim se strâmbă. Se răsuci spre ea.

— Nu o să fie posibil…

— Ce?

— Dacă redevenim prieteni, trebuie să-mi apreciezi partenerul. Nu va fi posibil altfel.

Ea ridică din umeri.

— Mă voi preface.

— Nu te pricepi deloc să minţi.

— Fac şi eu ce pot.

El începu să râdă şi ea nu se putu abţine să nu-l imite. Un chicotit care se transformă într-un râs sincer, unul dintre acele râsete care fac să te doară burta, dar îţi încălzesc inima.

— Cred că sunt mai dotat decât tine pentru genul

ăsta de lucruri, reluă Tim după ce se potoli.

— Pentru ce?

— Pentru a mă preface că-ţi apreciez iubitul.

Ambre se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu-l apreciezi pe Marc? Dar… toată lumea îl adoră…

Tim ridică din umeri.

— Poate tocmai de-aia…

— Ce vrei să spui?

— Îl găsesc… nu ştiu… *plictisitor*. Prea perfect. Nu are niciun defect. Este drăguţ. Este prezentabil… E o chestie enervantă!

— Ai tupeu! Ieri-seară ai zis că este un tip de treabă!

— Dar chiar este un tip de treabă. Un tip grozav. Corect şi… *normal*.

— Şi atunci?

— Ţie nu ţi-au plăcut niciodată tipii normali. Şi nici relaţiile normale.

— Poate că m-am schimbat.

Tim o măsură câteva secunde fără a putea renunţa la aerul lui sceptic.

Tocmai atunci fură împinşi de un grup de tineri care dădeau din coate pentru a ajunge la bar. Preţ de câteva clipe, se treziră despărţiţi. Când Tim reuşi să revină lângă ea, Ambre îi strigă pentru a acoperi muzica:

— Ce voiai să zici mai exact prin „Ţie nu-ţi plac tipii normali”? Presupui că nu-l iubesc pe Marc?

— N-are nicio importanţă din moment ce spui că te-ai schimbat.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Bine… de acord… Da, asta presupun.

— Ei bine, te înşeli! îl iubesc enorm!

Pe faţa lui Tim înflori un zâmbet.

— Cuvântul „enorm” a fost prea mult… tocmai mi-ai dat dreptate.

Ambre crezu că o să-i tragă o palmă. Apoi se strădui să-şi păstreze calmul, strânse pumnii, îşi ţinu respiraţia, privi în altă parte.

— Închidem capitolul „iubit”? întrebă Tim conciliant.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Chiar suntem obligaţi să fim din nou prieteni?

— Nu. Dar mi-ar plăcea… Mi-a fost dor de tine.

Ea tăcu, stânjenită. Toată furia i se risipise.

— Bine, uite ce îţi propun, reluă Tim. Redevenim prieteni, dar nu vorbim despre sex şi nu mai vorbim nici despre iubiţii noştri. De acord?

— De acord.

— Eu mă voi preface că te cred când o să spui că îl iubeşti pe Marc şi tu…

— Şi eu mă voi purta ca şi cum tu ai fi fericit cu Anton.

— OK, perfect.

El îi întinse mâna.

— Ne-am înţeles?

— Da… Ne-am înţeles.

Îi strânse mâna. Primul contact cu el după atâţia ani. Surprinse un tic nervos pe faţa lui. Şi el era tulburat. Ambre vru să-şi retragă mâna repede. Şi să-şi întoarcă privirea. Dar el i-o reţinu într-a lui. Prea mult timp.

Mulţimea se înghesuia în jurul lor, era un du-te-vino între bar şi ringul de dans. Ei rămâneau nemişcaţi, faţă în faţă, fără să-şi dea drumul la mâini.

Ambre îşi drese vocea pentru a risipi stânjeneala. Marc păru să înţeleagă situaţia şi îşi retrase mâna. Se terminase.

— Mai luăm un ultim pahar şi ne întoarcem? întrebă el cu un aer cât se poate de detaşat.

— OK.

Ea încercă să-şi recompună o expresie indiferentă, să-şi potolească bătăile inimii, dar palma lui Tim îi lăsase un soi de arsură pe piele. Îi era imposibil să ignore senzaţia. Parcă Tim i-ar mai fi ţinut mâna într-a lui. O senzaţie asemănătoare cu durerile-fantomă, după o amputare. Ştii că membrul nu mai este acolo şi totuşi încă îi simţi prezenţa dureroasă. Pare atât de real, încât rişti să-ţi pierzi minţile.

Portierele maşinii se trântiră. După vacarmul discotecii, liniştea din parcare şi din habitaclul maşinii îţi dădea ameţeli.

— Eşti sigur că poţi să conduci? întrebă Ambre.

Ei îi era greaţă, atât fiindcă băuse prea mult, cât şi din cauza discuţiei.

— Nu-ţi face griji.

Tim porni motorul. Ea se agăţă de portieră, căci simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

— În cel mai rău caz, ne vom opri într-un copac sau într-o prăpastie…

— Taci! Ştiu să conduc.

— Şi Marc va fi obligat să mă ierte… şi să rămână cu mine pentru totdeauna ca să-mi împingă scaunul cu rotile.

Izbucni într-un râs sinistru. Tim nu râdea. Ea se agăţă şi mai strâns, uitându-se fix la drum, căci greaţa se intensifica.

— Eşti beată, constată el.

— Nu.

Dar după câţiva metri, trebui să-i ceară să oprească. De-abia avu timp să deschidă portiera şi să se aplece în afară. Între două icneli, simţi că Tim o ţinea de cap şi îi dădea părul la o parte. Apoi îl auzi ieşind din maşină şi îl văzu deodată proţăpit în faţa ei.

— Eşti bine?

— Nu prea.

El îi întinse o batistă de hârtie.

— Poftim, măcar nu le-am luat degeaba.

Ea nu avu puterea să zâmbească. Aşteptă, aplecată, ca valul de greaţă să treacă. Îşi murdărise pantofii şi partea de jos a pantalonilor. Se întrebă ce-ar gândi Marc dacă ar vedea-o într-o asemenea stare…

— Jalnic, zise Tim. Dar măcar seamănă deja mai mult cu o seară postdespărţire.

Ea nu avu nici putere, nici timp să-i răspundă. O cuprinse din nou o greaţă violentă şi el făcu un salt înapoi pentru aşi cruţa blugii şi bascheţii.

— Jalnic, repetă el.

Îi întinse o altă batistă.

— Ai terminat acum?

— Nu ştiu.

Ambre ridică uşor capul, prudentă, întâlni privirea lui Tim, pe jumătate supărată, pe jumătate întristată şi începu să râdă nervos.

— Ce? Ce este?

— Şi eu, care nu voiam să mă vezi vomitând. Îţi aminteşti?

Văzu un zâmbet răsărind pe faţa lui Tim.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine, s-a rezolvat.

— Da… Vezi, nu era nevoie să mă laşi să-mi petrec toată noaptea lângă uşa de la baie.

Izbucniră în râs la amintirea acelei nopţi din Frontignan, din urmă cu mai bine de patru ani. Într-o vineri seara, se hotărâseră să mănânce la restaurant fiindcă era ziua de naştere a lui Tim. Aleseseră un birt pentru turişti, de unde aveau vedere spre plajă şi unde puteau mânca un platou de scoici la zece euro, cu cartofi prăjiţi pe săturate. Seara fusese minunată… până se întorseseră în apartament, unde Ambre fusese cuprinsă de nişte greţuri puternice. Închisă în baie, îl auzea pe Tim bătând la uşă.

— Te simţi mai bine?

Şi ea răspundea că nu, între două reprize de vomitat. Nu se mai termina. Când se ridica pentru a-şi da cu apă pe faţă, o reapucau greţurile.

— Deschide! repeta Tim.

Şi ea răspundea cu voce cavernoasă:

— Nu. N-am terminat.

— Dar lasă-mă să intru. O să te ţin de mână.

— Mai bine crăp! Nu vreau să mă vezi aşa!

Tim aşteptase aproape o jumătate de oră, întrebând-o regulat dacă se simte bine. La un moment dat, ea nu-i mai răspunse, iar el, lovind cu pumnul în uşă, strigase înnebunit: „Ce faci? Ambre, eşti bine?” într-un târziu, îi ajunsese la urechi un murmur:

— Îmi pare rău… am adormit pe jos.

— Vino în pat!

Drept răspuns, el îi auzise vărsăturile care o apucaseră iar.

— Du-te la culcare. O să mă ţină toată noaptea.

— Nu, rămân aici. Dacă te sufoci, de unde o să ştiu?

— Nu o să mă sufoc.

El se dusese să aducă ceva pe care să doarmă şi îşi improvizase un culcuş în faţa uşii de la baie.

— Deschide. Am o pernă şi o pilotă pentru tine.

Ea ezitase:

— Nu este o capcană?

— Îţi promit că nu.

Ea întredeschise uşa, doar cât să-şi strecoare mâna şi să ia pilota şi perna. Apoi se culcase pe pardoseala de gresie. De cealaltă parte a uşii, Tim o auzea din când în când tuşind sau vomitând şi o întrebă:

— Eşti mai bine?

— Număr dalele de gresie. Şi tu?

— Eu omor ţânţarii. Câte dale sunt?

— Douăsprezece rânduri de câte douăzeci. Ştiai că sunt mai multe dale gri decât albe?

— Nu.

— Tu câţi ţânţari ai omorât?

— Şapte deocamdată.

Mai târziu, când el aţipise, o auzise spunând ceva.

— Ce?

— Ziceam că asta este, fără îndoială, cea mai frumoasă aniversare din viaţa ta.

— Da. În top trei. Nu mai lipseşte doar muzica. Vrei muzică?

Asta o făcuse să râdă. Şi să vomite din nou.

La un moment dat în timpul nopţii, fusese o perioadă de acalmie.

— Poftim, zisese Tim strecurând o foaie de hârtie şi un creion pe sub uşă. Vrei să jucăm X şi 0 sau spânzurătoarea?

Ea râsese. Apoi mâzgălise ceva pe hârtie şi i-o

dăduse înapoi. Nu era nici X şi 0, nici spânzurătoarea. Doar desenul unui om cu fustă. O fată. Care stătea pe vine şi vomita.

Tim adăugase un om fără fustă, dar cu o claie de păr ciufulit. Omul se afla alături de fată şi o ţinea de mână.

În desenul trimis înapoi pe sub uşă, fata se ridicase şi îi întindea un cadou băiatului. Era şi o bulă care zicea: *îmi pare rău şi la mulţi ani*.

Tim adăugase o bulă în care băiatul răspundea: *Este super*, *îmi place voma şi dormitul pe podea*.

Se amuzaseră, fiecare de câte o parte a uşii. Îşi trimiseseră hârtia de zeci de ori, fără să rostească niciun cuvânt, ci doar scriindu-şi mesaje cu creionul. Personajele se sărutau, făceau dragoste, dansau, beau cocktailuri mojito, umblau în drumeţii prin Pirinei, fiecare cu câte un enorm rucsac şi cu un cort. Dar în toate desenele, Tim adăuga o mică scoică, ascunsă în iarbă sau în spatele unui copac, care zicea: *Ambre*, *o să-ţi vin de hac*!

Apoi, când Ambre strecurase din nou hârtia, se scurseră câteva minute fără ca Tim să răspundă. În cele din urmă, ea zgâriase la uşă.

— Dormi?

El întrebase:

— Ce-i asta?

— Despre ce vorbeşti?

— Fata din desenul tău… ce are pe cap?

— O diademă…

Apoi adăugase cu voce pierdută:

— Şi un voal.

Din nou tăcere. După care Tim rostise cu voce profundă, gravă:

— Şi e îmbrăcată în rochie?

— Da.

— Şi pe deget… are un inel?

Ea nu răspunsese.

— Credeam că nu vrei niciodată aşa ceva… reluase el. Că nu-ţi stă bine în rochii.

— Nu-mi stă bine.

Şi continuase, cu vocea înăbuşită de peretele interior:

— Dar ţie îţi stă bine cu papion. Vei fi destul de frumos pentru amândoi.

El înghiţise în sec. După câteva secunde, reuşise să spună:

— De unde ştii că o să-mi stea bine? N-am purtat niciodată aşa ceva.

— L-am văzut pe fratele tău în costum de mire.

— Şi?

— Şi era frumos.

El rămăsese încremenit, cu hârtia în mână, ca hipnotizat.

— Vorbeşti serios sau mă tachinezi?

— Îmi vărs maţele… Probabil că am febră…

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că poate am halucinaţii şi mi-am pierdut toată luciditatea.

— Uf!

Totuşi, când el îi trimisese hârtia pe sub uşă, băiatul purta un papion şi zâmbea.

Mai târziu – se întâmplase doar cu câteva zile înainte de telefonul lui Anton –, în timp ce stăteau în balconul lor, chiar pe jos, balansându-şi în gol picioarele trecute printre barele metalice, vorbiseră puţin despre desenul cu mirii, îşi spuneau că sunt tineri şi că încă au în faţă o viaţă lungă şi plină de promisiuni. Că poate vor întâlni alte persoane amândoi şi că atunci se vor despărţi fără îndoială. Îşi spuneau că e trist, dar că e mai bine aşa decât să îmbătrâneşti alături de o persoană pe care n-o mai iubeşti. Şi el întrebase:

— Tu te vei căsători?

— Nu, răspunsese Ambre, sigură pe ea. Nu-mi voi mai dori asta niciodată.

Şi el înţelesese că era o declaraţie de dragoste.

— Eşti bine?

Tim îi întindea o altă batistă. Ea era la Arvieux, cuprinsă de greţuri, tremurând de frig.

— Ce mai aniversare te-am făcut să petreci… zise ea zâmbind.

— Cea mai frumoasă!

Ambre chicoti.

— Asta îţi şi doream.

Îşi trase fermoarul de la geacă, fiindcă vântul rece îi şfichiuia gâtul.

— Putem pleca? întrebă Tim.

— Da… Condu încet.

El îi închise portiera şi ea se adânci în scaun, tremurând de frig. Maşina porni, luând-o încet pe şosea şi Ambre rămase cu ochii aţintiţi la genunchii şi la picioarele ei, pe care parcă le vedea atârnând în gol de la acel balcon din Frontignan. Spusese adevărul. Nu-şi mai dorise niciodată să se căsătorească. Pentru totdeauna.

Se gândi la Marc. Se număra printre acele persoane care se temeau de toate în viaţă, dar care spuneau „te iubesc” fără nicio problemă, ca şi cum acest lucru putea să le liniştească. Spunea şi „draga mea” sau „iubito”. Ea nu fusese niciodată în stare. Ea nu zicea „te iubesc” decât dacă altcineva i-o spunea, iar „dragă” îi rămânea în mod inevitabil blocat în gât.

Tim era la fel ca ea. Întotdeauna considerase aceste apelative ridicole şi impersonale. El susţinea că nu exista nimic mai puternic decât un prenume şi că era păcat să lipseşti o persoană de asta pentru a-i atribui un nume de alint tocit de cât îl folosiseră sute şi sute de cupluri.

Marc îi spusese „te iubesc” pentru prima oară după ce făcuseră dragoste şi ea se prefăcuse că doarme. După aceea, i-o mai spusese de multe ori, dar ea avusese nevoie de luni întregi până să poată răspunde pur şi simplu: „Şi eu”. Marc îi spunea „draga mea”, însă ea îi spunea Marc. Doar Marc.

Apartamentul era cufundat în beznă când se întoarseră. Toată lumea dormea.

— Du-te în baie, şuşoti Tim. Îţi aduc un pahar de apă şi un paracetamol.

Ambre se execută, dar îşi luă în trecere telefonul

mobil de pe masa din bucătărie, în baie, se aşeză pe marginea căzii şi începu să-şi spele pantofii în timp ce-şi consulta telefonul. Îi sări inima când văzu afişându-se pe ecran un apel pierdut de la Marc.

Era miezul nopţii, un picamer îi sfredelea capul, dar formă imediat numărul lui.

— Marc! şopti ea chiar înainte ca el să rostească vreun cuvânt.

Urmă un moment de tăcere la capătul liniei, apoi el oftă:

— Draga mea.

Ea se agăţă de marginea căzii, răsuflând uşurată. Şi începu să şușotească foarte repede, impunându-şi să nu-şi privească pantofii şi pantalonii pătaţi:

— Îmi pare rău, Marc. Nu voiam să te fac să te simţi stânjenit. Nu voiam să-ţi ascund nişte lucruri în mod intenţionat. Doar că… îmi era mai uşor să nu vorbesc despre ele. În niciun caz nu credeam că ţi-ar face rău dacă nu le-ai şti… dimpotrivă. Dar mă voi întoarce. Poimâine voi fi acolo şi o să-mi îndrept greşeala. Îţi promit.

— Ambre, calmează-te.

Avea vocea lui blândă. Vocea lui obişnuită. Ea îşi recăpătă suflul.

— Draga mea, mie îmi pare rău că te-am lăsat acolo singură de Crăciun… şi că nu ţi-am răspuns la telefon.

— Nu e grav, Marc.

— Eram foarte supărat, m-am simţit umilit în seara aceea…

— Ştiu.

— Dar acum sunt bine. M-am calmat. N-ar fi trebuit să mă înfurii aşa.

— Nu e grav, repetă ea.

Uşurarea făcea să-i bată inima foarte repede şi sângele îi pulsa în tâmple, amplificându-i migrena. *Marc*… Ar fi vrut să fie la ei acasă, să se poată abandona în braţele lui, să adoarmă pur şi simplu la pieptul lui.

— Voi fi acolo poimâine, Marc.

— Nu, draga mea.

— Ce nu?

— Nu te întoarce imediat.

Ea simţi un gol în stomac. Bâigui, luptându-se cu migrena:

— Dar… ce…

— Cred că până la urmă a fost o idee bună să te duci la prietena ta… şi să petreci Crăciunul acolo… să te reîntâlneşti cu toţi… Aveai nevoie să rezolvi anumite lucruri din trecutul tău… a venit timpul s-o faci.

— Dar… nu e nimic de rezolvat!

— Am avut impresia că nu te cunosc şi nu vreau să mai simt asta niciodată.

— Ce vrei să spui?

Un scurt moment de tăcere. După sunetul pe care-l auzea, ea ghici că el îşi trecea mâna pe sub bărbie, scărpinându-şi barba.

— Dacă te întorci… în fine *când* te vei întoarce, vreau să fiu sigur.

— Sigur de ce?

— Sigur de tine. Sigur că te cunosc. Nu mai vreau niciodată să simt că am în faţă o necunoscută. Când vei decide să te întorci, vreau s-o faci în cunoştinţă de cauză.

— Ce înţelegi prin asta, Marc?

— Asta înseamnă că, după ce rezolvi problemele acolo, îmi vei povesti tot, absolut tot. Vreau să ştiu dacă te mai gândeai la el când m-ai cunoscut… Dacă te gândeai la el prima dată când te-am sărutat. Dacă ţi se mai întâmplă şi astăzi. *Va trebui* să mi-o spui. Şi apoi vom întoarce această pagină şi vom merge mai departe, *amândoi*.

Ambre rămase tăcută, fixându-şi cu privirea pantofii din cadă.

— Draga mea? Eşti de acord?

Ea dădu din cap, accentuând şi mai mult zvâcnirile din cutia craniană.

— De acord.

Vocea ei semăna cu un mieunat.

— Aşa că nu te grăbi. Te voi aştepta. Prefer să aştept şi să ştiu că te întorci la mine *de-adevăratelea*. Fără

secrete.

— De acord, repetă ea.

— Acum du-te la culcare, draga mea. Pari epuizată.

Tocmai m-am îmbătat criță, mi-am vomitat şi maţele din mine, iar capul îmi plesneşte…

— Da.

Trase aer în piept şi adăugă:

— Îţi mulţumesc că m-ai iertat, Marc, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, draga mea. Vom discuta când te vei întoarce. Du-te la culcare acum.

— Te iubesc.

Îi ieşise pur şi simplu din gură. Fără să-şi dea seama. Alcoolul făcuse ca vocea ei să capete un ton plângăreţ şi implorator.

— Şi eu. Noapte bună, draga mea.

Şi închise.

Ambre rămase nemişcată pe marginea căzii, aşteptând ca bătăile din tâmple să se potolească. Nu văzu imediat că Tim stătea în cadrul uşii, cu un pahar cu apă şi o pastilă în mână. O privea contrariat.

— Ce? zise ea cu vocea aspră.

El se apropie şi îi puse paharul cu apă în mână şi pastila cu forţa în gură.

— A fost jalnic… dar acum suntem siguri de o chestie…

— Ce chestie?

— N-ai fost părăsită.

Zâmbea. Cu zâmbetul lui de altă dată şi cu privirea lui de copil. *Tim…*

— Este o veste bună, nu?

Zâmbi şi ea, în ciuda migrenei, în ciuda ridicolului situaţiei. Şi în acel moment, se simţi ca înainte. Ca atunci când erau la cabană, când ea plângea sub chiuveta din baie şi el îi întindea mâna, când o consola după despărţirea de Philippe, când îi vorbea despre Anton. Exact ca înainte.

Îl privi drept în ochi fără a înceta să zâmbească.

— De fapt, mă bucur că suntem din nou prieteni.

El dădu din cap, cu un aer mai grav.

— Da… Şi eu. Era timpul.

8

Odată ce mă voi întoarce la Lyon, voi mai putea rămâne prietenă cu Tim?

Nu. Nu, pentru că lui Marc nu i-ar plăcea. Nu, pentru că n-aş putea împiedica niciodată amintirile care mă străfulgeră în permanenţă când sunt cu el.

Într-o zi îl întrebase pe Tim:

— De ce ai nevoie de mine?

Şi Tim răspunsese:

— N-am nevoie de tine.

Ea fusese cât pe ce să se supere, însă el adăugase:

— Dar am foarte mare nevoie să cred că tu ai nevoie de mine.

Când ea îi pusese aceeaşi întrebare lui Marc, trei ani mai târziu, el dăduse răspunsul elementar, aşteptat, cel pe care ea încercase probabil să-l obţină de la Tim. Spusese: „Pentru că te iubesc”. Pur şi simplu. Şi asta nu o mulţumise. Se gândise că, până la urmă, răspunsul lui Tim era cel bun.

Aş putea să-i explic lui Marc că nu există nimic rău între mine şi Tim.

Dar când el mă ia de mână, nu-mi mai dă drumul şi eu am dureri-fantomă.

Ambre se strădui să se trezească din starea de somnolenţă. Era singură în cameră. Sophie se sculase. O auzea vorbind cu Gabriel şi cu Anton în living.

Încă o durea capul. Şi era mahmură.

Rosalie era în bucătărie. Îi dădea un biberon de lapte cu cacao micuţului Timotee.

— Bună! zise ea.

— Salut!

— Ai avut o seară frumoasă?

Ambre ridică din umeri.

— Am băut prea mult, mi-a fost rău… Dar Marc nu mai este supărat pe mine.

— Oh! A sunat? Ce-a zis?

Ea se trânti pe un scaun.

— Vrea să rămân aici atât cât trebuie ca să rezolv tot ce mai am de rezolvat cu trecutul…

— Se referă la Tim şi Anton?

— Da. E o prostie. I-am răspuns că n-am ce să rezolv, că este o poveste veche.

Tăcerea lui Rosalie părea să-i urle în plină figură: *Mincinoasa*!

— Atunci până când rămâi? întrebă ea după câteva secunde.

— Până mâine sigur… Am promis că vin la spectacolul vostru.

— Şi după aceea?

— Nu ştiu.

Rosalie făcu un gest din mână ca şi când ar fi spus: *Nu contează*.

— Nu e nicio grabă. Eşti binevenită aici. Când o să te plictiseşti de noi, o să-ţi iei valiza şi o să te conducem la gară.

Ambre schiţă un zâmbet care îi redeşteptă pentru un moment migrena.

— De fapt, zise Rosalie, Gabriel trebuie să meargă cu Cécile, după-amiază, la jandarmerie. Să pună la punct nişte lucruri legate de plângerea ei. Mă gândeam să-i duc pe copii la săniuş. Anton este dispus să ne însoţească. Vii şi tu?

Ideea de a-l revedea pe Anton nu o încânta deloc, dar dădu aprobator din cap.

O privi pe Rosalie cum lasă biberonul pe masă şi îl şterge pe Timotée la gură. Apoi se hotărî să întrebe:

— Şi Tim? El nu vine cu noi?

Rosalie ridică imediat capul şi o privi cu o uimire care o făcu pe Ambre să se jeneze.

— Ce? Ce este?

— Credeam că ştii…

— Ce să ştiu?

Se simţi cuprinsă de un uşor val de panică pe care nu-l putea opri.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! Nu! zise din nou Rosalie. A plecat să lucreze. Era planificat de la bun început.

— Ah.

— S-a angajat să facă nişte ture ocazionale la Amiens pentru trei zile. Se va întoarce după aceea…

Apoi, văzând figura consternată a lui Ambre, adăugă:

— Credeam că ţi-a spus…

Ea clătină din cap, pe jumătate tulburată, pe jumătate furioasă.

— Nu… El… am băut câteva pahare ieri la Monkey Club, dar nu mi-a zis nimic.

Ştia că trebuie să plec a doua zi. A plecat ştiind că n-o să mă mai vadă. A plecat fără să-mi spună la revedere.

— Poate că a uitat, zise Rosalie cu blândeţe.

Ambre clătină din nou din cap, cu un zâmbet amar pe buze.

— Nu. Ştiu exact de ce a făcut asta.

Parcă-i auzea vocea în living, cu câteva zile mai înainte: „N-am lipsit decât o săptămână… Nu mai era nimic în apartament. Agenţia mi-a zis că-mi trimiseseşi lucrurile la Paris, la Anton, şi că… şi că anulaseşi contractul de închiriere… Ai fi putut aştepta să mă întorc… să discutăm despre asta, cel puţin… Aş fi vrut să-mi pot lua rămas-bun…”

Rosalie o privea fără să înţeleagă.

— Este o răzbunare personală, Rosalie. O mică răzbunare.

— Crezi?

— Sunt sigură.

Cum îndrăznise? Chiar în momentul în care redeveneau prieteni.

Acum nu va mai putea să plece. Nu înainte de a-l revedea şi de a-l certa aşa cum merita.

Va aştepta trei zile, dacă trebuia.

Lui Cécile îi revenise culoarea în obraji. Echimozele de pe faţă i se atenuaseră şi nu mai stătea în permanenţă cu spatele încovoiat. Îşi făcuse griji pentru Marc şi Ambre şi, când Ambre o anunţă că lucrurile se rezolvaseră, ea

răsuflă uşurată, ca şi cum povestea asta o privea direct. Era un burete emoţional. Ca şi Marc. Fără îndoială, pentru că devenise mai fragilă.

Ea şi Gabriel părăsiră apartamentul imediat după masă, în timp ce Ambre o ajuta pe Rosalie să-i îmbrace pe copii. Anton îşi luase bluzonul de schi şi căciula. Era pregătit şi aştepta în hol cu cârjele.

Era adevăratul Anton, îşi zise Ambre, cel pe care îl cunoscuse cândva. Cu vechea lui geacă de schior. Fără Tim. Parcă şi el se transforma. Părea mai sigur. Mai hotărât. Era Anton campionul. Anton zeul grec. Fără muşchii lui, dar cu aceeaşi forţă în trăsături, cu aceeaşi impresie de putere.

Oare nu mai reuşesc să fie ei înşişi când sunt împreună?

— Sophie, ajută-l pe frăţiorul tău să-şi pună mănuşile. Mami trebuie să caute cheile.

Copiii erau entuziasmaţi de ideea de a se da cu sania. Mai ales Timotée, care tot scotea strigăte de bucurie.

Lui Ambre i-ar fi plăcut să le împărtăşească entuziasmul. Dar nu simţea în ea decât furie împotriva lui Tim şi amărăciune la gândul de a se afla în faţa lui Anton.

Încărcară în maşină trei sănii de plastic. Le puseră copiilor centurile de siguranţă şi Ambre luă loc cu ei în spate.

Rosalie opri într-o parcare de la baza unei mici pârtii de schi pentru începători. Aici fusese amenajat un spaţiu pentru dat cu sania. Locul era plin de copii euforici şi de părinţi epuizaţi care târau săniuţele în care se înghesuiau odraslele lor zgomotoase.

Rosalie verifică dacă Sophie şi Timotée erau îmbrăcaţi bine înainte de a-i lăsa să ia cu asalt pârtia şi de a-i urma trăgând săniile.

Anton înainta încet prin zăpadă cu cârje. Ambre se străduia să-l ignore cât putu, dar până la urmă se întoarse spre el.

— Uite, ia-mă de braţ.

Tonul nu era amical. Cel al lui Anton nici atât:

— Mergi înainte şi lasă-mă în pace.

Încă era supărat pe ea pentru palma pe care i-o dăduse cu o zi înainte, în living, de faţă cu toată lumea. Şi ea era încă supărată pe el pentru remarcile lui răuvoitoare, pentru provocările lui, pentru modul în care încercase din nou să-l învinovăţească pe Tim.

— Cum vrei, răspunse ea cu răceală.

Cu toate acestea, nu îndrăzni să-l lase în urmă. Aşa că încetini şi îl aşteptă, fără să-i adreseze totuşi vreo privire sau vreun cuvânt.

În vârful pârtiei, Sophie şi Timotée erau deja instalaţi confortabil, fiecare în câte-o sanie. Rosalie luase loc în spatele fiului ei.

— Naşu, naşu'! ceru băieţelul tot numai zâmbet.

— Nu, micuţule Tim, îi şopti Rosalie, naşul nu va coborî cu tine. Din cauza picioarelor lui.

Anton păru să se încrunte şi mai tare, îşi înfipse cârjele în zăpadă şi se prăbuşi pe ultima sanie.

— Ambre? întrebă Rosalie. Stai cu Sophie?

— Nu, mă uit la voi. Voi coborî data următoare.

Copiii şi Rosalie le făcură semne cu mâna şi numărară până la trei înainte de a se lansa pe pârtie.

Ambre se trezi singură lângă Anton, gândindu-se că nu-şi luase nimic pentru mersul prin zăpadă. Botinele din piele întoarsă pe care le avea în picioare vor fi distruse după sejurul ăsta în Arvieux, va fi nevoită să-şi cumpere altele. Se întreba dacă va putea să-şi comande şi să i se livreze la magazin înaintea soldurilor din ianuarie. Era una dintre perioadele cele mai dificile ale anului. După sărbătorile de Crăciun. Iarna trecută crezuse că o să moară de oboseală. O lună întreagă trebuise să facă ordine în magazin în fiecare seară, pentru a doua zi. Raioanele erau vraişte. Cabinele, pline de haine aruncate neglijent. Ca să nu le ţină pe vânzătoare până târziu, se încăpăţânase să se ocupe singură de aranjarea magazinului. Până la ora 23. Uneori, până la miezul nopţii. Marc o aştepta îngrijorat în apartament şi, când ea îl suna, el venea s-o ia cu maşina. Îi zicea că trebuie să se menajeze, să nu mai fie atât de

perfecţionistă. Când se întorceau, el îi pregătea întotdeauna ceva de mâncare şi ea se prăbuşea pe canapea. Uneori, adormea chiar înainte de a-şi fi golit farfuria.

În ultima seară a soldurilor, Marc venise la magazin după ea la ora 22.

— Mai am de lucru o oră, îi zisese ea.

El o apucase de braţ şi ripostase:

— De trei săptămâni n-am mai făcut dragoste. Hai acasă!

Ea îl privise uimită.

— De trei săptămâni?

— Da, de trei săptămâni. Adormi în fiecare seară pe canapea de trei săptămâni. Cred chiar că ai uitat să-ţi faci duş seara.

Ambre zâmbise. El o împinsese spre ieşire. Ea închisese în grabă oblonul de fier. În maşină, nu scoseseră niciun cuvânt şi, odată ajunşi în apartament, el o luase în braţe şi o dusese până în dormitor. Fusese aproape la fel de intens ca prima oară, când simţise acea zguduire seismică, apoi… ea adormise.

*

— Încă o dată, mami! încă o dată!

Copiii se întorseseră în vârful pârtiei. Rosalie, în spatele lor, abia trăgea săniile.

— Aşteptaţi puţin, copii!

Dar abia ajunse în dreptul lor, că Sophie se şi urcă din nou pe săniuţă şi îşi dădea drumul la vale.

— Sophie! NU! Ce-am zis eu?

Timotee aplauda râzând. Rosalie îl puse cu forţa în a doua sanie şi coborâră în urma fetiţei.

Ambre şi Anton îi văzură devenind din ce în ce mai mici pe pârtie, apoi dispărând din câmpul lor vizual.

— Ai vrea să mă împingi? întrebă el brusc.

Ea se întoarse rapid. El stătea în continuare pe sanie. Scruta baza pârtiei mijind ochii.

— Ce?

— Ţi-ar plăcea să mă împingi de aici de sus?

— Nu, zise ea pe un ton glacial.

Anton îşi desprinse privirea de pârtie pentru a şi-o pironi în ochii lui Ambre.

— N-aş putea să mă opresc.

— Ah/

— Mda. Picioarele mele sunt epuizate după urcuşul pe care l-am făcut.

— Ah, repetă ea.

Nu voia să-i facă plăcerea de a intra în jocul lui.

— Şi frânele acestei sănii sunt distruse, adăugă el.

Îi arătă micile manete din plastic, care fuseseră aproape smulse fiindcă se trăsese prea mult de ele.

— Ai putea să mă împingi. Cu toată puterea… nu ai multă, e-adevărat, dar graţie elanului, aş prinde viteză şi… paf!

El îi aşteptă reacţia, ţintuind-o în continuare cu ochii lui de un verde-deschis.

— Nu, răspunse ea. Nu te voi împinge.

El tăcu câteva secunde.

— Ţi-e frică să nu ţi se pună asta în cârcă? reluă el. Din cauza palmei pe care mi-ai dat-o?

— Nu. Refuz doar să răspund provocării tale.

— Nu este vorba de provocare. Mi-ar plăcea să mă împingi de aici de sus.

— Nu te mai obosi!

— Vorbesc serios, Ambre!

Tonul lui era grav, uşor rugător. Surprinsă, ea îl observă cu mai multă atenţie. Dacă se uita bine, Anton nu mai avea aerul din ultimele zile. Nu era nici cinic, nici sarcastic. Nici încruntat. Era doar… normal… Aşa cum îl cunoscuse cândva.

— Ai căzut în cap? zise ea cu acreală. Ce te-a apucat?

— M-am săturat să am grijă, să mă menajez, să nu mai trăiesc… Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult îmi doresc să cobor pârtia asta… şi fie ce-o fi.

Ea ridică din umeri cu o oarecare cruzime.

— Atunci fă-o. Nu ai nevoie de mine.

— Nu am suficientă forţă.

— Roag-o pe Rosalie.

— Te-ai ţicnit sau o faci dinadins? Nu mai lăsa niciodată să fac aşa ceva. În timp ce tu…

— Ce vrei? Să fiu acuzată de violenţă asupra unei persoane cu handicap?

El rămase de un calm olimpian, scrutând pârtia.

— Ştii, aş putea să mă rănesc… sau să mor…

— Asta nu mă încălzeşte cu nimic.

— Tocmai…

— Tocmai ce?

— Tu poţi să mă împingi, întrucât nu-ţi pasă. Cu puţin noroc, tu şi Tim aţi scăpa de mine.

Ea strânse din dinţi.

— Anton, nu mă provoca! După ce mi-ai făcut în faţa lui Marc… aş putea foarte bine să-ţi accept propunerea!

— Ei bine, fă-o! Mă deteşti suficient ca să mă împingi, nu?

Ea îi întoarse spatele şi îşi mută atenţia pe pârtie. În vale, îi distinse pe copii şi pe Rosalie. Păreau să clădească un om de zăpadă.

— Ambre, cu tine vorbesc!

Ea se întoarse din ce în ce mai furioasă.

— Ce vrei?

— Îţi cer doar ajutorul!

— Ca să te sinucizi? Nu, mersi! Deja i-ai distrus viaţa lui Tim.

— Iată, exact despre asta vorbeam: mă deteşti.

— Nu.

— Ba da, aminteşte-ţi… când ai înţeles că el nu se va întoarce, când ai înţeles că se pregătea să te părăsească… te-a durut, nu?

Ea rămase de piatră, cu braţele încrucişate, refuzând să se mai gândească la vreunul dintre acele momente.

— Când ai predat apartamentul… nu, şi mai bine! Când te-ai întors la Lyon, la părinţii tăi… m-ai detestat în momentul acela, nu?

— Nu.

Cum ar fi putut să deteste pe cineva care tocmai îşi

văzuse visurile şi întreaga viaţă spulberate şi care, pe deasupra, tocmai îşi pierduse iubitul şi se afla ţintuit pe un pat de spital, redus la o grămadă de carne vătămată?

— Eu unul te-am detestat. Dacă ai şti cum te-am detestat! mai întâi la Arvieux! Când am înţeles că mi-l luaseşi… Am înţeles cu mult înaintea voastră. La lacul

Roue… ştii, dacă mi-aş fi ascultat inima, aş fi spart gheaţa şi v-aş fi băgat cu capul sub apă. Pe amândoi… Aş fi avut forţa necesară… Aş fi putut să vă înec fără nicio problemă… pe amândoi. V-aş fi privit cadavrele plutind şi aş fi uitat. Dar n-am făcut-o. Ca şi tine astăzi… Nu îndrăzneşti să mă împingi. Şi eu am fost prea laş în acel moment… şi vezi unde am ajuns. Însă după aceea… după aceea, eram capabil să urăsc şi mai mult, lucru pe care nu-l ştiam… Da, este posibil. La spital, când l-am văzut venind şi când mi-a zis că o să rămână… cu un aer care îi trăda suferinţa… dacă mi-ai fi cerut să te împing din vârful unei pârtii în acel moment, aş fi făcut-o.

— Poate că eu nu te-am detestat, răspunse ea brutal.

Şi era mai rău. Pentru că, în pofida ranchiunei sale, considerase că nu avea dreptul să-l deteste. Fiindcă ea încă avea picioare.

Îşi amintea de prima noapte în camera ei din Lyon. Durerea, lacrimile. Senzaţia de gol. Certitudinea că avea să moară, în patul ei, într-atât simţea că se sufocă. Şi cel mai insuportabil în această durere era faptul că înţelegea că nu va putea niciodată să-l urască pe Anton. Anton, pe care teribilul accident îl făcea să nu poată fi atins de ura ei.

Da, asta-i cel mai rău.

— Ambre, ce faci?

Vocea lui era uşor panicată. Nu se aştepta la aşa ceva. Nu era pregătit. Avea un picior îndoit sub celălalt şi o mănuşă agăţată de o cârjă. Prea târziu. Ea tocmai îl împinsese în gol. Cu toată puterea. Asta voia, nu? El nu strigă, dar ea avut timp să-i citească în ochi frica, chiar înainte ca sania să înceapă să coboare panta.

Şi abia atunci îşi dădu seama.

Ce-am făcut?

Ambre începu să alerge după sanie strigând: „Anton!” îşi scrânti glezna, însă continuă să alerge. Zbura efectiv, cu riscul de a se lovi de oameni.

O să moară şi eu sunt cea care-l va fi ucis. Şi îl voi fi ucis şi pe Tim în acelaşi timp…

— Anton!

El nu o mai auzea. Sania gonea şi drept în faţă se ridica gardul de securitate metalic. Ascuţit ca sârma ghimpană.

O să fie plin de sânge. Voi avea mâinile pătate de sângele lui…

Anton trecu în viteză prin faţa lui Rosalie şi a copiilor. Aceştia izbucniră în râs arătându-l cu degetul, Rosalie rămase cu gura căscată, prea panicată ca să mai scoată vreun sunet.

Ambre nu mai avu timp să anticipeze. Auzi izbitura înainte să înţeleagă că Anton şi sania lui se înfipseseră în grilaj, să înţeleagă că trebuia să se oprească din cursa ei nebunească. Ţipă, se împiedică de sanie, se desprinse de pământ şi căzu înapoi cu toată greutatea, peste Anton. îl auzi înjurând. îl văzu strâmbându-se de durere.

— Eşti bine? Anton, eşti bine?

Era palid, cu ochii ieşiţi din orbite. Dar părea să nu aibă nicio rană.

— Eşti complet ţicnită!

Vorbise cu glas pierit, îndepărtat. Observând nişte curioşi care se apropiau, făcu gesturi largi pentru a-i determina să plece.

— Sunt bine, nu e nimic grav!

Cât despre Ambre, ea amuţise, tremura din toate încheieturile, iar inima îi bătea nebuneşte. Se aştepta ca el să explodeze de furie, s-o împingă fără menajamente, dar nicidecum să-l vadă zâmbind, cu un aer de om un pic nebun.

— Uau, zise el, a fost *cu adevărat* incredibil!

Ambre îşi săltă capul şi îl privi. Încercă să se ridice, dar simţea o durere în cot şi rămase pe jumătate aşezată,

sprijinită de pieptul lui.

Deodată, îl zgudui un soi de icnet. Urmat de un al doilea. Ambre nu înţelese imediat că Anton râdea. Un râs nervos. Un râs reflex după frica pe care o trăsese. Şi pe ea o lăsau nervii. Începu să zâmbească. Anton râdea cum Ambre nu-l mai văzuse râzând de mult timp. Sania era ruptă în două lângă ei, grilajul era dislocat, gata să se prăbuşească peste capota unei maşini. Atunci izbucni şi ea în râs. De uşurare. Din cauza ridicolului situaţiei, amândoi căzuţi unul peste altul şi incapabili să se ridice într-atât de tare râdeau.

— Eşti bolnavă la cap! sughiţa de râs Anton.

Şi ea răspundea, între două hohote:

— Dacă m-ai fi văzut cum alergam mâncând pământul şi strigându-te!

Eliminară astfel luni întregi de resentiment, de frustrare, de ură refulată. – îţi mulţumesc, Ambre! N-am mai făcut o asemenea nebunie de ani!

Ea îl eliberase în sfârşit, rostogolindu-se în zăpadă, lângă el. Dar el nu se ridica, rămânea întins, zâmbind întruna. Chipul i se transformase în întregime.

— Ştiam că pot să contez pe tine! Ştiam că ai s-o faci! Numai tu puteai s-o faci!

Şi zâmbea şi mai abitir, întins pe spate, cu braţele în lături. Ea nu ştia exact ce voia Anton să spună, dar nu conta, important era că el continua să zâmbească.

Copiii săriră pe ei, râzând, strigând:

— Naşu’! Naşu’! Ai intrat în gard!

— Da, şi chiar l-am rupt, răspunse Anton vesel, arătându-le ce mai rămăsese din bariera de securitate.

— Oh şi… va trebui să cumpărăm o sanie… adăugă Ambre.

— Nu ne pasă, răspunse Sophie, era deja stricată!

Copiii contemplau stricăciunile cu un aer încântat. Era amuzant, doi adulţi care făceau prostii.

— Duceţi-vă să vă luaţi săniile! le ordonă Rosalie.

În timp ce copiii plecau alergând, ea se aplecă asupra lor, îngrijorată:

— Nu v-aţi rănit?

— Nu. N-am păţit nimic.

— Ce s-a întâmplat?

Anton se grăbi să răspundă pe un ton care nu admitea replică:

— Nu m-am mai distrat aşa de ani!

— Mergi mai repede! E ciudat să ai aşa de puţini muşchi!

Copiii urcaseră în vârful pârtiei cu Rosalie. Îi lăsaseră să rezolve problema gardului cu un responsabil al staţiunii. Fusese nevoie să se efectueze o constatare şi să fie semnată o hârtie. Din câte se părea, incidentul nu avea să-i coste nimic, căci nicio maşină nu fusese atinsă, iar grilajul metalic trebuia oricum schimbat în cursul anului. După care trebuiseră să meargă după Rosalie şi copii. Dar cârjele lui Anton rămăseseră sus şi picioarele nu-l mai duceau. Aşa că se aşezase pe o bucată din sania ruptă şi îi ordonase lui Ambre:

— Du-mă sus!

De cincisprezece minute, ea asuda şi îşi jupuia palmele, trăgând cu toată puterea de funie în ironiile lui. Când nu-i dădea ordine, îşi bătea joc, iar când nu-şi bătea joc, îi arunca bulgări de zăpadă în păr. Dar nu era grav, fiindcă în acea după amiază, acolo, pe pârtie, se produsese un miracol după ce ea îl împinsese în gol. Ranchiuna lor dispăruse. Ambre se debarasase de ea împingându-l, iar el se debarasase coborând panta cu frica în sân, înainte a ateriza fără nicio zgârietură în grilajul metalic.

— Pauză!

Ea se opri pe pârtie, gâfâind, şi se lăsă în genunchi.

El îi aruncă un bulgăre de zăpadă în plină figură, apoi un al doilea, zâmbind. Ea nu ripostă, nu mai avea putere s-o facă. Se lungi pe zăpadă, insensibilă la frig, şi el continuă s-o bombardeze fără milă, până îi acoperi corpul.

— Bun, acum, că nu ne mai putem mişca niciunul, îi aşteptăm aici? întrebă el.

Se aflau în mijlocul pârtiei, în calea tuturor săniilor care coborau în viteză, dar nu le păsa câtuşi de puţin.

— Da, îi aşteptăm aici.

Mai trecu o clipă.

— Ştii, zise el deodată, dacă ai fi fost cu mine în prăpastia aia, ai fi murit în câteva ore.

Ea se uită fix la el fără nicio emoţie deosebită.

— Fără îndoială.

— Cu siguranţă, eşti neputincioasă.

El continua s-o privească aşa, acoperită cu zăpadă cum era.

— Din fericire, erai la Frontignan atunci…

Linişte. Un ţipăt de copil. O sanie trecu foarte aproape de ei.

— Da. Din fericire.

El zâmbi. Şi ea îşi zise că poate erau pe cale să redevină prieteni.

— Am petrecut după-amiază în zăpadă, cu copiii… Cred că am răcit. Nu reuşesc să mă încălzesc. Ştii, când ne-am întors, aveam hainele ude… Şi durerea asta de cot! Am căzut peste Anton! Cred că am un soi de luxaţie.

Ambre vorbea la telefon cu Marc în camera lui Sophie. Toţi ceilalţi erau în bucătărie, unde Rosalie le făcea ciocolată caldă.

— Tim n-a fost cu voi?

Întrebase asta nonşalant, dar ea simţi o oarecare crispare.

— Nu, nu mai este aici.

— Cum aşa?

— A plecat să lucreze… La Amiens.

— Nu se va întoarce?

— Ba da. Peste trei zile.

— Şi cu Anton, care mai este situaţia?

— Cred că… cred că lucrurile sunt pe punctul de a se îndrepta între noi.

Îl auzi pe Marc frecându-şi bărbia.

— Vezi, a fost un lucru bun să rămâi.

— Da… fără îndoială, răspunse ea evaziv, apoi schimbă subiectul. Spune-mi, m-ai scuzat în faţa părinţilor tăi pentru că n-am venit în 25 decembrie?

— Da. Nu-ţi face griji.

— Nu le-ai spus… că ne-am certat?

— Nu, draga mea. Nu le-am spus nimic.

Urmă un scurt moment de tăcere. Ambre începuse să se joace cu clopoţeii rotunzi ai brăţării de la încheietură.

— Am un cadou pentru tine, adăugă Marc.

— Da?

— De la părinţii mei, de la sora mea şi soţul ei. Cred că o să ai toată colecţia de săpunuri parfumate pentru baie.

— De unde ştii?

— Miroase a bujor în tot apartamentul.

Ea zâmbi.

— Ce mai face Cécile? întrebă Marc.

— Este bine. Îi revine culoarea în obraji. După-amiază, s-a dus la comisariat cu Gabriel, ca să rezolve ceva legat de plângerea ei.

— Nu părea să se simtă foarte bine. Nu trebuie s-o lăsaţi singură…

— Nu, suntem aici… n-o s-o lăsăm să plece. Îşi va reveni. Întotdeauna avem mai multe resurse decât ne imaginăm.

— S-o saluţi din partea mea, OK?

Ea nu se putu abţine să nu ridice din sprâncene a uimire.

Sunt la fel. Prea sensibili. Prea plini de empatie. Doi bureţi emoţionali.

— Da, promit.

— Ştii… dacă are nevoie de un acoperiş deasupra capului… mă gândeam… am putea s-o găzduim la noi o vreme.

— Da. Am putea. Nu ştiu ce a hotărât pentru perioada următoare, dar… o să-i spun.

Are nevoie să simtă că cei din jurul lui sunt fragili. Ca să pară puternic. Probabil că şi eu i-am părut fragilă la început. Însă acum?

— Ai mai avansat cu teza de doctorat?

— Nu prea.

— O să te reapuci de ea după sărbători.

— Da.

Deodată auzi în telefon soneria interfonului. La ora asta, în mijlocul săptămânii, nu putea fi decât o singură persoană.

— A venit fratele tău. O să închid, draga mea. Ne auzim mâine?

— Da. Aşa facem.

Nicio vorbă despre data întoarcerii ei. Era un pact implicit între ei. Nu o grăbea.

— Te sărut.

— Şi eu, Marc.

Probabil că avea o entorsă la cot. Asta declarase Anton în timp ce îşi beau ciocolata caldă în bucătărie. O durea când voia să-l îndoaie şi era puţin umflat.

— Şi tu n-ai nimic?

— Nu. Eu sunt rezistent.

— Mda… Ai putea să-ţi rupi ambele picioare şi nici măcar nu ţi-ai da seama.

Cécile îi asculta zâmbind, cu obrazul sprijinit în căuşul palmei.

— Păcat… grilajul nu ţi-a afectat pseudosimţul umorului.

Rosalie dădu ochii peste cap, fără a-şi putea ascunde încântarea. Vedea bine că tensiunile încetaseră în acea după amiază. Era posibil să pună asta pe seama absenţei lui Tim.

Ambre se întoarse spre Cécile.

— Vezi, uneori am *efectiv* cu zece ani mai puţin decât tine.

Cécile încuviinţă, zâmbind în continuare. Şi Rosalie ripostă:

— S-ar zice că aveţi zece ani pur şi simplu.

— E numai din cauza ta, Rosalie, declară Anton.

— Da, îl susţinu Ambre, ne duci să ne dăm cu sania şi după aceea ne faci ciocolată caldă.

— Am avut chiar dreptul să ascultăm radioul în maşină!

— Şi ne duci la un concert diseară…

— Cu puţin noroc, vom avea dreptul la o poveste înainte de culcare!

— Şi la o a doua ciocolată caldă!

Cécile râdea. În tăcere. Avea gropiţe în obraji.

— E prea mult, Rosalie!

— Da. Chiar e prea mult. O să faci din noi nişte copii răsfăţaţi.

Ambre se întoarse spre Cécile.

— Şi tu? A decurs bine întâlnirea de la comisariat de după-amiază?

— Oh… da. Dar a fost, fără îndoială, mai puţin amuzant decât la săniuş.

Încă zâmbea spunând asta, ceea ce o încurajă pe Ambre să continue, în timp ce Rosalie, Anton şi copiii o ştergeau în living.

— Trebuia să finalizezi dosarul cu plângerea?

— Da, şi să-mi dau acordul.

— Acordul tău? Pentru ce?

— L-au internat. Într-un spital psihiatric.

— Ca urmare a plângerii tale?

— Da. Nu i-au pus încă un diagnostic exact, dar vor să-l ţină sub observaţie o vreme. După aceea va trebui plasat sub tutelă.

Cécile făcu o uşoară grimasă înainte de a relua:

— Întrucât este soţul meu, ar trebui să-i fiu tutore legal. Cazul fiind un pic mai special, vor să-l plaseze mai degrabă sub tutela părinţilor săi.

— Ţi-ai dat acordul pentru această soluţie?

Cécile nu răspunse imediat. Sorbi puţină ciocolată caldă şi o ţinu în gură câteva secunde, poate pentru a câştiga timp.

— Nu.

— Nu?

Cécile ridică din umeri.

— Nu… nu pot să mă decid aşa, se justifică ea.

— Vrei să spui că… ai prefera să-i fii tu tutore legal?

Ridică iar din umeri, sorbi iar din ciocolata caldă.

Mai lung de data aceasta.

— Este soţul meu.

— Da, dar…

— Nu pot să-l abandonez bolnav…

— Dar era violent…

— Pentru că este bolnav.

Ambre rămase câteva secunde stupefiată. Deci asta era, se gândi ea, ceea ce se vedea în toate emisiunile, la televiziune, la radio, în reviste… Acele femei bătute care, în ciuda tuturor, le luau apărarea soţilor lor, care îi acopereau, care îi protejau.

Temându-se să nu pară prea băgăcioasă sau insistentă, remarcă pe cel mai blând ton cu putinţă:

— Dar te-a… te-a ameninţat cu moartea, nu?

Cécile îşi păstră privirea fixă şi repetă cu încăpăţânare:

— Este bolnav.

Ţi-a făcut viaţa un infern, te-a umplut de vânătăi! La ce bun să spună toate astea? Cécile le ştia. Şi degeaba.

Ambre îşi drese glasul, îşi schimbă poziţia pe scaun şi încercă să adopte un alt unghi de atac:

— Dacă devii tutorele lui legal… nu vei mai putea să pleci.

Cécile o privi ciudat, ca şi cum nu înţelegea deloc la ce se referea Ambre, ca şi cum nu se pusese niciodată problema ca ea să plece.

— Va trebui să fii mereu în preajma lui pentru orice decizie care îl priveşte… şi chiar dacă pleci, te vor chema fără încetare… Pentru cel mai mic detaliu din viaţa lui va trebui să fii consultată.

Cécile ridică din umeri.

— Nu vei scăpa niciodată de el, îi spuse atunci cu brutalitate Ambre.

Era conştientă că mersese cam prea departe folosind cuvântul „a scăpa”, dar atitudinea pasivă a lui Cécile o îngrijora.

— Este soţul meu, repetă aceasta pe un ton mai dur.

Ambre îşi dădu seama că o rănise.

— Ţi-ar face totuşi bine să pleci… să schimbi aerul… să nu mai trebuiască să te gândeşti la el în permanenţă.

— Indiferent că-i sunt tutore sau nu, mă voi gândi la el în permanenţă, replică Cécile cu o oarecare răceală.

Ambre clătină din cap, înverşunându-se cu disperare:

— Îl vei uita cu timpul. Îţi promit că vei reuşi. Dacă pleci…

Cécile o întrerupse cu un gest din mână.

— Vom vedea.

Apoi luă o înghiţitură de ciocolată caldă, o savură câteva secunde, puse ceaşca încet pe masă şi adăugă cu o voce mai blândă:

— Am trei zile să mă hotărăsc.

*

În timp ce o ajută pe Rosalie să pregătească masa de seară, Ambre se gândi că nu aveau decât trei zile pentru a încerca s-o convingă pe Cécile să se distanţeze de soţul ei şi să refuze tutela. Discutase discret cu Rosalie şi cu Gabriel. Toţi erau de aceeaşi părere, dar nu voiau s-o bruscheze pe Cécile. Doar Gabriel o cunoştea suficient pentru a o determina să-şi schimbe părerea. Ea îl va asculta, zicea Rosalie. Pe el îl chemase în ajutor, deci îl va asculta.

Ambre nu era prea convinsă. Se gândea la modul în care Marc îi vorbise lui Cécile la masa din noaptea de Ajun. Fără jenă, fără o delicateţe deosebită, fără prefăcătorii. Îşi amintea cum se transformase chipul lui Cécile, cât de repede i se însufleţiseră trăsăturile. Era nevoie de cineva ca Marc pentru a o convinge. El era de o blândeţe şi de o răbdare infinite. Acestea, adăugate la simţul lui pedagogic, îl ajutau să reuşească întotdeauna să-i ralieze pe ceilalţi la cauza lui. Ambre nu ştiuse niciodată să lupte. Aşa dezamorsa el conflictele şi făcea ca viaţa să fie simplă şi fără probleme. Explica fără violenţă, fără agresivitate, demonstra şi argumenta liniştit, chit că petrecea aşa ore în şir. Ambre se gândi că i-ar putea cere să intervină, în disperare de cauză. Cécile părea să-l aprecieze. *Şi-n plus, este un necunoscut. Uneori, este mai*

uşor cu necunoscuta. Poate că pe el Cécile îl va asculta.

Au mâncat repede, căci concertul corului începea la ora 20. Când toată lumea era gata de plecare, Anton vru să-şi ia cârjele, dar, odată ajuns la uşa apartamentului, renunţă. Peste zi, picioarele lui suferiseră mai multe încercări decât puteau să suporte. Şi, contrar oricărei aşteptări, el se întoarse spre Ambre:

— Du-te şi adu-mi scaunul cu rotile.

Nu „te rog”, nu „mulţumesc”. Făcea parte din joc.

Toată lumea aşteptă în timp ce Ambre se lupta cu scaunul.

— Nu ştiu să depilez chestia asta, bombăni ea.

— Va trebui să înveţi.

Ea ridică exasperată capul.

— Zău? Şi de ce, mă rog?

— Tim nu este aici. Va trebui să fii asistenta mea personală.

— Nu e de ajuns că vorbesc deja cu tine?

— Ba da. Dar asta nu mă va ajuta să merg.

— OK.

Întrucât Sophie îşi pierdea răbdarea lângă lift, Anton se decise să accelereze mişcarea. Se sprijini de perete şi cu un gest sigur desfăcu scaunul.

— Poftim, acum deblochează roţile.

Ambre acţionă micul capăt din plastic pe care i-l arătă, apoi reuşiră să părăsească apartamentul.

Odată ajunşi afară, în timp ce mergeau toţi în şir indian pe drumul spre biserică, Ambre întrebă cu un aer fals morocănos:

— Şi ce altceva mai presupune rolul meu de asistentă personală?

— Mmm… să-mi satisfaci toate nevoile, răspunse Anton.

— Vrei să spui capriciile?

— Nu, nevoile.

— Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile.

— Serios?

— Bineînţeles. Ai avut un asistent cam prea implicat

în munca lui, dar s-a terminat. Noua ta asistentă nu este atât de amabilă. Ea nu va ezita să te pună la locul tău.

— Cred că a început deja.

— Munceşte din greu la asta.

— Şi se descurcă bine.

Chiar dacă nu putea să-i vadă faţa, Ambre era convinsă că el zâmbea amuzat în scaunul lui. Nu se putu abţine să nu zâmbească şi ea.

— Domnul pare să aprecieze că noua lui asistentă îl pune la punct, dacă înţeleg eu bine.

El se întoarse pe jumătate pentru a o privi.

— Trebuie spus că s-a bucurat s-o revadă.

— Ah, da?

El îşi reluă poziţia iniţială, privind drept înainte.

— Da. Ştia că ea va îndrăzni.

— Pentru asta îşi permitea să se poarte atât de oribil cu ea?

El nu răspunse. Scaunul se împiedica pe pavele, ca în seara de Crăciun, şi ei înaintau în ritm de *cling-cling*.

— Sau pentru că mă deteşti? adăugă Ambre.

— Tu ce crezi?

— Până ieri, aş fi ales răspunsul numărul doi. Astăzi ezit…

— Alege ceea ce îţi convine. Ajută-mă să cobor.

Ajunseseră în faţa bisericii şi a scărilor ei de piatră. Gabriel veni să-i salveze şi îl ajută pe Anton să se ridice. Ambre se luptă câteva secunde cu scaunul până reuşi să-l plieze.

— Vezi, faci progrese, zise Anton cu sarcasm.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu.

Îi făcu semn cu bărbia pentru ca ea să-i întindă braţul şi se sprijini de el.

Rosalie şi Sophie o zbughiseră pe culoarul din mijloc pentru a se alătura corului. Ceilalţi se aşezară în primele rânduri. Timotee, entuziasmat, se agita pe genunchii tatălui său şi încerca zadarnic să-şi vadă sora şi mama.

Li se alăturară Sylvie, Michel şi micul Maxence.

— Salutare la toată lumea!

Luară loc pe bancă, chiar în faţa lor. Micuţul Maxence părea supărat. Avea lacrimi pe obraji, o figură încruntată şi braţele încrucişate.

— Şi? întrebă Sylvie întorcându-se spre Ambre şi Anton. Sunteţi tot la Arvieux? Ce-aţi făcut cu jumătăţile voastre?

— Marc s-a întors la Lyon, răspunse simplu Ambre. Eu am mai rămas câteva zile pentru a profita de Rosalie, de Gabriel şi de copii.

— Şi Tim?

— A plecat să lucreze, zise Anton.

— Tot mai lucrează ocazional?

— Da. De sărbători, au fost multe cereri.

— Este un lucru bun.

Se întoarse spre soţul ei şi zise:

— Trebuie să-i invităm la cină într-una dintre aceste seri.

Michel încuviinţă.

— Când se întoarce Tim?

— Luni seară.

— Ambre, tu vei mai fi aici?

— Oh, eu… nu mă gândeam să stau aşa mult…

— Când trebuie să pleci?

Ea nu ştia ce să răspundă. Era imposibil să mărturisească că, deşi nu-i plăcea ideea de a-l lăsa pe Marc singur la Lyon, nu putea să se întoarcă fără să-l revadă pe Tim şi să aibă o discuţie cu el.

Anton interveni:

— Este în concediu. Poate să rămână până luni seară.

Sylvie o privi cercetător pentru a-i obţine confirmarea. Ambre se gândi că, în definitiv, Marc îi ceruse să rămână. Atât cât voia.

— Da, de acord. Voi veni.

— Super! zise Sylvie. Veniţi pe seară pentru apetitiv. Îmi face plăcere! Pierdem legătura cu sezonierii… şi cred că e păcat. Este un aspect al meseriei care mă întristează.

În acel moment, Maxence trase de braţul mamei lui,

plângând de mama focului.

— Ce-i cu el? întrebă Ambre.

— Oh, voia să cânte cu Sophie.

— Anul viitor va putea să se înscrie, nu?

— Glumeşti? Este un cor părinţi-copii. Nici eu, nici Michel nu ştim să cântăm!

— Bietul copil, oftă Anton. Născut în familia nepotrivită… Un vis spulberat atât de tânăr…

Michel şi Sylvie izbucniră în râs, dar, în aceeaşi clipă, un bărbat de lângă altar bătu din palme.

— Vă rog, doamnelor şi domnilor! O să începem imediat. Vă rog să închideţi uşile. Mulţumesc.

Biserica se umpluse. Desigur, nu era atâta lume ca pentru slujba din 24 decembrie, însă era onorabil.

— Vă mulţumim că aţi venit. Ştim că sunteţi nerăbdători să ne auziţi cântând, dar mai întâi îl vom lăsa pe dirijorul Didier Mouchon să vă prezinte corul său.

Ambre profită de aplauze pentru a se apleca spre Anton.

— De ce faci în aşa fel încât să rămân? şuşoti ea.

El dădu din umeri aproape imperceptibil.

— Nu te grăbeşti să te întorci, nu?

— Pentru unul care ar vrea să mă vadă plecată, mi se pare ceva foarte ciudat.

— Nu vrei să mă crezi niciodată…

— Cum adică?

— Ţi-am mai spus: nu înţeleg ce te face să crezi că aş vrea să te văd plecată.

Ea clătină din cap, dar nu avu timp să răspundă, căci Anton adăugă:

— Am nevoie de o asistentă… Tim nu mai este aici.

— Deci asta e…

Îşi îndreptară din nou atenţia asupra dirijorului corului preţ de câteva secunde. Apoi Anton se aplecă la rândul său spre ea.

— Şi în privinţa lui Marc e la fel, refuzi să mă crezi…

— Ce să cred? Că nu ai făcut-o intenţionat?

— Da.

— Consideră subiectul închis.

Apoi, cum el nu zicea nimic, ea adăugă: – Aşadar nu este răspunsul numărul doi?

El se mulţumi să zâmbească.

Aplauze furtunoase punctară discursul dirijorului. Se auziră câteva bliţuri. Apoi primele note îşi luară zborul prin biserică, ecoul lor răsfrângându-se în firide. Cécile se îndreptă uşor de spate, Timotée făcu ochii mari. Era un sunet diafan, armonios. Concentraţi, copiii şi adulţii erau toţi îmbrăcaţi în negru, cu un accesoriu roşu pentru a aminti de Crăciun. O eşarfă, o curea, o bandană, o bijuterie. Ambre observă cu oarecare emoţie că Sophie purta eşarfa de la Philippe, cea pe care i-o dăruise în urmă cu cinci ani.

Cântecele se succedară, întretăiate de aplauze şi de comentarii încântate în public – „A fost frumos, nu?” După fiecare bucată muzicală, aclamaţiile erau mai intense şi atmosfera în biserică se înfierbânta.

În sfârşit corul începu ultimul cântec, cel pe care în mod evident toţi îl aşteptau. *Forever Young*. Liniştea deveni şi mai solemnă în timp ce dirijorul dădea instrucţiuni cu voce înceată. Apoi ţâşniră primele note şi un fior colectiv străbătu publicul.

Era cântecul lui Tim. În mod categoric. Cântecul iernii pe care o petrecuseră ei la Arvieux, toţi trei, când plecau la mare în toiul nopţii, când se simţeau liberi, când adormeau pe nisip şi priveau răsăritul soarelui, când Anton intra în apa îngheţată fără să ezite. Totul era atât de departe.

Fir-ar să fie, de ce e atât de departe?

Ambre ignoră nodul dureros care i se forma în gât şi se concentră pe cuvintele ultimei strofe.

It’s so hard to get old without a cause
I don’t want to perish like a fading horse
Youth’s like diamonds in the sun
And diamonds are forever
So many adventures couldn’t happen today
So many songs we forgot to play

So many dreams swinging out of the blue
We'll let them come true
Forever young... z

Tim avea dreptate. Se lăsaseră păcăliţi toţi trei. Erau vrednici de plâns, încetaseră să mai fie diamante în bătaia soarelui...

Aplauzele izbucniră şi, una câte una, fiecare persoană din public se ridică pentru a-i aclama pe corişti.

— Ridică-te! îi ordonă Ambre lui Anton.

El dădu să-i răspundă că nu poate, dar ea îl apucă de încheietura mâinii şi îl obligă să se ridice în picioare.

— Eşti nebună? Mă doare!

— O să mergem în Monkey Club diseară, eu şi cu tine, zise ea, continuând să aplaude, fără ca măcar să-l privească.

— Ce...? întrebă Anton, uitându-se la ea.

— Este sâmbătă seara, nu?

— Da, este sâmbătă seara, şi ce?

— Pun pariu că n-ai mai ieşit de ani într-o sâmbătă seara.

— Într-adevăr...

— Aşa că o să remediem acest lucru.

El continua s-o fixeze cu privirea.

— Ambre, am treizeci de ani acum.

— Nu, Anton, n-ai treizeci de ani. Ai optzeci. Şi nu se mai poate aşa. Ieşim diseară.

În mulţime, nişte voci scandau:

— Încă unul, încă unul!

Dirijorul corului le făcu semn cântăreţilor să revină la locul lor şi publicul se aşează din nou pe scaune. Din nou se auzi finalul, cu şi mai multă intensitate decât prima dată.

Let's dance în style
Let's dance for a while
Heaven can wait
We re only watching the skies
Hoping for the best
But expecting the worst
Are you going to drop the bomb or not...?

Ambre se rezemă de banca din lemn cu un zâmbet de satisfacţie. Anton nu-şi luase ochii de la ea şi zâmbea şi el.

Nimeni nu se grăbea să se întoarcă acasă. Sylvie şi Rosalie erau în plină discuţie în faţa bisericii, în mijlocul unei mulţimi care prelungea seara cu sporovăieli. Gabriel, Cécile şi Michel erau mai departe, comentând concertul. Timotée adormise în braţele tatălui său.

Anton se lăsase să cadă pe treptele de piatră din faţa intrării şi fuma o ţigară tacticos, cu delectare, ca şi cum acesta ar fi fost cel mai bun moment al zilei. Cât despre Sophie, ea era într-un du-te-vino sprinten între colegele ei din cor şi Ambre, aşezată lângă Anton.

— Ai văzut, mi-am pus eşarfa de la tine.

— Da, am văzut, Sophinette.

— Şi mai am şi trandafirul de la brăţară. Tu ai bijuterii?

— Am o brăţară.

— Arată-mi!

Sophie se aplecă în faţă şi buclele ei mângâiară încheietura lui Ambre.

— Ce sunt astea? întrebă ea punând mâna pe brelocuri.

— Sunt nişte zurgălăi.

— Oh. Sunt ca nişte clopoţei?

— Da, exact.

— Dar nu fac zgomot?

— Nu.

— Cine ţi-a dat clopoţeii?

— Marc. A fost un cadou de ziua mea.

— Ah.

Sophie îşi aranjă buclele după urechi şi plecă înapoi alergând spre prietenele ei.

— Poftim, zise Anton.

Îi întinse ţigara lui Ambre şi ea o luă, mai mult pentru a-i face lui plăcere decât dintr-o dorinţă reală. Trase un fum, apoi încă unul, întinzându-şi picioarele în faţă.

— Ce-ai vrut să spui azi după-amiază, când ai zis că

te-ai bucurat să mă revezi?

Anton îşi luă înapoi ţigara şi trase un fum lung înainte de a răspunde:

— După ce m-ai împins în gol?

— Da.

El ridică din umeri. Ea nu renunţă:

— Şi în seara aia când ai zis că mă aşteptai de mult timp?

El stinse ţigara pe o treaptă din piatră, îşi scoase bricheta din buzunar şi începu să se joace cu ea, făcând să ţâşnească o flacără pe care o stingea cu degetele.

— Păi, răspunse el în cele din urmă, cred că înţelegi foarte bine.

— Nu.

— Ba da, înţelegi foarte bine. Ai zis că sunt o legumă şi că pur şi simplu îţi inspir milă, atâta tot…

— Nu gândeam asta.

— Ştiu că nu gândeai asta. Tu nu. Dar ceilalţi da. Chiar dacă nu o spun.

— Exagerezi…

— Nu. Este foarte adevărat. Aproape nimeni nu mai îndrăzneşte să se poarte urât cu mine. Pot să fiu îngrozitor, jignitor, abject… nicio reacţie. Vezi tu, nu mai sunt decât un handicapat. Mă menajează. Nici măcar nu mă tratează ca pe o fiinţă umană.

Lăsă flacăra să ardă mai mult timp şi câteva secunde se amuză trecând-o pe sub palmă.

— Ştiam că tu n-o să mă cruţi. Nu după ceea ce ni s-a întâmplat… Plecarea lui Tim de la Frontignan, mutarea lui la Paris… Ştiam că n-o să mă menajezi. Te făcusem să suferi prea mult. Aşa că atunci când Rosalie mi-a zis că vei veni aici…

Schiţă un zâmbet, aproape involuntar. Flacăra pâlpâi şi el o stinse cu palma.

— Vezi tu, aproape că mă bucuram. Eram nerăbdător să văd de ce eşti în stare.

— Şi te-am decepţionat?

— Nu. Chiar m-ai pălmuit. Nu m-aş fi gândit niciodată

că o să mă iei la bătaie!

Îşi zâmbiră.

— Şi tu nu mă priveşti ca ei. Tu mă vezi aşa cum sunt. Un ticălos.

Ea rămase gânditoare câteva clipe. Flacăra lumina cu intermitenţă chipul lui Anton şi ei i se păru mai frumos decât oricând, cu pometii lui proeminenţi şi cu ochii adânciţi în orbite.

— Nu eşti un ticălos, Anton… nicio legumă… eşti un zeu grec.

El o măsură cu privirea, uşor batjocoritor.

— Faci mişto de mine?

— Deloc. De altfel, trebuie să-ţi mărturisesc că întotdeauna te-am văzut aşa… ca un zeu grec.

— N-ai fost niciodată prea sănătoasă la cap.

— Sunt de acord cu tine.

— Te făceam să ai fantezii?

— Nu, nu chiar, dar să zicem că… te admiram. Mă impresionai.

— Nu mai este cazul?

— Ba da. Tocmai de aceea îţi spun că nu eşti nici ticălos, nici legumă. Pentru mine eşti un zeu grec. Eu tot aşa te văd.

El se gândi câteva secunde.

— Pentru că îl am pe Tim?

— Nu. Pentru că… pentru că ai o forţă… şi nu mă refer la forţă fizică… ai o forţă interioară.

El o privi cu scepticism, fără a găsi nimic să răspundă. Continua să se joace cu flacăra brichetei. Nu părea să simtă durerea.

— Deci, dacă înţeleg eu bine, nu mă deteşti? reluă Ambre. Doar te purtai odios cu mine pentru a mă face să reacţionez?

— Te-am detestat, după cum ţi-am zis, dar s-a terminat de mult… Şi ştii de ce?

Pentru că nu mai am motive să fiu furios pe tine în legătură cu Tim: de câţiva ani s-a terminat totul între mine şi el. Nu mai e nimic.

Ea se ridică rapid.

— Ce… cum adică?

El se uită la ea ca la o copilă naivă, cu o uşoară condescendenţă amestecată cu milă.

— Oh, te rog. Trebuie să fi bănuit. Nu supravieţuieşti după aşa ceva.

— După ce nu supravieţuieşti?

— Eu sunt pacientul lui, el este medicul meu. Nu ne mai vedem altfel. Suntem blocaţi în această schemă.

— Dar…

El îşi puse bricheta în buzunar, ca şi cum, sfârşindu-şi micul joc, îi arăta că discuţia se oprea acolo. Şi ea nu mai insistă.

Ambre îşi simţea inima grea. Se gândea: *La ce bun toate astea*? *De ce ne-am făcut rău aşa*? *Am distrus totul*. Măcar dacă ar fi putut să-şi spună că nu fusese totul în zadar… Măcar dacă ar fi putut să creadă că plecarea îi permisese lui Tim să reconstruiască ceva între el şi Anton…

Dar, tot trăind şi suferind aşa, totul era distrus, totul era negru, totul era stins. *Nu reconstruieşti în mod artificial ceva*. Tim se întorsese la Anton şi, în pofida întregii lui bunăvoinţe, relaţia lor murise. Anton dădea vina pe spitalizare, pe recuperare… Asta îi închisese în nişte roluri. Însă dacă era altceva? Dacă nu-i suficient să vrei? *Iubirea te ia pe neaşteptate*, *te străpunge*, *te doboară*, *pune totul sub semnul întrebării*, *îţi distruge echilibrul*. *Dar aşa ceva nu se decide*. *Este întotdeauna mai mult sau mai puţin un accident*. *Nu o alegere*. *Nu poţi doar s-o vrei*. *Chiar foarte tare*. *Nu merge aşa*…

De altfel, *şi eu am vrut foarte tare*. *Dar oare am reuşit mai bine decât ei*?

Încerca să-şi alunge aceste gânduri, aceste gânduri îngrozitoare care îi tulburau sufletul.

— Aşadar mergem în club? întrebă deodată Anton.

Se strânseseră toţi, pregătiţi să reia drumul spre apartamentul lui Rosalie şi al lui Gabriel. Sylvie şi Michel dispăruseră, cu Maxence în braţe. Mulţimea se risipise în

piaţa din faţa bisericii.

— Da, mergem, răspunse Ambre.

Ea nu mai avea chef acum, dar trecuse mult timp de când nu mai făcea ceea ce avea chef.

— Atunci, vă lăsăm aici? întrebă Rosalie.

— Da.

— Uite, vă dau nişte chei de rezervă. Distracţie plăcută. Pe mâine.

În timp ce grupul se afunda în bezna străduţelor, Anton se întoarse spre Ambre. Părea epuizat, adâncit în scaunul său cu rotile. Fără îndoială, nici el nu avea mai mult chef decât ea să meargă în Monkey Club. Totuşi zise hotărât:

— Mergem?

Înăuntru era îmbulzeală. Ca în toate serile, cu siguranţă. Scaunul fusese pliat în holul de la intrare. Ambre îl susţinea pe Anton şi dădea din coate pentru a-şi croi drum. Se trântiră pe nişte taburete înalte de lângă bar şi comandară băuturi.

Începură să bea în tăcere. Aveau amândoi o figură abătută. *Ce naiba căutau acolo*?

Anton nu mai putea să danseze acum. Dar oricum, nu-i plăcuse niciodată cu adevărat. Ea nu îşi amintea să-l fi văzut vreodată pe ringul de dans. Şi-l amintea sus, la mezanin, sprijinit în coate de balustradă, privindu-i, pe ea şi pe Tim, cum se dezlănţuie. Sau aşezat la o masă cu prietenii lui. Îi plăcea să fie înconjurat de lume.

— Îl vezi pe tipu' ăla de acolo, de sus? zise el, aplecându-se spre ea. Uită-te discret, te rog.

Îi arăta un bărbat de vreo treizeci de ani, brunet, cu ochii negri. Un bărbat în genul lui Andréa, destul de frumos, destul de voinic.

— Da, zise ea. îl cunoşti?

— Nu. Dar mă priveşte cu insistenţă de ceva timp.

— Zău?

— Aşteaptă să te ridici ca să vină să intre în vorbă cu mine.

Ea se încruntă.

— Îmi ceri să plec?

— Doar să mă laşi singur câteva minute.

Afişă un aer rugător şi repetă:

— Doar câteva minute.

Ea se uită discret spre bărbat. Anton avea dreptate. Nu-şi lua ochii de la ei.

— Şi Tim?

El îi aruncă o privire blazată care însemna: *Te rog, nu eşti idioată, nu mai suntem copii, viaţa este dezgustătoare, dar aşa stau lucrurile*.

— Ce ai de gând să faci cu tipu' ăsta?

El clătină din cap cu nerăbdare.

— Au trecut ani de când nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. De când n-am mai pus piciorul într-un bar. De când n-am mai fost privit ca un bărbat.

— Şi Tim? insistă ea pe un ton aspru.

— Ambre, au trecut ani de când nu m-a mai agăţat cineva sau nu mi-a mai plătit o băutură. Aş da totul doar ca să stau cinci minute în faţa acestui tip, care îmi aruncă o asemenea privire!

Ea rămase cu mâna încleştată pe pahar, contrariată. Gândindu-se în acelaşi timp că, în definitiv, Anton era adult şi ea n-avea dreptul să-i dea nicio lecţie.

— Şi dacă Tim îmi pune întrebări? Ce o să-i spun? Trebuie să-l mint?

Anton clătină din cap.

— Nu o să te întrebe nimic.

Ea mai ezită un moment, amestecând cu nervozitate cuburile de gheaţă de pe fundul paharului. Apoi se ridică.

— OK, mă întorc. N-ai decât să mă suni când vrei, o să vin să te iau cu maşina. De acord?

El încuviinţă. Îi reţinu mâna câteva clipe. Cât să-i şoptească la ureche:

— Mulţumesc. Azi ai fost cu adevărat la înălţime.

Traversând sala, Ambre avea inima grea şi un gust amar. îl văzu pe bărbat ducându-se la Anton şi luând loc pe taburetul pe care ea tocmai îl eliberase. Aplecaţi unul spre celălalt, atât de mult încât aproape se atingeau, începură

să discute. Bărbatul zâmbea mult. Anton zâmbea puţin, dar ochii îi străluceau.

Mai aşteptă un pic, ca Anton să-l strige pe barman, ca două pahare să fie puse în faţa lor, ca ei să ciocnească. Apoi se îndreptă spre ieşire. Nu voia să ştie ce se va întâmpla după aceea. Nu voia să se gândească la Tim, care era în acel moment la Amiens. Nu voia să vadă cât de inutilă fusese toată acea pierdere. Tim era singur în seara asta. Ea era singură în seara asta. Anton era singur şi el, încercând să-şi reconstruiască o imagine în ochii unui necunoscut.

z „E-atât de greu să îmbătrâneşti fără o cauză de apărat / Nu vreau să pier ca un cal care continuă să alerge / Tinereţea e ca un diamant în bătaia soarelui / Şi diamantele sunt veşnice / Atâtea aventuri la care am renunţat astăzi / Atâtea cântece pe care am uitat să le cântăm / Atâtea vise apărute de nicăieri / Să le facem să se îndeplinească / Pururea tineri…” (în engl. în orig.).

a „Hai să dansăm cu stil / Hai să dansăm un pic / Raiul poate să aştepte, noi doar privim cerul / Sperând la ce e mai bun, dar aşteptându-ne la ce e mai rău / Vei arunca bomba sau nu?…” (în engl. în orig.).

9

Anton nu sună.

A doua zi dimineaţă, era acolo, în apartament. Ambre se întrebă dacă petrecuse noaptea cu tipul de la bar şi fusese adus de el sau dacă se întorsese prin propriile mijloace, după câteva pahare, împingându-şi cu greu scaunul cu rotile prin zăpadă. Era sigură însă că nici ea, nici el nu vor mai vorbi despre asta şi că se vor grăbi să uite acel episod, pentru Tim.

Ea se gândi că Tim n-ar fi făcut niciodată un lucru asemănător. El era prea corect, prea cinstit. Lua o decizie, oricât de dificilă ar fi fost, şi o respecta. Chiar dacă trebuia să se sacrifice, să-şi sacrifice tinereţea, propria-i fericire.

Emma spusese într-o zi că ea era ca el, îşi aminti Ambre.

În mod paradoxal, după ce îşi schimbase numărul de

telefon şi tăiase toate punţile care ar fi putut s-o ducă la Tim, la Rosalie sau la Gabriel, continuase să corespondeze o vreme cu Emma pe mail. Pentru că ea fusese martor al fericirii lor la Frontignan. Pentru că, dacă într-o bună zi Tim trebuia s-o uite, dacă ea însăşi reuşea să-l uite după multe eforturi, cel puţin mai rămânea Emma pentru a depune mărturie despre povestea lor. Îşi trimiseseră numeroase mailuri, în care Ambre îşi inventa o viaţă fericită şi câteva întâlniri trecătoare cu bărbaţi. În zadar. Emma citea printre rânduri şi îşi începea întotdeauna mesajele cu: *Draga mea Ambre, o să mă prefac că te cred…*

Emma nu-l mai văzuse niciodată pe Tim. Când se întorsese la Frontignan şi găsise apartamentul gol, el plecase înapoi la Paris foarte repede. Nu trecuse să-şi vadă niciunul dintre prieteni. Nici măcar pe Emma. *Aş fi putut să-i explic. Aş fi putut să-l fac să se răzgândească, să-l oblig să reflecteze*, spusese ea într-unul dintre mesaje. Dar el nu voise să-şi lase nicio şansă de a se răzgândi, la fel ca Ambre când îşi schimbase numărul de telefon.

Altă dată, Emma întreba: *N-o să revii asupra hotărârii niciodată*? *Chiar dacă suferi îngrozitor*? *Nu vei încerca niciodată*? *Chiar niciodată*? Ambre îi răspunsese că nu suferea îngrozitor, că era foarte fericită la Lyon şi că nu, niciodată, niciodată nu va reveni asupra hotărârii. *Asta-i problema voastră*, îi scrisese Emma în răspunsul ei. *Sunteţi la fel. Luaţi o decizie şi este ireversibilă. Chiar dacă vă face să suferiţi.* O *respectaţi. Probabil că vă place să duceţi vieţi de eroi de tragedie*.

Eroi de tragedie… se gândi ea, înghiţindu-şi cerealele. *Vezi să nu… Eroi de vieţi obişnuite, mai degrabă. De vieţi banale. Nu*! *Nici măcar eroi. Figuranţi.*

Căci eroii acţionau, schimbau cursul istoriei. Dar Tim şi ea se mulţumeau să treacă neştiuţi, fiecare prin viaţa lui lipsită de savoare.

Nu-i adevărat! *De ce sunt într-o dispoziţie atât de proastă astăzi*?

Răspunsul îl avea sub ochi: Anton se afla în faţa ei,

mâncându-şi zgomotos cerealele, cu chipul ciudat de destins.

Sunt sigură că au petrecut noaptea împreună.

Părea fericit şi aşa ceva era insuportabil.

Pentru a scăpa de prezenţa lui, Ambre îşi propuse să se ocupe de corvoada cumpărăturilor. Cécile se oferi imediat s-o însoţească, de parcă şi ea voia să fugă de cineva sau de ceva. Spre marea lor surprindere, Sophie o luă de mână autoritar pe Ambre şi declară: – Merg şi eu la cumpărături.

În dimineaţa aceea, fetiţa îi ceruse lui Ambre să-i împletească părul, apoi să-i aleagă colierul pe care să-l poarte în timpul zilei. În mod evident, o adoptase.

Se treziră, aşadar, toate trei în maşina lui Rosalie, Ambre la volan, Cécile lângă ea, strângându-şi în braţe geanta, şi Sophie în spate.

— Eşti bine, Cécile? întrebă Ambre în timp ce pornea motorul.

— Da. Sunt bine.

— Păreai grăbită să pleci din apartament.

Cécile roşi uşor.

— E din cauză că… nu mă simt în largul meu la ideea de a rămâne la ei atâta timp… mi-e teamă că deranjez.

— Nu trebuie. Şi mie mi-era teamă că deranjez, dar Rosalie este cu adevărat mulţumită să fim toţi aici.

— Da… în sfârşit… este diferit pentru tine.

— Cum aşa?

— Tu eşti prietena ei. Eu sunt doar…

Aruncă o privire spre Sophie, în oglinda retrovizoare. Fetiţa era ocupată să frunzărească o revistă de modă găsită pe banchetă.

— Sunt fosta iubită a soţului ei, înţelegi?

— Da, înţeleg… Dar nu trebuie să-ţi faci griji… suntem toţi în situaţii cam jenante. Şi eu la fel.

— Mi s-a părut că înţeleg, însă… nu sunt sigură că am priceput tot ce este între voi…

Ambre aruncă la rându-i o privire în oglinda retrovizoare. Sophie era cufundată în lectura ei.

— Acum cinci ani, i-am cunoscut pe Tim, Anton şi Rosalie, asta o ştii.

— Da.

— Tim şi Anton formau deja un cuplu. Anton era vicecampion la schi alpin. Era… este un tip frumos, dar închipuie-ţi1 pe atunci. Era cel mai frumos tip din Arvieux. Şi Tim pusese mâna pe el. Eu eram prietena lui Tim şi mă luau peste tot cu ei. Pe scurt, eram mereu împreună şi lucrurile au început să devină… ciudate.

— Adică?

— Ambigue.

— Ah.

— Aşa că Anton i-a cerut în cele din urmă lui Tim să aleagă între el şi mine. Îţi povestesc pe scurt. Tim l-a ales pe el, apoi lucrurile s-au înrăutăţit între ei, fiindcă Tim se purta detestabil. Anton l-a lăsat să plece. Tim s-a întors la mine şi… am sfârşit prin a ne muta împreună, în Sud, în apartamentul pe care-l aleseseră amândoi. Apoi…

Îi aruncă o nouă privire lui Sophie, care rupea nişte pagini foarte concentrată.

— Apoi Anton a avut accidentul. Tim… ei bine… Tim s-a simţit responsabil sau… sau a înţeles că nu putea să-l lase în această încercare grea sau… nu prea ştiu… Sentimentele, toate astea, nu se explică. Oricum ar fi, a reluat relaţia cu Anton şi nu l-am mai văzut niciodată până acum.

Preţ de o clipă nu se mai auzi decât zgomotul ştergătoarelor – începuse să ningă – şi al hârtiei pe care o rupea Sophie.

— Iată, înţelegi acum motivul tensiunilor cu Anton şi… şi motivul disputei mele cu Marc.

— El nu ştia nimic?

— Nu… A aflat din întâmplare şi… şi pretinde că mai am lucruri de lămurit… Oricum ar fi, în ceea ce te priveşte, nu-ţi face griji: Rosalie este adorabilă, te va găzdui aici atât cât vei vrea, atât cât o să ai nevoie. Şi dacă vreodată vrei să schimbi aerul, vei putea petrece câtva timp la Lyon, la mine şi Marc. Te vom primi cu plăcere.

— Nu. Drăguţ din partea voastră, dar nu voi putea niciodată să accept. Mi-ar fi prea teamă să nu vă deranjez.

— Marc a venit cu propunerea.

Cécile se întoarse spre ea.

— E-adevărat? întrebă.

— Bineînţeles că e adevărat.

Ambre se gândi că făcuse bine să pomenească de Marc: părea să aibă asupra lui Cécile o influenţă mai mare decât toţi ceilalţi.

— Este un tip de treabă, să ştii, zise Cécile.

Ambre se simţi uşor iritată de această remarcă, fără să înţeleagă prea bine de ce.

— Da, ştiu.

— Chiar este.

De data asta, ea nu-şi putu stăpâni un gest agasat şi o simţi pe Cécile chircindu-se în scaunul ei. Ce era asta, de fapt? Un mod de a-i semnala că ea nu avea nicio idee despre valoarea unui om ca el? Un mod de a-i da de înţeles că nu era demnă de Marc? Că ea îşi pierdea vremea aici, în timp ce el o aştepta răbdător la Lyon?

Nu, conştiinţa ta încărcată este cea care vorbeşte. Cécile îţi face doar un compliment cu privire la iubitul tău.

Era din nou foarte prost dispusă. Trebuia neapărat să se calmeze. Da, dar era a doua oară când Cécile o făcea să se simtă atât de vinovată. „El nu poate să trăiască fără tine… însă tu, da”, îi spusese cu câteva zile mai înainte.

— Avem moduri diferite de a iubi, atâta tot, zise Ambre cu asprime.

Cécile se ghemui şi mai mult pe scaun.

— Ziceam doar că eşti norocoasă să-l ai, murmură ea cu o voce abia audibilă.

Regretând că o bruscase, Ambre îi adresă un zâmbet forţat.

— Îmi pare rău, am dormit puţin, sunt nervoasă.

Odată ajunse la supermarket, îşi repartizară cumpărăturile. Ambre o trimise pe Sophie cu Cécile pentru a avea câteva clipe de răgaz, singură cu ea însăşi. La raionul cu produse congelate, scotocind cu nervozitate

printre pungile cu fasole verde şi cele cu spanac, încerca să-şi amintească momentul în care simţise că Marc era bărbatul potrivit pentru ea. Acel moment pe care îl regăseai în toate relaţiile. Acel moment în care te simţeai exact în locul în care trebuia să fii. *Nu rămâi cu cineva doi ani dacă nu ai simţit acel moment cel puţin o dată, nu*? Dar cu cât căuta mai mult, cu atât nu găsea.

Crezuse întotdeauna că Marc era un om de bine, că n-ar fi vrut să-şi împartă viaţa cu nimeni altcineva decât cu el, pentru că îi oferea exact ceea ce aştepta ea: siguranţă şi linişte. Dar nu reuşea să identifice acel moment precis în care se simţise fericită. Nu doar liniştită, nu doar în siguranţă. Fericită, împlinită, îndrăgostită.

Poate atunci când avusese acel orgasm seismic? însă, dacă voia să fie complet cinstită cu ea însăşi, trebuia să recunoască şi că Marc n-avea nicio legătură, că anii ei de singurătate erau singurii responsabili de acel seism interior.

Nu-şi amintea de fericirea adevărată, ci doar de momente plăcute. *Fir-ar să fie, trebuie totuşi să fi trăit astfel de clipe care sună ca o revelaţie, nu*? *Ca o certitudine*?

— Ambre!

Sophie se întorsese cu un pachet de cereale în mâini.

— Pune-le în coş, Sophinette.

Sophie se supuse, apoi se căţără pe coş și rămase într-un echilibru precar, urmărind-o pe Ambre din ochi, de la o ladă frigorifică la alta. Ea nu reuşea să mai gândească acum, că Sophie era acolo. Sophie care se uita fix la brăţara ei cu clopoţei.

Aniversarea! Era un moment memorabil, nu? Acea zi de naştere pe care o sărbătoriseră împreună cinând pe masa joasă din living, aşezaţi turceşte chiar pe podea. Marc destupase o sticlă de vin. Gătise el. Ea nu reuşea să-şi amintească ce mâncaseră în seara aceea. Nu se întâmplase totuşi atât de demult… După desert, el îi întinsese cadoul şi ea îl luase fără grabă, pentru că ştia exact ce conţine. Ea îi ceruse acea brăţară. îl despachetase

cu zâmbetul pe buze, dar fără excitaţia pe care o simţi în faţa unei surprize adevărate. Scosese brăţara din cutia aurie şi Marc i-o prinsese la mână. Ea o admirase la încheietură, apoi îl sărutase pe Marc. Fără euforie. Fără un zâmbet uimit de fetiţă.

Iată, viaţa cu Marc era asemenea acelui cadou. Fără surpriză. Fără excitaţie. Fără euforie. Era mereu egal cu el însuşi. Chiar şi în pat. Era o viaţă liniştită, plăcută şi blândă. Dar era… Ce cuvânt folosise Tim pentru a vorbi despre Marc? Plictisitor. Exact aşa era.

Puse punga de fasole verde congelată în coş, convinsă acum de un lucru: nu va găsi niciunul dintre acele momente de certitudine şi de revelaţie, acele momente puternice, evidente.

— Nu-mi place asta, nu e bună! zise Sophie uitându-se cu coada ochiului la punga de fasole verde.

— Păcat, răspunse Ambre. Eu gătesc acum, până când plec. Iar eu ador fasolea verde!

Sophie o privi cu neîncredere.

— Da, te asigur că aşa e. O gătesc ca antreu: salată de fasole verde. Ca fel principal: gratin de fasole verde cu carne tocată de fasole verde. Şi ca desert, asta-i specialitatea mea: tartă de fasole verde cu sos de fasole verde însoţit de un biscuit crocant cu fasole verde! De altfel, nu ai găsit cereale cu fasole verde pentru micul dejun? Cu lapte şi miere sunt excelente!

Sophie sări din coş și bătu din picior.

— Spui numai prostii!

— Evident că spun prostii!

Pe chipul ţâfnos al lui Sophie apăru un zâmbet magic, care îi făcu ochii să strălucească.

— Eşti nebună! glumi ea.

Ambre recunoscu acel zâmbet magic, acel faimos zâmbet de fetiţă. Şi înţelese: numai Tim reuşise să i-l stârnească ei.

Pentru că era el însuşi un cadousurpriză. Un veritabil cadou-surpriză. Unul care pleacă fără să-şi ia la revedere, care aşteaptă neobosit să te vadă plângând, care te face să

tresari când se apropie, care te priveşte vomitând întinzându-ţi batiste de hârtie, care îţi repetă că eşti jalnică, dar care îţi aduce un pahar cu apă şi o pastilă pentru migrenă. Un cadou-surpriză pe care-l deschizi cu excitaţie şi nerăbdare. Cel pe care sperăm toţi să-l primim.

— De ce ai lăsat-o pe Cécile singură, Sophinette?

— Pentru că nu este amuzantă.

Ambre se asigură că Cécile nu era prin zonă, apoi zise cu voce joasă:

— Nu trebuie să spui asta, Sophinette. Nu în faţa ei, bine?

— De ce?

— Pentru că nu îi va face cu adevărat plăcere.

Sophie ridică din umeri. Se apropiase de o ladă frigorifică ce conţinea îngheţate şi privirea i se plimba de la cutiile cu batoane la cornetele cu ciocolată şi vanilie.

— Şi apoi nu este adevărat. Cécile este foarte drăguţă. Sunt sigură că poate fi amuzantă.

— Dar nu se distrează niciodată. Şi nu face glume.

— Asta pentru că i s-au întâmplat nişte nenorociri.

Sophie ridică imediat capul.

— Cum adică nenorociri?

— Nişte lucruri triste. Nişte lucruri dureroase.

— Cum ar fi cuvinte urâte şi lovituri de picior?

— Da. Exact.

Chipul fetiţei deveni grav.

— Dar, ştii ceva, o să glumească din nou, adăugă Ambre.

— Când?

— În curând. Poate chiar în după-amiaza asta.

— De unde ştii?

— Păi, mă gândesc că, dacă suntem drăguţe şi amuzante, poate reuşim s-o facem să râdă.

Sophie părea să se gândească profund.

— De altfel, începând de acum, asta poate fi misiunea noastră, declară Ambre.

— Secretă?

— Da. Ultrasecretă.

Sophie se aplecă spre ea cu o figură concentrată.

— Misiunea noastră va fi s-o facem să zâmbească. De fiecare dată când vom reuşi, vom trasa o cruce pe o foaie de hârtie şi la sfârşit vom număra punctele. Iar câştigătoarea va avea dreptul la… care este îngheţata ta preferată, Sophinette?

— Cornetele cu ciocolată.

— Atunci câştigătoarea va avea dreptul la cornete cu ciocolată.

Sophie dădu din cap cu un aer serios.

— Cum o facem să râdă?

— Nu ştiu. Putem începe prin a nu o lăsa singură în magazin, de exemplu. Putem să-i cântăm sau să-i zâmbim pur şi simplu.

Sophie nu părea prea convinsă. Ambre se lăsă pe vine în faţa ei.

— Putem să-i împrumutăm jucăriile noastre, să-i povestim secretele noastre, să-i cerem părerea despre colierele pe care vrem să le purtăm…

— De ce?

— Pentru ca ea să se simtă importantă.

Poate că astfel nu se va mai întoarce la soţul ei. *Poate că va refuza tutela*. Asta nu putea să-i explice lui Sophie.

Fetiţa păru că vrea să adauge ceva, dar nu mai avu timp, căci Cécile se întorcea cu braţele încărcate şi Ambre se repezi s-o ajute.

Ca să accelereze mişcarea, ea le propuse lui Sophie şi lui Cécile un joc de căutare: fiecare avea de găsit trei elemente din lista de cumpărături şi prima care se întorcea la coş cu cele trei ingrediente câştiga. Sophie pierdea de fiecare dată şi se hotărî să abandoneze cu un aer bosumflat şi braţele încrucişate la piept.

— Este prea greu.

Ambre se aplecă la urechea ei.

— Poate, dar uite… am făcut-o să râdă.

Sophie se încruntă, neînţelegând imediat la ce se referea Ambre.

— Cornetul cu ciocolată va fi pentru mine, adăugă ea.

Şi Sophie zâmbi, cu zâmbetul ei magic de fetiţă, ridicând degetul mare: *Un punct*. Ambre îi şopti:

— Încearcă să mă ajungi din urmă!

Proasta ei dispoziţie se risipise. Ambre îşi păstră antrenul şi voia bună pe drumul de întoarcere, dând muzica cam prea tare în maşină.

Descărnară cumpărăturile toate trei şi, odată ajunse în apartament, Rosalie le ajută să le aranjeze. Pregătiră prânzul într-o atmosferă destinsă, dar, când veni momentul să se aşeze la masă, văzându-l pe Anton cu faţa lui fericită, Ambre se închise imediat în sine.

După masă, Rosalie propuse să facă o plimbare pentru a profita de soare, înfofoliţi în paltoane, străbătură Arvieux, Anton în scaunul lui cu rotile împins de Gabriel, înainte, fetele şi copiii, în urmă. Rosalie începu să-i explice viaţa satului lui Cécile, dar Ambre observă că părea cu gândul în altă parte.

Se întoarseră în apartament pe înserate şi copiii se aruncară asupra unui pachet de biscuiţi Petit Beurre în bucătărie, în timp ce Rosalie pregătea ceaiul.

— Ambre?

Tăcere. Vocea lui Anton se auzi din nou din baie.

— Ambre!

Ea se încăpăţânase să-l evite toată după-amiaza, ca să nu se mai gândească la seara trecută din Monkey Club, la trădarea lui. Dar acum o striga, cum să se descurce?

— Da, vin.

Ieşi din bucătărie fără tragere de inimă şi îşi târî picioarele până în baie.

— Sunt aici. Ce vrei?

Uşa era închisă. Ea îl auzi pe Anton deplasându-se dintr-o parte în alta, apoi deschizându-i. Nu îşi putu masca surprinderea, nici jena văzându-i aproape gol în faţa ei.

— Ce faci?

El o forţă să intre şi închise uşa brusc. Nu purta decât nişte boxeri şi o şosetă în piciorul stâng. Avea doar una dintre cârje de care se sprijinea, cu o grimasă de durere.

— Ce faci? repetă ea, din ce în ce mai stânjenită.

— Am nevoie de asistenta mea.

Ambre rămase retrasă, lipită de uşă, încercând să nu se uite la corpul lui aproape gol.

— Nu ţi-ai îndeplinit sarcinile astăzi, adăugă el.

Ea ridică din umeri.

— Ce? Eşti supărată pe mine pentru aseară?

— Nu. Nici nu vreau să mai vorbim despre asta.

— OK. Atunci, ajută-mă.

Se aşeză pe marginea căzii. În oglinda de deasupra chiuvetei, ea îi zări spatele – spatele lui înainte atât de musculos, de puternic, de liniştit – plin de cicatrici. Una mare se întindea pe cel puţin zece centimetri de-a lungul coloanei vertebrale. Şi mai erau şi altele, pe tot corpul. Unele alburii, altele încă roşii.

Înainte, era mereu bronzat. Anii petrecuţi în centrul de recuperare, fără să vadă lumina zilei, îl făcuseră palid, maladiv. Muşchii i se topiseră. Totuşi încă avea un corp absolut admirabil, dar contrastul cu Anton cel dinainte era uluitor. Cu cinci ani în urmă, văzându-i pe plajă corpul de zeu grec, se gândise că până şi din spate era frumos. Şi că cicatricile lui – pe umăr şi la genunchi – îl făceau şi mai impresionant. Astăzi avea prea multe. Şi nu mai avea nimic dintr-un atlet.

Ea încremenise. El aştepta. Vedea că ea îl cercetează, că îi parcurge cu privirea fiecare centimetru pătrat de piele.

— Hai, admiră spectacolul, zise el cu voce tărăgănată, cu o uşoară amărăciune.

— Nu, eu… ce aştepţi de la mine? Ce vrei să fac?

El îi ignoră cu totul întrebarea.

— Să ştii că m-am recuperat bine. Am luat în greutate. Zece kile. Nu mai am escare. Cicatricile mele sunt aproape albe, nu mai sar în ochi şi nu mai sufăr de incontinenţă.

Avea o privire stranie. Ambre nu înţelegea unde voia să ajungă.

— La început, reluă el, timp de peste un an, nu am

fost în stare să mă schimb, să mă spăl.

Ea rămase tăcută, cu un nod în gât, în timp ce el continuă:

— Aveam infirmiere pentru a o face, dar ele nu erau întotdeauna acolo şi apoi… Tim ţinea morţiş să se ocupe chiar el de asta… pentru a-mi dovedi că nu se întorsese degeaba, că încă avea sentimente nobile.

Râse sarcastic.

— Aşa că a mers până la a mă şterge la fund şi nu înţelegea că tocmai *asta* mă făcea să-mi doresc să-l văd plecând. Că nu îi eram recunoscător. Dimpotrivă. îl uram. îl uram fiindcă ţinea neapărat să mă vadă într-o asemenea stare… Dar el nici nu voia să audă. Era acolo, se încăpăţâna să mă ridice, să mă spele, să mă şteargă, să mă îmbrace. Nu era nimic de făcut. Urlam la el să plece. îl insultam. Ba chiar l-am lovit o dată sau de două ori, recunosc. Însă niciodată nu a lăsat să se vadă nimic.

— De ce îmi spui asta? reuşi ea să rostească, continuând să stea nemişcată lângă uşă.

— Habar n-am… Până una-alta, am nevoie de tine.

Luă în mână capul de duş.

— Vreau să fac un duş, dar nu mai am putere să mă dezbrac…

— Anton! ripostă ea cu dinţii strânşi. Dea ce te joci?

— Şi nu mai reuşesc să intru în cadă.

— Îţi baţi joc de mine?

El nu afişa totuşi un aer amuzat, niciunul ofensat sau rugător. Chipul lui avea o expresie neutră.

— Ştii, ceea ce ai în faţă este cea mai frumoasă versiune a mea din ultimii patru ani.

— Nu-mi pasă! Nu se pune problema să te ating.

— Te dezgust?

Ambre se apropie de el furioasă.

— De-a ce te joci?

— Nu mă joc de-a nimic.

— Ba da, te joci! în permanenţă! Cum ai făcut şi ieri cu sania. Ce cauţi?

— Îţi cer doar ajutorul.

— Nu! Nu, nu îmi ceri ajutorul! încerci să obţii ceva de la mine şi nu ştiu ce!

Stătea tot aşezat pe marginea căzii, impasibil, pe jumătate gol. Nici măcar nu încerca să se apere. Şi ea în picioare, furioasă, continua să-l blameze.

— Ce vrei? Să-mi arăţi cât de mult ai suferit? Cât de mult a suferit Tim? Cât de mult v-a stricat chestia asta relaţia? încerci să-ţi justifici comportamentul de aseară, aşa e?

— Ia te uită, credeam că nu vrei să vorbeşti despre asta…

— Îmi ceri să te dezbrac şi să-ţi privesc cicatricile pentru a-ţi scuza comportamentul de ieri cu tipu' ăla?

— Nu e nimic de justificat, Ambre, răspunse el calm.

— Speri să te iert atunci?

— Nu e nimic nici de iertat.

— Văd că te împaci cu propria-ţi conştiinţă…

— Ambre, chiar ai crezut că am plecat cu tipu' ăla… în scaun cu rotile?

Dintr-odată, ea conştientiză realitatea situaţiei şi înţelese cât de ridicole erau bănuielile ei.

— Nici măcar nu m-am ridicat de pe taburet. Am rămas aşezat. L-am lăsat să plece şi am aşteptat ca Monkey Club să se golească în întregime… După aceea, i-am cerut barmanului să-mi aducă scaunul cu rotile.

Afişă un zâmbet amar.

— Mult mai puţin excitant, nu?

Ea înghiţi în sec şi zise cu voce sugrumată:

— De ce nu m-ai sunat?

— Voiam să mă descurc singur.

— Probabil că ţi-a luat ore în şir să te întorci.

— Barmanului i s-a făcut milă de mine. M-a adus el.

Se aşternu liniştea în baie. Anton nu se mişca şi pusese la loc capul de duş în cadă. Nu mai voia ca ea să-l spele. În mod vizibil, era doar un pretext.

— De ce faci asta atunci? reluă ea în defensivă.

— Ce? Să-ţi impun spectacolul corpului meu?

— Da. Şi să-mi povesteşti toate astea despre tine şi

Tim…

El ridică din umeri cu o oarecare oboseală.

— Pentru a-ţi arăta că nu mai poate fi nimic între mine şi el. Ca să fii foarte conştientă de acest lucru. Asta îţi uşurează sarcina, nu?

Ea se dădu uşor înapoi. *Nu mai sunt rivalul tău. Vă redau libertatea*, iată ce voia să-i spună. Cu un nod în gât, ea zise cu glas tremurat:

— Nu… dimpotrivă, Anton.

El o fixă cu intensitate şi perplexitate, aşteptând ca ea să se explice. *Este prea târziu*! avea ea chef să strige. Însă zise cu o voce pieritǎ:

— Nu. Eşti pe cale să distrugi totul.

— Ce?

— Totul.

Marc. Viaţa ei la Lyon. Ceea ce credea ea că ştie…

El întinse braţul ca pentru a-i spune: *Aşteaptă*, fiindcă ea pusese mâna pe clanţă.

— N-ai nevoie de mine pentru a te spăla, zise ea. O să fiu la bucătărie.

Când să iasă, se opri şi se întoarse spre el.

— Ce-ai zice să conduci diseară?

El o privi ca şi cum ea îşi pierduse minţile.

— Poftim?

— N-ai mai putut să conduci după accident, nu?

— Ăăă… nu.

— Ei bine, te iau cu mine să conduci diseară.

El tot nu reacţiona. Ea adăugă:

— Este mai bine decât să te ajut să te speli, nu?

El schiţă un zâmbet. Un zâmbet magic. Un zâmbet de băieţel. Şi ea înţelese că tocmai făcuse exact ce se impunea. Fără să fie cu adevărat conştientă de asta. Fără ca măcar Anton să fi fost conştient. Şi se gândi că, dacă Sophie ar fi fost de faţă, ar fi putut ridica două degete*: Două puncte*. Doar că punctul ăla era la fel de preţios ca aurul.

Erau într-o parcare pustie, la vreo zece kilometri de Arvieux, cu motorul oprit. Lui Gabriel şi lui Rosalie le

spuseseră că se duc să bea un pahar în Monkey Club.

— Iar? se mirase Rosalie.

Ei zâmbiseră doar şi părăsiseră apartamentul. Ambre declarase că vor începe în parcare, dar Anton, nerăbdător, o luase pe şosea în scrâşnet de pneuri.

— Eşti sărit de pe fix! strigase ea, agăţându-se de mânerul portierei.

El accelerase, făcând să sară acul vitezometrului, până când ea îi ordonă să se oprească. Anton se mulţumise să încetinească.

— Şi dacă picioarele tale nu mai răspund? întrebase ea albă ca varul.

— Credeam că ai încredere în mine.

— Ăsta nu e un răspuns, Anton.

— E în regulă, merg cu şaptezeci…

Rulaseră aproape o oră fără o ţintă precisă. Ea ţinuse mâna deasupra frânei de mână, pentru siguranţă, şi, chiar dacă asta îl iritase, el nu zisese nimic. Apoi lăsase să-i scape:

— Am obosit.

Şi se opriseră în această parcare pustie, cufundată în beznă. Anton deschisese fereastra şi aprinsese o ţigară. Radioul pârâia.

— Mai asculţi Beatles?

Întrebarea îl făcu pe Anton să zâmbească şi el o privi cu un soi de tandreţe.

— Nu… Aşa îţi aminteşti de mine?

Zâmbi şi ea.

— Da. Zeul grec. Beatles. Spatele tău musculos care se cufundă în apa îngheţată.

— La Nisa?

— Da. La Nisa.

O clipă, se aşternu tăcerea şi nu se mai auzi decât radioul care difuza o reclamă la foie-gras.

— Eu îmi amintesc cărţile, declară în cele din urmă Anton.

— Poftim?

— Ceea ce îmi amintesc eu despre tine sunt cărţile…

şi părul tău pe faţa lui Tim când dormea, păr din care ţinea o şuviţă în mână în permanenţă…

Ea schiţă un zâmbet.

— Formam un *ménage à trois* ciudat, nu?

Anton izbucni în râs şi nişte rotocoale de fum îşi luară zborul prin maşină.

— Da. Putem spune asta.

— Eu una mă simţeam bine cu voi.

Anton nu răspunse nimic şi o nouă tăcere se aşternu.

— Chiar l-ai lovit? reluă Ambre după câteva secunde.

— Pe cine? Pe Tim?

— Da. Mai devreme, ai zis că l-ai lovit.

Anton se încruntă uşor.

— Da, răspunse el firesc.

— Atunci, sunt cu atât mai mulţumită că te-am pălmuit.

El nu răspunse. Ambre îşi întinse picioarele în faţă. După ce îşitermin ă ţigara, Anton închise geamul.

— Mama lui a murit, declară el fără preambul.

— Ştiu.

— El ţi-a spus?

— Nu, Rosalie mi-a zis. Când am ajuns aici.

— Dar el… ţi-a vorbit despre asta?

— Nu.

— Nici cu mine n-a vrut să vorbească niciodată.

— Niciodată?

El clătină din cap.

— Nici măcar nu ştiu dacă s-a dus la înmormântare.

— Cum adică nu ştii?

— A dispărut o săptămână întreagă. Nu mi-a spus niciodată unde a fost.

Se întoarse spre ea şi o privi cu mai multă intensitate.

— Mereu am crezut că a plecat să te vadă.

Ea clătină din cap, categorică.

— Ei bine, nu. N-am mai auzit niciodată de el până la venirea mea aici.

— Ah…

Începu să lovească uşor cu degetele în volan.

— Fratele lui mai mare, Franck, l-a anunţat. Reluaseră legătura de o vreme… După acel telefon, Tim a plecat. Nu aveam nicio veste de la el. Nu era la Maxime. L-am sunat, nu-l văzuseră. Când s-a întors, Tim mi-a cerut să nu mai vorbesc niciodată despre asta… despre mama lui… şi nu mi-a povestit niciodată despre acea săptămână.

Ea ezita să-i pună întrebarea:

— De ce ar fi venit la mine, după atâta timp?

— Pentru că întotdeauna ai fost doar tu. Chiar dacă trăieşte cu mine.

— Ce vrei să spui?

— Se crispează imediat ce aude vorbindu-se despre Lyon sau Frontignan sau chiar despre Arvieux şi în toate nopţile, fără încetare, chiar şi după cinci ani, îşi trece mâna peste capul meu şi, cum nu-ţi găseşte părul, scoate un fel de mormăit şi se întoarce de pe o parte pe alta… Nici măcar nu este conştient de acest lucru… Şi nu mai citeşte decât cărţi deprimante şi îşi petrece timpul uitându-se la ghiduri de drumeţie în Pirinei fără să cumpere vreodată vreunul. Nu ştiu de ce face asta, dar mi-am zis mereu că are legătură cu tine. Şi sora mea… A început să-şi petreacă tot timpul cu sora mea… ca şi cum ar căuta cu orice preţ să regăsească o prezenţă feminină.

Tăcu, aşteptând un răspuns care nu veni.

La radio, răsunară primele acorduri dintr-un nou cântec.

— Ştii, ceea ce ai trăit tu nu este cel mai rău lucru, reluă Anton după câteva minute lungi de tăcere.

— Bănuiesc.

— Nu… nu vorbesc de accident şi de toate astea. Îţi vorbesc despre faptul de a fi singur şi de a-l şti cu mine. Am cunoscut singurătatea când eraţi la Frontignan şi era greu, da, dar era o nimica toată… o nimica toată comparativ cu faptul de a fi cu el, de a şti că nu mă iubeşte şi de a trebui să trăiesc zilnic cu asta.

Se aşternu o tăcere grea. Ambre zise într-un târziu:

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Nu ştiu de ce îmi povesteşti

toate astea.

— Probabil fiindcă simt nevoia să vorbesc şi, întrucât eşti închisă cu mine în maşina asta, profit.

Ea zâmbi. El la fel.

— Hai, e rândul tău, o încurajă el.

Ea oftă şi se întinse. Scaunul scârţâi.

— Eu…

Se gândi şi oftă din nou.

— Cred că mă plictisesc cu Marc.

— Nu spui nimic?

— Nu. Nici eu nu ştiu ce să-ţi răspund.

Se aşternu o nouă tăcere. Mai lungă.

— Ne întoarcem? întrebă ea.

— Da. Ne întoarcem. Dar treci tu la volan.

Toată casa era adormită. În camera lui Sophie, Ambre se strecură sub pătură fără să facă zgomot. O auzi pe fetiţă scoţând un mic oftat şi întorcându-se.

— Ambre? şuşoti brusc copila.

Nu se poate să aibă un somn atât de uşor!

— Dormi, Sophinette. Este târziu.

— Ambre, repetă vocea subţirică, am şi eu un punct.

— Poftim?

— Cécile. A râs. Am făcut-o pe clovnul înainte de culcare şi ea a râs.

Ambre zâmbi. Se ridică de pe salteaua ei şi veni să se aşeze pe marginea patului lui Sophie. Îi puse o mână pe fruntea micuţă şi caldă.

— E bine, Sophinette. Suntem *ex aequo* atunci.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că avem acelaşi număr de puncte.

Ambre continua să-i mângâie fruntea şi buclele şi simţi încet-încet că fetiţa se destinde, iar respiraţia îi devine din ce în ce mai profundă.

— Ştii, mi-a fost dor de tine, Sophinette, şopti ea.

Fruntea lui Sophie se încreţi uşor, dar ea nu răspunse. Se întorsese deja în braţele lui Morfeu. Ambre reveni pe saltea şi adormi aproape instantaneu. Fără să se mai gândească la nimic. Nici la discuţia cu Anton din

maşină. Nici măcar la faptul că nu îl sunase pe Marc. Pentru prima dată de la venirea ei aici, uitase complet de el.

10

Luni. Diseară se întoarce Tim. Până la urmă, a trecut repede.

Se împlinea o săptămână de când era la Arvieux. Fix o săptămână.

Nu mai avea haine curate. Rosalie îi propusese să le bage la maşina de spălat şi toate lucrurile ei se uscau acum în living. Purta nişte blugi vechi ai lui Rosalie – „Vestigii dinainte de a rămâne însărcinată" – şi un pulover foarte mare. Anton se amuza s-o fluiere imediat ce intra într-o încăpere şi îi striga:

— Sexy!

Sophie îşi pusese în cap să meargă astăzi la patinoarul descoperit. Timotee, mereu de acord cu sora lui mai mare, o susţinea cu entuziasm. Adulţii acceptară cu plăcere şi toată lumea porni la drum după masa de prânz. Era o atmosferă relaxată, o atmosferă de vacanţă. Se anunţa o nouă zi de distracţie în aer liber, urmată de masa programată la Sylvie şi Michel.

Până şi Cécile părea să se destindă şi să se lase cuprinsă de ambianţa plăcută. Se descurca destul de bine cu patinele. Rosalie îl urma pe Timotée, cu mâinile întinse în faţă, gata să-l prindă. Sophie patina în mare viteză. Gabriel şi Anton, aşezaţi pe o bancă, erau în plină discuţie.

În timp ce aluneca pe gheaţă, iar formele din jurul ei deveneau neclare, în timp ce aerul rece îi biciuia faţa, Ambre se gândea, fără să ştie prea bine de ce, la conversaţia din ziua precedentă, din maşină, cu Anton. Şi mai ales la un detaliu: povestea cu ghidurile de drumeţii în Pirinei. Îşi aminti de o noapte la Frontignan, în căldura sufocantă a verii…

Reuşise să adoarmă în ciuda atmosferei jilave şi a zgomotelor străzii, când Tim zisese:

— Ambre, mi-a venit o idee.

Deschisese ochii cu dificultate şi îl găsise treaz de-a

binelea, aşezat pe pat, cu veioza aprinsă, în faţa a trei-patru ghiduri de drumeţii, deschise, cu rânduri subliniate şi pagini îndoite la colţuri.

— Să ştii că dormeam, îi atrăsese ea atenţia.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

Fusese cât pe ce să se înfurie văzând cât era ceasul – 3 dimineaţa –, dar el arăta atât de serios, atât de concentrat, încât i se păruse emoţionant.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Da… Ştiu că am planificat să mergem cu cortul, dar mă întrebam…

Arătă cu degetul un ghid.

— Aici este prezentată o pensiune care se află pe drumul pe care l-am ales şi nu este o pensiune ca oricare alta. Proprietarii au o crescătorie de lame şi putem să ne apropiem de ele. Putem chiar să primim câteva sfaturi pentru a le îmblânzi.

Ambre se gândise: *Mă trezeşte la 3 dimineaţa ca să-mi vorbească despre o crescătorie de lame ca şi cum ar prezida un consiliu de miniştri*.

— Îmi ziceam că ar fi drăguţ, continuase Tim. Ştiu că scopul este să ne pierdem în natură, să ne oprim cât mai puţin posibil în genul ăsta de locuri… dar ar fi ceva original, nu? Tu ai văzut vreodată lame?

Ea clătinase din cap.

— Ştii, chiar mi-ar plăcea să ne oprim acolo, însă, bineînţeles, tu hotărăşti… dacă tu consideri că asta înseamnă că trişăm, atunci nu vom merge.

O privise cu un amestec de speranţă şi teamă. Şi ea se gândise că nu va mai întâlni niciodată un băiat ca el şi că el nu trebuia să se teamă, căci ea ar fi spus „da” la orice, l-ar fi urmat oriunde, iar el nu era nici măcar conştient de acest lucru.

— Da, super, mă tentează şi pe mine.

Zâmbise ca un copil, apoi încercuise ceva pe pagina din ghid.

— Crezi că vom reuşi să îmblânzim una?

Din nou vocea lui o făcuse să tresară. Nu-şi dăduse

seama că adormise la loc. Tim o observa cu ochi veseli.

— Ce?

— Crezi că vom reuşi să îmblânzim o lamă?

Era ora 3: 45 acum. Închisese toate ghidurile şi le pusese lângă saltea, chiar pe podea.

— Nu ştiu… mormăise ea. Dacă suntem răbdători, poate.

— Dormeai?

Ea se gândise să-i răspundă: *îţi baţi joc de mine*? Dar el nu-şi bătea joc deloc. Avea ochii uşor holbaţi şi părea concentrat încă. Acest periplu în Pirinei însemna foarte mult pentru el.

— Da… dormeam.

— Îmi pare rău. Dar mă plictisesc fără tine.

Ea se simţise înduioşată şi îşi zisese că, chiar dacă exagera – ar fi putut totuşi să aştepte dimineaţa pentru a-i vorbi despre afurisitele alea de lame! –, ea n-ar fi vrut să se afle în alt loc decât lângă el.

Astfel de momente ar fi vrut să-şi amintească din viaţa ei cu Marc. Momente evidente.

Dar degeaba căuta, nimic de felul acesta nu-i venea în minte.

Se dovedi o veritabilă zi de vacanţă, una dintre acele zile în care nu mai puteai să-i deosebeşti cu adevărat pe adulţi de copii. Pentru că, după patinoar, merseră pe o pârtie de sanie şi Rosalie o ajută cu entuziasm pe Sophie să ridice un om de zăpadă. Pentru că Gabriel îl învăţă pe Timotee să facă bulgări de zăpadă şi să-i arunce în Ambre şi în

Anton şi pentru că, dintre ei doi, Gabriel se amuza cel mai mult. Pentru că Anton şi Ambre intrară în joc ca nişte puştani. Pentru că Cécile căută atent o bucăţică de lemn care să-i servească drept nas omului de zăpadă şi se întoarse foarte mândră cu un beţigaş maro, fără să-şi dea seama că era un excrement de câine îngheţat, izbucni un hohot de râs general. Încă râdeau, când Sophie se furişă până la Ambre pentru a-i şopti la ureche:

— De fapt, este amuzantă.

Câteva minute mai târziu, urcau cu toţii în maşină, cu obrajii roşii şi nasul îngheţat. Ambre, instalată în spate cu Cécile, vru să profite pentru a o întreba discret:

— Ai luat decizia?

Cécile se prefăcu mai întâi că nu înţelege.

— Privind tutela, preciză Ambre.

Cécile îşi frecă mâinile.

— Aproape.

Cum nu mai adăuga nimic, Ambre insistă:

— Spre ce soluţie înclini?

— O să accept tutela, răspunse Cécile pe un ton de evidenţă.

Ambre se închise în camera lui Timotée pentru a-l suna pe Marc. Era atât de preocupată de ceea ce avea să-i spună, încât nici măcar nu se obosi să-l întrebe ce mai face.

— Marc, eu sunt.

— Salut!

— Trebuie să ne ajuţi.

Urmă un scurt moment de ezitare, ca şi cum el se aşteptase la altceva, la câteva cuvinte, câteva scuze poate pentru tăcerea ei din ziua precedentă.

— Da, spune-mi, zise el în cele din urmă.

— Cécile! Vrea să accepte să devină tutore legal al soţului ei!

— Tutore legal?

— Este internat într-un spital de psihiatrie… Vor să-l plaseze sub tutelă. Având în vedere situaţia, se gândeau să-i desemneze pe părinţii lui ca tutori, dar Cécile vrea ca acest rol să-i revină ei. „Ca să nu-l abandoneze cu boala lui”, cum zice ea.

Tăcere la celălalt capăt al liniei.

— Marc? Nu spui nimic?

— Ce vrei să fac eu?

— Să vorbeşti cu ea.

— De ce eu?

— Pentru că te va asculta. Când ai fost aici, ai reuşit s-o faci să vorbească mai mult şi să zâmbească… îmi

pomeneşte adesea de tine. Cred că ai putea reuşi să-i bagi minţile-n cap.

Din nou tăcere.

— Marc?

— Da… îmi pare rău… credeam că mă suni ca să afli veşti despre mine… nu ca să-mi ceri un serviciu.

Ea percepu o uşoară amărăciune în vocea lui.

— Nu te-am sunat ca să-ţi cer un serviciu, ci ca să-i salvezi viaţa lui Cécile ca un veritabil erou!

El nu răspunse nimic. Nu avea chef de glume. El nu avea *niciodată* chef de glume. Ea se stăpâni şi adăugă:

— Îmi pare rău că nu te-am sunat ieri, am fost foarte ocupată… L-am ajutat mult pe Anton.

Din acest motiv era Marc morocănos, căci răspunse imediat:

— Am crezut că m-ai uitat.

— Termină cu prostiile!

— Am aşteptat toată seara.

— Îmi pare rău, repetă ea. Am fost… am fost cu Anton. L-am dus să conducă maşina un pic.

— Să conducă? Are voie?

— Nu… nu chiar…

O nouă tăcere, mai lungă.

— De-a ce te joci?

Ea încasă lovitura un pic agasată.

— Nu mă joc de-a nimic.

— Mi se pare ciudat să-l pui în pericol aşa.

— Bun… în privinţa lui Cécile, accepţi? reluă ea fără să-şi ascundă nerăbdarea.

În definitiv, el îi ceruse să rămână la Arvieux cât voia. Nu putea să se supere pe ea că este un pic absentă.

— Sigur că vreau să-i spun câteva cuvinte, dar nu sunt sigur că voi reuşi mare lucru…

— O să fac în aşa fel încât să ţi-o dau la telefon, OK? însă nu-i spune că ţi-am zis despre tutelă, trebuie să aducă ea singură vorba.

El scoase un oftat uşor.

— Pe bune, nu înţeleg ce mă pui să fac…

— Încerc orice pentru a o scoate din acest calvar, răspunse Ambre înainte de a ieşi din camera lui Timotée.

Pe hol, o văzu pe Cécile şi îi făcu semn să se apropie.

— Ce este? întrebă Cécile îngrijorată.

— Vorbesc cu Marc la telefon. Mă întreabă ce mai faci.

— Ah.

— Ţi-l dau?

Şi fără a-i lăsa timp să reacţioneze, îi puse telefonul în mână şi dispăru rapid.

O auzi rostind „Alo?” şi, liniştită, se duse să se posteze în faţa lui Anton, în living.

— Mai avem două ore până la masa de la Sylvie şi Michel. Facem o plimbare?

Asta voia să însemne: *Mergem să conducem*? Şi Anton o ştia.

— Da, mergem.

Făcuse progrese faţă de ziua precedentă. Conducea mai uşor. Fără îndoială, fiindcă era mai puţin crispat. Şi ea la fel. Nu se mai ţinea de mânerul portierei.

— Când se întoarce Tim? întrebă ea cu un aer nonşalant, privind absentă pe geam.

— Cred că va fi aici într-o oră.

El mări viteza şi se întoarse spre ea.

— Nu trebuie să-i spunem nimic despre condus, nu?

— Nu, bineînţeles. Asta rămâne între noi.

Merseră aproape un sfert de oră în tăcere. Ea îl lăsa să facă tot ce voia. Anton accelera brusc, frâna, vira la stânga, pentru a testa maşina, dar şi pentru a-şi testa reflexele. Se descurca bine. Nu îi mai era frică deloc.

Cuvintele lui Marc îi reveniră în minte – „De-a ce te joci?… Mi se pare ciudat să-l pui în pericol aşa” – şi declară brusc:

— Marc mă enervează.

Anton ridică dintr-o sprânceană uimit, fără să-şi ia ochii de la drum.

— De ce?

Ea se gândi câteva secunde înainte să răspundă.

— Nu ştiu. Mă enervează… prin modul lui de a fi.

— Adică?

— Îi este frică de orice. Este prea prudent. Este prea rezonabil. Nu glumeşte niciodată. Este prea… plictisitor.

Anton fluieră uşor şi zâmbi.

— Ei bine… Aşadar nu are decât defecte?

— Nu! Nu, însă chestia este că… protestă ea cu stângăcie.

Zâmbetul lui Marc deveni mai larg.

— Nu-ţi face griji. Şi la mine este la fel cu Tim. Nu-l mai suport.

Ea îl privi cu oarecare severitate.

— Tim nu are nimic exasperant.

— Asta spui tu…

— Ce poţi să-i reproşezi?

Răspunsul căzu cu brutalitate:

— Că n-a plecat.

— Ce?

— Da. Că nu şi-a luat catrafusele şi n-a plecat.

Ea vru să-i dea o replică. Însă cuvintele îi rămaseră înţepenite în gât.

— Credeam că nu ne judecăm, declară Anton.

— Nu te judec.

— Ba da. Crezi că îi sunt atât de îndatorat, încât nici măcar n-ar trebui să-mi treacă prin minte aşa ceva.

Nu greşea, recunoscu ea. Orice ar spune, l-ar judeca şi n-avea niciun drept s-o facă.

— Problema este că mă împiedică să merg mai departe.

— Eu aveam mai degrabă impresia că tea ajutat mult să mergi mai departe.

— Mai mult m-a protejat excesiv decât să mă forţeze să progresez.

— A făcut ce a crezut că e mai bine.

— Şi îi voi fi întotdeauna recunoscător. E adevărat. Fără el, mi-aş fi tras un glonţ în cap.

Anton îi aruncă o privire ciudată. Prea onestă. Ea se uită în altă parte.

— Dacă n-ar fi fost acolo ca să lupte în locul meu, mi-aş fi tras un glonţ în cap. Dacă n-aş fi putut să-mi vărs toată agresivitatea asupra lui, aş fi făcut-o împotriva mea. Aş fi găsit o cale să-mi zbor creierii.

Ambre îşi menţinu cu încăpăţânare ochii aţintiţi asupra drumului.

— Dar acum sunt bine. Vreau să uit toate astea. Reuşesc să merg cu cârjele. Sunt sigur că, făcând eforturi, într-o bună zi voi reuşi să renunţ la ele. Am planuri, mi-ar plăcea să redevin Anton cel dinainte, însă *el* este aici. Şi în ochii lui nu sunt şi nu voi mai fi decât Anton cel handicapat.

Simte nevoia să vorbească, se gândea Ambre. *Evident că n-a avut pe nimeni căruia să i se confeseze în ultimii ani. Dar de ce eu*?

— Nu există nimic mai rău decât asta, reluă Anton, să te simţi dependent de cineva, să-i fii îndatorat pe vecie. Câtă vreme îl voi avea pe Tim în viaţa mea, nu voi reuşi. Nu voi putea să fac progrese, să-mi recapăt independenţa. El continuă să se comporte cu mine ca un medic. Continuă să mă asiste. Iar eu continui să mă simt neputincios. Lucru pe care tu nu poţi să-l înţelegi. Tim mă împiedică să-mi recapăt libertatea.

— Dacă chestia asta te apasă atât de mult, n-ai decât să vorbeşti cu el.

El râse amar.

— Am ajuns într-un impas, draga mea Ambre. De luni întregi îi cer să plece.

Ea îl privi cu un gol în stomac.

— Dar refuză. Ar avea impresia că mă abandonează şi şi-a promis să rămână cu mine cu orice preţ.

— Atunci pleacă tu.

O surprinse şi pe ea să se audă rostind aceste cuvinte.

— Da… dar ştii, nu puteam…

— Acum poţi. Ştii să conduci… ripostă ea cu o voce ciudat de aspră.

Anton dădu din cap. Mărind viteza, îi atinse uşor

mâna şi ea nu era sigură că fusese ceva involuntar.

— Da. Şi ştiu că pot din nou să seduc ţipi în baruri.

O tăcere amară umplu habitaclul.

— Şi Tim ce va face? întrebă Ambre pe un ton abrupt.

Anton se întoarse un moment spre ea. În ochii lui, Ambre citi: *Tu. Va fi cu tine*.

— Nu, replică ea scuturând din cap. Nu, Anton. Nu merge aşa. Nu te foloseşti de ceilalţi pentru a repara oalele sparte sau pentru… pentru a-ţi recupera libertatea fără nicio mustrare de conştiinţă.

Trecură de un rond în tăcere. Intrau în Guillestre. Cabanele alpine reapăreau.

— Nu libertatea mea, Ambre… ci pe a lui i-o dau înapoi. Şi pe-a ta.

— Eu mi-am recăpătat-o de mult timp. N-am aşteptat binecuvântarea ta, Anton.

El acceleră un pic cam brutal. Ambre se trezi lipită de scaun.

— Atunci ce? zise el prost dispus. Chiar eşti îndrăgostită de Marc?

— Şi tu, ripostă ea, poţi să-mi spui la ce au servit toate astea?

Despărţirea. Mutarea lui Tim la Paris. Anii de durere. Anii în care şi-a plâns fantomele… El o privi cu gravitate înainte de a răspunde:

— M-au ţinut în viaţă.

Ea îşi aminti cuvintele lui – „Dacă n-ar fi fost acolo ca să lupte în locul meu, mi-aş fi tras un glonţ în cap” – şi se aşeză mai confortabil pe scaun.

— Sau poate tu crezi că nu merita osteneala, adăugă el.

Ambre se strădui să-şi stăpânească valul de emoţie care o îneca dintr-odată. Căci se gândea la lacrimile ei, în prima noapte petrecută la Lyon, apoi în toate celelalte care au urmat. Şi la cele pe care nu mai voise să le verse, dar care fuseseră şi mai dureroase. Toate durerile invizibile. *Toate durerile mele fantomă*. Încercă să-şi recapete suflul, căci simţea o apăsare în piept. Ca în prima seară la Lyon,

când crezuse că o să moară. Apoi privi mâinile lui Anton puse pe volan. Mâinile lui mari. Puternice. Bine conturate. Nu-şi pierduseră din frumuseţe. Mânuiau volanul şi schimbau vitezele cu dexteritate. Vor şti să construiască ceva, să poarte pe altcineva. Vor şti să nu fie inutile.

Înghiţi în sec cu dificultate şi dădu din cap.

— Ba da. Merita osteneala.

Anton învârti uşor de volan. Maşina încetini şi în cele din urmă se opri pe marginea şoselei. El îşi desprinse centura.

— Sunt obosit, zise.

Ea îl văzu punându-şi capul pe volan, între mâini, şi rămânând aşa.

— Iartă-mă, Ambre.

Ea încremenise pe scaun.

— Iartă-mă, repetă el.

Pentru ce îşi cerea iertare? Pentru că i-l luase pe Tim? Şi pentru toate suferinţele prin care îi făcuse să treacă?

Ea îşi apropie mâna tremurătoare de părul lui blond şi începu să-l mângâie. Cum o făcea cu Sophie. Pentru a-i spune că îl ierta.

Se lăsase noaptea când o luară pe drumul de întoarcere. Din când în când, câte o ghirlandă de Crăciun lumina toată bezna.

— Ştii, l-am distrus. L-am zdrobit cu totul. Dar tu, tu ştii cum să-l repari, nu-i aşa?

— Nu ştiu dacă îmi mai amintesc…

— Aşa ceva nu se uită.

— Unde aţi fost? Era cât pe ce să plecăm fără voi!

Abia trecuseră pragul apartamentului, că Rosalie şi sărise cu gura pe ei.

— Dar…

— Ne-au zis să venim la sfârşitul după amiezii! Este aproape ora 20!

— Nu ne-am dat seama când a trecut timpul…

Copiii erau deja înfofoliţi în paltoane. Cécile avea geanta pe umăr. Gabriel îşi luase căciula.

— Unde este Tim? întrebă Anton.

— N-a ajuns încă. O să vină mai târziu! Haideţi, plecăm! Grăbiţi-vă! bombăni Rosalie.

Ambre nu încercă nici măcar să protesteze. Ar fi vrut să se pregătească un pic. Să facă un duş, să se schimbe. Dar simţea că era de preferat să se facă mică.

— Să nu-mi spuneţi că aţi fost iar în Monkey Club!

Reproşurile continuară în ascensor. Anton afişa un aer plictisit, ceea ce o exaspera şi mai mult pe Rosalie.

— Nu, doar ne-am plimbat.

La ieşirea din imobil, Gabriel şuşoti amuzat:

— Aţi comis ceva de neconceput. Cum aţi îndrăznit?

Şi Rosalie se întoarse furioasă:

— Te-am auzit, Gabriel!

Din fericire, bombănelile ei fură întrerupte de strigătul ascuţit al micuţului Timotée:

— Tim! Tim! Mami, Tim!

Sărea în sus şi arăta cu degetul o maşină care tocmai parcase. Tim abia avu timp să iasă din vehicul, că Rosalie îl şi apucă de braţ.

— Ah, eşti aici! Mergem!

Şi el se trezi imediat îngrămădit pe bancheta din spate a maşinii lui Gabriel, între Ambre şi Sophie, în timp ce Anton lua loc alături de şofer. La câţiva metri mai încolo, Rosalie îl punea pe Timotée în scaunul de bebeluş din propria-i maşină, iar Cécile se grăbea să urce în faţă.

— Ce mai expediţie! oftă Gabriel.

— Întotdeauna este aşa stresată? mormăi Anton.

— Nu, nu întotdeauna. Dar nu suportă să întârzie, este afrontul numărul unu în lista ei de crime împotriva umanităţii.

Izbucniră toţi în râs, chiar şi Sophie, care, fără îndoială, nu înţelesese nimic din butadă. Gabriel întoarse capul cu un zâmbet larg.

— Ia zi, Tim, cum a fost călătoria?

Tim părea să nu se fi dezmeticit încă. Avea ochii uşor holbaţi şi o mină interogativă.

— Am o întrebare.

— Te ascultăm…

— Unde naiba mergem?

Şi toată lumea izbucni în râs.

Pe drum, Sophie începu să-l chestioneze despre programul lui exact din ultimele trei zile: „Unde ai fost?” „De ce?” „Pentru serviciul tău? Dar care-i serviciul tău?” „Şi de ce ai lucrat? E vacanţă!” Ambre îi observa pe furiş. Tim încă purta cămaşa de serviciu, pătată de ulei, şi nu avusese timp să se radă, căci un început de barbă îi întuneca partea de jos a feţei. Cât despre pantofi, nu-şi legase şireturile. *Ai zice că s-a grăbit să se întoarcă*.

Cabana Les Mélezes strălucea în noaptea neagră. Abia ieşiră din maşină, că Michel apăru, cu şorţul legat la brâu.

— Salutare la toată lumea!

El şi Sylvie hotărâseră s-o lase mai moale cu hotelul la naşterea lui Maxence. Îi încredinţaseră gestionarea acestuia lui Andréa, care îşi îndeplinise perfect rolul trei ani. Apoi se întorsese în Italia. După plecarea lui, Michel îşi reluase postul. Dar în astfel de seri, când aveau invitaţi, nu ezitau să lase supervizarea restaurantului în seama unuia dintre prietenii lor, un oarecare Richard.

— Richard are un restaurant în centrul staţiunii. Aşa că ne ajutăm reciproc, le explică Michel în timp ce dădeau ocol cabanei pentru a ajunge la casa cuplului, de la marginea pădurii.

La uşă, Sylivie îi aştepta toată numai zâmbet. Nu părea nicidecum supărată din cauza întârzierii lor, dar Rosalie îşi ceru o mie de scuze, neezitând să insiste asupra faptului că vinovaţi erau Ambre şi Anton, care „dispăruseră fără să anunţe mai bine de două ore”. Sylvie o asigură că nu era grav şi îi invită să intre.

Ambre nu fusese decât o singură dată la Michel şi la Sylvie acasă. Se întâmplase în seara în care îl reîntâlnise aici pe Philippe, spre sfârşitul sezonului, şi se simţise atât de stresată atunci, încât nu prea dăduse atenţie decorului. Apartamentul fusese reamenajat şi avea două camere separate. Cea a lui Maxence se revărsase un pic peste

încăperea principală, judecând după numărul impresionant de figurine şi de maşinuţe împrăştiate pe podea.

Sylvie observase probabil privirea lui Ambre, fiindcă declară pe un ton dezolat:

— L-am pus să le strângă după-amiază, dar din obişnuinţă le-a împrăştiat iar.

Aranjase o masă lungă, decorată din abundenţă cu lumânări micuţe, ghirlande, paiete aurii. În fiecare farfurie, un om de zăpadă miniatural purta numele fiecărui conviv.

— Este superb, Sylvie! se extazie Rosalie. Te-ai dat peste cap pentru noi!

— Sunt atât de fericită să vă am pe toţi aici!

Capul blond al lui Maxence îşi făcu apariţia la intrarea în încăpere.

— Spune bună seara, scumpule! îi zise Sylvie.

Maxence era timid. Întinse un obraz şi rămase înţepenit, aşteptând ca fiecare să depună pe el o sărutare. În timp ce adulţii luau loc la masă, cei trei copii dispărură în camera băieţelului, fără niciun zgomot.

— Aşadar cu ce vă servesc?

Cécile se făcuse mică pe scaun, jenată să se afle acolo. Tim, fără îndoială intrigat de cuvintele lui Rosalie – „Au dispărut fără să anunţe mai bine de două ore” –, îi observa pe furiş pe Anton şi pe Ambre.

— Şampanie pentru această ocazie specială? Nu invităm în toate zilele la cină foşti sezonieri!

Acceptară cu plăcere. Michel împărţi cupele. Lui Sylvie îi sclipeau ochii.

— Ce mult v-aţi schimbat toţi! îmi amintesc şi-acum de sosirea voastră aici!

Se întoarse spre Tim.

— Tu ai fost primul! Cu un an înaintea lui Rosalie şi a lui Ambre. Parcă te văd intrând în hol, târând toate valizele alea după tine! Păreau să cântărească o tonă. Şi ai întrebat dacă avem ascensor. A fost primul lucru pe care l-ai întrebat. Chiar înainte de a te prezenta!

Toată lumea începu să râdă.

— Când ţi-am răspuns că nu, am crezut că o să leşini!

Buna dispoziţie a lui Sylvie era contagioasă.

— Şi tu, Rosalie, tu o ţineai pe micuţa Sophie în braţe. N-avea decât câteva luni. Nu se mai oprea din plâns şi erai atât de nervoasă!

— E puţin spus!

— Erai convinsă că ceilalţi sezonieri te vor urî. Din cauza plânsetului!

— De fapt, au fost destul de înţelegători… în ciuda pereţilor despărţitori foarte subţiri!

— Ah! Toată lumea se plânge de pereţii noştri!

— Mie mi se părea mai degrabă distractiv să aud tot ce se petrecea la etaj, interveni Tim.

— Glumeşti?

— Nu. Chestia asta dădea mai multă intimitate vieţii în colectivitate.

— Intimitate? exclamă Rosalie. Nu prea aveam aşa ceva!

— Lipsa de intimitate crea mai multă intimitate.

Se uitară cu toţii la el fără să înţeleagă. Asta era Tim. Niciodată de acord cu ceilalţi.

Rosalie ridică dintr-o sprânceană, sceptică.

— Personal, nu ţineam morţiş să ştiu ora exactă la care Daniel făcea pipi dimineaţa!

Cécile se înecă cu o gură de şampanie. Gabriel o bătu pe spate râzând.

— Mie îmi plăcea să-i aud pe Daniel şi pe Delphine trezindu-se. Zgomotul cafelei care curgea mi se părea liniştitor.

Ambre dădu din cap. Tim avea dreptate. Îi plăcuse să audă sforăielile bătrânului Wilson şi muzica din camera lui Andréa. Îi dădea impresia că face parte dintr-o familie mare.

Sylvie se ridică de pe scaun, punându-şi cupa de şampanie pe masă cam prea brusc.

— Ce-aţi zice să ne întoarcem la hotel ca să vă revedeţi camerele? Sezonierii sunt acum în restaurant, în plin serviciu.

Ochii lui Rosalie începură să strălucească.

— Oh, da, mi-ar plăcea mult!

Tim şi Ambre aprobară cu mai multă rezervă. Şi poate cu mai multă teamă.

— Haideţi! Vă păstrăm şampania la rece.

Se ridicară toţi trei de la masă şi Rosalie o luă înainte cu paşi mici şi grăbiţi ca o fetiţă.

— O să fie amuzant să ne aflăm din nou acolo toţi trei!

Ocoliră cabana fără niciun cuvânt şi intrară în hol, unde trona un imens brad de Crăciun. Dinspre culoarul care dădea în restaurant, ajungeau până la ei voci, râsete, zgomot de tacâmuri.

— Este ciudat să mă aflu aici, şuşoti Rosalie.

Vorbea încet ca şi cum conduceau o expediţie secretă, ca şi cum prezenţa lor în hotel era ilegală.

Ambre îi urmă pe scara în spiralăavând senzaţia că visează, că survolează scena fără să facă realmente parte din ea. Tim nu era nici el mai prezent. Avea un aer buimac. Şi ochii holbaţi.

Aceeaşi uşă, aceeaşi pancartă: *Rezervat personalului*. Aceeaşi scară micuţă care ducea la ultimul etaj, la mansardă. Rosalie întoarse capul, cu un aer surescitat.

— Atenţie, şuşoti ea, sunteţi gata?

Cu mâna pe clanţă, aştepta semnalul lor pentru a deschide uşa. Tim dădu din cap. Ambre răspunse „Da” cu o voce cam aspră.

— Tadam!

Rosalie apăsă pe întrerupătorul de pe culoar. Lumina ţâşni. Ochii lor avură nevoie de câteva secunde ca să se adapteze. Nimic nu se schimbase. Acelaşi coridor, acelaşi parchet, aceleaşi uşi întredeschise care dădeau spre camere, aceeaşi atmosferă de confort. Dar, mai presus de toate, acelaşi miros. Asta era lucrul cel mai frapant. Amestecul de parfumuri: şampon, pâine prăjită, apă de toaletă, transpiraţie, cafea, gel de duş, pantofi noi… Mirosul tuturor celor care trăiau laolaltă sub acelaşi acoperiş.

— Nu veniţi?

Rosalie străbătuse deja jumătate din culoar. Ambre şi Tim stăteau încremeniţi la intrare.

— Ba da, ba da.

Înaintară având în continuare senzaţia că visează. În baie, una dintre chiuvete picura. Într-una dintre camere, o veioză de pe noptieră fusese lăsată aprinsă. Nişte haine zăceau aruncate pe jos. Nişte prosoape umede atârnau la ferestre.

— Priviţi! Camera mea! strigă Rosalie.

Intrară în vârful picioarelor, neîndrăznind să atingă nimic. Fosta cameră a lui Rosalie găzduia în mod evident doi tineri. Nişte boxeri murdari zăceau la piciorul unui pat. Un deodorant cu miros prea puternic de mosc se simţea în toată încăperea. Un laptop era pus pe masa de lemn de lângă fereastră. O pereche de schiuri fusese agăţată de perete, în chip de decoraţiune.

— Aici era pătuţul lui Sophie, îşi amintea Rosalie arătând un spaţiu între un pat şi un dulap. Acolo îmi uscam rufele. Şi acolo o schimbam pe Sophie. Dumnezeule, ce ciudat este!

— Mda.

— Mergem să vedem livingul?

Trecură prin faţa fostei camere a lui Tim şi a lui Ambre, a cărei uşă era închisă.

— Ce dezordonaţi sunt! exclamă Rosalie.

Livingul cu bucătărie nu se schimbase nici el absolut deloc. Aceleaşi fotolii dispuse în cerc în jurul sobei cu lemne, aceeaşi bibliotecă gemând de cărţi lângă perete, aceleaşi ferestruici, aceleaşi lămpi cu picior. Însă Rosalie avea dreptate: încăperea era invadată de farfurii murdare, pahare pe jumătate pline, reviste aruncate de-a valma, scrumiere încărcate de mucuri de ţigări.

— De câte ori am jucat cărţi la masa asta!

— Da. Câte partide de tarot! Te încăpăţânai să ne înveţi!

— Şi şedinţele de dat cu ojă!

— *Tea time* în fotolii!

Toţi trei scoaseră acelaşi oftat melancolic. Intrară în încăpere, trecându-şi un deget peste un fotoliu, peste o lampă, aşezându-se preţ de câteva secunde într-un fotoliu. Ambre se postă în faţa unei lucarne, acolo unde îl văzuse stând de atâtea ori pe Wilson, cu privirea pierdută spre pădure, cu pipa în gură.

— Pare mai mic decât în amintirea mea, declară Rosalie.

În faţa bibliotecii, Tim îşi plimba ochii de la o lucrare la alta.

— Vă mai amintiţi seara aia cu Andréa? Fumaserăm prea mult. Eram toţi întinşi pe acest covor.

— Da, era chiar covorul ăsta.

Ambre nu se mişcase de la fereastră. În ciuda întunericului, reuşea să zărească drumul îngust care se afunda în pădure, cel pe care îl străbătuse de atâtea ori cu Wilson.

— Mergem să ne vedem camera?

Tresări auzind vocea lui Tim. Se proţăpise lângă ea. Iarăşi nu-l auzise apropiindu-se. Nu era foarte sigură că îşi dorea, dar Rosalie răspunse pentru ea: – Da! Veniţi!

Împinseră uşa cu teamă, ca nişte hoţi, încăperea era cufundată în întuneric. Nu îndrăzniră să apese pe întrerupător, mulţumindu-se cu lumina de pe culoar. Aici, cele două paturi fuseseră apropiate. Rosalie râse amuzată.

— Ia te uită, în camera voastră stă un cuplu.

Era ciudat s-o audă rostind „camera voastră”. Tim intră. Probabil că ocupanţii fumau, judecând după mirosul care impregna încăperea. Şi cântau la un instrument. O chitară era pusă într-un colţ, lângă un amplificator.

Pe masa din lemn de lângă fereastră, un ruj de buze şi un aparat de ras electric, o pensetă şi un tub de aftershave. Accesoriile clasice ale unui cuplu fatăbăiat.

— Bun… eu o să mă duc la ceilalţi! zise Rosalie.

Tim se întoarse.

— OK. Venim şi noi.

Ambre se simţi jenată să rămână singură cu el în acea cameră, după dezvăluirile lui Anton. Era pe punctul

de a porni după Rosalie, când îl auzi pe Tim din fundul camerei:

— Cred că sunt un pic hippy.

Îngenunchease în faţa amplificatorului. Ea se apropie cu paşi mici, cam stânjenită.

— De ce spui asta?

— Priveşte.

O muzicuţă trona pe amplificator şi, în spatele chitarei, la perete, fusese agăţat un poncho tipic pentru stilul *baba cool*.

— Mda… Un cuplu de hipioţi.

— Probabil camera e de vină… Este camera celor atipici, declară el.

— Atipici? Noi în ce fel eram atipici?

El dădu din umeri şi se ridică în picioare.

— Eram, atâta tot. N-aveam nevoie să purtăm poncho şi să cântăm la muzicuţă pentru asta.

Cu această frază misterioasă, el o abandonă pentru a se apropia de fereastră. Ea îl privi sprijinindu-se în palme de pervaz.

— Canapeaua noastră, zise ea.

Îl văzu în reflexia ferestrei cum zâmbeşte.

— Glumeşti? Veranda noastră!

Ambre se duse lângă el. Şi de aici se vedea pădurea, care se întindea până departe, şi dependinţa lui Sylvie şi a lui Michel luminată.

— S-ar părea că s-au aranjat lucrurile cu Anton, declară Tim întorcându-se spre ea.

Ca să-şi mascheze tulburarea, ea se sui pe pervaz şi se aşează acolo, cu picioarele atârnând în gol.

— Da. Nu ne-am mai certat.

Îl văzu cum se dă înapoi un pas, apoi cum se uită la ea cu ochii mijiţi.

— Asta este adevărata Ambre, zise el.

— Cum adică?

— Acolo eşti cu adevărat tu. Aşezată pe pervazul ferestrei noastre, îmbrăcată în blugi şi cu un pulover fără formă, cu părul ciufulit. Aşa te prefer.

— De ce? Pentru că asta te face să uiţi că sunt fată?

El ignoră tonul uşor sarcastic.

— Nu, pentru că aşa te-am cunoscut.

Urmă un moment de linişte. Cam stânjenitoare.

— Machiată, cu părul vopsit, purtând rochii şi cizme, mă sperii prea tare.

— Te sperii?

— Da. Semeni cu o femeie, una în toată firea. Adultă. Este prea impresionant.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

El ridică din umeri.

— Acolo eşti tu fără să trişezi. Doar tu.

— Aha…

El se apropie din nou de fereastră şi se postă chiar lângă ea. Continua s-o fixeze cu privirea.

— Sunt dezamăgit, zise în cele din urmă.

— Dezamăgit de ce anume? De machiajul meu, de păr şi de toate astea?

— Nu. De reacţia ta.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Nici măcar n-ai ţipat la mine! Ţi-ai dat seama măcar că am plecat fără să-ţi spun la revedere?

Un zâmbet înflori pe faţa lui Ambre. Fără să vrea, adoptase cea mai bună modalitate de a se răzbuna. Ignoranţa cea mai desăvârşită.

— Bineînţeles că mi-am dat seama! Am fost furioasă! Voiam să rămân până la întoarcerea ta ca să-ţi spun ce gândesc.

— N-ai făcut-o…

— Nu, am uitat. S-au întâmplat atâtea lucruri între timp.

— Nici măcar nu eram sigur că vei mai fi aici când mă voi întoarce.

— Anton mi-a forţat un pic mâna… cu această cină la Sylvie şi Michel.

— Deci când te întorci?

— Nu ştiu… Nu imediat.

El nu comentă şi era cu atât mai bine.

— Ai zis că s-au întâmplat multe lucruri de la plecarea mea. Povesteşte.

— Oh… Cécile trebuie să ia o decizie în privinţa soţului ei. A fost internat într-un spital de psihiatrie. Trebuie să aleagă dacă va deveni tutorele lui legal sau nu. Când mi-a zis că vrea să accepte, am făcut în aşa fel încât să aibă o mică discuţie la telefon cu Marc. N-am mai vorbit după aceea, dar sunt sigură că el o va face să se răzgândească.

— Ce altceva?

— A mai fost concertul corului. O ieşire la săniuş, o alta la patinoar.

— Înţeleg… Te-ai distrat ca o nebună.

— Da.

— Şi cu Anton?

Nu se punea problema să-i povestească despre Monkey Club şi nici despre plimbările lor cu maşina.

— Ne-am împăcat pe o sanie, răspunse ea pe un ton lejer.

— Cum aşa?

— Am tras o spaimă… Am coborât pe pârtie cu o sanie fără frâne. Am aterizat într-un gard. N-am păţit nimic, mai mult ne-am speriat şi după aia ne-am prăpădit de râs. Începând de atunci, lucrurile s-au aranjat între noi.

Tim o observa ca în seara aceea, la Monkey Club, cu capul aplecat uşor într-o parte.

— Vezi, nu este ceea ce credeai… Nu mai este vorba de rivalitate sau de gelozie.

— Nu. Ştiu.

Ea se gândi la ceilalţi, care îi aşteptau la masă.

— Trebuie să ne întoarcem, nu?

— Da. Fără îndoială.

Sări jos de pe pervaz. El nu se mişcă. Rămase în faţa ei, blocându-i trecerea.

— Tim… mergem?

— Aşteaptă.

— Ce să aştept?

— Dacă pleci cumva la Lyon mâine…

— Nu. Ţi-am zis, încă nu ştiu când o să plec, dar nu se va întâmpla mâine.

— Dacă te vei hotărî cumva să pleci fără să mă anunţi, fără să-mi spui la revedere, ca să-mi plăteşti cu aceeaşi monedă…

— Nu. Îţi promit că n-o voi face. Suntem chit acum.

— Da, dar dacă vreodată… dacă vreodată ai dispărea sau… sau ai fi răpită… îmi ziceam… ar trebui să ne luăm rămas-bun, în caz că nu ne-am mai revedea niciodată… nu?

Avea un zâmbet amuzat. Zâmbetul lui şugubăţ de băieţel. Ambre se gândi că el avea dreptate: era într-adevăr atipic, fără poncho ori muzicuţă.

— Aşadar vrei să-mi spui rămas-bun?

Zâmbetul lui deveni mai larg. Dădu din cap.

— În caz că ai muri, adăugă el.

Zâmbi şi ea.

— Nu. În caz că *tu* ai muri. Conform statisticilor, eu am mai multe şanse să-ţi supravieţuiesc.

El ridică din umeri.

— OK. Atunci în caz că eu aş muri.

Îi întinse o mână. O întinse şi ea pe a ei, sceptică.

— Nu ne dăm nici măcar un sărut pe obraz?

— Dacă ţii neapărat.

Îşi dădură un sărut ciudat, care se auzi cam prea tare, apoi Tim se îndreptă cu vioiciune de spate.

— Hai, mi-e foame!

Închiseră cu grijă uşa după ei şi traversară culoarul. Pe scara în spiralăă, lumina se stinse brusc şi Ambre scoase un ţipăt agăţându-se la limită de balustradă. Mai jos de ea, Tim bombăni:

— Am uitat de afurisitul ăla de temporizator!

— Unde eşti?

Ea întinse o mână şi îi atinse ceafa. Un curent electric îi străbătu tot braţul şi-l retrase rapid, dar îl simţise şi pe Tim crispându-se. Cuvintele lui Anton îi reveniră în minte: „Se crispează imediat ce aude vorbindu-se despre Lyon sau Frontignan sau chiar despre Arvieux şi în toate nopţile, fără încetare, chiar şi după cinci ani, îşi

trece mâna peste capul meu şi, cum nu-ţi găseşte părul, scoate un fel de mormăit şi se întoarce de pe o parte pe alta”.

Încremeni, cu mâna pe piept, mână care încă îi zvâcnea după senzaţia de electrocutare.

— Nu te mişa. O să cazi, zise el.

— Nu mă mişc, răspunse ea cu gura uscată.

Îl simţi deplasându-se. Era întuneric beznă pe scară, dar i se păru că el se afla chiar în faţa ei, cu o treaptă mai jos.

— Ce faci? şuşoti ea. Nu cauţi întrerupătorul?

Vocea lui îi răspunse foarte aproape, la câţiva centimetri de ureche:

— Nu.

Inima începu să-i bată cu putere.

— De ce nu cauţi întrerupătorul?

— L-ai simţit şi tu?

Ea răspunse în şoaptă:

— Ce? Curentul electric?

— Nu. Pentru mine a fost mai degrabă ca o lovitură de bici.

Şi continuă imediat, vorbind foarte repede:

— Ştii, a fost cât pe ce să mă îndrăgostesc de sora lui Anton, Lucy, încercând să mă conving că erai tu.

— De ce-mi spui asta?

Răspunsul căzu ca o evidenţă:

— În caz că aş muri.

În ciuda stranietăţii situaţiei, ea zâmbi. *Tim şi replicile lui de puştan*…

— Şi nu s-ar fi cuvenit să mă îndrăgostesc de sora lui Anton, nu?

Ea înghiţi în sec.

— Nu. Aşa e. Nu s-ar fi cuvenit.

El nu se mişca. Părea că aşteaptă ceva. Ochii începeau să i se deprindă cu întunericul şi Ambre îi distingea silueta. Stătea într-adevăr în faţa ei, doar la câţiva centimetri. Şi ea îşi simţea în continuare mâna zvâcnindu-i. Ca şi cum încă era în contact cu ceafa lui.

Şi, cu o stupoare absolută, ea se auzi rostind, cu o voce pe care abia şi-o recunoscu, într-atât era de aspră şi de gravă:

— Eu nu m-am mai îndrăgostit niciodată. De nimeni.

El nu răspunse, rămase nemişcat, aşa că ea nu mai rezistă şi se aplecă spre el. Ca să fie cu inima împăcată. O dată pentru totdeauna.

— În caz că ai muri, şopti ea.

Şi cu cinci ani întârziere, pe acea scară în spirală a cabanei cufundată în beznă, ea îi dădu sărutul de adio, cel pe care i-l datora. Un sărut dintre cele mai dureroase. Un sărut plin de regrete, de amărăciune, de amintiri triste. Un sărut de erou tragic.

— Cum vi s-a părut cabana? se interesă Sylvie.

— Oh, la fel.

Îşi reluau locul la masă, în lumina prea crudă a dependinţei. Toţi se uitau la ei.

— Sezonierii de azi sunt mai dezordonaţi decât eram noi, interveni Rosalie.

Sylvie ridică o mână, de parcă ar fi zis: *Mie-mi spui*!

— Nu mai vreau să calc pe la etajul lor! Mă scot din minţi cu chiştoacele!

O nouă sticlă de şampanie fusese deschisă. Sylvie pusese pe masă un platou cu apetitive.

Ambre, aşezată alături de Gabriel, refuza să se uite la Anton, care se afla în faţa ei, dar îi simţea ochii ţintuind-o. Bănuia. Ştia. Când întinse paharul spre Michel, îi întâlni privirea din întâmplare. O secundă. Şi nu putea să se înşele. El îi zâmbea aproape imperceptibil. Atunci se gândi că, dacă ea şi Tim erau nişte eroi tragici, el era un fel de demiurg care trăgea sforile şi îi observa cu o plăcere răutăcioasă. Era destul de ciudat… şi neplăcut.

Nu mai pot să mă întorc la Lyon după acest sărut.

Marc fusese categoric: „Când vei decide să te întorci, vreau s-o faci în cunoştinţă de cauză… Asta înseamnă că, după ce rezolvi problemele acolo, îmi vei povesti tot, absolut tot”.

Se şi văzu intrând pe uşa apartamentului lor cu valiza

în mână şi mărturisindu-i lui Marc: *L-am sărutat pe*

Tim, dar nu a fost decât un sărut de adio. Cel pe care i-l datoram de cinci ani. Acum totul este rezolvat. Luăm cina?

Îi era greu să ia parte la conversaţii. Totuşi atmosfera era caldă. Până şi Cécile avea obrajii îmbujoraţi şi un aer relaxat, între apetitive şi felul principal, Tim declară că adusese o mică surpriză de la Amiens.

— Bomboane? exclamă Sophie, cocoţată pe genunchii lui Gabriel.

— Nu. Nu bomboane.

— Atunci ce? întrebă Rosalie.

— Albumul cu amintiri. Cu toate fotografiile noastre din cele şase luni petrecute în Arvieux.

Cei de la masă săriră în sus de bucurie.

Tim era cel care păstrase albumul pe care îl creaseră la patru mâini. Ambre se bucurase mult că rămăsese la el. Faptul că nu avea nicio amintire din acea perioadă o ajutase să meargă mai departe.

— Problema este că se află în maşina mea. N-am avut timp să-l scot, Rosalie mă răpit literalmente, adăugă Tim cu un zâmbet uşor.

Toţi se amuzară pe seama lui Rosalie, iar Gabriel declară că se va duce împreună cu Tim să aducă faimosul album.

Gazda profită de absenţa lor pentru a strânge farfuriile de apetitive şi Rosalie o însărcină pe Ambre să-l întindă pe micuţul Timotée pe canapea. Efectiv cădea din picioare de somn. Ea îl acoperi cu un pled şi se aşeză alături, privindu-l cum doarme.

Sophie i se urcă pe genunchi.

— Tu de ce nu ai copii?

Întrebarea o făcu să zâmbească pe Cécile, care tocmai venise lângă ele.

— Pentru că sunt prea tânără, răspunse Ambre.

— Ce vârstă ai?

— Douăzeci şi cinci.

— Şi Marc?

L-am trădat pe Marc… Ea păstră o faţă impasibilă.

— Tot douăzeci şi cinci.

— El vrea copii?

— Eu… nu… deocamdată nu.

— Dar după aceea? Veţi avea bebeluşi?

Nu. Sigur că nu.

„Eu nu m-am mai îndrăgostit niciodată. De nimeni”. Cum putuse să spună aşa ceva?

— Ambre! Hei!

— Da, Sophinette?

— O să aveţi bebeluşi după aceea?

— Eu… nu ştiu, Sophinette. Vom vedea. Poate.

Sophie îşi luă un aer serios, punând un deget pe buze.

— Şi o să vă căsătoriţi?

— Nu!

Vehemenţa răspunsului o lăsă pe Sophie cu gura căscată.

— De ce…?

— Pentru că nu suntem obligaţi să ne căsătorim, Sophinette… Uită-te la tati şi la mami, nu sunt căsătoriţi.

— Da, dar au copii.

— Noi nu avem şi nu vrem să ne căsătorim. Aşa stau lucrurile. Nu facem ca toată lumea.

Sophie deveni agitată. Din celălalt capăt al camerei, Maxence îi făcea semne mari cu mâna, însă ea ezita să se ducă la el.

— Hai, du-te la iubitul tău, te aşteaptă.

— Nu este iubitul meu! protesta ea.

— Ba da… Ştii că ieri-seară plângea la spectacolul tău? Voia să cânte cu tine… Eu una cred că este un pic îndrăgostit de tine.

— Spui prostii!

Dar stratagema funcţionă: Sophie sări de pe genunchii ei şi plecă alergând.

Cécile veni să se aşeze pe braţul canapelei, alături de Ambre.

— E adevărat? Fără căsătorie, fără copii?

E incredibil! *Ce i-a apucat pe toţi*?

— Nu. Asta nu face parte din planurile mele…

— Poate după ce îşi va termina teza de doctorat?

— Da. Poate.

Nu o s-o termine niciodată. *Oricum*, *refuză s-o termine*.

— Spune-mi… reluă Cécile, ezitând.

— Da?

— Mai devreme… când mi l-ai dat pe Marc la telefon… îi ceruseşi să mă convingă să mă răzgândesc, nu?

— Nu! Nicidecum. De ce mă întrebi asta?

Cécile afişă un zâmbet incredul.

— Pentru că, dacă a fost aşa, ei bine… a procedat exact pe dos.

Ambre nu-şi putu ascunde stupefacţia.

— Cum adică?

— M-a încurajat să accept tutela şi mi-a explicat ce bine o să-mi facă să mă simt responsabilă pentru el, să mă simt ca un adult în faţa lui şi să am putere de decizie asupra vieţii sale.

— Dar este… este ridicol! De ce a făcut asta?

— Aşa că o să refuz tutela.

— *Ce*? exclamă Ambre.

Pe canapea, micuţul Timotee scoase un mormăit şi se întoarse pe o parte.

— Nu mai înţeleg nimic, adăugă ea mai încet.

— Nu este ridicol. Dimpotrivă, cred că a fost ingenios.

— Cum aşa?

— Mă aşteptam ca toată lumea să mă împingă să refuz tutela. Şi voiam să le ţin piept tuturor. Să mă arăt puternică hotărând contrariul.

— Dar el ţi-a zis exact inversul a ceea ce credeai că o să auzi…

— Da. Şi nu eram pregătită pentru aşa ceva… M-a pus în faţa propriilor mele argumente şi, venind din gura lui, a fost… cum să spun… *percutant*. Mi-am dat seama de ridicolul situaţiei. De faptul că era ceva fără niciun viitor…

Ambre rămase câteva clipe uluită. *Nimic de zis, e tare.*

— A fost riscant, declară ea în cele din urmă.

Cécile ridică din umeri.

— Nu chiar… Este o manipulare elementară.

— Dar ai căzut în capcană.

— Da. Probabil că aveam nevoie de asta ca să reacţionez.

Ambre rămase gânditoare câteva secunde. Apoi întrebă brusc:

— Crezi că asta a încercat să facă?

— Poftim?

— Marc. Crezi că a încercat să facă acelaşi lucru şi cu mine când m-a încurajat să-mi prelungesc şederea aici cât e nevoie? Crezi că a făcut asta doar ca să mă întorc la el?

Cécile rămase tăcută. Refuza să răspundă şi această tăcere nu prevestea nimic bun.

— Cécile?

— Nu ştiu… poate.

Ambre păru uşor îngrozită.

— Ba da, murmură ea rar. Cred că de-asta a făcut-o… Dar s-a înşelat.

Cécile dădu din cap.

— Da. S-a înşelat.

Imediat ce se întorsese cu Gabriel, Tim deschisese albumul pe masă şi toţi începură să comenteze. Mai ales Sophie.

— Şi acolo? Eşti tu alături de mami?

— Da, Sophinette, eu sunt.

Cocoţată pe genunchii lui Ambre, fetiţa era în culmea mirării. Ca şi cum nu crezuse niciodată în povestea potrivit căreia mama ei şi Ambre fuseseră prietene, potrivit căreia Ambre o cunoscuse pe ea pe vremea când era bebeluş. Dar acum, că avea pozele în faţa ochilor, nu-şi revenea.

— Şi acolo?

— Tot eu sunt. Şi cu tine, te vezi?

Degetul micuţ al lui Sophie arătă un cărucior din

care răsărea un cap de bebeluş. Fotografia fusese făcută în timpul uneia din nenumăratele lor plimbări prin Arvieux, când Tim voia să testeze aparatul foto. Poza întruna. Peisaje, cabane, urme de paşi în zăpadă şi pe ele. Acolo se vedeau amândouă discutând lângă căruciorul lui Sophie, Tim le fotografiase fără ştirea lor, într-o postură naturală.

— Da, tu eşti. Ţi-am zis, Sophinette, că am petrecut ore în şir amândouă, plimbându-ne.

Sophie dădea paginile cu aviditate. Mai departe avu plăcerea să-l descopere pe naşul Anton, apoi şi mai departe: – Taţi! Tu eşti aici!

— Da, prinţese, eu sunt. Sunt frumos, nu? Mai frumos decât toţi ceilalţi, nu-i aşa?

— Da!

O fotografie de la o drumeţie cu rachete de zăpadă. Câteva poze nocturne de la expediţia spre lacul Roue. Alb de jur-împrejur şi luna. Plină. Rotundă. Suprarealistă.

Ici şi colo nişte post-ituri mâzgălite, desene, o notă de plată, aproape ştearsă, de la un restaurant.

Rosalie părea încântată, dar Ambre simţea o apăsare. Greutatea amintirilor. Greutatea trecutului. Şi amintirea foarte proaspătă a sărutului de pe scară. Anton rămânea tăcut pe scaunul său. Nici el nu voia să mai audă vorbindu-se despre trecut. Privea drept înainte. Să-şi recapete libertatea. Să şteargă totul. S-o ia de la capăt. Ceea ce făcuse şi ea. Ca şi Rosalie. Nu putea să se supere pe el. Fiecare are dreptul la o a doua şansă.

Şi Tim?

— Mulţumim pentru tot, a fost o seară extraordinară.

Erau cu toţii la uşă, cu paltoanele pe ei. Gabriel îl ducea în braţe pe fiul său adormit şi Tim pe Sophie, răpusă şi ea în cele din urmă de oboseală. Rosalie avea dreptate, recunoscu Ambre. Fusese o seară frumoasă, în ciuda episodului de la cabană, în ciuda albumului, în ciuda senzaţiei că îl trădase pe Marc.

— Treceţi pe la noi să vă luaţi la revedere înainte de a părăsi regiunea, da? Să nu uitaţi! le zise Michel lui Tim, Anton şi Ambre.

Alături de ei, Sylvie o îmbrăţişa pe Cécile.

— Sunt încântată că te-am cunoscut.

— Şi eu la fel.

Ultimele semne cu mâna, ultimele urări de „Noapte bună!” şi mica trupă ajunse la maşini, lăsând urme în zăpadă.

Mai târziu, în apartament, în timp ce se spăla pe dinţi, Ambre se gândi că trebuia să-l sune pe Marc. Măcar pentru a-i mulţumi că vorbise cu Cécile. Va trebui se facă mâine, dar simţea un gol în stomac numai când se gândea la asta.

Apoi îşi zise că, în definitiv, ar putea să-l sune acum: fiind trecut de miezul nopţii, nu va răspunde*. Îi va lăsa un mesaj şi gata, se va rezolva…*

Se izolă în bucătărie şi şuşoti un mesaj pentru căsuţa vocală, fericită că Marc nu-i poate vedea tenta stacojie pe care i-o căpătase faţa:

„Marc, eu sunt… îmi pare rău că te sun atât de târziu, ne-am întors de la o cină la

Michel şi Sylvie, foştii mei patroni. Am… Am vorbit cu Cécile… Mi-a zis că ai făcut-o să se răzgândească, aşa că… voiam să-ţi mulţumesc…”

Se opri un moment, contemplându-şi reflexia în geamurile bucătăriei. Silueta ei neclară în cămaşa de noapte. Părul ciufulit. Nu aşa o iubea Marc. Ci cu întregul ei arsenal de atracţie feminină. Cu bijuteriile ei. Cu machiajul ei.

„Toată lumea doarme aici, deci va trebui să te las. Te sărut. Pe curând”.

Închise şi, cu inima bubuind, îşi opri imediat telefonul. În caz că, trezit de sunetul mesajului, el ar încerca s-o sune. *Felicitări, Ambre, nu eşti decât o nemernică*. O *lasă şi o nemernică sinistră*.

Pe hol, se întâlni cu Rosalie, care tocmai îl băgase în pat pe Timotée.

— Ambre? Eşti bine? o întrebă ea punându-i o mână pe umăr.

Ea se gândi că probabil avea într-adevăr o mină

îngrozitoare, dacă Rosalie era aşa de îngrijorată.

— Da, sunt bine… Sora lui Anton este foarte frumoasă, nu?

— Poftim? zise Rosalie derutată de această întrebare inadecvată.

Ambre se gândise la asta tot restul cinei, un pic în maşină şi după aceea în timp ce se spăla pe dinţi.

— Pe sora lui Anton o cheamă Lucy, nu-i aşa?

— Da.

— Ai văzut-o vreodată?

— La botezul lui Timotee. Ea…

Rosalie se frământa, stânjenită. Nu o invitase pe Ambre la botez. Nu dorea să vorbească despre acest subiect.

— L-a însoţit pe Anton. Tim lucra.

— Este foarte frumoasă?

— Da… este o femeie foarte frumoasă.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Rosalie o privea cu o perplexitate tot mai mare.

— De ce mă întrebi asta?

— Aşa.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Sunt sigură. Noapte bună, Rosalie.

— Ăăă… da… noapte bună.

2 Termen asociat cu mişcarea hippy din anii 1970, definind persoane boeme, pacifiste, aflate în căutarea unei armonii spirituale. Din hindusul *baba* („bătrân, înţelept”) şi englezescul coo/ („calm, relaxat”).

11

— Ambre? Sunt Cathia!

Ambre se miră să constate că se bucură atât de puţin auzindu-şi colega. În definitiv, Cathia se apropia cel mai mult de o prietenă. Ieşeau la un pahar împreună. Vorbeau despre băieţi şi îşi împrumutau cremele de zi. Uitau că lucrează împreună şi că Ambre rămânea totuşi şefa ei.

— Bună, Cathia. Eşti bine?

— Da, super! Mă întrebam ce ţi s-a întâmplat! Nici măcar un singur telefon într-o săptămână. Magazinul ar fi

putut să ia foc!

Ambre se îndepărtă de living, unde se instalase împreună cu toţi ceilalţi după micul-dejun.

— Pun pariu că este încă în picioare.

— Da… E păcat într-un fel… mi-aş fi luat câteva zile de vacanţă!

— O să-ţi iei… în februarie.

— Da. După infernul soldurilor.

Ambre se aşeză pe pat în camera lui Sophie.

— Aşadar lucrurile merg bine?

— Da… M-am întâlnit cu Marc azi-dimineaţă. Trecea s-o salute pe maică-ta la curăţătorie. Părea foarte în formă.

— Zău?

Nici măcar nu l-am mai sunat azi-dimineaţă! Ar fi fost ceva firesc, dar nu reuşea să scape de starea de angoasă.

— Mi-a zis că eşti tot acolo, la munte, la prietenii tăi.

— Da. Eu… nu i-am văzut de mult… încerc să profit de asta.

— Ei bine, va trebui să te întorci repede! ripostă Cathia.

Ambre încremeni.

— Serios? De ce?

— Ai uitat?

— Ce?

— Peste două zile sărbătorim Anul Nou!

La naiba! *Deja*?

— Pari să fii cu mintea în altă parte, constată Cathia.

— Da, am… am cam pierdut noţiunea timpului aici.

— Bun… Oricum ar fi, restaurantul este rezervat. Vă aşteptăm pe tine şi pe Marc la ora 20. Emilie a bombănit. A zis că este devreme, dar asta ne va permite să ne lungim mai mult cu apetitivul!

Cathia aştepta o reacţie. Şi Ambre nu mai ştia ce să spună.

Când ajunsese la Arvieux, se întrebase de multe ori: *Ce naiba caut aici*? Avusese impresia că se află în centrul unei lumi care nu mai era a ei, în care nu mai avea ce să facă. Iar acum, când îşi regăsise reperele, când reîncepuse

să stabilească relaţii, când răscolise trecutul, viaţa ei din Lyon i se părea complet străină. Lipsită de sens.

— De acord… La 20, atunci.

— Emilie şi iubitul ei tandru s-ar putea să ajungă mai târziu, aşa că ne bazăm pe voi, dragilor… încercaţi să ajungeţi la timp!

— Da. Nu-ţi face griji.

— Hai că te las, s-a terminat pauza! Te sărut, pe joi!

— Pe joi!

Ambre închise, debusolată. *Şi acum*?

Uitase de petrecerea din 31 decembrie. Se gândise că poate să-şi amâne întoarcerea la Lyon în tihnă, fără să se grăbească, dar exista faimosul revelion. Cathia, Émilie şi Ambre hotărâseră să-l sărbătorească împreună, cu partenerii lor. Ar fi fost drăguţ, îşi ziseseră ei.

Însă acum afurisitul ăla de revelion îi dădea totul peste cap, obligând-o să se întoarcă cel mai târziu peste două zile… *Nu acum. Nu acum, când am devenit confidenta lui Sophie. Complicea lui Anton. Când îi regăsesc pe Rosalie şi pe Gabriel. Nu acum, când Tim abia s-a întors*.

Ar putea să contramandeze? Şi ce? Să-l lase pe Marc să se ducă singur? Chiar dacă asta nu era o despărţire, semăna în mod straniu cu aşa ceva.

De dimineaţă luaseră micul-dejun şi se adunaseră cu toţii în living, în jurul lui Cécile. Pentru a o ajuta să analizeze situaţia. Ea sunase la jandarmerie şi refuzase tutela. Rămânea de văzut ce avea să facă mai departe, unde avea să se stabilească. Gabriel repeta: „Şi Nisa? Familia ta?” Ea refuza categoric.

Rosalie scosese o hartă a Franţei şi declarase:

— Priveşte! Sunt peste 35.000 de localităţi! Singura problemă este ce să alegi!

Aşa că luaseră toţi creioane colorate din penarul lui Sophie şi începuseră să încercuiască oraşele unde le-ar fi plăcut să locuiască. Chestia asta se transformase în joc. Nu o ajutase cu adevărat pe Cécile să ia o decizie, dar îi readusese zâmbetul pe buze.

Şi tocmai acum trebuie să plec…

*

— Era de la serviciu? întrebă Gabriel văzând-o pe Ambre întorcându-se în living cu o figură preocupată.

— Nu… adică da… o colegă şi prietenă.

— Ceva grav?

— Nu! Magazinul merge bine! Voia doar să-mi vorbească despre revelion, pe care trebuie să-l petrecem împreună… Uitasem de el.

Rosalie, care îl ajuta pe Timotée să facă un puzzle, nu-şi putu stăpâni o exclamaţie:

— Doar n-o să pleci!

— Mă tem că da…

— Ambre!

— Este planificat de ceva timp… Restaurantul este rezervat şi… Marc mă aşteaptă.

Lui Rosalie îi era greu să-şi ascundă decepţia. Lângă brad, aşezată în mijlocul păpuşilor ei, Sophie schiţă o grimasă identică.

— Înţeleg, du-te… Mă gândisem că, întrucât băieţii rămân, am fi putut să-l sărbătorim cu toţii împreună aici.

— Ştiu… Mi-ar fi plăcut.

— Dar ai dreptate. îl ai pe Marc la Lyon. Oricum, n-ai fi rămas aici pentru totdeauna.

În pofida tonului înţelegător, Rosalie avea o privire tristă. Ca şi Sophie. Anton se uita pe fereastră, cu ochii aţintiţi asupra cerului. Un zeu grec impasibil. Tim amesteca în cafea cu nervozitate.

Sunt la fel de dezamăgiţi ca mine.

— Mai avem încă două zile, zise ea cu un optimism forţat.

— Da, zise Rosalie. O să profităm din plin de ele.

Dar Sophie clătina din cap în tăcere, încruntându-se din sprâncenele ei micuţe, incapabilă să se prefacă.

Băieţii hotărâseră să se ocupe de masa de prânz. Se închiseseră toţi trei în bucătărie. Rosalie plecase la farmacie cu copiii. Bronşita micuţului Timotée rezista la balsamul cu uleiuri esenţiale şi la alte medicamente

uşoare, îi trebuia un tratament mai puternic.

Nu mai rămăseseră decât Ambre şi Cécile în living, în faţa hărţii mâzgălite a Franţei. Cineva desenase o inimă în jurul localităţii Arvieux.

— Aşadar pleci poimâine? întrebă Cécile.

— Da.

— Marc o să se bucure.

Stomacul i se strânse dureros. Nu-l sunase încă. N-avea curaj. Îşi zicea: *După masă*. I se păruse supărat cu o zi în urmă. Ce va fi după aceea… după ce îi va spune despre sărutul de la cabană…

— Părea supărat ieri.

— Fiindcă te simte departe. Când te vei întoarce şi îţi vei pune rochia de revelion, va uita tot. Îi vei spune că ţi-a fost dor de el şi că eşti fericită să te afli acolo.

Doar că voi minţi spunându-i aşa ceva…

Ea se forţă să zâmbească.

— Şi tu? Ai ales localitatea visurilor tale?

Chipul lui Cécile se întunecă. împinse harta de pe masă.

— Ştii bine că nu asta este problema… Nu are nicio importanţă unde locuiesc… Cred că aş putea trăi chiar şi sub pământ…

— Atunci care este?

Cécile ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu mă imaginez în niciunul dintre aceste oraşe. Eu mă simţeam acasă în apartamentul minuscul din Paris. Nicăieri altundeva.

— Acasă poate fi oriunde, replică Ambre.

Se gândea la poemul lui Wilson. Un poem care nu o părăsise niciodată.

— Aminteşte-mi să-ţi dau să citeşti un poem pe care mi l-a dăruit într-o zi un prieten…

Apoi luă harta şi o netezi pentru a face să dispară îndoiturile.

— Bun. Iată cum stăm. Ai tăiat ultima legătură.

— Ce?

— Ultima legătură care te ţinea agăţată de trecut. De

soţul tău.

Cécile continuă s-o privească fără să înţeleagă.

— Tutela era ceea ce te mai lega de toate astea. Ai refuzat-o. S-a sfârşit acum. Poţi lăsa totul în urmă. Ai o pagină goală în faţa ta.

Luă o foaie care zăcea pe masă. Sophie mâzgălise pe ea un soare care zâmbea, în colţul din dreapta.

— Ai chiar un soare care zâmbeşte. Dacă nici ăsta nu e un semn…

Scrise un titlu: *Noua viaţă a lui Cécile*. Şi desenă un cerc cu un *p* în interior pentru „plecare”. Apoi o săgeată care ducea la *Nisa/familie*.

— Iată prima ta posibilitate. Să-i suni. Să stai o vreme acolo.

Cécile clătină din cap cu fermitate.

Ambre scrise sub săgeată: *Poate, dar peste mai mult timp*. Cécile o observa serioasă, cu braţele încrucişate, cu faţa impenetrabilă.

— Atunci, ce altceva?

— Nimic, răspunse Cécile.

— Ai prieteni? Rude mai îndepărtate?

Cécile îi aruncă o privire posomorâtă.

— Bine. O iau ca pe un „nu”.

Ambre apucă din nou stiloul şi desenă alte două săgeţi, care duceau la două cercuri: *Arvieux/Gabriel şi Rosalie* şi *Lyon/Marc şi Ambre*.

— Încetează, zise Cécile prost dispusă. Nu sunt copil. Nu e nevoie să-mi faci desene.

Dar Ambre o ignoră şi desenă o a patra săgeată şi un cerc mai mare. În interiorul lui scrise: *Un nou început/un întreg câmp de posibilităţi*. Apoi ridică ochii.

— Nu este un desen. Este un arbore al probabilităţilor. Ca în matematică.

— E stupid.

— Nu chiar. Uneori, când nu suntem în regulă, ne este greu să avem o bună percepţie a câmpului posibilităţilor. Vedem totul în negru. Avem impresia că nu mai există nimic în faţă. Nicio direcţie posibilă.

Cécile nu răspunse nimic şi Ambre fu convinsă că înţelesese.

— Poate fi de ajutor să faci o schiţă. Priveşte… nu e ca şi când n-ai avea nicio ieşire. Ai două soluţii, dacă vrei să rezumăm. Fie te instalezi acolo unde ai legături. La familia ta, aici sau la noi, la Lyon. Poate fi un compromis bun când ţi-e prea frică s-o iei de la zero. Îţi găseşti un apartament, un loc de muncă şi ştii că ai pe cineva chiar lângă tine, la câteva case sau la câţiva kilometri depărtare. Ştii că nu eşti singură… De fapt, unde lucrai la Paris?

— Într-o creşă. Eram îngrijitoare de copii. A trebuit să renunţ din cauza loviturilor.

Ambre preferă să ignore tonul destul de sarcastic al acestor cuvinte.

— Vei găsi de lucru fără probleme la Lyon. Aş putea să te prezint colegelor mele. Am merge să bem cafea împreună şi am putea să ne plimbăm prin parcul Tête d’or. Viaţa este destul de plăcută în Lyon.

Aceeaşi faţă impenetrabilă, aceleaşi braţe încrucişate.

— Şi a doua soluţie? întrebă Cécile fără amabilitate.

— A doua este să alegi unul dintre aceste oraşe la întâmplare şi s-o iei de la capăt acolo.

Preţ de câteva secunde, Cécile rămase stană de piatră. Se auzeau strigăte din bucătărie şi nişte cratiţe care se loveau una de alta.

— Asta ai făcut tu? întrebă într-un târziu Cécile.

— S-o iau de la capăt?

— Da. Când ai venit la Arvieux acum cinci ani. Din cauza acelui bărbat.

Ambre se miră o clipă s-o audă pe Cécile vorbind despre Philippe, apoi îşi aminti discuţia lor din bucătărie, din ziua de Crăciun.

— Da. Asta era ideea… Nici eu nu mai voiam să aud de familia mea. Dar în final nu am avut curaj să rup toate relaţiile. Pe asta am păstrat-o. Am acceptat să-i revăd. Nu regret… Să ştii că nu este ceva ireversibil. Tim, de exemplu, a decis să taie punţile cu familia lui când a

împlinit optsprezece ani. Şi după patru ani a reluat legătura cu unul dintre fraţi. După şase ani, a acceptat s-o sune pe mama lui. Şi Rosalie! Rosalie a încercat să dispară, apoi, când Gabriel a găsit-o, a acceptat mâna pe care el i-o întindea. Acum trăiesc împreună şi au doi copii.

Cécile avea ochii pironiţi pe desenul lui Ambre şi faţa încordată.

— Aşa că? zise ea.

— Aşa că nu trebuie să-ţi fie teamă că te înşeli sau că… sau că iei o decizie proastă, încă o dată, nimic nu este ireversibil. Îţi poţi schimba părerea într-o bună zi. Totul este să înaintezi, să mergi mai departe. Să nu rămâi blocată la jumătatea drumului.

În cele din urmă, Cécile îşi pironi privirea în cea a lui Ambre.

— Şi tu crezi că putem recupera anii aşa, pocnind din degete?

Rostise cuvintele cu o oarecare duritate, în mod evident, nu-i plăcea să vorbească despre viaţa ei. Deloc. Ambre se retrase uşor pe scaun.

— De ce îmi spui asta?

— Nimic nu este reversibil. Nu recuperăm niciodată anii pierduţi.

— Cred că te înşeli! replică Ambre cu vehemenţă.

Cécile se aplecă şi mai mult peste masă.

— Nu, tu te înşeli cu optimismul tău stupid!

Ambre încremeni, uluită de tonul pe care-l folosise Cécile. Uluită de privirea ei furioasă. Rămase tăcută şi această tăcere o făcu pe Cécile să cedeze. Scoase un oftat ciudat, care semăna cu un hohot de plâns, apoi se prăbuşi pe scaunul ei ca o păpuşă de cârpă. Cu umerii căzuţi, cu faţa descompusă şi cu ochii uşor înspăimântaţi.

— Îmi pare rău, Ambre, gemu ea, recăpătându-şi vocea de şoricel. Nu ştiu ce m-a apucat să strig aşa.

— Nu, nu-i nimic.

— Tu încerci doar să mă ajuţi şi eu…

Se întrerupse, căci Ambre începuse să zâmbească.

— Ce e? De ce zâmbeşti aşa?

— Pentru că e bine. E un semn bun. Înainte vorbeai în şoaptă şi te temeai că nu ai niciodată replica potrivită. Acum ridici tonul. În curând, vei putea să-i tragi o palmă lui Anton!

Cécile zâmbi şi ea. Timid.

— Şi eu îi trimiteam la plimbare pe toţi cei care încercau să mă ajute, adăugă Ambre. Este normal.

— Dar asta nu schimbă lucrurile.

Ambre împinse spre ea hârtia cu schiţa şi cu un soare în colţul de sus.

— Asta, asta schimbă lucrurile. Alege o săgeată şi acţionează. Nu-i grav dacă te răzgândeşti. Uneori putem recupera anii… Uită-te la Rosalie şi la Gabriel, nu te fac să-ţi doreşti să fii optimistă? Chiar în mod stupid?

Îi aruncă o privire maliţioasă. Cécile ridică din umeri zâmbind.

— Ba da, te fac să-ţi doreşti să crezi în asta.

— Atunci…

Soneria telefonului o întrerupse. Inima începu să-i bată mai repede înainte de a vedea afişat cuvântul *Casă*.

— Revin.

Pentru o fracţiune de secundă, se temuse să nu fie Marc. *Nu sunt pregătită*. Dar nu era decât maică-sa. Zise un „alo” uşurat şi se strecură în camera lui Sophie.

— Ambre, sunt eu, spuse doamna Miller.

Era aproape ora 13. Probabil că plecase de la curăţătorie pentru masa de prânz. Avea două ore de pauză. Destul timp pentru a se întoarce să mănânce acasă, aşa cum făcea în fiecare zi.

— Ce faci? V-aţi întors cu bine din Maroc? Cum a fost?

Se arăta vorbăreaţă fiindcă tonul maică-sii nu i se păruse prea amabil şi presimţea ce avea să urmeze.

— Marc a venit să mă vadă la curăţătorie azi-dimineaţă.

Gata, începem. Toată lumea l-a văzut pe Marc azi-dimineaţă. În afară de mine. Eu mă ascund aici.

— Da, ştiu, mamă. Am vorbit cu Cathia la telefon. Mi-

a zis că s-a întâlnit cu el când trecea să te vadă.

Se lăsa o tăcere grea. O tăcere care suna ca un reproş. Care o făcea să se simtă vinovată. Vinovată că l-a lăsat pe Marc singur la Lyon. Pe el, care era atât de devotat, atât de protector.

— Mi-a zis că tot nu te-ai întors de la Arvieux. Nu era în cea mai bună formă, mi s-a părut obosit şi… şi trist.

Ea înghiţi în sec. Ce să răspundă?

— Mă întorc poimâine. Ştii, n-am plecat decât pentru câteva zile… Mi-a făcut bine.

— Mda.

Ai fi zis că-i un rânjet. Era surprinzător din partea doamnei Miller.

— Mamă… ce este?

— Rareori îţi face bine să-l revezi, zise doamna Miller cu o voce seacă.

Ambre rămase câteva secunde uluită. Inima îi bubuia în piept.

— Mamă… despre ce…?

— Mă gândeam că a doua oară ai înţeles. Am crezut că din cauza lui n-o să mai ai niciodată pe nimeni.

De data asta, îndoiala nu mai era permisă: mama ei vorbea în mod evident despre Tim, şi deloc în termeni buni. Ambre reuşi să îngaime:

— Ce tot spui?

— Este adevărat. Dacă n-ar fi fost Marc, cine ştie unde ai fi? Chiar am crezut că nu vei reuşi. Că nu vei găsi niciodată pe nimeni. Te-a adus într-o situaţie disperată. Dar a apărut Marc. Nu îi este dat oricui să întâlnească un băiat ca el.

Ea rămase şocată de tonul foarte rece. Se simţeau în el ani de furie disimulată. Ani de tăcere, în care se prefăcuse că totul era bine şi în care o observase de la depărtare. Doamna Miller nutrea faţă de Tim o adevărată ură. Ambre nu bănuise niciodată acest lucru.

— Mamă… nu ştii despre ce vorbeşti. Nu este…

— Te-a părăsit de două ori.

— Dar asta ţine de trecut… Suntem doar… suntem

doar prieteni, se apără ea cu o voce de fetiţă.

— Ce ştiu eu, replică mama ei, este că Marc se află la Lyon singur şi că nu se simte bine. Iar tu stai acolo, lângă *el*.

Era atâta greaţă în acest cuvânt. Nici măcar nu catadicsea să-i rostească numele.

— Ştiu că eşti adultă şi îţi faci propriile alegeri, dar cred că în cazul ăsta eşti cam pierdută, aşa că mi s-a părut necesar să trag un semnal de alarmă.

Niciun răspuns. Doamna Miller aşteptă într-o tăcere încordată.

— Ambre?

Ea bâigui cu o voce alterată de furie şi de stupoare:

— Nu m-a părăsit de două ori. Aşa e viaţa. A fost oribilă cu el.

— Ce?

— Las-o baltă. O să mă întorc mâine la Lyon. Nu-ţi mai face griji.

Tăcere. Doamnei Miller nu-i venea să creadă.

— Te întorci mai repede?

— Da.

Maică-sa nu-şi putu stăpâni un oftat de uşurare.

— Să ştii că poţi să-i spui pe nume, zise Ambre cu amărăciune. Tim nu este un monstru. Nu o să mă faci niciodată să-mi schimb părerea în privinţa asta.

— Bine…

Doamna Miller nu voia să se aventureze pe acest teren ostil. Acum, că obţinuse câştig de cauză, era mai bine să pună capăt discuţiei.

— Ne vedem mâine atunci? zise ea.

— Fără îndoială.

— Veniţi să mâncaţi la noi. Va fi şi Mathieu. O să organizăm o masă festivă.

— De acord.

— Bun… E bine. Atunci… te sărut.

— Şi eu.

Lucrurile se amelioraseră oarecum între Ambre şi părinţii săi în anii care urmaseră după faimoasa iarnă

petrecută la Arvieux. Relaţiile lor erau mai puţin silenţioase, mai puţin distante. Dar astăzi Ambre se întreba dacă n-ar fi preferat o tăcere profundă în locul acelor cuvinte. *Nu m-a părăsit de două ori*!

Aruncă una dintre păpuşile lui Sophie în celălalt capăt al patului, apoi o recuperă, reproşându-şi acest gest de violenţă stupid. Ştia că mama ei avea dreptate. Trebuia să-l sune pe Marc acum, înainte ca angoasa să devină prea copleşitoare.

— Marc, eu sunt.

— Ia te uită. O fantomă.

Tonul era lipsit total de umor. Ea încercă să adopte o voce veselă.

— Mă întorc mâine! Surpriză!

Îi răspunse doar o tăcere de gheaţă. *Nu-i adevărat*! *Ce au* toţi *astăzi*?

— Marc? Nu zici nimic?

— Mă gândesc…

— La ce?

Ambre simţea cum se strânge menghina. El era furios. Nu doar supărat.

— Mă întrebam dacă te întorci doar pentru că te-a sunat Cathia… doar din cauza revelionului. De altfel, când am întâlnit-o azi-dimineaţă, i-am spus că probabil ai uitat de revelion… ca şi de tot restul.

— Marc! protestă ea. Tu mi-ai zis să rămân aici cât trebuie! Să rezolv tot ce e de rezolvat!

— Da, eu am zis.

— Atunci de ce mi-o reproşezi astăzi?

Un moment de tăcere la capătul liniei. Ei i se păru că aude un oftat înăbuşit.

— Pentru că simt că sunt pe cale să te pierd. Şi cred că, dacă n-ar fi fost acest revelion, nu te-ai fi întors. Ai fi încetat să mă suni şi nu te-ai mai fi întors niciodată.

— Termină cu prostiile! Mă întorc mâine şi nu voi mai pleca. Îţi promit. În orice caz, nu fără tine.

El scoase un mormăit care semăna cu acel „mda” al doamnei Miller. Pe jumătate sceptic, pe jumătate sarcastic.

— Ambre…

Ea presimţi urmarea.

— Dacă te întorci… îţi aminteşti ce ţi-am zis…

— Da.

Aer, aer, repede, avea să se sufoce.

— Eşti gata s-o faci? Să-mi povesteşti totul?

— Da.

Mincinoaso! Pe lângă faptul că era laşă, mai era şi mincinoasă.

— Nu-mi vei ascunde nimic?

— Nu!

O nouă tăcere. Ea îşi dădu seama că transpira abundent. Şi că strângea păpuşa foarte tare în mână. Avea s-o rupă.

— Ce tren vei lua?

— Eu am… eu…

Parcă îşi amintea că era unul în fiecare zi la ora 10: 45.

— Voi fi la Lyon la 16: 20.

— OK. Voi veni să te iau de la gară.

Ea aşteptă ca el să mai adauge ceva. îl auzea scărpinându-şi bărbia. Bănuia că este îngrijorat. În cele din urmă, Marc spuse:

— Bun, te las… Cred că vom avea timp suficient să povestim mâine.

Ea înghiţi în sec.

— Da.

— Pe mâine.

— Pe mâine.

Niciun *Te sărut*. Niciun *Te iubesc*. Doar aceste două cuvinte impersonale şi o angoasă insurmontabilă care o împiedica să respire.

— Aşadar pleci mâine…

Tim făcea eforturi să vorbească pe un ton neutru. Să nu-şi arate decepţia.

— Da.

Terminaseră de mâncat. Ambre aşteptase sosirea coşului cu fructe pentru a le da vestea. Chipul lui Rosalie

se crispase. Sophie bătuse cu pumnul în masă.

— Păi, zisese Gabriel cu zâmbetul lui obişnuit, vei reveni la vară. Este frumos în Arvieux vara.

Şi Rosalie spusese cu o slabă speranţă: – Eşti sigură că există vreun tren?

Speranţă zadarnică.

— Da, la ora 10: 45.

După care strânseseră masa în tăcere şi copiii plecaseră să-şi facă siesta.

Acum erau în living. Cécile stătea tăcută cu harta Franţei în faţă. Nu se uita cu adevărat pe ea, ci era cufundată în gânduri. Anton îşi plimba degetul pe hartă, oprindu-se din când în când asupra unui oraş. El chiar o studia cu adevărat. Şi în momentul acela Tim zisese:

— Aşadar pleci mâine…

Anton ridicase o clipă ochii din hartă, pentru a o observa pe Ambre, pentru a-i vedea reacţia. Ea răspunsese pur şi simplu „da”, pe un ton impasibil.

Acum tăcerea se prelungea şi tocmai Cécile interveni, spre surprinderea tuturor:

— Să nu uiţi de poemul despre care mi-ai vorbit mai devreme.

Ambre avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aduna gândurile.

— Ah, da. Ţi-l voi scana. Să-mi laşi adresa de mail… Doar dacă nu te muţi la Lyon. În caz contrar, vom avea ocazia să-l citim împreună.

Cécile zâmbi.

— Nu ştiu încă…

— Bănuiesc. Dar vom păstra legătura.

— Da.

Tim îi aruncă o privire care însemna: *Unii au noroc…* Ambre nu crâcni.

Cécile tresări ca şi cum îşi amintise brusc ceva şi părăsi livingul cu paşi grăbiţi. Se auzea cum discută cu Gabriel, în bucătărie, cu voce repezită.

— Ce-a apucat-o? întrebă Tim.

— Este ciudată uneori, rânji Anton, cufundat încă în

harta Franţei.

— Nu este ciudată, ripostă Ambre, este bulversată.

— Ce-i asta?

Tim pusese mâna pe desenul ei. Arborele posibilităţilor. Cu soarele care zâmbea în partea de sus a paginii.

— Am făcut-o eu pentru Cécile… ca s-o ajut să aleagă.

— Este…

Ezita între mai multe cuvinte.

— Amuzant.

Ambre dădu din umeri. Rosalie ridică privirea din cartea de bucate în care se cufundase – 0 *sută de reţete pentru un revelion reuşit*.

— Ia zi, Tim, mă ajuţi să pregătesc masa de revelion?

— Da… Bineînţeles.

— Voi avea nevoie să faci cumpărături… Pui cu smântână… sună bine…

Vorbea singură, pierdută în gândurile ei, rozând capătul stiloului. Iar Anton continua să-şi plimbe degetul pe hartă, urmărind şoselele naţionale, departamentale, luând-o pe autostrăzi. În bucătărie, Cécile vorbea foarte repede, cu o voce uşor isterică. Tim schimbă o privire perplexă cu Ambre, vrând parcă să spună: *Au înnebunit cu toţii astăzi*. Şi ea se gândi că nu, erau toţi cu mintea în altă parte. Anton evada pe drumurile Franţei şi Rosalie în reţetele ei pentru a nu se gândi la apropiatele lor plecări. Cât despre ea, ea nu era în stare să-şi potolească angoasa la gândul întoarcerii la Lyon.

Cécile dădu buzna în living, agitată. Şi i se adresă lui Ambre:

— Am crezut… trebuie să-mi recuperez toate lucrurile de la Paris… să rezolv toate problemele cu socrii mei: apartamentul, contractul de închiriere, conturile comune…

Ambre dădu din cap şi Cécile continuă: – Este un prim pas…

— Da, e-adevărat.

— Nu e mare lucru, dar este deja…

— Ba da, e important. Este foarte bine.

Se gândi că Cécile era surprinzătoare. Nu greşise având încredere în ea. Avansa cu paşi mici, însă avansa. Îi era frică, ezita o vreme, apoi pornea dintr-odată. Fiecare mergea în ritmul lui. Cu cinci ani înainte, Ambre rămăsese mult timp într-o stare de nehotărâre, incapabilă să ia o decizie. Anton, când voise să meargă mai departe, o făcuse printr-un salt mare, fără să privească în urmă, fără să ezite. Era mai bine aşa? Sfârşise într-o prăpastie…

— Rosalie.

Gabriel tocmai intrase şi el în living.

— Da? zise ea scoţând stiloul din gură.

— O să mă duc cu Cécile la Paris mâine ca să-i golim apartamentul. Ne-am gândit că e mai bine să fie totul rezolvat până la sfârşitul anului. Pentru a începe noul an sub auspicii bune…

— Dar…

Rosalie părea uşor năucită.

— O să vă întoarceţi pe 31?

— Evident, draga mea!

— Bine… OK… Foarte bine. Aveţi tot interesul să ajungeţi la timp pentru revelion!

— Vom ajunge la timp, promise Gabriel zâmbind.

Ea îşi închise brusc cartea de bucate şi se ridică.

— Ambre, vii cu mine să facem câteva cumpărături? Am de luat o găină mare şi îmi mai trebuie toate ingredientele pentru desert. Trebuie să luăm şi nişte brânzeturi.

Părea cam nebună vorbind aşa, fără să privească pe nimeni în mod deosebit, în timp ce-şi punea vesta pe ea. O întrista plecarea lui Ambre şi încerca să ascundă asta agăţându-se de preocupări cât se poate de materiale. Nu păcălea pe nimeni, dar niciunul dintre cei de faţă nu îndrăzni s-o întrerupă, iar Ambre se ridică fără a se lăsa rugată.

De fapt, cumpărăturile erau o tactică a lui Rosalie ca să rămână singure. Ambre înţelese repede. Ochii lui

Rosalie se uitau iscoditori de la un raion la altul, dar mintea ei era concentrată asupra unui subiect foarte precis. Care nu avea nimic de-a face cu bucătăria.

— Când v-am lăsat pe amândoi la cabană ieri… ce s-a întâmplat?

Nu se uita la ea. Citea nişte etichete de produse. Ambre nu se îndoia că era o strategie ca s-o facă să vorbească: se interogheze cu un aer detaşat, ca şi cum ar pomeni de nişte fleacuri.

— Nimic. De ce?

— Plecarea ta este cam precipitată.

— Nicidecum.

— M-am gândit că poate are legătură cu ziua de ieri.

— Cu ce? Ţi-am zis, nu s-a întâmplat nimic.

Rosalie îşi pironi în sfârşit ochii într-ai ei. Ochii ei negri şi pătrunzători.

— Ce e? zise Ambre stânjenită.

— Nimic… Voiam să-ţi cer o chestie…

— Are vreo legătură cu Tim?

— Nu.

— Bine, atunci cere.

Începură să împingă din nou căruciorul, traversând o bună parte a raionului. Într-un târziu, Rosalie zise: – După cum ştii, ne-am botezat copiii…

Ambre dădu din cap. Credea că ghiceşte urmarea: Rosalie îşi reproşa că nu o invitase. Era din cauza acelei scurte discuţii purtate cu o zi înainte pe hol.

— Pe Sophie am botezat-o cu întârziere, împlinea trei ani.

O nouă clătinare din cap. Căruciorul continua să gonească. După raionul conservelor, venea raionul biscuiţiloraperitiv.

— Gabriel i-a ales naşul – fratele lui – şi eu, eu trebuia să-i aleg naşa.

Rosalie opri brusc căruciorul şi încremeni acolo, cu ochii pironiţi pe mâner.

— Ştii, reluă ea, e stupid, dar, cum ne sunam din ce în ce mai puţin, eram… cum să zic… eram jenată… Nu

îndrăzneam să-ţi vorbesc despre asta şi întrucât… şi întrucât simţeam că încerci să-ţi refaci viaţa departe de Arvieux, nu voiam să te bat la cap cu aşa ceva.

Ambre ridică din umeri cu detaşare.

— Nu e grav, Rosalie. Chiar dacă m-ai fi invitat, probabil că nu aş fi venit… Ştiind că vor fi aici Anton şi Tim, aş fi refuzat invitaţia. Asta am făcut în toţi aceşti ani, adăugă cu amărăciune.

Dar Rosalie începu să clatine din cap, tot fără s-o privească.

— Nu, nu-i asta, nu mă refer la botez… îţi vorbesc despre alegerea naşei.

— Nu înţeleg.

— Ei bine… nu i-am putut găsi o naşă lui Sophie fiindcă…

În timp ce Rosalie se încurca în explicaţii, Ambre începea să întrevadă unde voia să ajungă şi simţi cum se îmbujorează şi cum o inundă un val de căldură.

— Fiindcă, pentru mine, numai tu puteai fi. După acea iarnă la Arvieux… îţi aminteşti… eram împreună şi tu nu m-ai abandonat niciodată. Ne ocupam de Sophie amândouă ca două mame. Ai fost mereu lângă mine… Când trebuia să-i fac baie, când trebuia să-i dau să mănânce, când trebuia să-i pieptăn părul creţ îngrozitor, chestie care ne lua ore întregi!

Chicoti cu privirea încă pironită pe coş. Şi Ambre simţea cum se face roşie ca para focului.

— După aceea am pierdut legătura şi eu… eu am refuzat să aleg o naşă pentru Sophie. Fiindcă tu ar fi trebuit să fii şi n-am vrut niciodată să-ţi ia locul altcineva.

Vocea lui Rosalie se frânse uşor. Ambre rămase înţepenită. Aveau un aer ciudat stând aşa nemişcate în mijlocul culoarului, în faţa unui coş de cumpărături aproape gol, neîndrăznind să se uite una la alta.

— Sophie nu a înţeles niciodată cu adevărat de ce nu are naşă şi când… când ai venit la Arvieux, când Gabriel s-a întors, când totul a reintrat în normal, când am văzut că… că începeaţi să vă înţelegeţi amândouă… i-am spus lui

Sophie. I-am spus că naşa ei secretă, cea pe care i-o alesesem, eşti tu, dar că nu am avut curajul să ţi-o cer.

Râse cu o uşoară nervozitate. Din cauza emoţiei.

— Am întrebat-o dacă i-ar plăcea ca tu să fii naşa ei… dacă ai fi fost de acord, bineînţeles!

Ridică ochii spre Ambre, pentru prima oară de la începutul discuţiei.

— Şi Sophie… ce a răspuns? bâigui Ambre.

— Oh! A zis da, evident!

Ea, naşă. Să aibă o fină. O lua cu călduri. Chestia asta avea un efect ciudat asupra ei. Să-şi spună în minte: *Sunt naşă*. *Am o fină*. Se simţea importantă. Se simţea adultă. Precum Anton cu Timotée. Ca Tim cu bebeluşul lui Maxime şi al Lisei. Dar ea, ea avea o Sophinette. O Sophinette care rima cu „trotinette”. O fetiţă cu zâmbet magic, cu brăţări fluorescente la mână, cu bucle care îi dansau în jurul capului. O fetiţă care zicea „Ce proastă eşti!” şi cânta „Foreveuyan”, care patina mai bine decât oricine şi care avea somnul mai uşor decât un fluture. O fetiţă care îi bătea pe toţi adulţii la concursul de zâmbete. O Sophinette, ce mai încoace şi-ncolo!

Rosalie continua s-o observe cu un aer îngrijorat.

— Ambre?

— Da?

I se tăia răsuflarea. La exterior părea de piatră. În interior jubila.

— Te deranjează?

Căci ea nu dăduse încă un răspuns. Şi Rosalie, confuză, se grăbi să adauge:

— Nu eşti forţată să spui da, dacă nu-ţi doreşti… Voiam pur şi simplu să-ţi propun asta înainte să te întorci la Lyon. Şi mai ales, nu te simţi obligată.

Ambre scutură din cap. O înţepau ochii. *Nu lacrimi. În niciun caz lacrimi*. Îşi interzisese să plângă de câţiva ani. Hotărâse că vărsase destul lacrimi pentru tot restul vieţii. Da, dar astea erau lacrimi de bucurie…

— Ambre… nu te simţi bine?

— Ba da! Ba da, sunt bine! răspunse ea cu ochii

umezi.

— Atunci de ce plângi? insistă Rosalie.

— De ce plâng în acest supermarket, în mijlocul biscuiţilor-aperitiv? suspină Ambre între râs şi lacrimi. Pentru că am senzaţia că tocmai am fost cerută în căsătorie! Pentru că sunt foarte emoţionată!

— Asta înseamnă… asta înseamnă da? bolborosi Rosalie.

— Evident că asta înseamnă da!

Rosalie scoase un icnet care semăna cu un hohot de râs sau de plâns. Lăsă coşul şi o luă pe Ambre în braţe, în mijlocul culoarului.

— Sunt atât de fericită! Şi Sophie la fel! Stai s-o anunţ, să vezi ce încântată o să fie!

— Accept, dar cu o condiţie! declară Ambre, cu nasul băgat în buclele lui Rosalie.

— Orice!

— Să nu-i povesteşti lui Tim că am plâns!

Şi Rosalie promise că va păstra această scenă de-a pururi numai pentru ea, această scenă tragicomică din mijlocul raioanului de biscuiţi-aperitiv. Şi când se desprinseră din îmbrăţişare, îşi trase nasul suspinând:

— Fir-ar să fie, acum nu mai ştiu nici măcar ce trebuia să cumpăr!

Sunt naşă. Sunt naşa lui Sophinette.

Gândul ăsta era mai eficace decât orice calmant pentru anxietate. Uitase de întoarcerea la Lyon. N-avea importanţă. Fiindcă era naşă.

Înainte de a se întoarce la apartament, insistase să se oprească într-un magazin de bijuterii din centrul comercial şi alesese o brăţară. O brăţară adevărată din argint cu pandantive în formă de clopoţei.

— Nu avem cu zurgălăi, zisese vânzătoarea cu un aer dezolat.

— Nu-i nimic. Merge şi cu clopoţei.

Ceruse să fie ambalată într-un pachet roz frumos.

— Este culoarea ei preferată, nu? o întrebase cu gravitate pe Rosalie.

Rosalie zâmbise, amuzată, înainte de a confirma.

Abia ajunsă în apartament, Ambre nu mai putuse să aştepte. Alergase în camera fetiţei, care se trezea după siestă, cu ochii încă lipiţi de somn.

— Sophinette, am ceva pentru tine.

Apoi pusese solemn un genunchi în pământ ca pentru o cerere în căsătorie şi rostise cu o voce gravă:

— Sophie, vrei să fii fina mea?

Acum aştepta un răspuns, cu pacheţelul roz întins spre fetiţă, care zâmbea cu un deget în gură, un pic stânjenită, nu foarte sigură că înţelege ce se petrece.

— Sophinette, repetă cu vocea ei gravă, care o făcu pe copilă să râdă, vrei sau nu să fii fina mea? Dar ai putea să te grăbeşti, fiindcă mă doare foarte tare genunchiul.

Doi ochi o priveau cu neîncredere. *Doar n-o să răspundă nu*! apoi vocea subţirică răsună:

— Ce este aia o fină?

Şi Ambre lăsă braţul în jos – cu pacheţel cu tot – de-a lungul corpului, zâmbind cu indulgenţă.

— Asta înseamnă că voi fi naşa ta.

De data asta, cei doi ochi se măriră, se luminară, în timp ce un chicotit ţâşnea din gura lui Sophie.

— Mami ţi-a cerut-o?

— Da, mami mi-a cerut-o. Şi eu am spus da, bineînţeles. Dar tu… tu eşti de acord?

— Păi, da! Ce proastă eşti!

Ambre izbucni în râs.

Sophie nu scăpa din ochi pacheţelul roz.

— Ce e înăuntru?

— Este cadoul meu de naşă. Poftim, deschide-l!

Sophie rupse cu nerăbdare ambalajul.

— Oh! exclamă ea văzând brăţara.

— Îţi place?

— Da.

— Ai văzut? Sunt nişte clopoţei. Aşa, vom avea amândouă brăţări aproape la fel.

Sophie nu zise nimic, întorcând brăţara pe toate părţile.

— Vrei să ţi-o prind?

— Da.

Ambre îi prinse bijuteria, însă fetiţa era tot îngrijorată.

— Care este problema, Sophie?

— Dar, Ambre…

— Da?

— Dacă eşti naşa mea… va trebui să vii la aniversarea zilei mele de naştere.

— Da…

— N-ai venit la aniversările mele dinainte.

O scurtă tăcere, cam dureroasă.

— Nu, Sophinette, n-am venit, dar acum o să vin. La toate aniversările tale şi la toate serbările şcolare. Iar tu ai putea veni la Lyon… Avem un patinoar mare şi un parc imens, cu multe animale. Am loc să te primesc la mine acasă. Am putea merge să mâncăm gofre în centru vechi şi să ne plimbăm pe malul râului Saone.

Sophie dădu din cap cu un aer serios şi se gândi.

— Va trebui să-i întreb pe mami şi pe tati înainte.

— Desigur, Sophinette. Dar sunt sigură că vor spune da.

Se lăsă din nou tăcerea. Sophie părea tot nedumerită.

— Dar… tu pleci mâine, aşa ai zis.

— Da, dar mă voi întoarce.

— Peste mult timp?

— Nu… Uite, tu ai vacanţă în februarie.

Aş putea veni aici cu Marc, la schi.

Dacă totul este în regulă…

— Sau ai putea veni tu să stai câteva zile la mine.

Ambre îşi trecu o mână prin părul lui Sophie pentru a încerca să-i alunge tristeţea.

— Şi să ştii că, în timpul absenţei mele, contez pe tine… Avem o misiune… îţi aminteşti?

— Da… s-o facem pe Cécile să zâmbească.

Ridică din umeri nu prea convinsă.

— Dacă eşti tristă aşa, nu vei reuşi. Şi eu nu voi mai

fi aici ca s-o fac să râdă. Nu vei mai fi decât tu.

Sophie oftă.

— Şi o să ne sunăm… adăugă Ambre, epuizându-şi argumentele liniştitoare.

Din fericire, Sophie părea hotărâtă să se arate rezonabilă, dădu din cap şi valul de tristeţe îi dispăru de pe chip.

— Vrei să mă ajuţi să-mi fac valiza? întrebă Ambre.

— Da.

— Super. Va fi mai amuzant dacă o facem împreună.

Se însera. Ultima zi la Arvieux.

În living, Gabriel şi Cécile îşi organizau expediţia la Paris. Cécile dădea telefoane la socri, la spitalul unde era internat soţul ei, la agenţia care le închinase apartamentul. Îşi lua notiţe într-un carneţel şi Gabriel verifica liniile de transport în comun pe laptopul lui.

Rosalie, Anton şi Timotée se apucaseră să facă un puzzle, aşezaţi pe jos, lângă brad. Tim se instalase în faţa televizorului, dar privirea îi era ciudat de goală.

În cameră, Ambre îşi îndesa hainele în valiză şi Sophie venea în urma ei pentru a le netezi şi a le împături din nou.

— Ai pus totul grămadă! oftă ea, mimând comic aerul exasperat al maică-sii.

Se însera şi noaptea aducea un uşor parfum de amărăciune.

Cineva bătu la uşă şi Ambre ridică imediat capul. Era Tim.

Se lungise cu făcutul valizei pentru a nu se întoarce în living cu toată lumea, fiindcă simţea cum i se strânge inima.

— N-am terminat! îl anunţă sec Sophie pe Tim.

— Vreau să vorbesc cu naşa ta, răspunse el.

— De unde ştii? exclamă Ambre.

— Rosalie ne-a zis. Nu mai avea stare.

— Înţeleg mai bine cu cine seamănă Sophie aşa limbută.

Tim zâmbi. Sophie îi privi fără să înţeleagă, gândind

fără îndoială: *Ce înseamnă să fii limbut*?

— Ai terminat? întrebă Tim arătând spre valiză.

— Aproape. De ce?

— Pentru că te duc la restaurant.

Ea rămase încremenită o secundă, neştiind dacă se simţea fericită pentru această invitaţie sau jenată faţă de Marc. Un sărut. Şi acum o invitaţie la restaurant între patru ochi. Era prea mult.

— Şi Anton? încercă ea să ocolească problema.

— El şi Gabriel îi duc pe copii la cinema.

Ochii lui Sophie se luminară.

— E adevărat? La cinema?

Tim îşi muşcă buza.

— Nu-i spune nimic micuţului Tim, o sfătui el grăbit, întorcându-se spre fetiţă. Trebuia să fie o surpriză!

Ea dădu din cap cu un aer serios şi făcu semn că are gura cusută.

— Văd că toată lumea se pricepe foarte bine să-şi ţină gura aici, zise ironic Ambre.

Tim zâmbi. Surescitată, Sophie ieşise deja pe hol alergând.

Tim aştepta, sprijinit de tocul uşii.

— Deci? Pentru ce oră fac rezervare?

Ăsta era el. Nu întreba: *Pot să te sărut*? *Pot să te invit la restaurant*? El afirma, acţiona, lua pur şi simplu. Ea încercă să câştige un pic de timp întrebând:

— Cu ce ocazie?

Răspunsul veni imediat:

— Cu ocazia despărţirii noastre.

Luată prin surprindere, Ambre făcu ochii mari. Ea nu văzuse lucrurile aşa.

— Ce e? Nu vom mai putea să ne revedem după ce te vei întoarce la el, nu? O să vrea să ştie tot, iar tu o să-i povesteşti tot. Evident. Şi, după asta, el nu o să mai vrea să mă vezi.

Ea avu nevoie de câteva secunde ca să-şi revină.

— Nu. Fără îndoială că nu.

Părea tristă, şi el la fel.

— Deci? La ce oră? întrebă Tim din nou, cu mai puţină nonşalanţă.

— Peste… o oră. Cât să termin de împachetat şi să fac un duş.

— OK.

El părăsi camera şi ea se gândi că nici măcar nu-l întrebase unde mergeau.

Oricum, n-are importanţă…

12

Ambre îşi pusese o rochie, cercei şi se dăduse cu ruj. Chiar dacă ştia că Tim o prefera fără aşa ceva. Şi el făcuse un efort vestimentar: în locul unuia dintre vechile lui hanorace, purta un pulover gros, de culoare maro şi blugi. Totuşi avea acelaşi aer de adolescent.

Înainte de a pleca, Ambre îşi luase la revedere de la Cécile, care trebuia să pornească la drum în zori cu Gabriel, făcuseră schimb de numere de telefon şi îşi promiseseră să se sune regulat. Lui Gabriel îi spusese „Pe curând”, căci acum, că era naşă, făcea parte din familie. Va avea obligaţii. Aniversări. Serbări şcolare. Comuniuni. Zâmbea deja gândindu-se la toate astea.

Anton îi privise plecând cu un aer liniştit, calm. Îi observase rujul şi rochia şi zisese zâmbind: „E drăguţ şi miroşi bine”. Se înşelase în privinţa lui. N-avea nimic dintr-un zeu machiavelic. În seara asta, o făcea să se gândească doar la un înger păzitor. Un înger păzitor care îi privea cu bunăvoinţă. Aveau binecuvântarea lui. I se citea în ochi. Aşa se petreceau lucrurile după ani de viaţă comună fără dragoste. îl lăsai pe celălalt să plece şi erai fericit să-l vezi fugind, să-l vezi zâmbind din nou.

Tim făcuse rezervare într-un restaurant pe care ea nu-l ştia. „Un semigastronomic”, îi explicase el ţinându-i uşa. Şeful de sală îi întâmpină şi le luă paltoanele. În timp ce îi conducea spre o masă din capătul sălii, Ambre îşi lăsă privirea să rătăcească peste decor. Magnific. Nu era deloc stilul montan obişnuit în Arvieux. Nu exista parchet. Nici grinzi aparente sau şemineu. Cu atât mai puţin vreun cap de mistreţ împăiat. Era o sală luminoasă şi aerisită.

Zidurile erau din piatră veche, foarte deschisă la culoare. Plafonul şi lustrele, albe. Nişte feţe de masă crem, frumoase, acopereau mesele rotunde, iar scaunele capitonate erau şi ele de un alb strălucitor.

— Ei bine, zise Ambre lăsându-se să cadă pe scaunul ei.

— Ce?

— Slavă Domnului că ai renunţat la vechile tale hanorace pentru ocazia asta!

El zâmbi.

— Slavă Domnului că ţi-ai pus o rochie!

Ea dădu un bobârnac în pahar şi se auzi un sunet clar.

— Este chiar cristal.

— Da, foarte scump.

— Va trebui să fac eu cinste.

El se posomorî, uşor vexat.

— De ce spui asta?

— Tu eşti lefter, nu?

— Am fost întotdeauna mai mult sau mai puţin lefter. Asta nu mă împiedică să trăiesc.

— Poate, dar în seara asta fac eu cinste.

— Nu.

— Eu sunt cea care pleacă. Eu trebuie să-ţi ofer această cină de adio.

El nu avu timp să-i răspundă, căci un chelner se postă lângă masa lor.

— Bună seara, doamnă, domnule. Luaţi un apetitiv pentru început?

Cum ei păreau să ezite, chelnerul adăugă:

— Vă recomandăm Cerdon du Bugey, un vin spumant obţinut prin metodă ancestrală.

Tim se întoarse spre Ambre, care dădu din cap.

— O să luăm asta.

— Foarte bine. Vă las să alegeţi felurile următoare.

Chelnerul plecă şi ei se cufundară în meniurile cu coperţi negre aduse de el.

— Tim, bombăni Ambre.

— Ce?

— De ce nu sunt trecute preţurile?

El ridică din umeri zâmbind.

— Nu ştiu… O eroare de tipar, fără îndoială.

— N-o să te las pe tine să plăteşti.

— Hai, încetează. O să strici seara cu povestea asta. Grăbeşte-te să alegi ce vrei să mănânci şi după aceea o să vorbim.

— Despre ce o să vorbim?

— Avem cinci ani de recuperat, n-ar trebui să fie prea greu să găsim un subiect de conversaţie.

Ea se ascunse în spatele meniului, gândindu-se la cuvintele lui Cécile: „Nimic nu este reversibil. Nu recuperăm niciodată anii pierduţi”.

Chelnerul reveni cu paharele lor de Cerdon. Tim pusese deja meniul lui deoparte şi se rezemase de speteaza scaunului, cu un aer liniştit. Ambre, în schimb, îşi rodea unghiile, indecisă în faţa atâtor alegeri.

— Vă ascult, zise chelnerul când ea ridică în cele din urmă ochii.

— O să iau foie-gras la tigaie cu mere Granny Smith rumenite la cuptor şi suc de hibiscus, recită ea.

— Şi pentru domnul?

— Tocăniţă de ciuperci sălbatice şi melci.

— Şi următorul fel?

Luară amândoi calcan la grătar cu scoici Saint-Jacques. Chelnerul plecă şi Tim zise:

— Poftim. Acum ne-am liniştit.

Ea ridică paharul.

— Ciocnim?

— Da, răspunse el cu un aer mai grav. Pentru despărţirea noastră.

Ea se posomorî o secundă, apoi paharele se loviră uşor, scoţând o frumoasă notă cristalină.

Vinul Cerdon le gâdila limba. Era fin, dulceag. Ambre îl păstră în gură câteva clipe, aşteptând ca Tim să vorbească primul.

— Aşadar, zise el aplecându-se în faţă, care e motivul

pentru care ne despărţim?

— Poftim?

— De revelion.

— Oh, este o masă planificată de mult… cu colegele mele de la magazin şi iubiţii lor.

— Şi Marc?

— Da, şi el.

— Cum se numesc colegele tale?

— Cathia şi Emilie. De ce mă întrebi?

— Ca să ştiu. Cu ele îţi petreci majoritatea timpului, nu?

— Da.

— În felul acesta, voi şti. Când mă voi întoarce la Amiens şi mă voi întreba ce faci, voi putea să-mi spun: „Uite, acum probabil că bea un pahar cu Cathia şi cu Emilie”.

O privea ca în ziua aceea, în bar, cu capul aplecat într-o parte. Ea se întreba de ce face asta. De ce face totul atât de dificil.

— Sunt prietenele tale? continuă el. Adică sunt prietene adevărate?

Ea ridică din umeri. Se ghemuise pe scaun pentru a încerca să scape de el, de întrebări, de privirea lui.

— Mai mult sau mai puţin. Ieşim uneori împreună şi vorbim destul de mult.

— Îţi sunt prietene precum Rosalie?

— Nu!

Ambre se gândi că nici nu mai avusese cu adevărat prietene ca Rosalie.

— Le sunt şefă, adăugă ea pe un ton de scuză.

— Ah, da, aşa este! zise el ironic. Uitasem că acum eşti şefă! Cum te descurci?

— Bine. Cred.

Preţ de câteva secunde tăcură pentru a savura o gură de Cerdon. Apoi Tim îşi puse paharul pe masă.

— Şi, în afară de ele şi de Marc, cine mai este în viaţa ta din Lyon?

— Nu mai este nimeni altcineva… Vreau să zic…

părinţii şi… fratele meu. Este bine. Am puţin timp liber din cauza serviciului.

Avea impresia că trebuie să se justifice. Tim ridică din umeri.

— Nici eu n-am multă lume în viaţa mea, dacă asta te încălzeşte cu ceva.

Apoi adăugă foarte repede:

— Şi cu părinţii tăi cum mai stau lucrurile?

— Oh… lucrurile s-au schimbat. Vorbim mai mult. Am făcut progrese cu toţii în privinţa asta…

— Îi vezi des?

— Da. Merg frecvent la ei la masă cu Marc.

— Şi fratele tău?

— Este la fel… N-avem mare lucru să ne spunem, dar nu ne purtăm chiar urât. Marc este cel care face legătura între noi.

Tim schiţă un zâmbet.

— Asta-i bine.

Îşi terminară paharele de Cerdon în acelaşi timp. Tim se retrase pe scaun şi ea se aplecă peste masă.

— Şi tu?

El începu să se joace cu furculiţa pentru a-şi masca stânjeneala.

— Ei bine eu… de unde să încep? Locuim foarte aproape de părinţii lui Anton, puţin în afara oraşului Amiens. Ei au o casă. Noi am închiriat un apartament la zece minute de mers cu maşina. Era practic atunci când Anton se simţea încă rău. Sora lui, Lucy… ea stă tot cu părinţii… este asistentă medicală. Venea să mă ajute imediat ce aveam nevoie. Când el se înfuria şi începea să arunce cu tot felul de chestii în mine, de exemplu.

Încercă să schiţeze un zâmbet pentru a nu fi atât de dramatic, dar Ambre nu se lăsa păcălită.

— Într-o zi a aruncat în mine cu un fier de călcat. M-a ratat cu puţin…

Râsul nu reuşi să-i mascheze asprimea trăsăturilor.

— Ce ziceam?… da! Deci stăm foarte aproape de familia lui Anton şi, chiar dacă acum nu mai avem nevoie

de ajutor, chiar dacă Anton se descurcă destul de bine singur, continuăm să-i vedem des. Amândoi ne-am cam rupt de restul lumii.

Petrecem majoritatea weekendurilor acolo. Cu părinţii lui, cu sora lui, cu nişte prieteni de-ai lor. Au mereu invitaţi, la cină, la partide de poker…

— Părinţii lui probabil că te adoră, nu?

Tim afişă un zâmbet un pic cam trist.

— Da, sunt „martirul” lor, aşa îmi spun.

Ea dădu din cap. Înţelegea mai bine acum comportamentul lui Anton, dezvăluirile pe care i le făcuse în maşină, în toţi aceşti ani el nu avusese pe nimeni căruia să i se destăinuie. Se trezise prins între Tim, care îl făcea să se simtă neajutorat în permanenţă, şi familia lui, care avea un adevărat cult pentru partenerul lui, care îi lua probabil apărarea cu cea mai mică ocazie. Cum ar fi putut să le spună ceea ce îi mărturisise ei: „Nu-l mai suport… Câtă vreme îl voi avea pe Tim în viaţa mea, nu voi reuşi. Nu voi putea să fac progrese… El mă împiedică să-mi recapăt libertatea”.

Ei n-ar fi putut să înţeleagă. Ar fi refuzat să înţeleagă.

Chelnerul sosi cu antreurile, pe care le depuse ceremonios în faţa lor. Preţ de câteva minute, se delectară în tăcere cu foaie-gras la tigaie şi cu tocăniţă de ciuperci şi melci, dându-şi reciproc să guste din farfuriile lor. Aproape terminaseră când Ambre zise:

— Şi Lucy?

Îl simţi ridicând privirea spre ea, dar se încăpăţână să rămână cu ochii pironiţi în farfurie.

— Este o prietenă?

— Este mai mult decât o prietenă, răspunse el.

Uşor vexată, ea nu se putu abţine şi ridică ochii spre el.

— Cred că mi-a devenit ca o soră, explică el.

— Ah?

— Şi ea a fost o martiră. Doar că Anton nu a îndrăznit niciodată să se ia de ea. Nu a atins-o niciodată. Ei îi vorbea

cu blândeţe, în sfârşit… atât cât putea.

— Şi de ce a fost o martiră?

— Şi-a sacrificat toată tinereţea pentru el. Nu degeaba nu a reuşit să-şi găsească niciun tip. Şi nu degeaba are atât de puţini prieteni. În tot timpul ei liber s-a ocupat de Anton. În toate serile. În toate weekendurile. În loc să iasă să se distreze, ea îl ajuta să se spele, se ducea să-i închirieze DVD-uri, îi arăta pozele pe care le făcuse în cursul după-amiezii, fotografii cu flori, cu nori, cu un lac. Petrecea ore întregi ca să fotografieze natura doar pentru el. Fiindcă ştia că asta îl liniştește. Şi când unul dintre noi ceda, celălalt prelua ştafeta.

Lăsă să-i scape un oftat.

— N-a trăit decât pentru el. N-am cunoscut niciodată pe cineva atât de devotat şi atât de blând.

Ambre încuviinţă. O tăcere destul de grea, un pic tristă, se aşternu. Se gândi că erau nişte ani pe care Lucy nu-i va recupera niciodată.

— Înţeleg că asta a creat legături speciale între voi.

O spusese fără gelozie, fără gânduri ascunse.

— Da. Rezistam graţie ei şi ea rezista graţie mie. Dar ea n-a reuşit niciodată să-i ţină piept. Era prea blândă. Prea delicată. Nu l-ar fi pus niciodată la locul lui… nu l-ar fi pălmuit, aşa cum ai făcut-o tu.

Ambre schiţă un zâmbet.

— Chiar când îl vedea comportându-se ca o brută, ea pleca ochii şi aştepta să se calmeze.

— Ca şi tine.

— Da, ca şi mine. Credeam că e mai bine să-l lăsăm să se dezlănţuie fără să crâcnim. De fapt, tăcerea noastră nu făcea decât să-l scoată şi mai tare din minţi.

Tim tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Tu ai ştiut cum să-l iei.

Ea clătină din cap.

— L-am privit altfel, atâta tot. Dar nu aveam de ales. Exista trecutul şi toată… rivalitatea între noi. Chiar şi după toţi aceşti ani, nu puteam să-l văd ca pe un simplu handicapat.

Chelnerul veni să strângă farfuriile şi, o clipă, se uitară la acel du-te-vino de ospătari din sală.

Ambre se întoarse din nou spre Tim, a cărui privire se fixase pe uşile batante ale bucătăriei.

— Şi când nu vă ocupaţi de Anton, ieşeaţi un pic, tu şi Lucy?

— Nu prea mult. O însoţeam uneori la cumpărături. O ascultam plângându-se de slujba ei. Citeam într-un colţ în timp ce ea îşi epila picioarele şi mâneam îngheţată cu cookies în fiecare sâmbătă seara…

— Ca două bune prietene adolescente, zâmbi Ambre.

— Da, cam aşa.

— Şi fraţii tăi?

Se crispă, căci să vorbească despre fraţii lui presupunea să vorbească despre decesul maică-sii.

— Ţi-a spus Rosalie? o întrebă cu o oarecare bruscheţe. Sau poate Anton?

Ea voia să răspundă, când sosi chelnerul.

— Calcanul la grătar cu scoici Saint-Jacques.

— Mulţumim.

— La acest fel, bucătarul-şef vă recomandă un vin Hermitage alb.

Tim îi aruncă o privire ezitantă. Ea îi făcu semn: *Haide*, *acceptă*, *eu plătesc*. Şi după ce el încuviinţă şi chelnerul plecă, Ambre zise:

— Nimic nu este prea frumos pentru o cină de adio, nu?

Tim nu răspunse, cufundat în gândurile lui. Ea îi respectă tăcerea şi câteva clipe mâncară fără să schimbe nicio vorbă.

— Deci? reluă el în cele din urmă. Rosalie şi Anton ţi-au zis?

— Despre… despre decesul mamei tale? Da.

El dădu din cap fără să-şi descleşteze fălcile.

— Mi-au zis că reluaseşi legătura cu ea în ultima vreme. Şi cu fratele tău Franck, adăugă ea.

— Apoi Maxime şi Lisa au vrut să fiu naşul micuţei lor Naelle…

— Oh! Am crezut mereu că eşti naşul unui băieţel!

Remarca îi readuse lui Tim zâmbetul.

— Nu, este o fetiţă. Are părul ondulat şi obrăjori bucălaţi.

— Ai vreo fotografie?

— Da. Stai puţin.

În timp ce chelnerul revenea cu sticla de vin şi le umplea paharele, ambianţa redeveni mai relaxată. Aplecaţi asupra telefonului lui Tim, se extaziară în faţa pozei lui Naelle, care era leită maică-sa.

Lisa. Ce vârstă avea? Doi ani şi jumătate. Vorbea bine? Da! Mergea la grădiniţă? Numai dimineaţa deocamdată.

Apoi Tim se întoarse la subiectul spinos:

— Am devenit aşadar naşul lui Naelle… şi… şi Maxime a trebuit să anunţe toată familia şi atunci…

El oftă, crispat.

— Tata a rămas acelaşi babalâc idiot şi ursuz care era. N-a cedat nici mort. Refuza să vină să mă vadă la botez. Refuza să dea ochii cu mine, la Maxime sau în altă parte. Dar maică-mea şi Franck au decis că era timpul să mergem mai departe, să dăm uitării trecutul, să încercăm să reluăm legătura…

Un nou oftat.

— Eu am refuzat să-i revăd. Ziceam… ziceam că e prea devreme.

— Dar i-ai sunat?

— M-au sunat ei. Am vorbit la telefon destul de regulat după asta, însă…

Avu o ezitare. Se juca uşor cu o bucată de peşte pe care o împingea cu vârful furculiţei.

— Dar nu mi-a trecut niciodată supărarea pe ei.

— Ah… Din cauza asta refuzai să-i vezi? ghici Ambre.

— Da.

Începând din acel moment, începu să povestească mai repede ca şi cum se grăbea să termine. Mama lui murise pe data de 1 decembrie. Cădere de potasiu. Din cauza anorexiei. Apoi criză cardiacă… El avusese o

„perioadă proastă” şi:

— N-am putut să mă duc la înmormântare.

Ea îl privi amintindu-şi de ceea ce îi povestise Anton. Despre săptămâna în care el dispăruse, despre tăcerea lui la întoarcere…

— Nu mă privi aşa… N-am putut. Era ceva mai puternic decât mine. Stăteam… stăteam în cumpănă. Refuzam să merg acolo şi să trebuiască să mă fac mic, ca un mizerabil. Ştii, toţi mă credeau nebun, unchii mei, mătuşile, bunicii. Părinţii mei le povestiseră tot felul de lucruri oribile despre mine… Şi, pe de altă parte, ştiam că, dacă mă duceam cu capul sus, avea să izbucnească un scandal. Cel puţin cu tata, şi nu voiam aşa ceva… Nu în ziua înmormântării ei.

Ambre dădu din cap şi murmură cu o voce aproape imperceptibilă: – înţeleg.

Tim îşi împinse farfuria.

— În acelaşi timp, îmi repetam că, dacă nu mă duc să-mi iau adio de la mama, o să mi-o reproşez toată viaţa. Dar…

Trase aer în piept pentru a-şi face curaj să continue.

— Dar încă păstram în mine acea ură… Şi îmi ziceam… îmi ziceam că în felul ăsta aş pedepsi-o, dacă nu mă duc la înmormântarea ei!

Rostind ultimele cuvinte, ridicase vocea, ca pentru a o convinge – sau pentru a se convinge – că nu îi era ruşine. Ambre încremenise pe scaun, neştiind cum să reacţioneze. Tim continuă ca şi cum ar fi fost singur: – Probabil că ura mi-a luat minţile şi nu m-am dus.

Conversaţia căpătase o turnură atât de intensă, încât nimic în jurul lor nu mai exista cu adevărat. Tim vorbea cu ochii pironiţi într-ai ei şi ea nu se mai mişca, abia mai respira. Îi sorbea cuvintele şi resimţea foarte puternic tot ce trebuise el să îndure. Când chelnerul veni să strângă farfuriile şi să ia comanda pentru desert, ei îi răspunseră fără să-i dea prea mare atenţie şi Tim îşi reluă povestirea.

Evident, absenţa lui la înmormântare dăduse apă la moară bârfelor. Tatăl lui, Franck, unchii şi mătuşile,

bunicii, toţi acei oameni care nu-l mai văzuseră de ani, care îl credeau nebun şi drogat şi care totuşi nu făcuseră niciodată nimic pentru a se asigura că este bine, îl puseseră la stâlpul infamiei, vorbind despre blasfemie, despre greşeală de neiertat. Franck încă era supărat pe el, cu siguranţă. De atunci, nu se mai sunaseră.

— Şi Maxime? întrebă Ambre cu glas pierit.

Maxime nu zisese nimic. Maxime continuase să-l primească la Tours. El înţelesese, fără îndoială. În orice caz, nu îl judecase.

Acum, lui Tim nu-i păsa. Puteau să crape toţi, bunicii, Franck şi tatăl lui, nu o să-i plângă. Avea fălcile încleştate şi privirea dură, nemiloasă. Ea se gândi că şi el semăna cu un zeu grec. Un zeu plin de cruzime.

Ezită înainte de a-l întreba în şoaptă:

— Unde ai fost în săptămâna în care ai dispărut?

El nu o întrebă cum de era la curent cu asta. Răspunse fără ocolişuri, căci nu se mai punea problema de pudoare, de secrete, de bariere.

— M-am baricadat într-un motel de pe autostradă. La Tours. Motelul cel mai sordid pe care l-am găsit. Am rămas închis o săptămână în camera mea. N-am mâncat nimic. N-am făcut decât să plâng.

Oftă.

— Am plâns-o pe mama. Şi te-am plâns pe tine.

Ambre făcu ochii mari: *Pe mine*? Iar Tim răspunse:

— Da. Nu putusem niciodată să te plâng, în toţi anii petrecuţi lângă Anton fusesem nevoit să păstrez asta pentru mine. Şi când… şi când mama a murit, totul a ieşit din nou la suprafaţă.

Înghiţi în sec.

— Să plângi o săptămână e mult.

Ea dădu din cap, ţinându-şi respiraţia.

— Am rămas în motel până mi-au secat lacrimile. După aceea am hotărât că nu voi mai plânge niciodată. Şi că nu voi mai vorbi niciodată despre moartea ei. Cu nimeni.

Ambre lăsă tăcerea să se aştearnă. Observă, fără a

zăbovi asupra faptului, că două creme de zahăr ars fuseseră lăsate în faţa lor. Apoi zise foarte încet, pentru a nu-l brusca pe Tim:

— Totuşi cu mine vorbeşti… despre asta… acum.

El îşi păstra privirea pironită într-a ei. Privirea lui de zeu nemilos. În care ea percepu totuşi un pic de blândeţe.

— Nu-i acelaşi lucru… Când vorbesc cu tine, am impresia că vorbesc cu mine însumi.

— Da?

— Da. Tu asculţi cu adevărat. Şi văd pe faţa ta toate expresiile pe care eu refuz să le arăt.

Apoi adăugă cu un zâmbet uşor:

— Tu eşti oglinda mea.

— Îmi place să fiu oglinda ta, replică ea, zâmbind la rându-i.

Sub masă, piciorul lui Tim îl atinse uşor pe al ei şi Ambre nu era sigură că fusese un lucru involuntar. Se gândi: *Cine este el, Marc, pentru a mă obliga să-l abandonez*? *El nu este nimic*. *Eu sunt oglinda lui Tim*.

— Ştii, reluă el, este aiurea, dar cred că, dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel… dacă Anton n-ar fi avut accidentul, dacă am fi rămas la Frontignan, dacă…

— Dacă viaţa n-ar fi fost atât de dezgustătoare.

El zâmbi.

— Da, exact. Dacă viaţa n-ar fi fost atât de dezgustătoare, dacă tu ai fi fost cu mine când ea a murit, ei bine… nu zic caş fi avut curajul să merg la înmormântare, dar… aş fi avut curajul să merg la mormântul ei… măcar o dată.

Ea făcu ochii mari. Cuvintele îi ieşiră din gură fără să-şi dea seama.

— N-ai fost niciodată?

— Nu. N-am putut…

El îşi luă lingura, ca şi cum voia să treacă la altceva, şi o băgă în crema de zahăr ars.

— Regreţi?

— Nu ştiu. Asta mă chinuie cel mai mult.

— Nu înţeleg, ce te chinuie cel mai mult?

O fracţiune de secundă, el îşi recăpătă privirea plină de cruzime.

— Că nu ştiu dacă vreau să merg sau nu. Şi că nu ştiu dacă, odată ajuns acolo, îmi voi dori să plâng sau să scuip pe mormântul ei.

După ce rosti aceste cuvinte, înfulecă lingura plină cu cremă de zahăr ars, în timp ce ea rămase împietrită.

Odată masa terminată, conversaţia luă o turnură mai lejeră.

— Ştii, este plăcută cina asta de adio. Ar trebui s-o facem mai des, declară el instalându-se comod pe scaun.

— Atunci n-ar mai fi o cină de adio…

— Nu, dar am putea să ne dăm întâlnire o dată la cinci ani şi să facem bilanţul celor cinci ani care au trecut.

El păru să reflecteze câteva clipe.

— Peste cinci ani… cu puţin noroc, îl vei fi părăsit pe Marc, nu?

— Tim!

În loc să fie ofuscată, ea zâmbea.

— Deci cum rămâne? Chiar o să te întorci la Lyon mâine?

— Evident. Tu ce credeai? Că îmi voi schimba părerea?

— Da… Speram.

— Şi ce-am face în acest caz?

Cu spontaneitatea lui de copil, Tim răspunse:

— Ai veni să stai la Amiens.

— Şi Anton? N-ai putea niciodată să-l părăseşti, nu-i aşa?

— Nu. N-aş putea.

— Atunci?

— Am trăi împreună toţi trei.

Ea clătină din cap.

— Ştii cum s-a terminat ultima dată când am încercat un *ménage à trois*.

— Dar acum este diferit.

— Cum?

— Eu şi Anton am terminat-o… N-ar mai avea nimic

de zis. Noi doi am fi împreună şi el… nu l-am lăsa să cadă. Ar continua să facă parte din trio.

— Oh! zise ea cu sarcasm. Deci am face un act de caritate?

— Nu asta am vrut să zic, Ambre!

— Ba da, exact asta ai vrut să zici. N-ai putea să-l abandonezi. Şi cred că nici eu. Nu te condamn, dar nu cred că faptul de a-l „tolera" între noi ar fi o atitudine care să-l facă să se simtă mai bine, care să-l ajute să meargă mai departe. Nu este o ghiulea pe care o târâm după noi, Tim! Este o persoană adevărată! Are nevoie de mai multă consideraţie!

Tim rămase tăcut. Ambre îl supărase, dar rămase fermă pe poziţii.

Când veni nota de plată, cu un mic stilou în culorile restaurantului, el luă hârtia şi începu să mâzgălească pe spate.

— Ce faci? se miră Ambre.

— Îţi desenez arborele posibilităţilor.

Îşi recăpătase tonul de băieţel şi, tulburată, ea avu dintr-odată chef să-l sărute.

În loc de asta, rămase aşezată cuminte pe scaun, privindu-l cum mâzgăleşte nota de plată cu semne indescifrabile.

— Este ilizibil. Explică-mi, zise ea când el termină.

— Bun… în mare, ai două posibilităţi. Una este Marc şi Lyon. Plictisul, regretele şi îmbătrânirea prematură.

— Tim!

În faţa zâmbetului său şugubăţ, se topi din nou, incapabilă să se supere.

— Şi cealaltă soluţie eşti tu? întrebă ea.

— Da, sunt eu. Este Amiens. Sau altundeva. Oriunde. Nu am preferinţe. Este fericirea, revanşa asupra vieţii care a fost atât de dezgustătoare… şi cărţile… şi îţi promit că nu vom îmbătrâni niciodată. Că nu ne vom trăda.

Vorbise cu toată gravitatea de care era în stare. Ea îşi puse o mână peste a lui. Nu ştia dacă avea chef să plângă sau să zâmbească. Dacă se simţea bine sau

îngrozitor de rău.

— Tim… şopti ea.

— Da.

— Noaptea asta… Vreau s-o petrecem împreună, OK?

El o privi uluit.

— În caz că ai muri… adăugă ea, cu un aer aproape terorizat.

El îi strânse mâna într-a lui. Încetase cu frivolitatea. Încetase cu tachinările.

— OK, zise el cu o voce aspră. Unde?

— Oriunde. În primul hotel pe care îl vom găsi. Într-un motel. Sau în maşina ta. Dar vom fi împreună amândoi, toată noaptea.

— OK, repetă el.

Când chelnerul veni să încaseze nota de plată, găsi la masă două fantome străvezii şi o bucăţică de hârtie mâzgălită toată, alături de două bancnote. Băiatul cu pulover gros de culoare maro îl întrebă cu voce înăbuşită dacă mai au camere libere la etaj şi chelnerul avu senzaţia că era vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte. Fata încuviinţă. Ea nu mai era decât o gură roşie în mijlocul unui chip.

— Da. Ar trebui să mai fie una sau două.

Băiatul declară că luau una, oricare, şi chelnerul, intrigat, îl chemă pe şeful de sală:

— Domnul şi doamna vor o cameră.

Cele două fantome părăsiră sala cu paşi înceţi şi chelnerul se apucă să debaraseze masa. Luă nota de plată mâzgălită şi se uită la ea, un pic curios. Doar nu jucaseră spânzurătoarea, nu? Văzu o săgeată. Una singură. Nu două, cum pretinsese băiatul mai devreme. Era îndreptată spre un cerc în care scria: *Singura cale a fericirii*. *Tu şi eu în oglindă*. *Cărţile*. *Forever young*.

Făcu ochii mari, gândindu-se: *Nişte iluminaţi*!

Şi Tim, intrând în lift, gândea: *Ea nici măcar n-a citit ce-am scris*.

13

Nu avusese efectiv timp să admire camera cu o seară

în urmă. Intraseră în grabă şi se dezbrăcaseră cu mişcări febrile şi extrem de lente în acelaşi timp. Făcuseră dragoste în picioare, rezemaţi de uşa de la intrare, în beznă. Abia după aceea se prăbuşiseră pe pat.

Avea o senzaţie îngrozitoare de greaţă gândindu-se la trenul ei care pleca peste câteva ore şi la Marc. Pentru a se calma, îşi lăsă privirea să se oprească asupra pereţilor de un alb strălucitor, asupra draperiilor din velur crem de la fereastră, asupra lustrei de cristal, asupra băii în gri şi alb pe care o zărea prin uşa întredeschisă… Privirea îi reveni la fereastră şi ritmul cardiac i se acceleră.

Soarele… era mult prea sus pe cer.

Îşi pusese ceasul de pe telefon să sune la ora 9 ca să fie sigură că ajunge la timp la gară. Trebuia să facă un duş, să treacă pe la Rosalie să-şi recupereze valiza, să-şi ia la revedere de la Anton, de la copii… Dar soarele arăta că era mult mai târziu decât prevăzuse. Se ridică brusc în şezut.

— Tim! Cred că nu mi-a sunat telefonul!

Vru să verifice, dar nu îl găsi pe noptieră. Fu în picioare dintr-un salt.

— Tim! Mişcă-te! Unde ţi-e telefonul? Cât e ceasul?

Cu capul băgat sub pernă, el îşi descoperi faţa foarte încet, cu aerul cuiva prins asupra faptului. Ea nu înţelegea. Striga:

— Telefonul meu este la tine? Tu l-ai luat? Ce oră este? Trenul meu, Tim!

El dădu din cap.

— Da, telefonul tău e la mine.

Mai trecură câteva secunde şi ea tot nu înţelegea, continua să se agite, uitându-se în jurul ei, repetând:

— Dă-mi-l! Spune-mi cât e ceasul!

Apoi, cum Tim nu se mişca, Ambre înţelese în sfârşit.

— N-AI FĂCUT ASTA!

Se aruncă asupra lui şi îi lovi pieptul, braţele, strigând şi plângând cu hohote:

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să-mi dai o asemenea lovitură? Ceasul! Ceasul! Mi-ai dezactivat ceasul deşteptător!

El nu încercă să scape de lovituri şi ea se dezlănţui.

— Nu mi-ai ruinat suficient viaţa? N-ai făcut deja destule pagube? Nu-ţi era de ajuns?

Lacrimi de furie şi de exasperare îi curgeau pe obraji în timp ce îl lovea cu pumnii în burtă. îl vedea cum se schimonoseşte de durere, însă strânge din dinţi şi îşi aminti de cuvintele lui Anton: „Ba chiar l-am lovit o dată sau de două ori, recunosc. Dar niciodată nu a lăsat să se vadă nimic”. Atunci se opri brusc, aşa cum era călare pe el, cu obrajii mânjiţi de lacrimi, căci îşi spunea că şi ea era ca Anton, că nu era mai brează.

Tim îi luă mâinile într-ale lui. Cu blândeţe.

— Nu plânge, îi zise.

Ea scoase un icnet de revoltă.

— Asta voiai, să mă vezi plângând. Eşti mulţumit?

El clătină din cap şi repetă:

— Nu plânge.

— Dă-mi telefonul.

De data asta, el se supuse. îl ascunsese sub perna lui. Ea îl deschise cu gesturi febrile. Ora 9: 45. Le trebuiau treizeci de minute pentru a ajunge la gară. Îi mai rămâneau alte treizeci ca să facă duş, să meargă să-şi recupereze valiza şi să-şi ia la revedere de la Rosalie, Anton şi copii. Era fezabil.

Sări din pat, îi ordonă lui Tim să se îmbrace şi dădu buzna în baie.

Vărsă flaconul de gel de duş pe ea fără să se mai obosească să se frece. Nu avea timp. Când intră în cameră, Tim era gata, cu paltonul pe el. În hol, ea lăsă un cec în alb strigând la recepţioneră: „Completaţi1!” Apoi săriră în maşină.

Câteva clipe mai târziu, erau în faţa imobilului lui Rosalie şi al lui Gabriel.

— Rămâi la volan. Stau doar un minut.

Intră în apartament ca o vijelie. Capul lui Rosalie apăru din bucătărie.

— Ambre? Eram foarte îngrijoraţi! Ne întrebam ce…

— O să pierd trenul, Rosalie! Nu am timp să vă

explic! Trebuie să-mi iau valiza!

Traversă holul alergând şi intră în trombă în camera lui Sophie. Fetiţa era aşezată turceşte în mijlocul păpuşilor ei. Ambre îi dădu un sărut pe frunte.

— Pe curând, Sophinette.

Îşi înhăţă valiza şi năvăli în bucătărie. Rosalie era acolo, cu o figură îngrijorată, împreună cu Anton. Aveau amândoi o mie şi una de întrebări de pus, dar nu apucară să rostească niciun cuvânt. Ea îi strânse în braţe, zicând: „Rosalie, îmbrăţişează-l pe Timotee pentru mine, OK?” Se năpusti spre uşă trăgându-şi valiza după ea, apoi coborî scările foarte repede, fără să mai aştepte liftul.

— Dă-i drumul! îi ordonă lui Tim imediat ce urcă în maşină.

Peisajul defila în mare viteză. Tim nu zicea nimic. Se uita fix la drum. Ambre simţea cum îi bubuie inima şi, în mijlocul acestei stări de nelinişte care îi provoca greaţă, îi reveneau în minte imagini din timpul nopţii. Ca şi frânturi de conversaţie, în timp ce se luptau să nu adoarmă în acel pat prea mare, în timp ce mai ţineau pentru câteva clipe somnul la distanţă.

— Şi eu mi-am promis să nu mai plâng niciodată, fiindcă am plâns destul pentru tot restul vieţii. Dar, ştii, în după-amiaza asta am plâns. Erau lacrimi de bucurie, aşa că nu prea contează, nu?

— Nu, nu contează.

El îşi trecuse mâna prin părul ei.

— Ştii, un mormânt nu este decât o bucată de piatră… zisese ea într-un alt moment. Prea îi exagerăm importanţa…

— Dar, dar cineva putrezeşte sub ea.

— Nu trebuie să fii mort ca să putrezeşti.

— Poftim?

— Nu… Nimic.

Îi mângâiase şi ea părul şi în cele din urmă adormiseră.

Când maşina opri într-un scrâşnet de pneuri în faţa gării Montdauphin-Guillestre, orologiul uriaş de pe faţadă

arăta ora 10: 43.

— Nu pot parca aici, zise Tim cu voce mecanică. Coboară şi sari în tren. Îţi cumperi bilet din tren.

Dar ea nu se mişcă, nu-şi desprinse centura. El insistă.

— Încă poţi să-l prinzi, aleargă!

Ea rămase încremenită pe scaun.

— Ambre!

— Dacă nu m-aş duce, asta ar face din mine cea mai mare ticăloasă din lume?

— Da. O ticăloasă de înaltă clasă.

Ea n-avea chef de râs. El adăugă:

— Dar ştii, te-am prevenit… toţi suntem nişte ticăloşi.

Ea puse o mână pe mânerul portierei. O mână ezitantă.

— Uneori avem un motiv bun să ne comportăm ca nişte ticăloşi.

Îşi ţinea mâna în continuare pe mâner. Privirea îi încremenise pe marele orologiu. Ora 10: 44. Cel mai subţire dintre arătătoare, care număra secundele, străbătu jumătate de cadran. În maşină, amândoi îşi ţineau răsuflarea. Secundarul ajunse la 12. Acul cel mare se deplasa lent, ca şi cum ar fi cântărit tone. Ora 10: 45.

Ambre se întoarse spre Tim. Trăsăturile feţei i se destinseră. Ca şi cum presiunea scădea.

— Gata, a plecat, zise ea simplu.

Mai rămase nemişcată secunde bune, uitându-se fix la el, fără să spună nimic. Apoi declară cu o voce pierită:

— Am distrus totul. Toată viaţa mea din Lyon. Marc n-o să mă ierte niciodată. Nici părinţii mei.

Nu era decât o constatare, care nu aştepta nimic în schimb. Totuşi el răspunse:

— Îmi pare rău.

Ea clătină din cap.

— Nu. N-avem de ce să ne pară rău. Acum trebuie să facem în aşa fel încât asta să nu fi fost în zadar.

— Despre ce vorbeşti?

— O să ne întoarcem la Rosalie, o să-l luăm pe Anton

şi o să pornim la drum. Toţi trei. O să mergem la Tours. La mormântul mamei tale. Nu-ţi dau de ales. Tu nu-mi dai niciodată.

— Ambre…

— Suntem puternici, nu? N-o să ne lăsăm impresionaţi de o bucată de piatră!

Ea îl văzu muşcându-şi buza pentru a-şi stăpâni teama. În secunda următoare, maşina demara.

Rosalie nu mai înţelegea nimic. Nici Sophie, care era alături de ea.

— Ambre? Ce cauţi aici?

Tim stătea tăcut, mai în spate, la intrare. Anton apăru pe culoar, cu micuţul Timotee agăţat de picioarele lui.

— M-am răzgândit, declară ea rar.

Rosalie clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Rămâi aici? Rămâi aici de revelion?

— Da… Dar înainte trebuie să mergem la Tours cu Anton. Ne vom întoarce mâine, pentru masa de revelion.

Anton îi aruncă o privire uluită: *Ce ne faci*? Rosalie deschise gura fără să poată scoate vreun sunet. Ambre îi ordonă lui Anton, cu un calm rece:

— Ia-ţi câteva lucruri, mergem.

— Ce? Acum?

— Da, acum.

— Stai puţin! interveni Rosalie. Tocmai mi-ai spus că rămâi… de ce plecaţi?

— Este doar un dus-întors, îţi voi explica.

Anton nu se mişca.

— Hai, îi aminti Ambre, du-te şi ia-ţi câteva lucruri.

El păru că iese din starea de năuceală şi se îndreptă spre living încet. Timotée începu să plângă repetând „naşu, naşu’ „şi încercând să-l ajungă din urmă. Rosalie bâigui:

— Asta… asta-i cea mai tare… Plecaţi toţi? Gabriel, Cécile şi acum voi? Mă lăsaţi singură cuc aici?

Părea panicată. Se agăţă de tocul uşii.

— Dar nu voi putea… nu voi putea să pregătesc o

masă pentru opt persoane singură, cu copiii…

Ambre o strânse de braţ.

— Nu-ţi face griji, Rosalie. Nu te ocupa de nimic. Profită de copii. Mergeţi la patinoar, la săniuş. O să comandăm noi de la o firmă de catering tot ce trebuie.

Anton reapăru pe hol, cu o geantă sport aruncată neglijent pe umăr, cu un zâmbet în colţul gurii. După câteva clipe în care sărutaseră pe obraz o Rosalie uluită, o Sophie buimacă şi un Timotée în lacrimi, Ambre şi băieţii erau afară.

Suntem puternici toţi trei. Suntem zei. Anton este un zeu grec. Tim este un zeu nemilos. Un zeu cu privire plină de cruzime uneori. Şi eu sunt un zeu. Pentru că pot să-i repar. Pe amândoi. Nu doar pe Tim.

Anton nu ştia acest lucru. Dar acum mă priveşte în oglinda retrovizoare şi îi recunosc zâmbetul. Un zâmbet de băieţei.

Nu ne este frică de o bucată de piatră. Nu ne-a fost niciodată *frică să distrugem totul. Să ne schimbăm viaţa. Pentru că suntem zei.*

*

Ambre nu voia ca Marc s-o aştepte la gară degeaba. Nu voia ca el să scruteze mulţimea pasagerilor care coborau din tren, să se simtă cuprins de anxietate când ultimii se vor îndepărta. Nu voia să se trezească singur pe peron, apoi sub panoul cu programul sosirilor, verificând pe telefon dacă nu cumva se înşelase în privinţa orei, întorcându-se pentru a fi sigur că n-o ratase, înainte de a-şi da seama de evidenţă – ea nu va veni. Nu voia să-l supună acestui supliciu. Ar fi vrut să nu-l supună niciunui fel de supliciu şi să-şi poată alina durerea punându-şi capul pe pieptul lui. Dar era prea târziu. El făcea parte dintr-o altă viaţă a ei. Cea care se terminase în camera de hotel azi-noapte. Când Ambre înţelesese că timp de doi ani încercase să-l regăsească pe Tim în Marc, în ochii lui mari înspăimântaţi, în modul de a da paginile cărţilor, în săruturile lui, în mirosul părului său, în mângâierile lui.

Nu reuşise să-l iubească. Încercase din toate puterile,

cu toată hotărârea. Dar nu putuse să-i ofere decât tandreţe şi o mare afecţiune. Însă nu asta însemna iubirea.

Aşa că, atunci când se opriră la o benzinărie de pe autostradă, în timp ce Tim făcea plinul şi Anton fuma o ţigară, ea îi scrise un mesaj lui Marc. Doar trei cuvinte care-i treziră dorinţa de a plânge: *îmi pare rău*. Va înţelege el. Era inteligent şi sensibil. Prea sensibil. Apoi îşi închise telefonul, căci nu voia să rişte ca fosta ei viaţă să le întrerupă periplul. Un SMS de la fratele ei căruia nu-i venea să creadă. Un apel de la părinţii ei şocaţi. Sau de la Marc dezolat. Se instală pe scaun, cu palmele pe volan, şi se forţă să respire lent.

Tim purta tot puloverul lui maro şi blugii din ziua precedentă. Ea avea aceeaşi rochie şi aceiaşi cercei. Ca şi cum abia se sculaseră din pat. Nu schimbaseră nicio vorbă de când plecaseră. Era prea devreme.

Îşi reluară drumul, Ambre conducea cu capul sus şi privirea fixată înainte. Alături de ea, Tim părea să fi aţipit rezemat de geam. În spate, Anton deschisese fereastra ca să poată fuma. Ceea ce făcea să intre aer foarte rece în habitaclu, dar nimeni nu protesta.

— V-aţi culcat împreună.

În liniştea din maşină, afirmaţia căzu ca o piatră în apă. Tim tresări şi se îndreptă de spate. Două voci răspunseră în cor:

— Nu!

Anton începu să rânjească.

— Ba da, v-aţi culcat împreună azi-noapte.

De data asta, Tim tăcu. Cât despre Ambre, ea constată că nu exista niciun fel de ranchiună în vocea lui Anton. Doar o oarecare stupefacţie.

Tim ridică în cele din urmă din umeri, ceea ce părea o mărturisire, şi Anton se afundă din nou în scaunul lui din spate. Nu mai aduseră vorba despre asta pe durata drumului.

Kilometrii defilau pe tabloul de bord. Nimeni nu scotea niciun cuvânt de o vreme. Până şi radioul rămânea mut.

— Mergem la mormântul mamei lui Tim, anunţă Ambre, spărgând tăcerea.

Anton nu întrebase nimic. Nu pusese nicio întrebare despre ceea ce aveau să facă la Tours. Ca şi cum singurul lucru care conta era ca ei să fie toţi trei în acea maşină, ca în urmă cu cinci ani, ca el să-şi poată savura ţigările cu ochii pe jumătate închişi şi pletele în vânt.

El nu vru să ştie mai mult: *De ce m-aţi luat cu voi*? Ei n-ar fi ştiut ce să răspundă. Aşa stăteau lucrurile, atâta tot.

Era o călătorie ciudată totuşi. O călătorie iniţiatică. Sau poate doar un mod de a închide cercul. După ce pusese benzină, Tim îi informase:

— L-am anunţat pe Maxime. Ne aşteaptă la cină.

Totul se stricase acolo. Totul se va termina acolo. Şi după aceea?

Aveau nevoie de opt ore ca să ajungă la Tours. Fără opriri. Ambre îşi amintea. În urmă cu cinci ani, poposiseră într-un hotel luxos, în camere rezervate de Anton. Tim rămăsese tăcut şi nervos, alb la faţă ca varul. Era începutul primăverii, soarele strălucea. Astăzi, cerul era cenuşiu şi încărcat de nori, ca şi cum şi el îi jelea pe Marc şi viaţa ei.

Marc… Şi ea se întrebă, cu ochii orbiţi de benzile albe de pe autostradă: *Cum poţi iubi din toate puterile şi totuşi să nu iubeşti*? *Cum poţi să nu fii nici fericit, nici nefericit cu cineva*?

Avea senzaţia că trupul ei cântăreşte tone.

Tim dormea. Anton mesteca gumă şi îşi inspecta unghiile. Ea conducea de două ore şi jumătate. Deja! O durea ceafa. Şi îi era foame. Nu mâncase nimic de la cina de la restaurant. Tabloul de bord arăta ora 14: 02.

Ambre se gândea la Gabriel şi la Cécile. Trebuie să fi ajuns. Probabil se aflau în apartamentul lui Cécile, scena suferinţelor ei. Probabil că Gabriel împacheta totul rapid ca să părăsească locul cât mai repede. Probabil că Cécile avea umerii lăsaţi şi tremura la cel mai mic zgomot.

Tim se îndreptă de spate, trezind-o pe Ambre din gândurile ei. Îşi frecă ceafa, se uită la panourile de pe

autostradă, apoi la ora afişată pe tabloul de bord.

— O să te înlocuiesc, declară el. Opreşte în următoarea parcare.

La popasul de pe autostradă, ieşiră din maşină cu mişcări rigide. Tim se urcă la volan.

— Nu ne oprim să mâncăm? întrebă Ambre.

— Ah! zise el cu un aer pierdut. Ţi-e foame?

Anton răspunse mormăind:

— Mai am puţin şi mănânc scaunul!

Încuiară maşina şi se îndreptară spre un restaurant-grill din parcare. Anton mergea înainte, sprijinit în cârje. Tim se târa în urmă, cu un aer absent.

O echipă ciudată. *O călătorie ciudată*.

Anton comandă doi hamburgeri cu cartofi prăjiţi şi o tartă cu mere. Ambre se mulţumi cu un *hachis parmentier* dubios.

— Tu nu mănânci nimic?

Tim stătea pe scaun, cu capul în mâini.

— Nu. Nu mi-e foame.

Ea insistă:

— Au brownie cu ciocolată. Nu-mi spune că nu-ţi face cu ochiul…

El părea prea neliniştit pentru a zâmbi. Clătină din nou din cap. Anton îşi împinse farfuria spre el.

— Ia nişte cartofi prăjiţi.

— E în regulă.

— Ia nişte cartofi dacă-ţi zic.

Tim se supuse cu gesturi lente.

Stăteau acolo, la masa din acel restaurant-grill cam amărât, obligându-l pe Tim să mănânce – „încearcă, o să ţi se facă rău la volan”, „Ia tartă cu mere, o să-ţi prindă bine un pic de zahăr” –, veghind asupra lui cât se poate de firesc. Ca şi cum se purtaseră întotdeauna aşa. Anton nu era supărat pe ei. Nu mai era supărat pe ei de mult timp.

Cu privirea pierdută în mâncarea ei, Ambre se întrebă cum păreau în ochii oamenilor din jur. Dacă semănau cu trei vechi prieteni obosiţi de timp. Dacă arătau trişti sau fericiţi. Se întrebă ce-ar fi gândit Marc văzându-i

aici. Dacă i-ar fi detestat sau i-ar fi găsit totuşi emoţionanţi. Ea îşi zicea că erau ca trei motănei care îşi lingeau reciproc rănile.

Ora 16. Stătuse cu ochii pe tabloul de bord ca să nu o rateze, ora la care ar fi trebuit să ajungă în gară la Lyon. Se întrebă ce făcea Marc, dacă-i anunţase pe fratele ei, pe părinţi. Dacă ei încercau s-o sune pentru a suta oară, poate chiar în acel moment, spunându-şi *şi-a pierdut minţile*.

Nu. Nu mi-am pierdut minţile.

Nu vorbeau mult în maşină. O făceau doar pentru a spune banalităţi – „Se întunecă”, „Se circulă bine pentru ajunul revelionului”, „Facem o pauză? Simt că o să-mi explodeze vezica”. Schimbară din nou locurile la 100 de kilometri de Tours. Ambre trecu la volan. Era şi timpul. Tim devenise prea nervos. Accelera brusc şi depăşea pe neaşteptate în mod periculos.

Se lăsase deja noaptea de mai multe ore şi începu să le chiorăie stomacul. Panourile indicau: *Tours 70 kilometri… Tours 20 kilometri…* Apoi ieşiră de pe autostradă.

— Unde mergem? întrebă Ambre.

— Ia-o pe prima stradă din sensul giratoriu.

— Mergem la Maxime?

— Da.

— Şi cimitirul?

— Mâine.

Ea îl simţea atât de încordat, încât ar fi preferat să meargă în seara asta, îşi spunea că avea să fie mai liniştit după aceea, că ar putea chiar să mai treacă o dată pe acolo înainte de a porni la drum a doua zi, dacă voia.

Ambre ezită înainte de a-i sugera acest lucru:

— Ar trebui să mergem acum.

— Maxime şi Lisa ne aşteaptă cu masa.

— Nu durează mult.

— Tocmai. Poate aştepta până mâine.

I-ar fi plăcut ca Anton s-o susţină, dar el îi aruncă o privire neputincioasă în oglinda retrovizoare: *N-am ce să fac, nu mai am de mult influenţă asupra lui*.

Ea se temea că Tim o să se răzgândească. Că o să renunţe şi a doua zi. Atunci ar fi însemnat că veniseră degeaba. Apoi se gândi că nu-i dăduse de ales azi-dimineaţă, când el îi furase telefonul şi îi dezactivase ceasul deşteptător.

Deodată, în timp ce intrau în oraş, ea începu să urmeze panourile care indicau: *Biserică*.

— Ce faci? întrebă Tim prost dispus.

Ea nu răspunse nimic.

— Hei! Ce faci?

Vru să apuce volanul, maşina devie brusc. Anton strigă din spate:

— Tim! Nu te prosti!

Cadranul arăta ora 20: 30. Tim spumega pe scaunul lui.

— Nu e amuzant! Opreşte imediat!

Ea îşi continuă drumul impasibilă.

— N-o să cobor! N-o să mă mişc! Să nu zici că nu ţi-am spus!

Ea zări biserica şi acceleră. El continua să bombăne:

— Mă calci pe nervi, Ambre! îţi jur! Nici măcar nu ştiu de ce ţi-am cerut să venim!

— Nu mi-ai cerut nimic. Eu am decis să te aduc la Tours.

În spate, Anton zâmbea.

Ea opri maşina în faţa cimitirului, lângă care se înălţa biserica. Porţile din fier forjat erau închise.

— Poftim, ai ajuns unde ai vrut! Acum ne întoarcem.

Ambre coborî totuşi din maşină, luând cheile cu ea.

— Ce faci? Este închis! zbieră Tim.

Pietrişul scârţâia sub picioarele lui Ambre. Aerul rece o făcea să tremure. Porţile din fier forjat ale cimitirului, imense şi ruginite, se ridicau în faţa ei. Erau cam înspăimântătoare, dar Ambre puse mâna pe ele şi porţile se deschiseră fără să opună vreo rezistenţă, cu un scârţâit îngrozitor.

— E în regulă! strigă ea către băieţi. Veniţi!

Îl auzi pe Tim bombănind, înjurând. Portiera din

spate se deschise şi Anton ieşi din vehicul, sprijinindu-se într-o cârjă. Se îndreptă spre ea cu gesturi lente şi ţepene, strâmbându-se.

— Ce zice? îl întrebă Ambre când ajunse în dreptul ei.

— Că nu va pune piciorul afară.

Aşteptară un pic, luptându-se cu dorinţa de a se întoarce la maşină.

— Hai, Tim, grăbeşte-te! strigă Anton. E cumplit de frig!

Nicio reacţie. *Nu va veni dacă nu îl provoci*, îşi zise Ambre. Aşa funcţionau ei doi. Aşa că strigă foarte tare, ca să fie sigură că o aude.

— Ţi-a pierit curajul, nu-i aşa? Ţi-e frică de o bucată de piatră şi de o grămăjoară de oase?

Îi răspunse doar tăcerea lugubră a cimitirului.

— Suntem între noi! Nu fi laş! Intrăm, vino şi tu! Oricum am luat cheile de la maşină, deci n-ai de ales!

Apoi i se adresă lui Anton: – Vino!

El o urmă fără să discute. Doar două lampadare care pâlpâiau erau menite să asigure iluminatul întregului cimitir.

— Ştii cum o cheamă? întrebă Ambre.

— Eva. Eva Mannin.

— Ce nume frumos, Eva.

— Da.

Înaintară încet la lumina telefoanelor, ea scrutând mormintele din stânga şi Anton pe cele din dreapta.

— O să te deteste, şuşoti el la un moment dat.

— Ştiu. Dar asta e.

Pătrunseră şi mai adânc în bezna sinistră a cimitirului.

— Sunt prea multe… N-o să le putem verifica pe toate unul câte unul…

— Cu puţin noroc…

Şi chiar avură noroc. La capătul celei de-a doua alei, nu departe de unul dintre lampadare, găsiră un mormânt cu numele Evei Mannin, o piatră frumoasă, albă şi netedă, decorată cu îngeraşi. Erau depuse numeroase vaze cu

crizanteme, cu plăcuţe pe care scria: *Soţiei mele*, *Surorii noastre*, *Mamei noastre*. Un copil – poate Naelle sau una dintre gemenele lui Franck şi ale soţiei lui – depusese pe piatră un ursuleţ de pluş și un desen băgat într-o folie de plastic.

— Şi acum? şopti Anton. Ce facem?

Întoarse capul spre porţile din fier forjat ale cimitirului, de unde nu venea nimeni.

— Vom aştepta. O să vină.

— Eşti sigură?

Ea ridică din umeri. Anton se schimonosi din nou de durere.

— O să stau jos. Picioarele mele…

Nici nu-şi termină fraza şi se lăsă să cadă pe un mormânt complet abandonat, de pe care până şi numele se ştersese.

Trecură minute bune. Niciun zgomot nu spărgea tăcerea opacă a cimitirului. Anton tremura pe piatra îngheţată. Ambre începea să se îndoiască.

Clopotul bisericii bătu ora 20: 45.

— Îmi pare rău, credeam că va veni… zise ea în cele din urmă.

Îi întinse o mână lui Anton pentru a-l ajuta să se ridice şi în acel moment auziră o portieră care se trântea. Nişte bombăneli furioase. Nişte paşi rapizi. După câteva secunde, îl văzură pe Tom apărând, negru la faţă, ameninţător, repezindu-se spre ei.

— Mă scoateţi din sărite! Asta nu-i o glumă! Ambre, de data asta ai mers prea departe!

Anton încercă să se interpună, căci se temea ca nu cumva Tim să se arunce la propriu asupra ei. Dar nu avu timp, Tim era deja proţăpit în faţa ei, răcnind din toţi rărunchii:

— Dă-mi cheile! Imediat!

Ea îi întinse cheile resemnată şi el aproape că îi smulse braţul când le luă.

— Piază rea! Nu eşti decât o piază rea! Aduci ghinion peste tot pe unde te duci! Ar trebui să stau departe de

tine!

Ea nu zicea nimic, stătea încremenită în faţa lui. Anton îşi ţinea răsuflarea în spatele lor. Tim nu-i acorda nicio atenţie. El o fulgera pe Ambre cu privirea.

— Sunt aici acum, aşa cum voiai! Eşti fericită? Hai, te rog, prezintă-mi-o pe mama! Tu ai făcut cunoştinţă cu ea, presupun!

Ambre se întoarse încet spre piatra albă fără să scoată niciun cuvânt. Furia lui Tim crescu şi mai mult când văzu mormântul, izbucni într-un râs sarcastic, care făcu să-şi ia zborul o pasăre aşezată pe o stelă, mai departe, în bezna cimitirului.

— O piatră albă! răcni el. Excelentă alegere! Albul simbolizează puritate! Excelentă culoare pentru cineva care a făcut avort! Uite, pun pariu că a lăsat cu limbă de moarte să fie îngropată îmbrăcată în alb, că doar se credea Fecioara Maria!

Nici Anton, nici Ambre nu avură timp să-i anticipeze gestul. Dintr-un şut dărâmă toate vazele cu crizanteme, care se sparseră de piatră producând un zgomot asurzitor în liniştea cimitirului.

— Poftim! Eşti fericită, Ambre? Voiai să-mi văd mama, am făcut-o! Uită-te cum o salut! Uită-te la mine!

Cu un al doilea şut împrăştie plăcuţele, buchetele, vazele rămase întregi, care se sparseră şi zburară în jurul mormântului.

— Bună ziua, mamă! urlă el. Ia uite cine a venit! Fiul tău adorat, Tim! Eroarea naturii! Uite pe cine ţi-am adus! Doi nemernici care au ţinut cu tot dinadinsul să te salut!

Se întoarse spre ei cu faţa desfigurată de ură.

Nu mai este el, gândiră în acelaşi timp Anton şi Ambre.

— Spuneţi-i bună ziua maică-mii! răcni el. Voiaţi s-o vedeţi! Spuneţi-i bună ziua!

Se apropie de Ambre, cu faţa la câţiva milimetri de a ei.

— Aştept! Spune bună ziua!

Ea scutură din cap, tăcută, şi îi susţinu privirea fără

să clipească.

— Oh! Voiai să mă vezi cum plâng frumos în genunchi? Nu ţi-a ieşit, draga mea! mai degrabă îmi vine să scuip pe mormântul ei!

Se întoarse brusc spre stela plină de cioburi de sticlă, de flori rupte, de bulgări de pământ. Şi scuipă de mai multe ori, scoţând nişte zgomote grosiere. Ca pentru a le spune: *Vedeţi, am făcut-o*!

— Frumoasă ispravă! zise atunci Anton, în spatele lui, cu o voce tărăgănată.

Fără ca măcar să se întoarcă, Tim strigă „Gura!", înainte de a mai da un şut în cioburile de pe jos. Cu mai puţină convingere de data asta. Cu mai puţină furie. Apoi rămase încremenit în puloverul lui gros, contemplând dezastrul pe care îl făcuse.

În liniştea reinstalată a nopţii, nimeni nu mai îndrăznea să se mişte.

Vocea lui Tim, înăbuşită, slabă, se auzi în sfârşit:

— Acum trebuie să curăţăm tot.

Nu se mişca totuşi, ca şi cum nu ştia cu ce să înceapă. Ambre făcu un pas înainte, iar pietrişul scârţâi sub tălpile ei. Îngenunche în faţa mormântului şi începu să strângă cioburile de sticlă, panglicile rupte, florile strivite. Tim o privi fără să se clintească un minut, poate două. Apoi îngenunche şi el.

— Uite, zise el. Am nişte batiste de hârtie.

Îi întinse una şi, cu gesturi lente, şterseră piatră murdară de pământ, de scuipat. Tim plângea, dar Ambre se prefăcu că nu observă. Se scurseră minute în şir până să se audă vocea lui Anton:

— Mă duc să caut o stropitoare şi apă.

Ei îl lăsară să se îndepărteze, sprijinit în cârja lui, fără să scoată niciun cuvânt. Ambre recupera câteva flori intacte, spunându-şi că ar putea să facă un buchet, să le lege cu una dintre panglici şi să le pună direct pe mormânt. Nicio vază nu supravieţuise. Nu era grav. Vazele n-aveau niciun rost.

Anton se întoarse încet cu o stropitoare mare verde,

plină ochi cu apă.

— Poftim, îi zise el lui Tim.

El vărsă apă pe piatra funerară. Apă rece ca gheaţa. Ambre îl ajută să frece piatra până când aceasta îşi recăpătă albul strălucitor.

Apoi îl lăsară pe Tim să adune bucăţile de plăcuţe sparte, să le îmbine între ele, să aşeze ursuleţul de pluş și desenul plastifiat cum dorea. Ambre termină de legat o panglică în jurul unui buchet de flori firav şi i-l întinse. Tim îl puse între lăbuţele ursuleţului. Ea văzu că desenul reprezenta un înger pe un nor. Era semnat Maelis şi Iris. Fără îndoială, gemenele lui Franck.

Lui Tim îi luă minute bune să rearanjeze obiectele pe piatra funerară, să îndrepte o plăcuţă, să cureţe o pată cu vârful unghiei, să schimbe locul ursuleţului de pluş. Părea că aşteaptă să i se usuce lacrimile sau că nu se putea hotărî să plece imediat.

Anton se aşeză în stânga lui, pe piatra funerară vecină. Ambre aştepta în dreapta lui, ghemuită lângă o grămăjoară de cioburi de sticlă pe care intenţiona să le arunce la plecare.

Când Tim se ridică, îl imitară amândoi, în acelaşi timp. Ambre adună cioburile şi îşi umplu buzunarele paltonului. Apoi se îndreptară spre porţile din fier forjat, lăsară stropitoarea lângă robinetul micuţ, puseră cioburile în pubelă, sub lumina alburie a celor două lampadare.

În momentul în care ieşiră din cimitir, Tim o luă de mână pe Ambre. Ca un fel de scuză, ca o mulţumire mută. Se întoarseră la maşină aşa, ţinându-se strâns de mână.

Uşa se deschise şi în prag apăru o fetiţă cu faţă poznaşă, îmbrăcată într-o pijama galbenă. Avea bucle brunete şi obraji bucălaţi, exact aşa cum i-o descrise Tim lui Ambre. Naelle se aruncă în braţele nasului ei. În secunda următoare, Maxime îi întâmpina şi el.

— Salutare tuturor!

Zâmbea, dar nu excesiv, ca şi cum ştia că veneau de la cimitir şi că nu trebuia să-i bruscheze. Probabil că Tim îi anunţase printr-un SMS când erau pe drum. Purta

pantaloni negri şi o cămaşă albă. Lui Ambre i se păru un pic îmbătrânit. La tâmple, părul începea să i se răărească.

— Îmi pare rău pentru ora târzie, mormăi Tim.

Maxime îi respinse scuzele cu un gest din mână: *Nu-i nimic*. Apoi îi pofti să intre şi îi îmbrăţişă pe toţi cu aceeaşi căldură.

Apăru şi Lisa. Şi mai rotunjoară, şi mai buclată, şi mai strălucitoare decât ultima dată. O bomboană acidulată cu aromă de căpşuni. Într-o rochie violet.

— Salut, zise ea cu voce melodioasă.

Îi îmbrăţişă pe fiecare cu tandreţe, le luă paltoanele şi îi conduse în living. Un imens brad de Crăciun gemea de decoraţiuni. Naelle ţopăia în urma maică-sii, cu aceeaşi expresie facială. Când zâmbea, îi apăreau aceleaşi gropiţe în obraji şi purta acelaşi parfum dulce. Când Lisa se întorcea să spună: „Îmi face plăcere că aţi venit”, făcându-şi buclele să danseze, Naelle se întorcea şi ea şi dădea din cap.

În bucătărie, masa era deja pusă.

— Am făcut *raclette* –, anunţă Lisa.

— Super.

— Poate vreţi să faceţi un duş și să vă schimbaţi înainte de a vă aşeza la masă.

Am pregătit camera de oaspeţi pentru voi. Puteţi să vă duceţi lucrurile sus. Nu vă grăbiţi, Naëlle a mâncat deja.

Vorbise pe nerăsuflate. Zâmbea, dar se simţea o oarecare reţinere în veselia ei. Ştia şi ea de unde veneau.

Tim îi mulţumi. Fratele lui îl luă afară, pe terasă, şi începură să discute cu voce joasă.

Anton urcă să se schimbe, lăsând-o pe Ambre cu Lisa şi cu micuţa Naëlle. Lisa o privi pe Ambre cu un zâmbet sincer.

— Nu credeam că o să te revăd vreodată, declară ea.

— Nici eu.

— Îmi face cu adevărat plăcere că eşti aici. Tim mi-a spus că nu vă mai vedeţi deloc.

— Nu… e-adevărat.

Micuţa Naëlle urmărea curioasă discuţia lor, ţinând-o de mână pe mama ei. Era mai puţin sălbatică decât Sophie şi Timotée, mai încrezătoare.

— Ai sărit şi tu în ajutorul lui Rosalie? Tim ne-a povestit despre soţul ei…

— Da. Dar mai mult ne-am speriat. Plecase să ajute o prietenă în dificultate… Dintr-odată, ne-am trezit cu toţii acolo, în Arvieux, ca în vremurile bune.

— Şi escapada asta aici?

Lisa era curioasă. Ochii ei verzi o cercetau atent. Simţea lucrurile, ca şi Rosalie.

— A fost… să zicem că a fost ideea mea. I-am… i-am forţat un pic mâna lui Tim ca să-l fac să vină la mormântul mamei lui.

Lisa dădu din cap cu un aer puţin grav. Ambre preferă să schimbe subiectul:

— Văd că aţi făcut treabă bună, tu şi Maxime: aveţi o fetiţă foarte frumuşică!

Naelle râse în spatele mâinii ei dolofane. Ochii Lisei deveniră din nou strălucitori.

— Tim mi-a vorbit despre ea, adăugă Ambre. Naelle este un nume frumos.

— Este breton. Diminutivul de la Nathanaelle. Numele bunicii mele.

Îşi zâmbiră cu un rest de timiditate. Trecuseră cinci ani… Ea era cumnata lui Tim, ştia despre Frontignan şi tot restul…

— Şi tu? întrebă Lisa veselă. Te-ai căsătorit? Ai copii?

Ambre îşi stăpâni o grimasă dureroasă. *Marc*. Era trecut de ora 21 acum. Oare ce făcea? Era singur în apartamentul lor? Se dusese să se vadă cu Mathieu? Cu prietenul său Adrien? se gândea că încă putea s-o facă să se răzgândească? Sau înţelesese că era prea târziu, că mereu fusese prea târziu?

— Niciuna, nici alta.

— Ah… Ai un iubit?

Ea înghiţi în sec.

— Aveam.

— Poftim?

— Aveam pe cineva… până în urmă cu puţin timp.

— Oh! zise Lisa. Îmi pare rău…

— Nu-i nimic. Eu sunt cea care a rupt relaţia.

— Asta nu înseamnă că este mai uşor.

— Nu… E adevărat.

Uşor stânjenită, se întoarse către scările care urcau la etaj.

— Cred că o să fac un duş rapid, dacă nu te deranjează.

— Da! Bineînţeles! Şi eu care tot dau din gură! Te las să te duci. Ştii drumul.

— Da!

Odată ajunsă la etaj, Ambre se îndreptă spre capătul holului. Camera de oaspeţi era deschisă şi o veioză de pe noptieră fusese aprinsă. Aşezat pe marginea patului, cu un picior îndoit, Anton părea că încearcă să-şi scoată pantoful. Nu o auzi apropiindu-se. Ea îi observă expresia de durere intensă.

— Anton?

El tresări, ridică ochii şi îi zâmbi cam forţat.

— Afurisitul ăsta de pantof opune rezistenţă.

— Dă-mi piciorul. O să ţi-l scot eu.

Vru să-şi întindă piciorul, dar îi era imposibil. Se strâmbă din nou de durere.

— Anton… ce se întâmplă?

— Nu-i nimic.

— Pare să te doară rău. Ce se întâmplă? insistă Ambre.

El ridică din umeri.

— Din cauza maşinii… Călătoriile lungi cu maşina… nu sunt recomandate pentru spatele şi picioarele mele.

— Oh! îmi pare rău… Nu ştiam.

Nu se plânsese nici măcar o dată toată ziua.

— Nu e grav. Dar acum mă simt înţepenit. Am dureri de spate şi mi-e greu să-mi fac picioarele să mă asculte.

— Nu te mişca. O să te ajut.

Îi întinse piciorul cu toată blândeţea de care era în

stare, îi scoase pantoful şi făcu la fel şi cu celălalt picior. Apoi se aşează lângă el.

— Te doare mereu foarte tare?

— Nu, nu mereu.

— Adeseori?

— Mai des decât vreau s-o arăt.

Ambre era fericită că i se confesa astfel, îi puse o mână pe genunchi.

— O baie caldă o să-ţi facă bine.

— N-avem timp. Ne aşteaptă jos.

Ea se ridică şi se îndreptă spre baie. Să nu-i dea de ales. Să nu aştepte, să nu ceară. Să ia, să forţeze viaţa. Lecţie pe care o învăţase astăzi.

— Ştii, până la urmă, eşti o asistentă mult mai bună decât credeam, zise Anton din pat.

— Lucrez din greu ca să te satisfac, dragule.

Ambre puse dopul la cadă, lăsă apă caldă să curgă şi vărsă nişte săruri de baie.

— Nu reuşesc.

Ambre tresări. Cu un aer abătut, Anton stătea rezemat de uşă, dezbrăcat până la brâu, cu blugii lăsaţi în jos până la genunchi.

— Sunt jalnic, zise el cu cinism.

Ea îi răspunse cam sec:

— Intră. Închide uşa.

El se supuse. Ea îi ceru să se aşeze pe marginea căzii şi îi scoase pantalonii şi boxerii fără să clipească. După opt ore de drum, după scena din cimitir, nu mai avea nicio jenă.

— Haide, apa este caldă.

Îl privi cum se aşază în cadă cu gesturi lente. Era crispat de durere, dar nu zicea nimic.

— Unde te doare foarte tare? îl întrebă cu voce blândă.

— În spate.

— Unde? Arată-mi.

El se aplecă în faţă şi îi arătă cicatricea de pe spate. Ambre puse mâinile pe ea. Mâinile ei reci.

El scoase un oftat. Ea îl simţi cum se destinde. Rămase aşa, aşezată pe marginea căzii, masându-i uşor cicatricea cu mişcări circulare. El nu zicea nimic. Accepta, cu genunchii strânşi la piept, cu mâinile în jurul genunchilor. Ea se gândi că, mai mult decât oricând, semănau cu nişte pisoiaşi care îşi lingeau reciproc rănile.

— Ştii, într-o zi ne-am sărutat rezemaţi de această chiuvetă.

Anton tresări uşor, ca şi cum adormise.

— Tu şi Tim?

— Da/

— După cearta noastră şi plecarea mea furtunoasă?

Ea dădu din cap. Anton încuviinţă.

— Reia-ţi masajul, zise el.

Niciun pic de tristeţe pe chipul lui, nici în voce. De mult timp era foarte departe de toate astea.

Era aproape ora 22 când se aşezară cu toţii la masă, în jurul grătarului pentru *raclette*, proaspăt spălaţi şi relaxaţi. Maxime îi împrumutase fratelui său nişte blugi şi un pulover cu glugă. Tim încă avea un aer grav, chiar dacă atmosfera era veselă la masă. Ca şi cum îmbătrânise în câteva ore, în cursul vizitei la cimitir.

A fost o masă plăcută, călduroasă. Luminiţele din brad sclipeau, Naëlle moţăia pe canapea, ei vorbeau cu voce joasă pentru a nu rupe fragilitatea momentului.

Lisa părea foarte interesată de magazinul de *prêt-à-porter* al lui Ambre. I-ar fi plăcut la nebunie să lucreze în domeniul modei. Punea o mie şi una de întrebări şi Ambre o copleşea cu o mulţime de amănunte.

— Trebuie să decid ce colecţii să expun. Direcţiunea este cea care fixează obiectivele de vânzare, apoi îmi revine mie sarcina să aleg o strategie pentru a le atinge. Încerc să schimb vitrinele în fiecare lună. Nu este întotdeauna uşor, dar o fac.

La capătul mesei, băieţii vorbeau despre un serial de televiziune. Maxime avea două episoade avans şi Anton îl implora să nu le dezvăluie nimic. Tim îi asculta fără să intervină prea mult, cu gâtul întins ca şi cum încerca în

acelaşi timp să urmărească şi conversaţia fetelor.

Făcură o pauză între două platouri cu mezeluri. Ca să-i „ajute să înfulece”.

Maxime aduse o sticlă de digestiv. Naelle se trezise şi revenise pe genunchii maică-sii.

— Şi cum ai făcut ca să dublezi vânzările? Tot alegându-le ca ţintă pe liceene?

— Da. Tot aşa. Magazinul exista de vreo zece ani. Oamenii îl ştiau şi nimeni nu se mai oprea în faţa vitrinelor. Patronii le-au vizat întotdeauna pe femeile active, mamele casnice mai cochete. Nu mizau decât pe taioare, fuste conice, cămăşi. Dar, în apropiere, s-a construit un liceu, aşa că am sugerat direcţiunii să schimbe un pic publicul-ţintă. Să se orienteze spre un stil mai tineresc, mai relaxat, înţelegi…

Se întrerupse, căci Tim tocmai se aşezase lângă ea. Îi făcu semn lui Naelle să se caţăre pe genunchii lui şi fetiţa, deloc sperioasă, veni să i se ghemuiască la piept.

— Şi atunci? interveni Lisa.

— Mi-au încredinţat o vitrină o lună întreagă. M-am străduit. Simţeam că era singura şansă pe care mi-o dădeau. Dacă voiam să-i conving, ăla era momentul.

— Te-ai axat pe un stil mai degrabă *Street*?

— Da, ceva totalmente diferit. Un look un pic mai neobişnuit, dar totodată elegant şi îngrijit, graţie unui element vestimentar. De exemplu, îmi îmbrăcam manechinele cu pantaloni slim din imitaţie de piele şi botine cu ţinte, dar adăugam şi o cămaşă cu imprimeuri florale şi guler tunică pentru o notă cuminte şi şic. Fără a uita geanta de lac cu cataramă mare, aurită. Înţelegi combinaţia?

— Da, înţeleg! Şi a mers?

— A trebuit să treacă o săptămână înainte ca magazinul să fie reperat de liceene. Şi încă una pentru ca vestea să se răspândească. După care au tot venit. Aşa că am fost lăsată să mă ocup de vitrină în luna următoare şi apoi încă o lună… La început, se temeau să nu-şi piardă clientela mai matură, dar au remarcat că adolescentele îşi

aduceau mamele la shopping şi mamele reveneau după aceea cu prietenele lor. Era strategia câştigătoare, într-adevăr.

— Aşa te-au numit responsabilă de magazin?

— Nu, nu imediat. A fost nevoie de luni întregi ca să aibă complet încredere în mine. M-au făcut şefă de raion după prima mea vitrină. Şi, din acel moment, a trebuit să lucrez şi mai mult, dar n-am pierdut niciodată din vedere strategia care le viza pe liceene. Ele trebuie cucerite. Ele le dictează moda mamelor. Ele îşi impun stilul. Nu le este frică să poarte combinaţii îndrăzneţe de culori, materiale, imprimeuri. Poţi să le vinzi orice dacă este ceva ieşit din comun.

Continuase să vorbească netulburată când Tim, cu un braţ în jurul lui Naelle, care adormise lipită de el, îşi pusese celălalt braţ pe genunchiul ei. Acum i-l mângâia descriind cercuri mici. Lisa văzuse tot, dar se comporta ca şi cum nu se întâmpla nimic.

— Cathia a venit cu ideea genţilor de mână cu cap de mort. Direcţiunea nu voise să comande pentru magazinul din Lyon. Intenţiona să rezerve acest articol pentru Paris, unde erau mai multe *fashion victims*…

Ambre vorbea fără oprire despre munca asiduă căreia îi consacrase ultimii cinci ani ca să nu trebuiască să se gândească la altceva – îşi dădea seama abia astăzi de acest lucru –, ca să nu trebuiască să se afle prea des în faţa lui Marc şi a tăcerilor lui. Vorbea şi ca să nu tremure simţind mâna lui Tim care îi mângâia genunchiul, ca să nu vadă cum Lisa, Maxime şi Anton îi priveau, ca să nu se gândească la reacţiile lor, la judecata lor. Ea vorbea şi Tim îşi ţinea capul sus, ca şi cum le-ar fi spus tuturor: *Aşa stau lucrurile*, *nu vă cer părerea*. El impunea. Nu cerea niciodată. Nu îi era frică de nimeni.

Maxime aduse al doilea platou cu mezeluri. Nimănui nu îi mai era foame, totuşi mâncară. Tim continuă s-o ţină pe Naelle ghemuită la piept. Rămaseră până foarte târziu la masă, vorbind în şoaptă ca să nu o trezească pe fetiţă. Cu stomacul plin, cu obrajii roşii din cauza căldurii

degajate de grătarul pentru *raclette*, cu picioarele întinse în faţă, vorbeau vrute şi nevrute, îşi ziceau că e bine să se revadă, că asta e viaţa, o *raclette*, fraţi, prieteni, copii, o sticlă de vin roşu, nimic mai mult.

În cele din urmă, Lisa se ridică pentru a o duce la culcare pe Naelle şi toată lumea o imită.

Ajunşi în cameră, fără să ezite nicio secundă, Ambre, Tim şi Anton se întinseră toţi trei în acelaşi pat, ignorând salteaua de pe podea. Ca să închidă cercul. Cinci ani mai târziu. Strânşi unul lângă altul fără a îndrăzni cu adevărat să se atingă.

Ambre declară:

— Te simţi important când ai o fină, nu?

Tim încuviinţă în tăcere.

— Într-o bună zi, vom avea copii şi ne vom simţi şi mai importanţi, plusă Anton.

Înainte, nici măcar nu puteau să conceapă că într-o zi vor avea copii. Aşa îşi dădeau seama acum că se maturizaseră. Vocea lui Anton se auzi din nou în întuneric:

— Şi poate că voi îi veţi avea… pe ai voştri.

Tim se agită.

— Ce vrei să spui?

— Voi doi.

Ar fi putut urma un moment de jenă, o tăcere stânjenitoare. Dar în acel pat se producea exact opusul. Ca o imensă uşurare după atâţia ani de minciuni, a unora faţă de ceilalţi. Ca o eliberare. Nu existau nici tristeţe, nici jenă. Ci doar un suflu de aer eliberator.

— Crezi? întrebă într-un târziu Tim.

Anton scoase un chicotit înăbuşit. Un râset de copil.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebi asta. Ci pe ea.

Tim se întoarse spre Ambre. Ea avea chef să strige: *Sărută-mă*, *sărută-mă imediat*. Dar murmură:

— Nu ştiu…

Şi Anton declară cu siguranţă:

— Ba da. Veţi avea.

Se aşternu iarăşi tăcerea. Nu se mişcau, respirau liniştit. Un şușotit se făcu auzit la stânga. Anton.

— Ştiţi, am coşmaruri în fiecare noapte… Mă aflu în râpă… când speram că o să mor înainte de căderea nopţii. Pentru că cel mai îngrozitor era noaptea, din cauza frigului… Ziua mai mergea. Aveam soarele şi mâneam zăpadă, dar noaptea era atât de frig… nu reuşeam să-mi mişc braţele. Speram că o să mor şi era ca un coşmar care nu se mai termina… Se lumina iar de ziuă, soarele mă încălzea şi calvarul continua…

Ceilalţi doi îşi ţineau răsuflarea. Tăcerea se prelungi.

— Nu mi-ai povestit niciodată asta, zise în sfârşit Tim.

— Nu. Ţi-am povestit acum.

— De ce acum?

Anton se gândi câteva clipe.

— Azi te-am văzut scuipând pe mormântul mamei tale şi apoi te-am văzut plângând. Ambre m-a văzut gol. Na întors privirea şi după aceea mi-a masat spatele pentru că mă durea foarte tare. Aşa că nu mai avem nevoie să ne ascundem, orice ar fi.

Constatarea îi făcu să zâmbească. Tim îşi schimbă poziţia în pat şi Ambre ghici că îl cuprindea cu braţul pe Anton, într-un gest de afecţiune. Cum făcea ea cu Marc, când îşi punea capul pe pieptul lui.

Se scurseră câteva minute fără niciun zgomot. Ea simţi o mână în păr şi zâmbi în întuneric, după care se abandonă în braţele somnului.

— Preparat rustic din bucătăria franceză, constând dintr-un strat de carne de vită tocată, amestecată cu morcovi şi ceapă şi unul de piure de cartofi, peste care se pune brânză şi pesmet; se coace la cuptor.

11 Mâncare tradiţională elveţiană cu brânză Raclette topită, servită cu cartofi fierţi în coajă şi legume murate în oţet.

14

Şaizeci şi patru de treziri alături de Tim la Frontignan. Şaizeci şi cinci, punând-o la socoteală şi pe cea de ieri. Şaizeci şi şase astăzi.

Şi cu Marc? Doi ani. Mai bine de şapte sute de treziri. Şaizeci şi şase contra şapte sute şi totuşi Marc nu

se dovedea la înălţimea aşteptărilor. *Cum este posibil*?

Unde era? Ce făcea? Oare zăcea în pat şi el fără a găsi voinţa de a se ridica? O avea putere să-şi deschidă cărţile groase astăzi, să le adnoteze? Sau poate n-o mai avea chef de nimic. Nici măcar de cafeaua de dimineaţă. Se va duce la părinţii lui, fără îndoială. Ce le va spune? Ambre îi apreciase întotdeauna şi sentimentul părea reciproc. Dar azi? Ce vor gândi ei? Cum le va explica Marc situaţia? *Ambre a fugit cu o fantomă a trecutului*.

Şi revelionul din seara asta? Marc în faţa unui scaun gol. Şi Cathia, Emilie, partenerii lor, ce vor spune toţi? Ea nu le anunţase. Nu avusese curaj. Dacă şi-ar deschide telefonul, ar da peste apelurile lui Marc, ale părinţilor ei, peste SMS-uri, mesaje vocale. N-avea tăria să înfrunte toate astea. *Sunt laşă*. Dar era atât de confortabil să fie laşă, ghemuită în braţele lui Tim. Să-i simtă mirosul pielii, al părului. Nu miroseau a piele, a păr. Aveau un miros mai dulceag. Şi picant totodată. Ca de scorţişoară.

Ca să mă mai trezesc o dată alături de el, mi-am sacrificat viaţa din Lyon, toată viaţa. Şi nu regret nimic.

Marc avea mania de a zice mereu „te iubesc” înainte de a închide telefonul sau atunci când o lăsa la serviciu, iar ea se simţea uşor agasată de fiecare dată, fără să ştie prea bine de ce. Astăzi ştia. El o obliga într-un fel să răspundă „şi eu”. Şi, spunând asta, îl minţea pe el, dar se minţea şi pe ea.

Se luminase de ziuă. Câteva raze pătrundeau printre obloane. Ambre deschise un ochi, doar un pic, pentru a întrezări cele două forme de alături. Una foarte aproape, lipită de ea. Tim dormea profund, imperturbabil. Cealaltă era întoarsă cu spatele la ei. Dormea pe o parte, cu genunchii strânşi, la cealaltă margine a patului. Ca pentru a marca o distanţă, o separare. *Întotdeauna a fost aşa*. *Doi şi unu*. Ea se întreba dacă asta se va sfârşi într-o zi. Dacă Tim era într-adevăr capabil să aleagă. Dacă îşi dorea acest lucru. *Şi dacă el avea două sufletepereche*? *Dacă ei erau suflete triple*? Ambre zâmbi în tăcere de prostia care îi trecea prin cap, deşi nu ştia sigur dacă este foarte

amuzant. Dar ce? Putea ea să facă ceva? Putea să-l schimbe? Ea era lângă el în această dimineaţă şi deja se simţea bine. Mai bine decât tot ce sperase.

Şi Sophinette? Oare într-o bună zi va cunoaşte şi ea chinurile iubirii? Mărturisise că exista deja un băiat care o iubea… îi dădea bomboane şi îi împrumuta bicicleta, dar ea spusese: „Nu este iubitul meu, nu ştie nici măcar să schieze!” Ambre râsese, apoi se gândise la două lucruri. Că Sophie era acum o veritabilă fetiţă de la munte, fiindcă ridica schiatul la rang de competenţă obligatorie pentru ca o persoană să fie interesantă în ochii ei. Şi că nu trebuia să crească prea repede, să se îndrăgostească şi să plângă.

Sophinette, te voi pune în gardă. Îţi voi spune cât este de complicat, cât este de dureros, dar cât este de frumos totodată. Răsufla lipită de gâtul lui Tim şi se gândea: *Sophinette, continuă să sari, să cânţi, continuă să-ţi îngrijeşti păpuşile, continuă să râzi, să-ţi încrucişezi braţele bosumflată, continuă să crezi că toată lumea e proastă, continuă să consideri totul atât de evident, să te ocupi de micuţul Tim, să-l iubeşti pe tăticul tău şi să crezi că este cel mai frumos din lume, continuă să fii mama ta în miniatură… este atât de grozavă, este femeia cea mai minunată pe care am cunoscut-o. Continuă să crezi în* Moş *Crăciun, în spiriduşi, continuă să porţi brăţări fluorescente şi chiar groaznicele tale coliere ţipătoare. Sophinette, ai timp să creşti…*

Examină faţa lui Tim. Ridul de pe frunte, cicatricea lăsată de acnee pe tâmpla stângă, un fir de păr rebel din sprânceană, care nu creştea în acelaşi sens cu celelalte, pielea uscată de pe buze. Îi cerceta faţa şi se întreba în ce loc îl lovise Anton. În tâmplă? în bărbie? în arcadă? I se părea că are o cicatrice minusculă la arcadă. Nu era acolo înainte. Îşi imagina că i-o atinge cu degetele şi că are puterea de a o şterge.

Continua să-l observe dormind. Impasibil. Adâncit într-un somn fără vise. El avea douăzeci şi şapte de ani acum. I se părea mult dintr-odată. Şi se gândea: *Piază rea… Şi tu eşti piaza mea rea*.

*

Într-un târziu, adormise din nou. Când se trezi, o greutate caldă şi mişcătoare era lipită de ea, o greutate cu miros de căpşună dulce, care ciripea: „Şi Moş Crăciun dezleagă renul şi… şi… renul fuge în pădure şi se salvează şi cei răi nu sunt mulţumiţi!” Vocea gravă a lui Tim răspunse, foarte aproape:

— Oh, şi aşa se termină?

Naelle se strecurase între ea şi Tim. Ghemuită în braţele nasului ei, fetiţa se amuza mângâindu-i urechea, aşa cum ar fi făcut cu o jucărie de pluş. Nu erau decât ei trei în pat. Anton se ridicase deja.

— Ah, fata s-a trezit! declară Tim.

Naelle se întoarse şi începu s-o cerceteze curioasă pe Ambre.

— Fata, repetă ea.

— Da. Fata… Nu e o creatură prea prietenoasă, Naelle… trebuie să ai grijă… Dacă vrei să te apropii de ea, fă-o foarte încet.

Naelle îl asculta pe naşul ei cu atenţie, cu ochii uşor măriţi. Tim întinse un deget spre Ambre şi i-l puse pe nas.

— Vezi… aşa… foarte încet… doar cu vârful degetului.

— Muşcă? întrebă Naelle cu toată naivitatea ei de fetiţă.

Tim se stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Da, uneori. Uite, o să încercăm în alt loc…

Îi înfipse degetul în abdomen, foarte aproape de coaste, şi ea nu se putu abţine să nu râdă, încercând să scape.

— Şi aici!

Îşi înfipse degetul în gâtul ei. Apoi din nou în abdomen. În ureche. Ambre se zvârcolea râzând. Înţelegând că era un joc, Naelle râdea şi mai tare.

— Ce-i cu toată harababura asta? zise Lisa amuzată.

Stătea în uşa camerei, toată numai zâmbet. Naelle începuse şi ea s-o gâdile pe Ambre, încurajată de Tim:

— Da, sub bărbie, Naelle! Da!

— Naelle! O necăjeşti pe Ambre?

Dar Naelle nu-i dădea nicio atenţie maică-sii. Râdeau toţi trei de se prăpădeau, însă era atât de bine să râdă aşa.

— Vă aşteptăm la micul-dejun! anunţă Lisa înainte de a dispărea.

Tim îşi băgă capul sub părul lui Ambre pentru a-şi face o perucă. Îşi puse o şuviţă sub nas, în chip de mustaţă. Naelle râdea în hohote şi zicea:

— Mai vreau, mai vreau!

Tim se ascunse sub pătură şi Naelle îl căută. Răsări o mână care o apucă de braţul mic şi dolofan. Ea urlă. El o trase sub cearşaf, în timp ce ea râdea şi mai tare.

Tim era fericit în dimineaţa asta, îşi zise Ambre. Reparat.

Pe holul care ducea la scări, în timp ce Naelle alerga înainte, Tim îi fură lui Ambre un sărut. Un sărut pe furiş, apăsat, care îi amintea de altele. De multe altele. Apoi li se alăturară lui Maxime, Lisei şi lui

Anton jos. Naelle avea fruntea lac de sudoare şi obrajii roşii. Maxime o luă în braţe, declarând:

— Am crezut că o torturaţi!

Luară loc la masă, unde Lisa pregătise un veritabil brunch. Mezeluri, brânză, ouă fierte, pâine proaspătă, dulceţuri, fructe… Tim era mort de foame. Maxime şi Anton discutau despre formarea în domeniul informaticii în care cel din urmă se lansase. Văzând că Lisa nu ciuguleşte decât un grepfrut, Ambre se miră:

— Nu mănânci nimic altceva?

— Nu. Încerc să ţin regim.

Tim se strâmbă, asigurând-o că nu avea nevoie de aşa ceva, că nu arătase niciodată atât de bine. Lisa dădu ochii peste cap roşind şi mormăi: „Eşti drăguţ, dar nu mă mai încap pantalonii!” Fapt ce nu o împiedică după câteva minute să muşte cu delectare dintr-o tartină cu pâine proaspătă.

Era una dintre acele dimineţi de fericire calmă în care nu te grăbeai, făceai schimb de zâmbete, de oftaturi de uşurare. Îţi ziceai: *Numai de-ar dura…*

Lisa şi Maxime insistară să rămână pentru a sărbători revelionul cu câţiva prieteni, dar Tim îi asigură că, dacă nu se întorceau, Rosalie avea să-i omoare. Totuşi Maxime şi Lisa erau îngrijoraţi să-i lase să plece din nou la drum. Se apropia furtuna. Cerul se întunecase, acoperindu-se de nori ameninţători. Vântul se înteţea. Se anunţau rafale foarte violente şi ploi îngheţate în timpul zilei. Tim declară că ar face bine să plece imediat şi fratele lui ţinu morţiş să verifice cauciucurile maşinii.

În acest timp, Lisa se apropie de Ambre.

— Aşadar… poate că ne vom revedea în curând?

Întrebarea sugera multe altele: *Ce se petrece între tine şi Tim*? *O să vă mai vedeţi*? *Şi Anton*? Ambre se mulţumi să ridice din umeri zâmbind.

— Poate… Cine ştie?

Iar Lisa zâmbi şi ea.

— Mi-ar face plăcere să te revăd aici.

Rămaseră tăcute câteva secunde. Apoi se auzi vocea subţirică a lui Naelle:

— Da, şi mie mi-ar face plăcere.

E o bombonică dulce, îşi zise Ambre. O bezea pe care îţi vine s-o mănânci pupăcind-o.

Cei trei urcară în maşină, cu Tim la volan. Îşi făcură semne cu mâna, schimbară zâmbete şi „sărutări suflate”, cum zicea Naelle. Apoi maşina părăsi încet curtea.

— Naelle, o să-ţi trimit cadoul de la Moş Crăciun prin poştă. L-a lăsat la Amiens. Ce idiot, nu-i aşa?

Naelle pufni în râs, acoperindu-şi gura cu mânuţa dolofană.

— Ne întoarcem direct la Arvieux? întrebă Ambre.

Nu îndrăznea să spună: *Nu mai trecem pe la cimitir*? Tim dădu din cap:

— Da. Ne întoarcem acasă.

Şi fraza asta o făcu să zâmbească. *Acasă… în Arvieux… de ce nu*?

Vântul făcea condusul dificil. Pe autostradă, panourile indicau: *Atenţie*: *vânt de până la 70 km/h şi ploi îngheţate*, *nu ezitaţi să vă opriţi*. Automobiliştii încetineau,

Tim bombănea:

— În ritmul ăsta, o să ajungem mâine dimineaţă!

Întins pe bancheta din spate, Anton moţăia.

Rulau de o oră, când nişte picături începură să cadă pe parbriz, urmate foarte repede de o veritabilă perdea de apă.

— Vrei să ne oprim?

— Nu.

Îşi reglaseră radioul pe postul Autoroute Info şi alertele meteo alternau cu apeluri la prudenţă şi anunţuri de accidente. Uneori, un cântec venea să întrerupă aceste mesaje apocaliptice. Ambre arunca priviri în oglinda retrovizoare, la Anton. Stătea nemişcat, cu ochii închişi. Dormea sau se prefăcea că doarme. Ea avea neplăcuta impresie că încerca să se retragă, să se facă uitat în mod discret.

— Ar trebui s-o suni pe Rosalie s-o anunţi că suntem pe drum, zise Tim după mai multe minute.

— Da, bine.

Apoi tresări şi se strâmbă.

— Nu pot să-mi folosesc telefonul.

— De ce?

— Nu am… nu am anunţat pe nimeni… bolborosi ea, în afară de un SMS de trei cuvinte trimis lui Marc… Ar trebui să fiu la Lyon în acest moment… Părinţii mei ne aşteptau la masă aseară… Cathia şi ceilalţi ne aşteaptă în seara asta… aşa că am preferat să-mi închid telefonul.

— Ce? Nu dai niciun semn de viaţă?

— Aşa am făcut întotdeauna, nu? Am dispărut fără niciun cuvânt şi n-am dat niciun semn de viaţă. N-ar trebui să te surprindă chestia asta, conchise ea pe un ton amar.

El îi aruncă o privire blândă: *îmi pare rău, nu voiam să te rănesc*. Ea se calmă.

— Îi voi suna mâine.

— Da… E bine mâine.

Îşi dădu seama că e joi. Joi, 31 decembrie. Vacanta ei lua sfârşit. Se strădui să nu se gândească la ce va fi după, să nu se lase cuprinsă de angoasă. Viaţa ei în Lyon se

terminase, în mod simbolic, alaltăieri, în acea cameră de hotel. Dar realitatea era cu totul alta. De fapt, cum era această realitate? Această viaţă care o aştepta? Habar n-avea. O frază confuză rostită deasupra unei creme de zahăr ars, sub efectul tristeţii: „Ai veni să stai la Amiens”. Un desen mâzgălit pe o notă de plată la restaurant. „Aici sunt eu. Este fericirea, revanşa asupra vieţii care a fost atât de dezgustătoare… şi cărţile… şi îţi promit că nu vom îmbătrâni niciodată. Că nu ne vom trăda”.

Nici măcar nu luaseră cu ei acea notă de plată. Asta dovedeşte că totul nu fusese decât entuziasm, reverie, fantasmă.

Realitatea era că magazinul o aştepta luni. Fetele o aşteptau. Perioada soldurilor se apropia. Nu părăseai o viaţă aşa, pur şi simplu. Nu fără preaviz. Unul pentru magazin. Trei luni. Altul pentru apartamentul pe care îl împărţea cu Marc. Tot trei luni. Şi după aceea?

Ea se gândi cu amărăciune: *Totul trebuie luat de la capăt*.

Abisul pe care-l întrezărea îi tăia răsuflarea şi ea se agăţă de mânerul portierei pentru a nu se sufoca. Mâine. Va vedea mâine. Trebuiau s-o ia uşor. Aşa erau ei, aşa fuseseră întotdeauna. Uşori precum aerul, nepăsători. *Nu ne e frică de o piatră. Nu ne-a fost niciodată frică să renunţăm la tot. Să ne schimbăm viaţa. Pentru că suntem zei*.

Reuşi să inspire o gură de aer. Să se calmeze. Tim era acolo. În timp ce conducea, veghea asupra ei. Anton era şi el acolo, liniştit. N-avea niciun motiv să se îngrijoreze. Şi diseară este revelionul, încă un moment de fericire calmă. Cu Rosalie, Gabriel, Sophinette, micuţul Tim, Cécile. Cécile care o lua şi ea de la zero. Cécile bătută şi învineţită, care nu avea nicăieri unde să se ducă. *Micile tale nenorociri ar face-o să râdă*.

— Ia telefonul meu.

Vocea lui Tim o făcu să tresară. Îi întindea mobilul lui. Ea îl luă.

Se simţea mai bine. Revelionul la Arvieux. Sophinette

pe genunchii ei. Rosalie şi ochii ei strălucitori. Gabriel şi micuţul Tim fericiţi. Vin bun. Se simţea mai bine. Dădu drumul mânerului şi căută numărul lui Rosalie în agendă.

Rosalie părea depăşită de evenimente.

— Copiii îl vor pe tatăl lor, vă vor pe voi. Întreabă unde aţi plecat. Timotée face criză după criză.

Ambre încercă să păstreze un ton calm şi optimist:

— Sunt sigură că te descurci de minune. Când se întoarce Gabriel?

— A zis că în jur de ora 18. Ce vrea să însemne „în jur de", după părerea ta?

Rosalie era furioasă. Ambre ştia perfect de ce. Nu din cauză că rămăsese singură cu copiii. Adora să fie cu ei şi se descurca întotdeauna, orice ar fi spus. Nu, era furioasă că o abandonaseră toţi. Că plecaseră cu toţii să-şi rezolve treburile lăsând-o la Arvieux.

— Va fi acolo la ora 18, nu-ţi face griji.

— Şi firma de catering? replică ea cu furie. Vă ocupaţi voi, aşa cum aţi zis?

— Bineînţeles că ne ocupăm.

— Veţi fi aici la ora 19?

Tim, care auzise, se strâmbă pentru a da de înţeles că n-aveau cum să ajungă la Arvieux la ora 19.

— Vom fi, declară Ambre.

Tim se uită urât la ea.

— În fine, mai mult sau mai puţin.

— Bineînţeles! râse batjocoritor Rosalie. Asta-i o variantă a lui „în jur de"?

— Vom face tot posibilul. Condiţiile meteo nu sunt grozave aici…

— Nu-mi pasă! Aţi promis că veţi fi aici pe 31…

— Şi vom fi! i-o tăie Ambre. Te las, pe curând!

— Pare furioasă, comentă Tim după ce ea închisese.

— *Este* foarte furioasă.

Ambre puse la loc telefonul lui Tim în torpedou. Vântul şuiera în portiere. Producea un fel de ţipăt, o tânguire prelungă. Ploaia lovea în geamuri. Priviră drumul defilând mai multe minute.

— Ar trebui să facem comandă pentru masa de revelion la o firmă de catering, nu? zise Ambre după câţiva kilometri.

Tim ridică din umeri.

— Nu ştiu niciuna în zonă…

— Dacă ne întoarcem cu mâna goală, o să ne omoare.

— Ne vom opri la un supermarket din Guillestre. Au un raion cu mâncăruri gata preparate. De acolo cumpără Rosalie torturile pentru aniversările copiilor.

Ambre bătu darabana cu nervozitate pe genunchi.

— Mda, rosti ea cu amărăciune, am ratat unele lucruri…

— Dar nimeni nu ţi-a reproşat… În schimb, acum…

— Acum ce?

— Nu mai trebuie să dispari.

Faţa i se crispă. *Unde să dispar*? *Ca să fac ce*? *De cine să fug*? Şi îşi ordonă în minte: *Nu, nu te gândi la ce urmează. Nu te gândi la ziua de luni.*

— Sunt naşă acum, răspunse ea cu un aer enigmatic.

Tim zâmbi.

Trecură două ore de mers prin furtuna de ploaie îngheţată. Anton se trezi în spate şi se ridică în şezut, frecându-şi ceafa.

— Unde suntem?

— O să ne oprim, zise Tim. Am făcut o treime din drum… aproape…

Ambre se întoarse spre Anton.

— Te mai doare spatele?

— Îmi este mai bine dacă stau întins.

Ea îi zâmbi.

— Îţi promit un scurt masaj diseară.

— Şi o baie? întrebă el în glumă.

— Şi o baie!

După ce Anton se trezi, atmosfera din maşină deveni mai relaxată. Se opriră pentru scurt timp la o benzinărie de pe autostradă pentru a cumpăra trei sandvişuri şi o sticlă mare de apă, apoi Ambre trecu la volan. Dădură radioul pe un post care difuza rock. Anton începu să

fredoneze. Tim începu să vorbească despre Naelle. Bănuia că Lisa şi Maxime erau pe cale să-l „conceapă pe al doilea”.

— Poate că este deja însărcinată. A luat în greutate, nu?

— Da… Aşa se pare.

Schimbară postul de radio şi se amuzară ascultând şedinţa unei clarvăzătoare, urletul de bucurie al câştigătorului unui joc-concurs, puseră din nou rock, apoi Autoroute Info. Lăsaseră furtuna în urmă. Ploaia încetase. Vântul continua să sufle, dar cu mai puţină putere. Se opriră să cumpere trei cafele fierbinţi în nişte pahare de plastic şi Tim trecu din nou la volan.

Se înnoptase. Ambre adormise cu capul rezemat de geam. Băieţii şușoteau între ei.

Pe jumătate trează, ea se gândi îndelung la Marc. Era a doua zi pe care trebuia s-o înfrunte singur. A doua zi după mesajul ei, *îmi pare rău*. Şi-l imagină acasă la ei. 11 cunoştea foarte bine. Putea să spună aproape cu certitudine ce făcuse în fiecare oră. Pentru că nu era genul care să te surprindă. Şi pentru că trăiseră împreună doi ani. Şi asta n-ar putea niciodată să i-o ia.

Îşi spunea că viaţa cu el fusese liniştită. Că ar fi putut să continue aşa ani în şir. Că nu suferise niciodată, nu-i fusese niciodată frică… Ar fi putut să aibă copii cu timpul… Când toţi prietenii lor ar fi avut. Ca să-şi înveselească viaţa de cuplu puţin cam anostă. Marc ar fi fost un tată bun. Calm, prevenitor. Le-ar fi construit o bulă. Ar fi devenit în cele din urmă profesor pentru a avea un salariu fix. Ar fi cumpărat o casă la periferia Lyonului. Ar fi fost fericită, nu şi-ar fi dorit nimic mai mult. Faptul de a deveni mamă i-ar fi adus împlinirea necesară pentru a fi mulţumită de această viaţă.

Dar ea distrusese totul. Nu vor avea copii. Nici casă în suburbie. Marc nu va deveni nicidecum profesor. Se va întoarce în garsoniera lui de student şi la viaţa lui de etern celibatar. Ambre îşi spunea că fusese crudă cu el. Că va avea nevoie de timp ca să-şi revină, pentru a avea din nou

încredere într-o femeie. Că el nu merita asta. Că i-ar fi plăcut să fie el cel care să plece, să se îndrăgostească de o creatură sublimă. O Lucy…

În timp ce divaga, nu vedea ora afişată de ceasul de la bord, kilometrii pe care îi parcurgeau.

— Firma de catering! zise ea brusc, cu o voce sugrumată.

Tocmai intrau în Arvieux. Erau atât de nerăbdători să ajungă şi să-şi dezmorţească picioarele, încât nu se mai gândiseră la asta. Tim lovi furios volanul, ceea ce avu ca efect activarea claxonului, întoarse maşina în mare viteză. Anton începu să râdă în spate strigând:

— Hai, claxonează, bătrâne, claxonează!

Reuşi să se aplece în faţă şi să apese pe volan. Tim bombăni:

— Încetează! Eşti prost sau ce?

Ambre zâmbi văzându-l pe Anton atât de vesel dintr-odată. Fără îndoială, întoarcerea la Arvieux îl făcea fericit. Să-şi revadă cel mai bun prieten, Gabriel. Să1 revadă pe micuţul Tim.

— Hai, mai claxonează o dată!

Şi din nou se aplecă pentru a atinge volanul. Tim protestă şi mai abitir, dar până la urmă capitulă, lăsându-l pe Anton să se dezlănţuie asupra claxonului, în timp ce Ambre râdea în hohote. Când intrară în parcarea supermarketului, toată lumea se uita la ei.

— Poftim, eşti mulţumit? Am fost remarcaţi pe o rază de treizeci de kilometri.

— Dă-i înainte! replică Anton. O să închidă!

Într-adevăr, un angajat supraveghea ieşirea ultimilor clienţi înainte de a trage oblonul de fier.

— Nu se poate! zise Tim cu vocea sugrumată. Rosalie o să ne omoare!

Ţâşniră din maşină, începură să alerge. Anton în spate, şchiopătând cu cârjele lui.

— Aşteptaţi! Vă rog! strigă Tim către angajat.

— Îmi pare rău, domnule. Nu trebuie să mai las pe nimeni să intre.

— Va fi rapid! Este o urgenţă! Vom lua ce mai găsim la raionul de mâncăruri gata preparate! Nu va dura mult!

— Sunt dezolat, domnule…

— O să vă lăsăm bacşiș! Vă promit că vă lăsăm bacşiș!

Angajatul schiţă un zâmbet politicos şi dezamăgit.

— Nu obişnuiesc să primesc bacşișuri. Am ordine de la direcţiune. Nu trebuie să mai las pe nimeni să intre.

Doi gardieni îmbrăcaţi în negru tocmai se apropiau de oblonul pe jumătate lăsat. Tim îi aruncă lui Ambre o privire ciudată, pe care ea nu reuşi s-o interpreteze. În secunda următoare, îl auzi strigând „Fugi!” şi îl văzu năpustindu-se pe sub oblonul de fier.

— DOMNULE!

Angajatul încercă să-l reţină, dar îi rată braţul cu puţin. Ambre profită de diversiune pentru a se strecura şi ea pe sub oblon.

— OPRIŢI-VĂ! IMEDIAT!

Ea se gândi că era complet nebună, însă continuă să alerge în spatele lui Tim, care tocmai sărise pe deasupra barierelor.

— Domnişoară! zbierară gardienii, hotărâţi s-o prindă.

Cât despre Tim, el ajunsese la raioane şi dispăruse în mijlocul mulţimii încă dense care se înghesuia la casele de marcat.

— Gata, ajunge!

Unul dintre ei o apucă pe Ambre de braţ, fără menajamente. Ea îşi repetă: *Ce naiba fac*? *Sunt complet nebună*! îşi reţinu cu greu un zâmbet. *Altfel, o să creadă că îmi bat joc de ei*.

— Ce faceţi, domnişoară?

— Ascultaţi, prietenul meu este deja înăuntru, lăsaţi-mă să mă duc şi eu, vom fi mai rapizi în doi.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri cam obosite. Era 31 decembrie. Era trecut de ora 19. Soţiile lor îi aşteptau pentru a sărbători revelionul la nişte prieteni. N-aveau chef de ceartă.

— Mergeţi, e în regulă.

Ambre le mulţumi cu cel mai frumos zâmbet al ei.

— Şi la mulţi ani! zise ea îndepărtându-se în viteză.

— Da, sigur, la mulţi ani.

Începu să meargă cu paşi mici şi repezi prin raioane, încă zâmbind ca o puştoaică ce tocmai a făcut o prostie. Să caute raionul cu mâncăruri gata preparate acum. Văzu panoul şi alergă spre capătul magazinului.

Tim aştepta în faţa tejghelei, era singurul client. Toată lumea se dusese deja la case.

— Ambre! Ai putut să intri?

— M-au prins, dar mi-au dat drumul.

— Îmi pare rău că nu m-am oprit. Mi-am zis că e mai bine să te sacrifici decât să înfruntăm furia divină a lui Rosalie.

Începură să râdă în timp ce îşi trăgeau sufletul. În spatele vitrinei de sticlă, vânzătorul ambala nişte caserole în folie de aluminiu.

— A mai rămas ceva?

— Au mai rămas câteva porţii individuale de curcan, de somon şi de mihalţ. O duzină de melci şi un homar.

— Şi ce ai luat?

— Tot.

Ea izbucni în râs.

— Vom avea nevoie de toate astea ca s-o calmăm pe Rosalie. Am întârziat deja douăzeci de minute.

— Nu-mi mai spune…

— Şi pentru desert?

— Am luat opt porţii de ruladă de îngheţată. Cu ciocolată albă şi zmeură.

— Perfect, şefu'!

Îşi zâmbiră cu frivolitate. Apoi Tim o luă de mâini şi o lipi de tejghea.

— Tim!

Începu s-o sărute şi ea continua să repete „Tim!" fără să ştie prea bine de ce. Râdea în tăcere între două săruturi. El nu îi dădea drumul. Oboseala după-amiezii dispăruse. În seara asta era revelionul. Fericirea calmă.

Ochii strălucitori ai copiilor. Şi acum erau ei amândoi, singuri pe lume.

— Eu unul, dacă aş fi fost gardian… nu ţi-aş fi dat drumul… îi murmură el la ureche.

Ea zâmbi muşcându-şi buza.

— Da, şopti el. Te-aş fi ţinut aici toată noaptea…

— Ne-am fi ascuns într-un raion… în spatele cutiilor de conserve… ne-am fi lăsat închişi aici…

— Şi am fi petrecut revelionul în mijlocul produselor congelate…

— Am fi deschis o sticlă de şampanie, am fi servit o bucată de foaie-gras…

Începu iar s-o sărute şi ea simţi cum îi tremură picioarele. După, toate astea nu aveau să mai conteze. După revelion. După preaviz. Vor dispărea. Ceea ce conta era clipa prezentă, conta ca ea să nu se sfârşească niciodată.

— Hum-hum.

Tresăriră. Vânzătorul le întindea două pungi de plastic pline cu caserole.

— Poftiţi, domnule, doamnă.

— Mulţumim mult! Şi petrecere frumoasă de revelion!

— Petrecere frumoasă şi dumneavoastră!

Se îndepărtară ţinându-se de mână, ducând fiecare câte o pungă în mâna cealaltă, mergând fără să se grăbească în ciuda orei târzii, ca pentru a întârzia momentul în care trebuiau să-şi dea drumul la mâini.

În parcarea goală, Anton îi aştepta aşezat pe capota maşinii, cu cârjele în echilibru pe genunchi.

— Aveţi ce trebuie?

— Da, este în regulă, răspunse Tim arătând pungile.

— Frumoasă urmărire, apropo!

Tim şi Ambre izbucniră în râs. Se urcară în maşină.

— Nu uita să-i povesteşti lui Rosalie, zise Tim. Poate aşa n-o să ne mai certe pentru întârziere… Ai putea chiar să mai înfloreşti pe alocuri, să-i spui că a trebuit să ne batem cu gardienii, că Ambre i-a pus la pământ dându-le

un şut între picioare.

— Da, bineînţeles. Este foarte credibil!

Rosalie era un pachet de nervi şi depunea toate eforturile din lume pentru a se stăpâni. Îi îmbrăţişă discret, apoi zise brusc:

— Unde e mâncarea de la firma de catering?

Tim o duse în bucătărie cu pungile de plastic în mână.

— Avem tot ce trebuie, nu-ţi face griji.

— Ce-aţi luat?

— Câte puţin din toate.

— Câte puţin din toate? Cum aşa?

Era cât pe ce să explodeze. Din fericire, Gabriel apăru cu calmul lui şi cu zâmbetul dezarmant.

— Este mai drăguţ să avem câte puţin din toate. Vom pune totul în mijloc şi fiecare se va servi cu ce vrea!

Se întoarse spre Ambre şi spre Anton, care îi urmaseră, încă îmbrăcaţi cu paltoanele.

— Sunteţi bine? Aţi avut o călătorie frumoasă?

— Suntem bine.

— Rosalie mi-a zis că aţi făcut o mică excursie toţi trei.

— Mda… La Tours.

— O să ne povestiţi!

Le făcu complice cu ochiul şi se apropie de blatul de lucru, unde Rosalie desfăcea caserolele bombănind.

— E ceva în neregulă, draga mea?

— Da’ de unde, totul e bine! O să mâncăm de toate! Şi de ce să nu mâncăm pe jos dacă tot experimentăm?

Continua să bodogănească, dar Gabriel o strânse în braţe şi le făcu semn celor trei s-o ia din loc, şi încă repede, până nu se dezlănţuia din nou furtuna. Iar ei nu se lăsară rugaţi.

Copiii erau în living cu Cécile. Timotée îi pusese o carte pentru copii în mână şi ea le citea. Sophie asculta distrată în timp ce îşi răzuia lacul de unghii violet.

— Salutare la toată lumea! zise Tim.

Copiii ridicară imediat capul şi renunţară la poveste.

Timotée alergă spre ei scoţând ţipete de bucurie. Sophie rămase aşezată, cu braţele încrucişate, uşor bosumflată.

— Ce-i cu tine, Sophinette? o întrebă Ambre.

Fetiţa întoarse spre ea o privire de persoană adultă, care o făcea să semene foarte mult cu maică-sa.

— Unde aţi fost? ripostă ea, bosumflându-se şi mai tare.

— Am fost la Tours.

— De ce aţi plecat toţi?

Şi ea era supărată pe ei. Aceeaşi grimasă, aceeaşi furie ca ale lui Rosalie. Ambre se lăsă pe vine cu un zâmbet amuzat. Coborî vocea:

— Să ştii că n-a fost o călătorie foarte distractivă.

Sophie continua să-ţi ţină braţele încrucişate strâns.

— Ne-am dus la mormântul mamei marelui Tim.

— Mormântul?

— Da. Mama lui este în paradis, ştii?

Fetiţa îşi lăsă braţele în jos. Gura i se întredeschise uşor.

— Ne-am dus la mormântul ei şi am… am făcut un buchet de flori.

— Oh, zise Sophie.

Gata, se terminase. Furtuna trecuse.

— Şi voi ce-aţi făcut?

— Am făcut gofre. Ne-am dat cu sania. Micuţul Tim a făcut crize…

În timp ce o asculta pe Sophie, Ambre îi aruncă o privire lui Cécile. Părea să se simtă mult mai bine în seara asta. Avea tenul odihnit. Îşi dăduse cu fard în obraji. Purta nişte cercei rotunzi şi un pulover cu paiete. Stătea mai dreaptă. Întorcându-se de la Paris, închisese şi ea un capitol din viaţa ei. Şi, ca şi în cazul lor, lucrul acesta îi făcuse mult bine.

Rosalie aranjase o masă de sărbătoare cu lumânări, trei furculiţe şi trei cuţite diferite, cupe de şampanie, pahare de vin. Ambre se gândi că nici măcar nu le trecuse prin cap să cumpere vin.

În timp ce Sophie o conducea în jurul mesei

explicându-i la ce servea fiecare tacâm, Cécile se apropie cu paşi mici.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Da, sunt bine, şi tu?

Cécile încuviinţă.

— Până la urmă, nu te-ai mai întors la Lyon?

Ambre simţi cum roşeşte şi încercă în zadar să scape de privirea lui Cécile. Cécile care îl stima atât de mult pe Marc. Cécile care o făcea să se simtă atât de jalnică în comparaţie cu el. Şi nu greşea…

— Păi nu, după cum vezi, sunt aici, răspunse Ambre cu un zâmbet forţat.

Şi ca să scape, îşi continuă turul de masă cu Sophie.

— Nu aveai un revelion planificat?

Ea se opri brusc, agasată.

— Ba da.

— L-ai anulat?

Ambre dădu din mână: *Mai târziu, o să vorbim mai târziu despre asta*. Dar ştia sigur că nu o va face. Sophie o trase spre capătul mesei, spre o lumânare în formă de inimă.

— Am făcut-o la şcoală. Învăţătoarea mea a topit ceara într-o chestie din fier.

În bucătărie, Rosalie se calmase. Gabriel o răsfăţa cu vorbe dulci, cu „Dar este perfect, Rosalie scumpo”, cu „Să ştii că mi-a fost dor de tine” şi îi mângâia gâtul.

Pusese la cuptor casoletele cu mâncare pentru a le reîncălzi şi aranjase porţiile de ruladă de îngheţată în congelator.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Ambre.

Rosalie scuturâ din cap. Avea încă un zâmbet crispat, dar lucrurile stăteau mai bine. Pentru a sparge gheaţa cu totul, Ambre decise să uzeze de aceeaşi stratagemă ca şi cu Sophie, întrucât ele erau identice. Se rezemă de blatul de lucru, lângă Gabriel.

— N-a fost o călătorie foarte distractivă, ştii?

— Nu… Nu ştiu… Nu mi-aţi spus nimic.

Tonul era înţepat. Iată, asta era adevărata cauză a

furiei lui Rosalie.

— Am fost la Tours. L-am dus pe Tim la mormântul mamei lui.

Rosalie încremeni, luată prin surprindere. Gabriel se întoarse spre Ambre intrigat.

— Dar… de ce? întrebă Rosalie. Te pregăteai să te întorci la Lyon…

Ambre se codi, îşi rearanjă o şuviţă de păr după ureche. *Cum să explic*?

— Ştiam că e ceva ce îl frământa… Seara, la restaurant, mi-a zis că nu reuşise niciodată să meargă acolo… la înmormântare şi după aceea la mormânt…

În mod vizibil, explicaţia nu o satisfăcea pe Rosalie. Miji ochii, încercând să înţeleagă. În cele din urmă clătină din cap.

— Trebuia să te întorci la Lyon… aţi plecat la restaurant, nu… nu v-aţi întors în timpul nopţii şi dimineaţa tu ai decis să rămâi pentru… pentru a-l duce pe Tim la mormântul mamei lui? La opt ore de mers cu maşina de aici?

Avea dreptate să fie siderată: totul părea absurd. Totuşi era purul adevăr. Ambre dădu din cap.

— Da.

— Pentru că… pentru că, la restaurant, Tim ţi-a vorbit despre mormântul mamei lui?

Ea îşi trecu limba peste buze.

— Da… Printre altele.

Rosalie clătină din nou din cap, tot sceptică. Se pregătea să spună: *Şi Marc*? Ambre nu ştia cum să-i taie vorba, când Gabriel hotărî să-i vină în ajutor.

— Nimic de zis… nu se plictiseşte omul cu noi! declară el. Dispariţii, reapariţii, plecări precipitate, schimbări de plan! Nu există două grupuri de prieteni ca al nostru!

Zâmbea larg. Ambre se strădui să zâmbească la rându-i, un pic crispată.

— Asta-i sigur, zise ea.

Rosalie stătea încremenită, perplexă.

Gabriel continuă:

— Bun… Ceea ce contează este să fim toţi împreună pentru acest revelion şi mai ales… aproape la timp!

Ambre izbucni în râs, din cale-afară de fericită că poate schimba subiectul. *Să rămânem bine dispuşi. Mâine vom putea să fim gravi. Dar nu în seara asta.*

— Cu atât mai mult cu cât mă întorc de la Paris cu o veste bună, adăugă Gabriel.

— Ah, da? Care?

— Cécile…

Se aplecă spre Ambre şi coborî vocea. Rosalie se apropie, curioasă. Stratagema funcţionase.

— A decis să-şi viziteze părinţii într-un weekend.

— Serios? şopti Ambre.

— Da. A precizat că doar pe perioada unui weekend, că nu are de gând să se mute acolo permanent, dar este de acord să-i salute.

— Ia te uită! Ce i-a venit?

— Habar n-am. Eram în apartament, în fine, în apartamentul *ei*, şi se tot ducea să răspundă la nişte apeluri şi tot vorbea, vorbea… La început, mi-am zis că îşi inventa nişte apeluri telefonice ca să scape de toate… de cutii, de lucrurile soţului ei, de întoarcerea în dormitorul lor, în baie unde…

Cele două fete încuviinţară cu subînţeles.

— În orice caz, de câte ori venea înapoi, părea să se simtă mai bine. Părea… nu ştiu… liniştită. Când o întrebam cine a fost, îmi răspundea „un prieten” şi roşea. Nu am vrut să insist…

— Şi chiar vorbea cu cineva?

Gabriel dădu din cap.

— Am auzit de două ori o voce de bărbat.

— Nu poate fi soţul ei totuşi! se îngrijoră Ambre.

— Nu. Acolo unde se află, nu are acces la telefon… Poate un prieten vechi sau… un fost iubit, nu ştiu. Oricum, el o suna şi uneori suna ea imediat ce începea să se simtă neliniştită. Ieşea din apartament şi, când se întorcea să mă ajute să umplu cutiile de carton, se simţea mai bine. Apoi…

o dată, s-a întors şi m-a anunţat cu calm, aşa cum vă vorbesc eu acum, că intenţiona să-şi petreacă următorul weekend la părinţii ei. Aşa că am întrebat-o dacă vorbise la telefon cu cineva din familie care o convinsese, dar ea mi-a repetat că a fost un prieten care o „ajutase să vadă lucrurile mai clar”.

— Ca să vezi!

— Da… E o veste bună, nu? zâmbi Gabriel.

— Clar!

— Deci va merge la Nisa în weekendul viitor şi i-am zis că între timp ar putea să rămână la noi.

— Ai dreptate, aprobă Rosalie. Tim şi Anton vor fi plecaţi. O vom instala în living. Va fi bine.

Se aşternu din nou liniştea. Vestea îi redase serii veselia. Rosalie nu se mai gândea la Lyon şi nici la Marc. Zâmbea cu uimire.

— Mă bucur pentru ea, declară Rosalie. Ambre încuviinţă.

Anton se strecură în bucătărie, sprijinit cu nonşalanţă în cârjele lui.

— Hm… Rosalie… n-aş vrea să critic organizarea acestui revelion, dar este trecut de ora 20 şi nici măcar n-am început apetitivul! Şi eu care credeam că eşti de o punctualitate fără cusur!

— Vorbeşti tâmpenii! i-o reteză ea.

Gabriel şi Ambre izbucniră în râs. Anton continuă, imperturbabil:

— Dar e-adevărat! Toţi am făcut efortul de a ajunge la timp şi nimic nu este gata! S-ar părea chiar că va trebui să mâncăm la grămadă, ca sălbaticii, poate chiar pe jos! în mod sigur, primirea aici nu mai este ce era odată!

Rosalie îi aruncă în plină figură prosopul de bucătărie.

*

Ambre era instalată comod pe scaun, cu ochii uşor sticloşi după cupele de şampanie pe care le dăduse pe gât fără a se lăsa rugată. Observa scena cu detaşare ca şi cum ar fi fost o străină. În living, la lumina lumânărilor puse pe

masă, nişte forme se mişcau în ritm. Unele mari, altele mici. Se legănau, pluteau, se întorceau, se învârteau, se uneau, se ţineau strâns, se despărţeau. Muzica era dată la maximum, simţurile erau amorţite.

Urmărind cu privirea mişcările acelor umbre ciudate, Ambre se întreba: *Şi peste cinci ani, peste zece ani, ce ne vom mai aminti despre această petrecere de revelion*? *Vom uita oare detaliile*? Vocea răguşită a lui Rosalie după cele două cupe de şampanie, mâna ei pe care o tot pusese pe genunchiul lui Ambre ca pentru a-i spune: *Sunt foarte mulţumită că eşti aici, că sunteţi toţi aici*. Zâmbetul vag care plutea pe buzele lui Cécile. Timotée agăţat de gâtul lui Anton.

Sophie căţărându-se pe genunchii tatălui ei, acoperindu-l cu sărutări şi repetând: „Tăticuţule, eşti foarte dulce!” Homarul uitat în cuptor, ţipătul lui Rosalie care alergase în bucătărie şi adusese mâncarea carbonizată. Râsul nebun al lui Gabriel înainte de a declara: „Este un homar african, ca şi tine, dragă!” Râsetele tuturor comesenilor. Timotée care nu înţelegea niciun cuvânt, dar care râdea ca toată lumea. Felurile de mâncare cumpărate devorate repede, până la ultima firimitură. Mărturisirea lui Rosalie: „Până la urmă, n-a fost prea rău să gustăm din toate”. Reacţia ironică a lui Anton şi a lui Gabriel, care aplaudaseră. Jocul „Cine sunt?” cerut de Sophie şi adoptat în unanimitate. Etichetele pe care şi le lipiseră cu toţii pe frunte – Ray Charles pentru Timotée şi Britney Spears pentru Anton. Victoria lui Cécile, care ghicise în timp-record că ea era regina Elizabeta. Privirile lui Tim către Ambre care ziceau: *Să nu dispari*.

Protestele gurmande ale lui Sophinette: „Şi desertul?” Porţiile de ruladă de îngheţată aclamate de Rosalie. Povestirea animată a lui Tim despre cursa de urmărire prin supermarket, râsetele. Deschiderea unei noi sticle de şampanie. Entuziasmul lui Anton din cursul serii, zâmbetul din străfundul ochilor săi. Promisiunea lui de a pune muzică şi de a o face pe DJ-ul. Primele note ale unui rock-and-roll. Oprirea muzicii pentru a-şi ura „La mulţi

ani!”, sărutările pe obraz la lumina lumânărilor. Cea a lui Tim pentru Ambre, care se transformase într-un sărut discret. Privirea lui Rosalie, care nu ratase nimic şi înţelesese.

După aceea, muzica fusese dată din nou la maximum. Copiii erau încântaţi. Cécile dansa singură, cu ochii pierduţi în gol, fără a se opri nici măcar între piese. Era o umbră fluidă, aproape transparentă, care se mişca fără efort, ca şi cum plutea. Sophie dansa cu taică-său, Timotée cu Anton, care şchiopăta. Undeva mai departe, Rosalie şi Tim şușoteau.

Pe Ambre o cuprinse brusc un val de nelinişte când se gândi la Lyon. La Cathia şi la Emilie, pe care le abandonase pentru acest revelion. La Marc, căruia îi înfipsese un cuţit în spate. La ceea ce era pe cale să piardă fără a şti ce avea să câştige. Luni se va întoarce la serviciu, dar duminică ar trebui să discute cu Marc, serios de data asta. El nu se va mulţumi cu trei cuvinte, îi mai rămânea o zi ca să-şi facă iar valiza, să-şi ia la revedere…

Se ridică şi, ameţită, făcu câţiva paşi pentru a încerca să-şi alunge angoasa.

Se spăla pe faţă în baie pentru a se înviora, când Tim intră tiptil şi închise uşa după el.

— Era şi timpul, am crezut că nu vom mai avea niciodată ocazia să ne sărutăm.

Se apropie de ea. O sărută sprijinind-o de marginea rece a chiuvetei. O scenă eternă, care se tot relua. Îşi plimbă mâinile prin părul ei, pe ceafa ei. Îi şopti la ureche: „La mulţi ani!” Ea răspunse: „Da, la mulţi ani!” El îi simţi probabil amărăciunea din voce, căci întrebă:

— Nu te simţi bine?

— Ba da.

O ţintui cu privirea. Ea rămânea sprijinită de chiuvetă, cu mintea înceţoşată de alcool, tulburată.

— Ce este? insistă Tim.

O ţinea de mână, i-o strângea uşor ca pentru a o încuraja.

— Cred că mi-e frică.

— Frică de ce?

— Frică de… frică de necunoscut.

Tim îşi trecu mâna prin părul ei, peste obraz, ca şi cum Ambre era o fetiţă speriată.

— Am stricat totul, reluă ea. Am pus cruce vieţii mele din Lyon. Marc, apartamentul, părinţii mei. Poate că le-am jignit definitiv pe Émilie şi pe Cathia. Şi mi-e frică. Mi-e frică să-mi schimb viaţa. Eu… eu îi fac morală lui Cécile de când a ajuns aici… mă dau mare, puternică. Îi repet că e greu, dar că e formidabil s-o iei de la capăt. O încurajez, o forţez uşor. Însă eu… eu nu-i ajung nici până la degetul mic! Nu sunt decât o laşă care dă lecţii… Ai dreptate, m-am îngropat într-o viaţă banală. Am preferat confortul, uşurinţa.

— Ambre, calmează-te.

Ea continuă foarte repede, fără să-l asculte.

— Da, o să-mi spui că am făcut-o şi acum cinci ani, când eram la Arvieux. Când aveam douăzeci de ani, dar eram tânără. Presupun că este mai uşor când eşti tânăr… în orice caz, aşa a fost pentru mine. Ştii, nu-i acelaşi lucru s-o iei de la capăt când nu mai ai nimic sau aproape nimic. Nu-l mai aveam pe Philippe, iar pe părinţii mei… nu-i mai voiam. Dar acum…

Ochii îi erau larg deschişi. Aproape înspăimântători.

— Aveam totul, o viaţă de cuplu fără probleme, o viaţă de familie, un job pe care îl adoram, colege care îmi deveniseră prietene. Şi acum va trebui să abandonez toate astea pentru ce? Tu ştii pentru ce?

Tim clătină din cap dezolat. Vocea lui Ambre deveni mai ascuţită sub efectul panicii:

— Care era planul când am plecat de la restaurant? Când am decis să distrug totul culcându-mă cu tine? Când am pierdut intenţionat trenul? Care era planul?

— Nu ştiu… bolborosi el, căutându-şi cuvintele. Planul era ca tu să vii la Amiens cu mine…

— Şi după aceea?

— Şi după aceea, nu ştiu…

— Nu pot merge, ştii bine.

El o privi fără să înţeleagă, cu umerii lăsaţi, cu un aer devastat.

— Am un serviciu, nişte responsabilităţi. Şi-n plus, nu pot să mă bag pur şi simplu în viaţa voastră de la Amiens, în apartamentul vostru, în treburile voastre, ale părinţilor lui Anton, ale surorii lui. Este casa voastră. Nu este a mea. Nu va fi niciodată casa mea.

— Nu ştiu… repetă el.

Se duse cu paşi greoi să se aşeze pe marginea căzii. Ea rămase rezemată de chiuvetă.

— Dacă vrei să rămâi la Lyon, rămâi la Lyon, declară el după câteva secunde. Nu o să mă supăr pe tine.

Ea nu-şi reţinu strigătul de furie:

— Dar e prea târziu, Tim! Răul este făcut! Ne-am regăsit! Nu vom putea să ne despărţim încă o dată! Eu nu voi putea!

El o privi cu un zâmbet ciudat. Un zâmbet trist.

— Aşadar răul suntem noi? zise el.

— Cum aşa?

— Tocmai ai spus: „Răul este făcut, neam regăsit”. Aşadar răul suntem noi. Noi, împreună.

— Tu mi-ai spus la cimitir că sunt piază rea. Dar să ştii că şi tu eşti o piază rea pentru mine. Ai distrus totul!

— Şi tu la fel. Şi nu este prima oară.

El se gândi un pic, uitându-se insistent la pardoseala băii, apoi ridică încet capul. Avea privirea lui de copil, privirea lui dezarmant de sinceră.

— Nu asta ar trebui să fie fericirea?

— Ce?

— „Să renunţi la tot, să reconsideri totul, toată viaţa dacă vrei”. Asta era marea ta lecţie de viaţă după cele şase luni petrecute la Arvieux.

Ea îşi respinse propriile vorbe cu un gest al mâinii.

— Eram o puştoaică.

— Ţi-ar plăcea să mai crezi asta… dar ţi-e frică.

Ea reacţionă, rănită în amorul-propriu.

— Şi ţie ţi-e frică. De ce nu ai pleca tu din Amiens?

El ridică din umeri.

— Nicio problemă. Putem merge oriunde. Ţi-am spus-o. Ţi-am scris-o pe nota de plată de la restaurant. Vom merge unde vrei. N-am aşteptat toţi aceşti ani ca să plecăm fiecare în altă parte din cauza unui job sau… sau a unui oraş… Nu?

Ea rămase tăcută. Şi Anton? Niciunul dintre ei nu dorea să-l aducă în discuţie.

— Să ştii că am un preaviz de respectat pentru a renunţa la magazin.

— Ei bine, te voi aştepta.

— Este lung, trei luni, zise ea ca şi cum încerca să-l testeze, să fie sigură de hotărârea lui.

— Nu la fel de lung cât cinci ani.

Ea nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Şi după aceea unde vom merge?

— Cred că am o idee…

Avea un aer şugubăţ, misterios. Ea se aşeză alături pe marginea căzii, umăr lângă umăr. Se simţea deja mai bine.

— Spune-mi.

— De fapt, mă gândeam…

Nu putu să-şi termine fraza fiindcă o minge colorată năvăli în baie, lovind uşa de perete. Sophie în rochia ei albastră, cu agrafe roşii şi brăţări fluorescente. Sophie care bătu din picior, furioasă.

— Ce faceţi? Tati a plecat să fumeze cu nasul şi nimeni nu mai dansează!

— Ba da, Sophinette, răspunse Ambre cu blândeţe. Mai sunt mami şi Cécile… şi micuţul Tim.

— Nu sunt mulţi!

— Bine… venim.

Sophie aştepta, cu braţele încrucişate, decisă să nu se lase păcălită.

— Vino aici două secunde, Sophinette.

Fetiţa ezită, neîncrezătoare. Până la urmă, se căţără pe genunchii lui Ambre, care îşi cufundă fata în buclele ei.

— Spune-mi, Sophinette, murmură ea, unde ţi-ar plăcea să locuieşti mai târziu?

Sophie miji ochii, se gândi câteva secunde, apoi răspunse ea şi cum era ceva evident:

— Aici, cu tati, mami şi micuţul Tim.

— Mmm… Şi după aceea?

— Aici.

— Dar mai târziu… când vei fi mămică.

— Aici. Cu tati, mami şi micuţul Tim! repetă Sophie uşor agasată.

Ambre afişă un zâmbet amuzant, gândind: *Cu atât mai rău pentru mine… Nu-mi eşti de mare ajutor, Sophinette*.

Fetiţa sări jos şi îşi aranjă rochiţa albastră cu nerăbdare.

— Bun, veniţi să dansaţi!

Ei se ridicară cu gesturi încete, întârziind un pic, cât să-şi atingă mâinile, să şi le depărteze, şi se întoarseră în living.

Sophie ceruse nişte slow-uri. Gabriel o înlănţuise pe Rosalie cu braţele. Anton îi invitase pe Sophie şi Timotée în acelaşi timp. Făceau o horă toţi trei. Cécile se prăbuşise pe un scaun, epuizată.

Aşa că Tim se apropiase de Ambre şi acum se învârteau în living, fără să se strângă prea tare în braţe. Era un „slow cordial” – expresia o făcu pe Ambre să zâmbească. Era mai bine. Se simţea mai liniştită.

Tim îi murmură la ureche:

— Înainte, eram mai amuzanţi… Plănuiam să mergem în drumeţii în mijlocul naturii, cu rucsacul în spate. Acum suntem melodramatici şi ne gândim la preavize.

Ambre zâmbi şi rezistă tentaţiei de a se lipi de el.

— Da, răspunse ea în şoaptă. Aveam de gând să îmblânzim lame.

În timp ce se învârteau, ea o vedea cu intermitenţă pe Cécile, aşezată pe scaun, gânditoare. Şi îşi aminti cuvintele lui Gabriel. Cécile luase o decizie, Cécile o lua de la capăt, Cécile lăsase un bărbat s-o ajute, Cécile nu se mai temea. Îşi amintea şi de discuţia lor în bucătărie, de Crăciun. Cécile care o întrebase: „Ai fost mereu aşa?

— Cum? Sarcastică?

— Nu! Optimistă”. Şi îşi spunea că e timpul să redevină optimistă, să renunţe la frică. N-avea niciun motiv să nu fie optimistă, întrucât acum Tim era acolo, întrucât, orice s-ar fi întâmplat, nu va putea să fie mai rău decât ultimii cinci ani pe care-i trăise, bântuită de durerile ei fantomă, întrucât era naşă, întrucât renunţase să mai fugă, întrucât Tim avusese curajul să meargă la mormântul mamei lui, întrucât el o va aştepta, întrucât Anton era fericit, întrucât începuse să conducă din nou maşina, întrucât va rămâne mereu un zeu grec…

Se învârteau iar şi iar în living. Ea nu mai vedea decât chipuri. Rosalie şi Gabriel, îndrăgostiţi, senini. Timotée şi ochişorii lui rotunzi şi serioşi. Sophie râzând cu gura până la urechi. Anton care-i sorbea din priviri pe copii. Avea dintr-odată un aer de adult. Cécile uitându-se fix la lumânările care tremurau.

Fericirea calmă nu este evidentă. Dacă nu avem grijă, se evaporă foarte repede. Se întâmplă asta pentru că ne este frică… Şi eu care credeam că suntem nişte zei…

În mijlocul slow-ului, se auzi strigătul surescitat al lui Sophie:

— „Foreveuyan”!

Nimeni nu-l văzuse pe Anton întorcându-se la calculator. Era un secret între el şi Sophie. Un plan ultraconfidenţial. În living, răsunară primele note. Primele acorduri de chitară. Şi vocea se înălţă:

Let’s dance în style

Let’s dance for a while…

Magia operă instantaneu. Cécile sări de pe scaun pentru a se întoarce pe ringul de dans. Rosalie ridică braţele spre tavan. Gabriel se întoarse spre Anton. Schimbară un zâmbet care spunea multe, pe care numai ei îl puteau înţelege. Sophie îl înlănţui cu braţele pe micuţul Tim. Tim o îmbrăţişă pe Ambre fără a sta pe gânduri. Erau cu toţii în mijlocul unui living, mici şi mari, mişcaţi de aceeaşi emoţie, strânşi în cerc, cu ochii strălucind, cântând din toţi rărunchii:

Forever young, I want to be forever young
Do you really want to live forever Forever and ever

Şi rostind cuvintele, îşi împărtăşeau fericirea, optimismul, seninătatea. Nu le mai era frică, nici unora, nici altora.

— Cred că îl iubesc pe Timotée ca pe propriul meu copil, zise Anton.

Livingul se golise în mare parte. Fiecare se întorsese în camera lui. În afară de Ambre, care rămăsese cu băieţii pe canapeaua extensibilă. Anton se lăsa cuprins de un sentimentalism pe care nu i-l cunoşteau.

— Ce-i asta? îl ironiză Tim. Treci prin criza vârstei de treizeci de ani? Ceasul tău biologic este pus pe şotii?

Anton se întinsese pe spate, cât era de lung. Ambre îl apucase de picioare şi se străduia să-l ajute să execute diferite mişcări pentru a-i uşura durerile. Era tot anchilozat de la drumul cu maşina şi ea nu-şi ţinuse promisiunea: să-i facă o baie şi un masaj. Tim stătea întins pe burtă, lângă ei. Din când în când, ea îşi trecea o mână prin părul lui ciufulit, când o apuca vreun puseu de tandreţe, şi Anton zâmbea.

— Nu… este… nu ştiu… este fiul lui Gabriel şi Gabriel îmi este aproape ca un frate. Aşa că Timotee parcă ar fi fiul meu. Avem genul ăsta de legătură… aţi remarcat?

Ceilalţi doi încuviinţară. Timotee nu se despărţea niciodată de Anton. îl căuta fără încetare cu privirea şi stătea mereu agăţat de picioarele lui. Nu era o legătură obişnuită. Ambre credea că înţelege ce voia să spună Anton.

— Este un copil surprinzător, remarcă ea. Are… cum să spun… are în permanenţă un aer serios… de persoană adultă. Doi ochi rotunzi şi gravi în mijlocul unei feţe de copilaş.

— Da…

Ea tot nu reuşise să câştige complet încrederea băieţelului. Lucrurile stăteau mai bine decât la început. O lăsa să se apropie, îi răspundea timid printr-o înclinare a capului, dar nu venea niciodată s-o ia de mână, cum făcea

cu Anton sau cu Tim. Fiind mai mic decât Sophie, el avea nevoie de repere puternice. Era mai temător. Ambre încă rămânea o necunoscută pentru el. Ea se gândea că lucrurile se vor aranja cu timpul. O va vedea mai des de-acum înainte. La aniversări, de sărbători, în vacanţe. Se vor obişnui unul cu altul încet-încet.

— Este unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat… să devin naşul lui, reluă Anton. Tocmai ieşisem din centrul de recuperare când Gabriel mi-a cerut asta. A fost o motivaţie suplimentară. Îmi ziceam…

Începu să zâmbească, cu privirea pironită în tavan.

— Îmi ziceam: „Cine ar vrea să aibă un naş în scaun cu rotile?” Toţi vrem un naş care să meargă pe bicicletă, să joace fotbal, nu? Şi asta m-a ajutat al naibii de mult.

Se aşternu din nou liniştea. Anton continua să zâmbească. Era atât de fericit astă-seară. Şi nu numai astă-seară. De mai multe zile. Ambre se gândi că, după atâţia ani, adevăratul Anton se întorsese.

— Cred că peste un an nu voi mai avea nevoie de scaunul cu rotile. Nici măcar când voi fi epuizat. Medicii nu sunt întotdeauna optimişti, dar eu sunt şi pentru ei, aşa că îmi zic… îmi zic că peste doi ani… îmi dau doi ani maximum… mă voi descurca fără cârje. Pot s-o fac, nu?

Îi privi pe amândoi. Ambre încuviinţă cu convingere.

— Poţi face orice. Eşti un zeu grec!

Anton zâmbi şi mai larg. Tim profită de ocazie pentru a spune foarte repede:

— Va trebui să ne mutăm. Ambre vine să stea cu noi acum. Când i se termină preavizul. Nu o să rămânem la Amiens. Va trebui să găsim alt loc.

Anton îl privi cu un aer îndoioşat şi cu un soi de dezolare în adâncul ochilor.

— Ce? zise Tim descumpănit.

— Nimic… De acord.

Chiar dacă Anton îşi recăpătase expresia neutră, Ambre avu impresia că nu spunea tot, că această mutare nu făcea cu adevărat parte din planurile lui, că hotărâse altceva în ceea ce îl priveşte. El nu mai era cu adevărat

lângă ei. Nu mai era din clipa în care ea îi pusese din nou volanul în mâini.

— Dormim? întrebă el cu un căscat.

Îşi îndoi picioarele şi se întoarse pe o parte. Ambre se întinse lângă el. Tim o cuprinse cu braţul. Ea era la mijloc, între ei doi. Era ceva nou.

Mâine, peste doar câteva ore, va începe viaţa de după…

15

— Ce facem azi, mami?

— Nu vorbi atât de tare. Ei încă dorm în living.

— Ce facem azi…

— O să trecem pe la părinţii lui Maxence.

— De ce, mami?

— Ca să le urăm „la mulţi ani”.

— De ce, mami?

Ei auziră prin perete oftatul exasperat al lui Rosalie.

— Pentru că aşa este obiceiul, comoara mea. În ziua de 1 ianuarie le urăm „la mulţi ani” oamenilor pe care îi iubim. De altfel, o să-i sunăm pe bunicul şi pe bunica imediat. Şi pe unchiul.

— Şi ce altceva mai facem, mami?

— După aceea, o să facem un pic din temele de vacanţă. O să începi şcoala luni.

Auziră duduitul unor paşi grăbiţi. Şi vocea lui Rosalie:

— Oh, n-ai decât să fugi, n-o să scapi de asta!

Alţi paşi, mai înceţi. Şi vocea lui Gabriel:

— Toată lumea s-a trezit deja? Este abia ora 11.

Zgomotul unui sărut rapid. Răspunsul lui Rosalie:

— Cei trei muşchetari încă dorm.

— Au nevoie de somn, sunt tineri, ce vrei…

Ambre îl simţi pe Tim întorcându-se spre ea, cu faţa la câţiva centimetri de a ei. Aruncă o privire pe deasupra umărului ei, constată că Anton se dăduse jos din pat şi o sărută pe buze. Un sărut tandru. Un sărut blând de deşteptare.

— Este grozav, zise el.

— Ce anume?

— Să mă trezesc lângă tine şi să pot să te sărut aşa. Este aproape prea simplu.

Ea schiţă un zâmbet şi el îi dădu un al doilea sărut pe buze, apoi un al treilea. Continuă s-o sărute şi sfârşi prin a se rostogoli peste ea în foşnet de cearşafuri.

— Tim, încetează.

El se lăsă să cadă într-o parte.

— Unde este Anton? întrebă ea. În mod evident, nu este cu Rosalie şi cu Gabriel, întrucât ei cred că încă doarme.

— Probabil că a ieşit să fumeze.

Ea se încruntă.

— Tu l-ai auzit trezindu-se?

— Nu.

— Nici eu.

Ea se ridică, îngrijorată.

— Stai liniştită, doar nu s-a evaporat. Vino, zise Tim trăgând-o spre el. Trebuie să profităm înainte de a se întoarce.

Ea se lăsă convinsă, păstrând totuşi o senzaţie stranie în ciuda sărutărilor lui. Ca un presentiment rău. Din cauza privirii pe care Anton i-o aruncase lui Tim înainte ca ei să adoarmă. Din cauza fericirii lui bruşte din seara precedentă.

Ambre nu se putu abţine să nu-şi plimbe ochii prin încăpere. Paharele murdare de pe masă, lumânările topite, hainele care zăceau aruncate pe scaune, foaia albă de hârtie de pe masă. *Foaia albă de hârtie de pe masă*? Avu impresia că îi cade o piatră în adâncul stomacului. Se ridică rapid în şezut.

— Hei! Ce este?

Sări imediat lângă piciorul canapelei extensibile. Călcă pe o bucată de pâine uscată de pe jos şi înjură îndreptându-se spre masă. Inima începu să-i bată şi mai tare când constată că foaia de hârtie era acoperită cu un scris neregulat, rigid.

— Ce faci? insistă Tim, în timp ce ea luă cu febrilitate

foaia.

Încă de la primele cuvinte, avu confirmarea a ceea ce presimţea.

Tim.

Un an nou începe astăzi şi, în mod simbolic, am decis ca azi să ridic ancora. Nu mâine, nu duminică.

Îţi cer să nu te superi pe mine. Dacă ne cunoaştem atât de bine cum consider eu, cred că vei înţelege şi că nu te vei supăra.

V-am privit dormind cu puţin înainte de a pleca. Tu dormeai cu părul ei în mână. Nimic nu s-a schimbat. Dintre multele zile proaste pe care le-am trăit toţi trei, nici măcar una nu a schimbat ceva. Şi este grozav. Mi-era teamă ca totul să nu fie definitiv murdărit de rahaturile astea, dar nu este cazul. Altfel, n-aş fi plecat. Ştii, fără ultimele două săptămâni, fără Ambre, n-aş fi găsit niciodată puterea să plec. Să nu te superi pe ea. Ea doar mi-a arătat tot ce pot să fac şi să fiu. În ochii ei, sunt un zeu grec, sunt invincibil. Pot să conduc maşina, pot să plec, pot orice. În ochii tăi, Tim, nu sunt decât o fiinţă slabă şi dependentă. Nu te condamn. Ai fost de o abnegaţie totală. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că voi întâlni pe cineva ca tine. M-ai ţinut în viaţă în toţi anii ăştia nenorociţi. Dar astăzi nu mai vreau să fiu un tip neputincios. Vreau să fiu un zeu grec.

Tim, dacă am supravieţuit, ţie îţi datorez totul. Însă ei îi datorez întoarcerea mea la viaţă. De-adevăratelea. Pentru că ea m-a împins în gol, pentru că ea m-a făcut mai puternic în ultimele zile, când tu erai la Amiens.

Tim, iubitul meu din Arvieux, băiatul misterios cu ochi căprui, năluca mea din Monkey Club… ştii că te-am iubit atât de mult, încât am avut gânduri criminale faţă de ea, încât m-am aventurat pe pârtii de schi periculoase spunându-mi: „Ei şi? Ce am de pierdut?” Te-am iubit aşa cum meritai, dar asta s-a întâmplat în urmă cu prea mult timp. Iar tu meriţi mai mult decât aceste resturi de afecţiune care mai există între noi.

Dacă plec astăzi, o fac pentru a redeveni eu şi pentru a-ţi permite şi ţie să redevii tu. Sper din tot sufletul că nu

te-am distrus complet. Sper că vei şti să fii fericit, că vei regăsi iubirea. Cu un bărbat, cu o femeie, nu contează… Dar dacă mai am vreo oarecare importanţă în viaţa ta, atunci permite-mi să-ţi spun părerea mea: mi-ar plăcea să fie cu ea… N-am detestat pe nimeni pe lumea asta aşa cum am detestat-o pe ea şi totuşi, în ultimele zile, s-a dovedit a fi cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Tu şi ea, este evident.

Ştiu că o să-mi fie dor de voi, ne simţeam bine toţi trei, dar acum a sosit timpul să vă reluaţi viaţa voastră adevărată, şi eu pe a mea…

Mă bucur că v-am însoţit la mormântul mamei tale. Că v-am însoţit pentru ultima dată la fratele tău. Mă bucur că am făcut împreună cu voi această ultimă călătorie. Ştiam deja că voi pleca, atunci când am pornit la drum. Nu ştiam când, nu ştiam unde, dar ştiam că erau ultimele ore pe care le petreceam toţi trei.

Am ales deci în mod simbolic, după cum vezi, să plec în prima zi din noul an. În privinţa locului, nu m-am hotărât încă. Am studiat mult harta pe care i-aţi lăsat-o lui Cécile şi am câteva idei drăguţe. Promit să vă trimit o carte poştală când voi ajunge acolo (s-ar putea să fie un loc însorit şi paradiziac). Dar, înainte, trebuie să trec din nou prin Amiens, să-mi iau lucrurile, să-mi văd părinţii, sora. Te rog, Tim, nu te întoarce până duminică. Lasă-mi răgazul de a aranja toate astea. După aceea vei face ce vei vrea cu apartamentul. Presupun că veţi pleca departe de Amiens. Presupun că veţi vrea s-o luaţi de la capăt într-un loc simbolic. Poate acolo unde a fost întrerupt totul… la Frontignan. Când veţi avea adresa mea, trimiteţi-mi şi voi o carte poştală.

Tim, o ultimă chestiune: am plecat cu maşina noastră… Mobila, televizorul, patul, canapeaua, maşina de spălat, poţi să le păstrezi. Îţi las totul. Dar chiar am nevoie de această maşină, aşa că nu te supăra pe mine…

Vă îmbrăţişez pe amândoi. Acum este exact ora 7. Dormiţi *liniştiţi. Tocmai i-ai atins umărul cu fruntea şi ea a zâmbit în somn. O să închei această scrisoare, sunt pe*

punctul de a deveni prea sentimental. Nu e bine pentru mine!

La revedere! *Gândiţi-vă la mine din când în când… când veţi trece pe lângă o râpă*)

Fiţi fericiţi!

Anton

— Rosalie…

Lui Ambre îi tremura uşor vocea. Tocmai închisese uşa livingului încet şi se strecurase în bucătărie, unde Rosalie ştergea vasele.

— Da, Ambre?

— Trebuie să-l lăsăm pe Tim singur în living câteva momente…

— Ce? Ce se întâmplă?

În timp ce parcurgea scrisoarea, Ambre constatase că Tim se postase în spatele ei, citind pe deasupra umărului său. Aşteptase ca el să termine, încercând să nu se facă simţită, abia îndrăznind să respire, apoi el luase foaia în mână şi se dusese să se aşeze pe canapeaua extensibilă. Fără niciun cuvânt. Alb ca varul. Aşa că ea părăsise livingul, incapabilă să găsească ceva de spus pentru a-l susţine.

— Anton a plecat.

Suna şi mai real în gura ei. Mai ireversibil.

— Ce?

— Anton a plecat. A lăsat o scrisoare. Rosalie făcu ochii mari.

Cineva îşi drese vocea în uşa bucătăriei. Era Gabriel, care afişa un aer grav. Rosalie se întoarse spre el, pregătindu-se să-i dea vestea, dar el i-o luă înainte:

— A plecat?

Ea dădu din cap, prea tulburată pentru a rosti vreun cuvânt. Gabriel o îmbrăţişă în tăcere. Toţi trei rămaseră câteva secunde încremeniţi. Apoi Gabriel zise: – Trebuia să se întâmple, draga mea. Este un lucru bun pentru el, te asigur. Trebuie să te bucuri pentru el.

Chiar dacă vorbea cu Rosalie, i se adresa şi lui Ambre.

— Dar de ce? bolborosi Rosalie, gata să plângă.

— Numai aşa poate să meargă mai departe.

— Şi Tim?

— De mult timp nu mai era nimic între Anton şi Tim, draga mea.

Gabriel nu se uita la Ambre şi era cu atât mai bine. Ea nu ar fi reuşit să-i susţină privirea, neştiind cum să se poziţioneze: S-*a întâmplat din vina mea sau datorită* mie?

— Dacă a plecat înseamnă că se simte bine, înseamnă că se simte mai bine decât oricând, draga mea. Visa de mult la această plecare…

Cu faţa lipită de gâtul lui Gabriel, lui Rosalie nu-i venea să creadă.

— Ţi-a vorbit despre asta?

Gabriel dădu încet din cap. Ambre rămăsese încremenită lângă uşa bucătăriei, gândindu-se că şi ei îi vorbise despre asta.

— Dar atunci… n-o să-l mai vedem? întrebă Rosalie.

— Ba da, bineînţeles că o să-l revedem. Poate nu imediat, însă peste câteva luni… Şi va fi mai în formă decât oricând.

Gabriel adăugă zâmbind:

— Uite, Ambre este aici. Nu mai credeai că se va întâmpla şi totuşi a revenit. Ştii ceva, draga mea, cu toţii avem dreptul să dispărem la un moment dat. Trebuie să ne spunem că era rândul lui Anton.

Ambre îi întoarse zâmbetul. Rosalie reuşi să schiţeze un rictus slab.

— Aşa că să fim fericiţi pentru el. Sunt sigur că el este. Va fi un pic mai complicat pentru Tim.

Arătă spre uşa livingului cu un semn din cap.

— Este acolo?

— Da, răspunse Ambre.

— Poate ar trebui să vorbesc cu el, nu?

— Da… Poate ar fi bine.

Gabriel încuviinţă. O sărută pe frunte pe Rosalie şi ciocăni încetişor la uşa camerei, aşteptă ca Tim să-i răspundă, intră şi închise uşa în urma lui. În bucătărie,

Rosalie părea să ezite. Ambre o încurajă din privire.

— Asta are vreo legătură cu tine?

Ea înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Da… în parte.

Rosalie o scrută cu atenţie.

— Şi Marc?

Răspunsul o lăsă cu gura căscată.

— O să plec cu Tim.

Urmă un dialog silenţios: *Doar nu vorbeşti serios*?

— *Ba da*.

— *Dar… nu s-a terminat între voi*?

— *Nu, Rosalie, nu s-a terminat. Sunt tot îndrăgostită de el. Sunt mai îndrăgostită decât oricând*.

Rosalie o luă pe Ambre în braţe. Ambre inspiră cu bucurie parfumul prietenei ei. *Fir-ar să fie, ce mult mi-a lipsit acest lucru*.

— Ce faceţi?

Sophinette era acolo, în uşa bucătăriei, intrigată. Rosalie îi dădu drumul lui Ambre şi se lăsă pe vine lângă fiica ei.

— Comoara mea… Anton a plecat într-o călătorie.

Ochii lui Sophie clipiră fără a exprima ceva în mod deosebit.

— În vacanţă?

— Nu… A plecat pentru ceva mai mult timp…

— Ah.

Pentru Sophie, adulţii plecau frecvent: cu serviciul, în vacanţă, pentru a vizita o mătuşă bolnavă, pentru a-i ajuta pe spiriduşii lui Moş Crăciun… Apoi se întorceau. Nu era nevoie să se facă mare caz din asta. Rosalie înţelese.

— Mami, mi-e foame.

— Da, comoara mea. Aşază-te la masă. O să-ţi pregătesc cerealele.

Timotee intră şi el în bucătărie, târând un pinguin de pluş după el. Rosalie se crispă. Avea să fie mai complicat cu el.

— Ei, bebe, ce ai acolo?

Vru să apuce jucăria de pluş pe care nu o mai văzuse

niciodată şi de care încă era agăţată o etichetă, dar Timotee o strânse în braţe.

— De unde o are? întrebă ea întorcându-se spre Sophie.

Sophie ridică din umeri urcându-se pe scaunul ei.

— Era în patul lui azi-dimineaţă.

Rosalie se întoarse spre Ambre. *Anton*, gândiră amândouă în acelaşi timp.

Copiii îşi mâncau cu poftă cerealele. Cu stomacul strâns, Ambre şi Rosalie îşi făcuseră doar ceai şi aşteptau, cu ochii pierduţi în gol, cu ceştile în faţă.

— Unde este Cécile? întrebă într-un târziu Ambre, dându-şi seama că n-o mai văzuse de dimineaţă.

— A ieşit să sune pe cineva.

— Iar? Crezi că pe faimosul ei prieten?

— Fără îndoială.

— Ei bine, mi-ar plăcea să ştiu cine este misteriosul salvator!

— Şi mie, zâmbi Rosalie.

În acel moment uşa livingului se deschise şi în prag apărură Tim şi Gabriel. Tim era mai puţin palid. Părea doar un pic obosit.

— Salut, zise el.

Rosalie răspunse cu un semn uşor din cap.

— Anton a plecat. Presupun că ştii.

Rosalie dădu din nou din cap, apoi aruncă o privire temătoare spre fiul ei. Din fericire, Timotée era mult prea ocupat să-şi mestece cerealele ca să dea atenţie conversaţiei adulţilor.

— A lăsat o scrisoare. Este pe masa din living. Dacă vrei s-o citeşti…

— Scrisoarea este pentru tine, Tim. Nu ne priveşte.

— Este pentru toată lumea.

Din nou tăcere. Pentru a risipi stânjeneala, Rosalie le propuse băieţilor:

— Un ceai?

Ei încuviinţară, mai degrabă din politeţe. În timp ce Rosalie se agita să aducă ceşti, ceainic şi zahăr, Ambre se

făcea mică pe scaunul ei, căci Tim nu se uita la ea. Se încăpăţâna să nu o privească. Iar ea era cuprinsă de o angoasă teribilă: *Şi dacă e supărat pe mine*? *Dacă îşi închipuie că totul este din vina mea*? *Şi dacă nu mai vrea să plece cu mine*?

— O să trecem pe la Sylvie şi Michel în după-amiaza asta, anunţă Rosalie. Mergem să le urăm „la mulţi ani”. Mă gândeam să încerc să fac eu însămi o *galette des rois*.

— Ah, bună idee! exclamă Gabriel cu un entuziasm cam forţat. Ai mai făcut vreodată?

— Nu, niciodată. Dar am o reţetă. Am o rezervă de foitaj şi mi-a rămas pudră de migdale.

— O să pui şi figurine?

Ochii lui Sophie se aprinseră.

— Figurine, mami? Ca să fim regele şi regina?

În timp ce Gabriel şi Rosalie, cu complicitatea inocentă a fiicei lor, se prefăceau că discută, Tim rămânea cu obstinaţie tăcut şi Ambre se ghemuia pe scaun. Îngrozită.

Cécile apăru în momentul în care toată lumea se ridica de la masă.

— Nu ţi-ai epuizat încă minutele de convorbiri? o întrebă Gabriel maliţios.

Cécile se îmbujoră. Bolborosi un răspuns pe care nimeni nu-l înţelese.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă Rosalie.

— Nu, mulţumesc.

Dar Rosalie o conduse cu forţa spre blatul de lucru şi începu să şușotească foarte repede, probabil pentru a o informa despre plecarea lui Anton. Ambre nu mai întârzie mult în bucătărie.

Pe hol, dădu nas în nas cu Tim. Încercă să-i evite privirea şi să se fofileze în living, dar el o reţinu, apucând-o de braţ, pentru foarte scurt timp, cât să-i dea un sărut discret pe păr. Ea murmură: – îmi pare rău.

Nu ştia ce altceva să spună. Tim o privi ciudat, cu un amestec de tristeţe şi de tandreţe.

— De ce îţi pare rău? Pentru că l-ai făcut fericit?

Ea schiţă un mic zâmbet jenat.

— Nu prea ştiu…

Apoi, după un moment de tăcere stânjenitoare, continuă:

— Când erai la Amiens, i-am dus pe copii la săniuş și… şi el mi-a cerut să-l împing din vârful pârtiei.

Tim dădu din cap, fără s-o scape din ochi.

— Şi l-am împins… Sania nu avea frâne. El avea picioarele foarte obosite, n-ar fi putut să se oprească… L-am împins în gol… cu toată puterea… Aş fi putut să-l ucid…

Tim nici nu clipi.

— După aceea, am încetat să ne mai duşmănim. El… el a vrut să facă din mine „asistenta lui personală”. Dar eu am preferat să-l duc să conducă decât s-o fac pe infirmiera.

Tim dădu încet din cap. Ea întrebă:

— Mă învinovăţeşti?

— Nu.

Ambre aşteptă câteva secunde. Tim nu se mişca. Stăteau tot în mijlocul holului, încremeniţi.

— Dar tu te învinovăţeşti? întrebă ea pe un ton ezitant.

Şi îl văzu încuviinţând.

— De ce? murmură Ambre cu glas sugrumat.

— Pentru că tu ai reuşit să-i oferi în câteva zile ceea ce eu nu am reuşit să-i ofer în cinci ani.

— N-am niciun merit. Era deja aproape vindecat…

Apartamentul fierbea. Uşile se trânteau, sacii mari de gunoi erau scoşi de sub chiuveta din bucătărie, se golea livingul de ultimele resturi ale revelionului. Ei rămâneau nemişcaţi pe hol, insensibili la toată această frenezie.

— Tu eşti cel care l-a ţinut în viaţă, adăugă ea.

El dădu din cap. Ambre nu era sigură că o crede. Dar nu contează, îşi zise ea, avea la dispoziţie luni întregi, poate chiar ani pentru a-l convinge, pentru a-l repara complet.

El aruncă o privire în living, unde toată lumea se agita, şi întrebă cu voce joasă:

— Pleci mâine?

— Da.

— Îi abandonăm în după-amiaza asta? Rămânem doar noi doi?

— OK.

O sărută din nou pe păr. Ea închise ochii strâns. Pentru a-şi întipări senzaţia pe pielea capului. Pentru ca, atunci când o să se afle la Lyon, să aibă mereu impresia că buzele lui o sărută.

După marea curăţenie, făcură duş pe rând, apoi o ajutară pe Rosalie să pregătească două *galettes des rois*. Odată mica trupă plecată în vizită la Michel şi la Sylvie, cu plăcintele aburinde în mâini, când liniştea se aşternu din nou în apartament, Tim o luă pe Ambre de mână.

— Vino să facem o plimbare!

Dispărură pe străduţele din Arvieux, înfofoliţi bine. Nu era nici ţipenie de om în acea zi de 1 ianuarie. Niciun zgomot. Cerul era plin de nori grei. În curând, începu să ningă. Zăpada li se depunea cu blândeţe pe căciuli, pe fulare, li se agăţa de gene, le mângâia nasul.

Tim se opri în dreptul bisericii, cu mâinile în buzunare, încruntat. Şi declară cu aerul lui de copil prea grav:

— Ştii, nu că aş fi încă îndrăgostit de el… doar că mă obişnuisem cu prezenţa lui în toţi aceşti ani… O să-mi fie dor de el.

O surprinse să-l audă făcând această mărturisire aşa, în mijlocul străzii, fără preambul. Totuşi nu arătă nimic. Doar dădu din cap.

— Ştiu.

El o privi cu seriozitate.

— La fel şi cu Marc?

— Da, la fel.

— Trebuie să jelim.

— Da…

Îşi continuară drumul în tăcere pe străzile din Arvieux, printre fulgii de zăpadă, cufundaţi în visare, cu faţa anesteziată de frig, cu gândurile îndreptate spre

Anton şi spre Marc.

Se opriră mai departe, în micuţa piaţă cu fântâna îngheţată.

— Iei trenul mâine-dimineaţă?

— Da, pe cel de 10: 45.

— Te voi duce la gară.

— De data asta, nu trebuie să mă faci să-l pierd.

El zâmbi. Stăteau amândoi în faţa fântânii încremenite în gheaţă, cu mâinile în buzunare. O pisică neagră traversă piaţa cu nonşalanţă, aruncându-le priviri regulate.

— Ce vei face când vei ajunge?

— Îl voi suna pe Marc, va trebui să avem o discuţie… apoi voi fi obligată să-mi strâng lucrurile şi să părăsesc apartamentul.

Ridică din umeri, cu o dezinvoltură prefăcută.

— Mă voi întoarce la părinţii mei sâmbătă seara sau… abia duminică… Totul depinde de bunăvoinţa lui Marc.

— Şi luni vei fi la magazin?

— Luni îmi dau demisia.

El o privi cu atenţie. Ea rămăsese cu ochii aţintiţi la fântână, astfel că el nu-i vedea decât profilul, vârful nasului care îi ieşea din fular.

— Nu o să te răzgândeşti?

— Nu.

— Eşti sigură că vrei să renunţi la tot?

Ambre întoarse capul spre el.

— De ce ţi-e teamă? Că o să mă evapor din nou?

— Un pic, mărturisi el.

Ea îşi rezemă capul de umărul lui, liniştitoare: *Nu*, *nu voi mai dispărea*, *îţi promit*.

Pisica neagră se apropiase. Mieuna, dându-le roată. Ea se gândi: *Dacă aş fi superstiţioasă*…

— Când ne vom revedea, va fi sfârşitul iernii şi începutul primăverii, zise Ambre.

— Da…

— Poate că vor fi ghiocei.

— Acolo unde vom merge? Da, poate.

Ea se îndreptă de spate brusc. Surprinsă, pisica scoase un mieunat agresiv şi se dădu înapoi.

— De fapt, nu mi-ai spus niciodată nimic!

— Despre ce?

— Despre locul în care vom merge! Ieri mi-ai zis că ai o idee. Care?

El începu să zâmbească uşor misterios. – încearcă să ghiceşti.

— Este un loc simbolic?

— Evident!

Pisica neagră se apropiase din nou. Se frecă de piciorul lui Ambre, torcând. Ea se lăsă pe vine, amuzată, şi începu s-o mângâie, reflectând.

— Te gândeai la Frontignan? Ca să reluăm totul de unde am rămas?

El clătină din cap.

— Arvieux?

— Nu.

— Tours… la fratele tău?

— Nici.

— Ajută-mă!

Ea se ridică. Pisica neagră ceru alte mângâieri, dar Ambre nu mai avea ochi decât pentru Tim şi zâmbetul lui misterios.

— Dacă vrem să ne regăsim cu adevărat amândoi, m-am gândit că ar fi mai bine să evităm toate locurile legate într-un fel sau altul de trecut.

Ea se încruntă, gânditoare.

— Un loc necunoscut atunci? Dă-mi un indiciu. Te rog!

— Ca să ne regăsim, ce-ar fi mai potrivit decât să ne pierdem?

— Să ne pierdem?

Era din ce în ce mai nedumerită. El o privea înduioşat.

— Da… Să ne pierdem. Numai noi doi. În mijlocul naturii.

De data asta, Tim ştiu că ea înţelesese. Luminându-se la faţă, Ambre încercă să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură, aşa că înghiţi în sec şi reuşi să îngaime:

— Pirinei? Plecăm în munţii Pirinei?

El încuviinţă din cap. Ei nu-i venea să creadă.

— Pirinei? repeta ea cu ochii strălucind.

— Te mai tentează?

— Eşti prost sau ce?

Începu să-l sărute în faţa fântânii, în faţa pisicii negre intrigate.

— Să ştii că am studiat o mulţime de ghiduri, zise el între două săruturi.

Ea îi înlănţuise gâtul cu braţele. El zâmbea. Ninsoarea se oprise.

— Am avut la dispoziţie cinci ani ca să perfecţionez itinerarul.

— Vreau să-l văd diseară!

— Nu-ţi face griji… Avem trei luni ca să ne organizăm periplul. Îţi aminteşti că trebuia să plecăm pentru vreo zece zile? Acum avem un traseu pentru două luni… cel puţin!

Ambre începu să râdă acoperindu-şi gura cu mâna. Avea un aer de fetiţă. Acel aer magic al cărui secret numai Tim îl ştia.

— Două luni?

— Da. Ţi se pare prea mult?

— Oh, nu!

În cele din urmă pisica se îndepărtă, arcuindu-şi spatele rotund, decepţionată, lăsând urme minuscule în zăpadă. În piaţă, nu mai rămaseră decât siluetele lor, ale căror râsete se înălţau pe deasupra acoperişurilor cabanelor din Arvieux.

Când îşi reluară drumul, se îndreptară automat spre Les Mélezes fără să se sfătuiască. Se înnopta deja. Toate ferestrele cabanei erau luminate. Decoraţiunile de Crăciun făceau faţada să strălucească. Intrarea şi holul erau pustii.

Sezonierii se odihneau probabil în living, la mansardă, înainte de a începe serviciul de seară.

Dădură ocol hotelului, ţinându-se de mână, cu mănuşile cu un deget agăţate una de alta, balansându-se în ritmul paşilor lor. Zăpada reîncepuse să cadă şi le ştergea urmele. Dependinţa lui Silvie şi a lui Michel răsuna de zgomot de voci şi de clinchet de pahare.

Bătură la uşă şi Sylvie îi întâmpină radioasă.

— La mulţi ani! strigă ea.

Rosalie, Gabriel, Cécile şi copiii erau încă acolo, dar mai erau şi nişte cunoştinţe din Arvieux, prieteni… Ambre îi recunoscu pe câţiva dintre ei, pe care îi întâlnise la spectacolul corului din 26 decembrie.

Sylvie îi prezentă cu un strop de mândrie:

— Iată doi sezonieri care s-au făcut mari!

Apoi îi aşeză la masă şi le servi *galette*, fursecuri de casă şi cidru.

Nici ea, nici Michel nu întrebară unde este Anton. Probabil că Gabriel şi Rosalie îi preveniseră.

— Ia uite! Tocmai am primit un MMS de la Andréa, care ne urează „la mulţi ani”!

Sylvie le întinse telefonul. Se vedea o fotografie cu Andréa, şi mai seducător decât înainte, ţinut de mijloc de o splendidă brunetă cu tenul măsliniu. Făceau cu mâna la aparat, iar dedesubt scria: *Chiar şi din Italia mă gândesc la voi şi vă transmit toate urările mele de bine pentru noul an*. *La fel şi logodnica mea*. *Vă îmbrăţişez*. Şi Sylvie, văzându-i că zâmbesc, zise cu entuziasm:

— Ce-ar fi să le trimitem şi noi o poză?

Gabriel se oferi s-o facă. Se aliniară toţi cinci lângă un perete. Michel ţinând-o pe Sylvie de umeri. Rosalie strângându-i pe Tim şi pe Ambre în braţe.

— Zâmbiţi!

Se supuseră toţi cinci şi Gabriel declară că e perfect, că vor face cu toţii o lungă carieră ca manechine.

La puţin timp după aceea, în mijlocul hărmălaiei care reîncepuse, Sylvie primi un răspuns jovial de la Andréa: *Ce*? *Sunteţi toţi împreună şi eu nu sunt invitat*? *Şi dacă v-aş suna câteva minute*? Telefonul sună imediat şi, încă de la primele cuvinte, Ambre se gândi că, în ciuda celor cinci

ani scurşi, nimic nu se schimbase. Absolut nimic. Îşi regăsiră imediat vechea complicitate. Începură să vorbească toţi în acelaşi timp în aparat, care mai de care mai fericit să-i audă pe ceilalţi. Andréa întrebă dacă Ambre are de gând să se facă roşcată acum, singura culoare pe care nu o încercase încă. Ambre îi răspunse că mai bine s-ar ocupa de începutul lui de chelie. Rosalie vru să ştie când intenţiona să le facă un bebeluş. Strigară unii la alţii:

— Te-ai schimbat!

— Şi voi!

— Când mai vii în Arvieux?

— Dar voi?

Declarară că ar trebui să organizeze o reîntâlnire într-un weekend, apoi promiseră să se sune.

— Nu mai trebuie să pierdem legătura, oftă Rosalie după ce închiseră.

— Nu. Nu mai trebuie, răspunse Ambre.

Se întoarseră la apartament în aceeaşi ambianţă degajată. Plecarea lui Anton era încă prezentă în mintea tuturor, dar nu mai părea o fatalitate, o tristeţe difuză, ci mai degrabă o scânteie în plus în acea zi mai specială.

Gabriel şi Tim se retraseră pentru a discuta. Rosalie hotărî că e timpul ca Sophie să-şi înceapă temele de vacanţă şi Ambre se oferi s-o ajute să le facă.

Cécile, prăbuşită într-un fotoliu, le asculta distrată cum numără mingi colorate la un exerciţiu de calcul.

— Una, două, trei, patru, cinci, şase. Şase mingi galbene.

— Da, Sophinette. Notează.

— Unde?

— Acolo… în căsuţa de jos. Hai, continuă!

— Una, două, trei, patru. Patru mingi albastre.

— Aşa este. Nu uita să notezi.

— Ambre…

— Da, Sophinette?

— Tu şi Tim o să locuiţi la mare ca… ca înainte, când eraţi îndrăgostiţi?

Ambre simţi că Cécile se îndreaptă de spate în

fotoliul ei şi îi aruncă o privire.

Cécile, care încă nu ştia tot… Cécile, care îl admira pe Marc… Ambre îşi trecu limba peste buze.

— Nu.

— Unde o să locuiţi?

— De ce mă întrebi, Sophinette?

— Mami a zis că naşul a plecat pentru mult timp şi că Tim o să meargă cu tine, ca înainte.

Luată pe nepregătite, Ambre nu putu decât să dea din cap. Simţea privirea lui Cécile în spate.

— Unde o să locuiţi? repetă Sophie.

— Nu ştiu, Sophinette. Numără mingile roşii acum.

— Dar o să locuiţi într-o casă?

De data asta, Cécile se ridică şi veni să se aşeze la masă, lângă Ambre.

— Este adevărat? întrebă ea.

— Ce? zise Ambre pentru a câştiga timp.

— Tu şi Tim… De-asta nu te-ai întors la Lyon?

Ambre se strădui să susţină privirea lui Cécile. Se aştepta să descopere în ea un uşor reproş, o oarecare duritate, dar nu găsi nimic din toate astea. Se înşelase: Cécile nu o judeca, propria ei conştiinţă încărcată o făcuse să creadă contrariul.

— Da, e adevărat.

Cécile lăsă câteva secunde să treacă.

Sophie se reapucase să numere mingile.

— Aşadar Marc avea dreptate?

— Cum adică? se miră Ambre.

— Credea că nu ai rezolvat cu totul această problemă…

Ea încuviinţă, sătulă să se tot prefacă.

— Şi Marc… îl vei revedea? întrebă Cécile.

— Da, mă întorc mâine la Lyon. Trebuie… trebuie să-l sun ca să-l anunţ. Îi datorez o explicaţie sinceră…

Sophie ridică uşor capul, cu pixul în aer.

— Opt mingi roşii!

Ambre verifică rezultatul cu un aer absent.

— Da, aşa este. Notează-le aici.

Cécile continuă ca şi cum nu fuseseră întrerupte:

— Şi după aceea?

— După aceea mă voi întoarce fără îndoială să stau cu părinţii mei, aşteptând sfârşitul preavizului de la magazin.

— Ah? Şi după aceea te vei duce la Tim?

Ambre dădu din cap şi Sophie lăsă pixul jos, intrigată, văzând cum naşa ei zâmbeşte fără reţinere, nemaiîncăpându-şi în piele de bucurie. Şi Sophie descoperi, cu încântare, că avea două gropiţe în obraji, exact ca ea, şi că asta era o coincidenţă incredibilă.

— O să plecăm pentru mai multe luni în Pirinei! exclamă Ambre, stăpânindu-şi cu greu exaltarea.

— Ca să faceţi drumeţii? întrebă Cécile.

— Nu! Ca să ne pierdem! Amândoi!

Cécile aprobă dând din cap cu entuziasm. Şi, în timp ce se întorcea în fotoliul ei din fundul camerei, se întrebă cum de putuse Ambre să tăinuiască o iubire aşa de mare atâţia ani.

După temele lui Sophie, Rosalie anunţă că vrea să pregătească o cină deosebită pentru ultima seară a lui Ambre la Arvieux. Îi interzise să intre în bucătărie şi Ambre îşi zise că venise momentul să-şi înfrunte fosta viaţă.

Nu mai putea să dea înapoi. Se înserase deja de ceva timp. Se izolă în camera lui Sophie pentru a suna persoana pe care se temea cel mai mult s-o audă. Marc. El îi lăsase două mesaje vocale. Nu mai mult. Nu se putea spune acelaşi lucru despre familia Miller…

Marc răspunse la a treia sonerie. Ea avea vocea atât de sugrumată, încât nu-i ieşea din gură niciun sunet.

— Tu eşti? întrebă el.

— Da, eu sunt.

— Dacă suni ca să-ţi ceri scuze sau să-mi explici ceva, adăugă el, poţi să închizi.

— Ştiu că ar fi trebuit să te sun înainte în loc să…

Înghiţi în sec. Transpira abundent. Inima îi bubuia în piept.

— În loc să…

— În loc să-ţi închizi telefonul fără nicio explicaţie? Aşa este. Ştii, ai fi putut chiar să te deplasezi până la Lyon ca să mi-o spui. Măcar atât puteai să faci după doi ani de viaţă comună, nu?

Un hohot de plâns îi rămase blocat în gât, fiindcă tocmai îi venise în minte, total inopinat, câteva imagini din viaţa lor dinainte. Ei doi în bula lor. Mângâindu-se. Sărutându-se. Ascultându-şi reciproc tăcerile.

— Îmi pare rău…

— Trebuia să te gândeşti înainte la asta!

— Voi fi la Lyon mâine…

— N-ai decât să fii unde vrei, asta nu va mai schimba nimic pentru mine.

Ea îşi înăbuşi un alt hohot de plâns şi înghiţi în sec anevoie.

— Te rog, Marc, putem încerca să rezolvăm asta ca nişte adulţi.

— Ah, da? Tu nu te-ai prea comportat ca o adultă în ultima vreme! mai degrabă ca o puştoaică laşă şi fără scrupule.

— Marc…

— Nu-mi mai rosti numele pe tonul ăsta implorator! Ai făcut o alegere, asumă-ţi-o acum!

Ea se strădui să răspundă:

— Cred că… mă gândeam că am fi putut sta de vorbă… îţi datorez o explicaţie sinceră.

— Lucrurile tale sunt la părinţii tăi. Fratele tău a venit să mă ajute să împachetez totul. Nu a mai rămas nimic de-al tău aici… Nu te mai obosi să suni la uşă.

Un nou moment de tăcere. Apoi ea întrebă cu voce pierită:

— Peste ceva timp… când va fi mai bine… vom putea vorbi?

— Nu cred că va fi nevoie, nu, replică el pe un ton glacial.

Ea îşi şterse picăturile de transpiraţie de pe frunte. *Să respire. Încet*.

— Eu… m-am comportat precum cea mai rea dintre…

— Nu, mai rău decât atât! Mult mai rău decât tot ce îţi imaginezi tu că ai fost! Nu-mi vei lipsi, Ambre.

Şi închise. Pur şi simplu. Aşa că, în micuţa cameră roz a lui Sophie, ea nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Lacrimi fierbinţi şi grele de vinovăţie.

Mai târziu, când o sună pe maică-sa, doamna Miller auzi nişte suspine în vocea ei. Dar acest lucru nu se dovedi suficient ca s-o calmeze.

— Da, Ambre?

— Eu… eu am…

— Ştiu. Fratele tău ţi-a adus lucrurile, îi tăie ea vorba.

Tăcere. Doamna Miller nu mai adăugă nimic şi muţenia ei explodă ca un reproş. Ca o acuzaţie teribilă. Aşa că Ambre trecu la atac:

— Ştiu ce gândeşti. Crezi că am făcut cea mai mare prostie din viaţa mea. Dar nu este adevărat! Făceam o prostie dacă rămâneam cu Marc! Nu poţi trăi o viaţă în minciună! Nu trebuia să suporte asta, să rămână cu cineva care nu-l iubeşte suficient. Merită ceva mai bun! Şi eu merit ceva mai bun. Toţi meritǎm ceva mai bun de-atât!

Doamna Miller scoase un oftat. Probabil că nu înţelegea. Ea, care ducea o viaţă cât se poate de convenţională. Ambre nu era nici măcar convinsă că maică-sa a trăit o iubire aşa de intensă.

— Oricum, eram sigură că te vei întoarce la el într-o zi.

Ambre tresări. Nu se aştepta la aceste cuvinte.

— Ce? bâigui ea.

O auzi pe maică-sa cum zgârie ceva cu vârful unghiei, cu nervozitate.

— Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă ca în ziua aceea când te-am luat de la gară…

— Să… când?

— Când te-ai întors de la Arvieux după şase luni.

Ambre scoase un icnet de surpriză.

— Frumoasă?

— Da. Frumoasă. Încă aveai urme de lacrimi pe obraji şi totuşi aveai un zâmbet…

— După aceea n-am mai fost aşa frumoasă, zise Ambre, râzând nervos.

— După aceea, el te-a îmbolnăvit, dar…

Oftă din nou.

— Ce să-i faci, asta-i viaţa.

Ambre schiţă un zâmbet printre lacrimi. Maică-sa nu înţelegea, dar accepta. Era mai bine decât sperase.

— Într-o bună zi îţi voi explica.

— Ce să-mi explici? întrebă doamna Miller pe un ton încă uşor înţepat.

Erau atât de multe de explicat, începând cu faptul că Tim iubise bărbaţi cândva, înainte de a o întâlni. Mai ales un bărbat.

— Îţi voi explica de ce a trebuit să plec din Frontignan.

— De ce te-a părăsit?

— Nu m-a părăsit. Aşa-i viaţa, mamă. A fost dezgustătoare.

— Îi găseşti scuze…

— Nu. Este o poveste complicată. A avut loc un accident, au fost nişte ani grei…

— Deci este o poveste complicată şi tristă, dacă înţeleg eu bine?

Vocea doamnei Miller se schimbase. Era mai mult gravă acum decât dezaprobatoare.

— Nu. Începutul este trist. Dar nu şi sfârşitul.

— Şi ce mai aştepţi ca să mi-o povesteşti?

Ambre schiţă un nou zâmbet.

— O să avem destule seri lungi ca s-o fac… O să stau acasă ca o fată bătrână fără ocupaţie…

Doamna Miller chicoti.

— OK, zise ea.

Furtuna trecuse.

Al treilea telefon: Cathia. Şi de data asta, Ambre avu o surpriză plăcută. O mică scânteie suplimentară în această ciudată zi de 1 ianuarie. Cathia nu se mulţumi s-o

scuze pentru tăcerea ei, pentru absenţa de la petrecerea de revelion, nu se mulţumi s-o asigure că nu, nu era cea mai mare idioată, că Marc îşi va reveni, că făcuse bine să-şi asculte inima… Nu, Cathia se comportă ca o prietenă adevărată, declarând cu autoritate:

— Vin să te aştept la gară mâine. O să mergem la mine şi o să ne închidem în casă. O să-l dau afară pe iubitul meu pe timpul serii. O să deschidem o sticlă de vin, o să-mi povesteşti tot şi o să plângem şi o să râdem împreună.

Ambre rămăsese fără voce, gândindu-se: *Dar atunci înseamnă că suntem prietene… Prietene cu adevărat*? Cathia adăugă:

— Am o canapea extensibilă. Ştiu că nu este uşor să te întorci să stai cu părinţii la vârsta noastră… mai ales după o despărţire… aşa că poţi să rămâi cât vrei. Şi nici măcar nu o fac pentru o mărire de salariu!

Ambre începu să râdă, simţind că o podidesc lacrimile.

— Oricum, ai ratat mărirea, fiindcă o să-mi dau demisia!

— NU!

Îi promise Cathiei că o să-i explice totul în detaliu în seara următoare. După ce închise, îşi zise că greşise denigrându-şi viaţa dinainte, considerând că nu servise la nimic, doar să-i înăbuşe durerea. Îşi dădea seama că se maturizase în aceşti ani, că se împăcase definitiv cu părinţii, că-şi făcuse o prietenă adevărată… într-o bună zi, va face în aşa fel încât cele două vieţi ale ei să se reunească. Cea dinainte şi cea de după. Se vor amesteca toţi. Cathia, Tim, mama ei, Rosalie, Sophinette, tatăl ei, micuţul Tim, Émilie, Mathieu, apoi Emma, Andréa… cei cu care pierduse legătura, dar la care nu încetase niciodată să se gândească.

Într-o zi vor face cu toţii parte din aceeaşi viaţă.

După Pirinei.

— „Plăcinta regilor”, prăjitură tradiţională, la catolici, pentru sărbătoarea Epifaniei (6 ianuarie), în care se

ascund figurine miniaturale. Cel care le găseşte devine rege/regină pentru o zi.

16

„Masa specială” se baza pe o idee a lui Sophinette care avusese rolul de bucătar-şef: culori, culori şi iar culori! Rosalie golise dulapurile şi frigiderul pentru a realiza o cină multicoloră. Antreul se compunea din avocado şi o salată de morcovi raşi, cu o maioneză foarte galbenă.

— Este bun?

— Da, foarte bun, îi asigură Ambre.

Se străduise să ascundă orice urmă de lacrimi. Îşi dăduse cu apă pe faţă şi cu rimel pe gene înainte de a li se alătura. Aşezaseră masa împreună. Gabriel pusese un pic de muzică de fond. Jazz. Ambianţa era calmă. Se simţea că lipseşte cineva. O prezenţă. Timotee îl ceruse pe Anton. Rosalie spusese: „Naşul este în vacanţă, scumpule”. Iar Sophie adăugase cu aerul ei cel mai serios:

— Dar nu l-a lăsat pe Tim singur. O să se ocupe Ambre de el.

Toţi cei prezenţi izbucniră în râs. Tim îşi strecurase degetele printre cele ale lui Ambre şi îi şoptise:

— Ce drăguţ din partea ta! O să ai mare grijă de mine?

— Bineînţeles că o să mă ocup de tine… până nu o să mai poţi.

Abia se stăpâniseră să nu se sărute în faţa tuturor.

— Aşadar când mai veniţi pe la noi? întrebă Rosalie în timp ce Gabriel se ducea în bucătărie să aducă felul principal.

— După Pirinei, zise Tim. Nu înainte.

— Ce Pirinei?

— O să plecăm cu cortul în Pirinei când va termina Ambre cu jobul ei. Deci chiar la începutul primăverii.

— O să dormiţi în cort… în creierii munţilor… la începutul primăverii? Dar o să vă congelaţi!

Ei se uitară unul la altul oarecum dezarmaţi. Nu se gândiseră la asta. Gabriel, care se întorcea din bucătărie,

zâmbi amuzat.

— Poate au prevăzut să ia cu ei un calorifer electric!

— Foarte amuzant!

— Ah! oftă Rosalie. Tinereţea şi lipsa ei de organizare!

— Vom dormi la cabane, improviză Tim, până se face mai cald.

— Da, exact! îi întări spusele Ambre.

— Ah, tinereţea! repetă Rosalie, dând ochii peste cap.

— Nu o ascultaţi, interveni Gabriel zeflemitor. Este pur şi simplu geloasă. I-ar plăcea şi ei să plece în necunoscut, dar s-a măritat cu un ticălos care i-a făcut doi copii şi acum ea trebuie s-o facă pe casnica!

Rosalie se apără clătinând din cap.

— Bineînţeles că nu! Mă bucur pentru ei! Şi îmi place viaţa mea! Doar le-am atras atenţia că e nevoie de o oarecare organizare chiar şi când pleci în necunoscut.

Gabriel aşeză felul principal pe masă: ardei graşi roşii, galbeni şi verzi la tigaie, cu fâşii de piept de pui şi spaghete cu curry. O combinaţie frumoasă, strălucitoare şi colorată.

— Nu-ţi face griji, Rosalie, interveni Tim. Avem trei luni la dispoziţie pentru a pune la punct cele mai mici detalii.

Gabriel începu să-i servească, punând mâncarea în farfurii. Ambre o întinse pe a ei bombănind:

— Nu prea mult totuşi… n-ar trebui ca plecarea asta să semene cu o călătorie pentru vârsta a treia.

Tim se amuză.

— Cu voi am impresia că sunt o babă acră, oftă Rosalie.

— Nici vorbă!

— Ba da. Gab are dreptate… Nu este amuzant să îmbătrâneşti. Nici nu-ţi dai seama… Se întâmplă încet-încet… Copiii, treburile casei, şi te trezeşti într-o dimineaţă în pielea unei babete casnice. Exact ce ţi-ai jurat să nu devii.

Începură la unison s-o contrazică politicos:

— Nicidecum, Rosalie.

— Nu spune tâmpenii!

— Vino să ne vezi câteva zile.

— Da, fără copii. O să dormi în cort cu noi.

— Vei vedea, îţi vei recăpăta rapid tinereţea.

— Mda…

Cum ea nu era pe deplin convinsă, Gabriel îi puse o mână pe umăr şi zise: – Asta-i viaţa, draga mea băbuţă. Vor ajunge şi ei aşa într-o zi.

— Oh, nu! exclamă Tim. Niciodată!

— Mai vedem noi! Te vei scula într-o dimineaţă visând la un singur lucru: ca gardul tău viu să fie la fel de bine tăiat ca al vecinului.

Toată lumea izbucni în râs. Tim se încăpăţână să clatine din cap.

— Ba da! replică Gabriel. Şi îţi vei termina ziua cu satisfacţia supremă de a fi reparat robinetul din baie.

— Încetează cu tâmpeniile! Nu e posibil să cazi atât de jos!

— Ba da… îţi jur. Şi asta te va face fericit, conchise Gabriel cu o gravitate teatrală, care îi făcu din nou pe toţi să izbucnească într-un râs zgomotos.

În timp ce mâncau cu poftă, conversaţia devie spre planurile familiei, în cursul lunii ianuarie, Rosalie, Gabriel şi copiii trebuiau să-i viziteze pe bunici şi pe unchiul Hugues – fratele lui Gabriel –, pe soţia şi fiul lor. După aceea, vor pune ceva bani deoparte pentru a pleca în vacanţă – prima lor vacanţă adevărată de la naşterea lui Timotee. Aveau de gând să-şi ofere câteva zile pe Coasta de Azur în iulie. Rosalie găsise deja mai multe campinguri adaptate pentru copii, cu piscină cu hidromasaj, tobogan şi miniclub. Ea intenţiona să organizeze un barbecue la sfârşitul lunii iulie, de ziua lui Sophie. Sylvie şi Michel se oferiseră să le pună la dispoziţie terenul din spatele cabanei, pentru a instala un cort. Vor invita familia lui Gabriel, prieteni din Arvieux şi din alte părţi.

— Veţi veni, nu? îi întrebă Rosalie pe cei doi, aproape ameninţătoare.

Bineînţeles că vor veni.

Rosalie şi Gabriel aveau o mulţime de alte planuri: să-l înscrie pe Timotee la un club de judo imediat ce va împlini trei ani, întrucât adora „jocurile de luptă”, să instaleze jardiniere la ferestre când vor veni zile frumoase, să adopte un câine – unul mare sau unul mic? Problema nu era încă tranşată. Rosalie voia să lucreze din nou, odată ce Timotée avea să înceapă şcoala. Ezita între a-şi relua activitatea de chelneriţă sau a obţine un certificat de aptitudine profesională pentru a deveni îngrijitoare de copii mici.

Erau plini de ambiţii, de speranţe, de dorinţe de a face ceva nou şi ceilalţi trei îi ascultau zâmbind, spunându-şi că aveau şansa de a şti încotro merg, spre deosebire de ei, care nu ştiau ce vor face peste trei, şase sau nouă luni, dar că acest lucru era şi liniştitor într-un fel.

— Ambre?

Cécile fusese foarte tăcută în timpul mesei, stătuse retrasă, cu umerii lăsaţi. Ambre îşi zisese că probabil începuse să se teamă de vizita la părinţii ei din Nisa.

Când Rosalie se dusese în bucătărie să pregătească desertul, Ambre o însoţise pentru a o ajuta să facă sfere frumoase de îngheţată de căpşuni, de coacăze negre şi de mandarine. Formau un dégradé drăguţ de culori calde. Apoi Rosalie fusese chemată în living de Sophie şi îi spusese lui Ambre:

— Termini tu?

Atunci se furişase Cécile în bucătărie, în vârful picioarelor, ca şi cum pândise acel moment.

Auzindu-i vocea, Ambre tresări. Cécile nu mai ştia cum să se scuze:

— Îmi pare rău, credeam că m-ai auzit.

— Nu-i nimic.

— Îmi pare foarte rău…

— Nu, nu-i nimic, te asigur.

Ambre termină de aranjat cutiile de îngheţată în frigider şi începu să presare peste cupe bombonele multicolore (ordinul lui Sophinette!). Crezu că Cécile

venise s-o ajute, dar ea stătea nemişcată, frământându-şi mâinile.

— Nu te simţi bine? o întrebă în cele din urmă Ambre.

Cu vocea tremurătoare, Cécile murmură:

— Pot să vorbesc cu tine?

— Bineînţeles. Ce s-a întâmplat?

Cécile părea să se chircească, devenind în acelaşi timp roşie ca racul.

— Nu ştiu cum să ţi-o spun…

Se trânti pe un scaun şi Ambre se apropie de ea.

— Ce-i cu tine?

— Ştii, în seara aceea, tu… tu i-ai cerut lui Marc să discute cu mine despre tutelă…

Cécile nu mai adăugă nimic. Ambre făcu ochii mari.

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit iar şi ai acceptat tutela!

— Nu! răspunse foarte repede Cécile. Doar că… doar că el m-a ajutat mult să iau această decizie.

Ambre dădu din cap, uitându-se discret, cu coada ochiului, la cupele de îngheţată care începeau să se încălzească.

— Da, recunoscu ea. Se pricepe foarte bine să-i convingă pe alţii, să-i ajute să vadă lucrurile mai clar. Dă sfaturi foarte bune.

— Da.

— Şi?

— Şi, înainte de a închide, mi-a zis că pot să-l sun din nou dacă am nevoie să vorbesc cu cineva, dacă am îndoieli, dacă mă simt pierdută, şi mi-a dat numărul lui de telefon.

Rostise această ultimă frază foarte repede, parcă s-ar fi temut că nu are curajul să meargă până la capăt.

— Drăguţ din partea lui, încuviinţă Ambre pentru a o încuraja să continue.

— Da… apoi… apoi m-am dus la Paris, după cum ştii… cu Gabriel. Şi… ajunsă acolo, am fost cuprinsă de un soi de criză de angoasă şi…

Vorbea cu o voce sacadată, întretăiată, ca şi cum ar fi

avut iar acelaşi atac de panică.

— N-am vrut să-i arăt nimic lui Gabriel, îl plictisisem destul cu problemele mele, aşa că… aşa că am ieşit din apartament şi l-am sunat pe Marc.

Cécile o ţintuia cu o privire rugătoare şi tristă în acelaşi timp. Ambre nu înţelegea de ce. Îi era greu să priceapă unde voia să ajungă.

— L-am sunat şi… şi el tocmai… tu tocmai…

Ambre înghiţi în sec.

— Da, eu tocmai mă despărţisem de el cu trei cuvinte idioate trimise prin SMS.

Cécile clătina din cap.

— Apelul meu pica prost. Era întors pe dos… dar a lăsat totul deoparte pentru a se consacra problemei mele. El… el a început să mă liniştească în legătură cu apartamentul. A reuşit să mă calmeze nu ştiu cum şi… şi după aceea am vrut să-l sun din nou. Pentru că mă simţeam mai bine şi… şi mi-am zis că fusesem egoistă, că nici măcar nu încercasem să-l consolez pentru… pentru despărţire şi…

Îşi trase sufletul. Ambre tot nu înţelegea de ce îi povestea Cécile toate astea. Sau nu înţelegea în întregime. Fără îndoială, pentru că era prea surprinzător să admită aşa ceva.

— Aşadar l-am sunat iar, continuă Cécile cu greutate. Şi mi-am cerut scuze. El a zis că nu face nimic. Şi l-am interogat, am vrut să ştiu cum se simte şi… şi fără să-mi dau seama am ajuns să inversez rolurile, am… am încercat să-l liniştesc, să-l bine dispun puţin. Şi l-am… cred că l-am calmat un pic.

— Şi după aceea l-ai mai sunat? întrebă Ambre cu gura uscată.

Cécile se înroşi mai tare decât oricând şi se făcu mică pe scaunul ei.

— Da, l-am sunat când a trebuit să intru în dormitorul din fostul meu apartament şi în… în baie. Era… imediat ce situaţia devenea prea dificilă îl sunam. Şi… şi el mă calma. Şi cred că îi făcea bine şi lui să uite de propriile necazuri.

Ambre dădu din cap, fără niciun cuvânt acum, că făcuse legătura între Marc şi misteriosul prieten al lui Cécile despre care vorbise Gabriel, cel care avea puterea de a-i readuce zâmbetul pe buze, îi veneau în minte reflecţiile ei din ultimele zile: *Sunt la fel*. *Prea sensibili*. *Prea plini de empatie*. *Doi bureţi emoţionali*.

Îi auzea pe Marc care îi cerea veşti despre Cécile, care îşi făcea griji pentru ea, şi pe Cécile care se interesa de el. îl revedea pe Marc la masă, în 24 decembrie, reuşind în mod miraculos s-o facă pe Cécile să vorbească, să-i reînsufleţească faţa plină de vânătăi. S-*a petrecut ceva în seara aceea*. S-*au recunoscut unul pe altul*. *Au înţeles imediat că sunt identici*.

— Ambre?

Vocea lui Cécile era ca un orăcăit sugrumat, într-atât era de nervoasă. Fiindcă Ambre nu reacţiona.

— Da, zise Ambre, revenindu-şi din uluire.

— Eşti supărată pe mine?

— De ce? întrebă ea, prea năucă pentru a vedea cât de vinovată se simţea biata Cécile.

— Pentru că i-am dat telefon… Ştii, neam sunat mult în ultimele zile…

Vocea lui Rosalie răsună din living.

— Ce faceţi acolo? Vă descurcaţi?

— Venim acum! se strădui să răspundă Ambre.

Cécile îşi frângea mâinile.

— El te-a convins să te duci la părinţii tăi? întrebă într-un târziu Ambre.

— Da.

Cum a făcut Tim cu mine acum cinci ani. – îmi pare rău, începu să bolborosească Cécile. Poate că nu-ţi place să vorbesc la telefon cu el?

— Nu, nu mă deranjează.

— Adevărat?

Vocea lui Rosalie se auzi din nou, mai insistentă:

— Îngheţatele se vor topi!

— Venim! strigă Ambre.

Apoi i se adresă lui Cécile:

— Dacă vă faceţi bine unul altuia, ăsta este lucrul esenţial, nimic nu este mai preţios.

— Atunci, de ce faci faţa asta?

Pentru că am înţeles ceva ce voi n-aţi înţeles încă. Marc, pentru că este prea nefericit, prea afectat de despărţirea noastră. Tu, pentru că eşti încă prea rănită. Am înţeles că v-aţi găsit unul pe celălalt. Că aveţi darul de a vă vindeca reciproc. Că asta e ceva foarte rar. O s-o înţelegeţi peste câtva timp. În lunile următoare. Singuri.

Fac faţa asta fiindcă sunt uluită. Mă întreb cum de nu mi-am dat seama mai înainte.

Am înţeles că viaţa este absolut ciudată, dar că nu lasă nimic la voia întâmplării. Că nimic nu e vreodată inutil. Că nenorocirile şi *durerea ne duc întotdeauna într-un loc foarte precis. Pentru a atinge un scop foarte precis. A-l păstra pe Anton în viaţă până când este destul de puternic pentru a-şi lua zborul şi a mi-l scoate în cale. A reuni la aceeaşi masă două fiinţe care se vindecă una pe alta. A reuni, a vindeca, a schimba în bine, a reînvia. Nimic nu este lăsat la voia întâmplării.*

— Ambre?

În cele din urmă, se trezi din gândurile ei şi îi puse o mână încurajatoare pe umăr.

— Mă bucur pentru tine, Cécile.

— Chiar?

— Da. Marc este un om extraordinar. Dar cred că ai înţeles asta înaintea mea.

Cécile zâmbi, mai-mai să leşine de uşurare. Ambre îi zâmbi şi ea.

— Nu-mi spune ce ai în plan, adăugă ea.

— Ce? se bâlbâi Cécile.

— După vizita la familia ta… pun pariu că ai programat o trecere prin Lyon…

Cécile nu-şi putu stăpâni un zâmbet de mărturisire.

— Câteva zile… ca să-mi limpezesc gândurile. El… el zice că părinţii lui au o cameră mobilată pe care mi-o pot împrumuta, dacă vreau să stau mai mult şi să fiu independentă.

— Este o veste bună. Atunci, ne vom revedea în Lyon foarte curând?

— Da. Oricum, nu am uitat, trebuie să-mi dai poemul acela…

Ambre îi zâmbi.

— Dar ce faceţi? se impacientă vocea lui Rosalie.

— Gata!

Ambre se repezi spre blatul de lucru. Cupele cu îngheţată începeau într-adevăr să arate cam rău. Termină de presărat bombonelele şi Cécile le puse una câte una pe o tavă. În timp ce se ocupa de îngheţată, Ambre se chinuia să-şi amintească poemul bătrânului Wilson. – îmi amintesc pe de rost un paragraf. Unul singur: „Rădăcinile nu ne sunt în copilărie, în solul natal, într-un petic de pământ, pe terenul de joacă împrejmuit unde aleargă copiii de grădiniţă. Rădăcinile ne sunt în fiecare loc prin care am trecut într-o bună zi”.

— Este frumos. Cine te-a făcut să descoperi acest poem?

Ieşiră pe uşa bucătăriei, atente să nu răstoarne cupele.

— Un prieten. Un prieten vechi. Cam sălbatic. Nu l-am uitat niciodată. Ba chiar mă gândesc deseori la el.

Ambre îi ţinu uşa în timp ce Cécile intra în living, cu tava în mâini, şi toţi exclamară într-o singură voce:

— Ei bine! Era şi timpul!

Reluându-şi locul alături de Tim, Ambre simţi acea mică umflătură fierbinte în piept, acea umflătură pierdută de foarte mult timp. Se gândi că viaţa era cu siguranţă bine făcută, că nu trebuia să-ţi fie niciodată frică. Orice nenorocire aducea cu sine şi o doză de fericire. Orice dispariţie aducea cu sine şi nişte întâlniri, într-o zi un vechi prieten dispărea, lăsându-ne un poem minunat, apoi întâlneam o persoană pierdută, căreia îi dăruiam acelaşi poem. Predam ştafeta. Păstram flacăra mereu aprinsă.

— Ştiu cine este misteriosul salvator al lui Cécile.

Singure în bucătărie, Ambre şi Rosalie terminau de aranjat vesela.

— Ah, da? Cine este?

— Marc.

Rosalie lăsă prosopul să-i cadă din mână.

— Ce? Marc? Marc al tău?

— Da.

Ambre continuă, cu ochii strălucind: – Rosalie, crezi că totul este scris dinainte în viaţă? Că cel mai neînsemnat eveniment plasat pe drumul nostru este menit să ne ducă într-un loc foarte precis?

Rosalie clătină din cap.

— Nu, eu cred că noi suntem cei care ne trasăm drumul. Că totul este mereu posibil, nimic nu este definitiv.

— Da, dar uneori lucrurile sunt bine făcute… totul se potriveşte ca într-un scenariu de film.

— Te gândeşti la Cécile şi Marc? Crezi că erau făcuţi pentru a se întâlni? Crezi că… că ar putea să fie ceva între ei?

— Nu, mă gândesc la viaţă în general… cererea de ajutor a lui Cécile, dispariţia lui Gabriel, priveşte tot ce a declanşat chestia asta, în mod surprinzător…

Rosalie se gândi câteva secunde. Reluă în minte şirul întâmplărilor din ultimele zile… După plecarea precipitată a lui Gabriel, avusese loc furtul telefonului său mobil în metrou. De unde strigătul de ajutor al lui Rosalie. Reîntâlnirea lor aici. Pe cât de neaşteptată, pe atât de improbabilă. Şi tot ceea ce urmase… Crăciunul. Marc. Întâlnirea lui cu Cécile. Ambre în faţa lui Tim, după cinci ani.

Anton în faţa unei Ambre mai dure, fără milă. Anton eliberat de Ambre. Tim eliberat de Anton. Plecarea lui Anton. Binecuvântarea lui. Marc şi Cécile confesându-se unul altuia exact în momentul în care aveau nevoie de aşa ceva. Ambre devenită naşa lui Sophie, aşa cum sperase întotdeauna Rosalie… Totul reintrase în normal. Cortina putea să cadă.

— Este adevărat, şopti Rosalie. Ar fi putut să fie scris.

Ambre zâmbi. Încă simţea acea umflătură caldă în

piept.

— Poate că a fost, zise ea cu un aer enigmatic.

— Cine ştie…

Sophie voise ca Ambre s-o culce şi s-o învelească, fiind ultima ei seară. Fusese cât pe ce să plângă. O lacrimă micuţă scăpase dintre gene, dar Ambre decretase:

— N-am văzut nimic!

Întinsă în pat, cu pătura trasă până sub bărbie, fetiţa îşi ţinea naşa de mână. Se juca încet cu brăţara ei. Brăţara de la Marc.

— Când mai vii?

— Înainte de ziua ta, Sophinette, promit.

— Ziua mea e vara.

— Da… Şi vei împlini şase ani. Eşti mare la şase ani, nu?

Sophie ridică din umeri.

— Eu o să devin o naşă bătrână.

Fetiţa zâmbi. Ambre constată încă o dată că avea ochi migdalaţi frumoşi.

— Nici măcar nu ştim cine a câştigat la joc, bombăni dintr-odată Sophie.

— Ce joc?

— Jocul de-a o face pe Cécile să zâmbească!

— Ah, da!

Sophie numără pe degetele ei zâmbetele. Nu prea le mai ştia. În cele din urmă ridică din umeri bosumflată.

— Cred că eu, declară ea.

Ambre îi dădu o sărutare pe frunte cu tandreţe.

— Nu, draga mea Sophinette. Îmi pare rău. Nu tu ai câştigat.

— Atunci, tu?

— Nici eu. Altcineva.

Sophie clipi, nevenindu-i să creadă.

— Cine?

— Marc, Sophinette.

— Marc?

— Da, Sophinette. El a făcut-o să zâmbească pe dinăuntru.

— Ce înseamnă asta?

— În pieptul ei. În inima ei.

Sophie se încruntă.

— Dar asta nu se pune! se revoltă ea. Jocul era un zâmbet cu gura! A trişat!

— Un pic, admise Ambre râzând.

— În plus, el nici măcar nu juca!

Sophie continua să stea bosumflată în tăcere. Ambre o mângâie pe cap pentru a o linişti şi îşi lipi fruntea de fruntea fierbinte a fetiţei. Îi simţea răsuflarea pe faţă şi închise ochii foarte strâns, pentru a reţine acea senzaţie mereu, aşa cum făcuse cu sărutul lui Tim pe părul ei. Le va duce cu ea la Lyon.

În camera lui, Timotee dormea deja, cu pinguinul de pluş în braţe. Ea îi dădu un sărut pe buclele micuţe gândind: *Dacă ai şti cât eşti de iubit, copilaş ule, te-ar lua ameţeala. Un tată, o mamă, o surioară* şi *un naş… şi ce naş… ar muta munţii din loc pentru tine*. îl privi dormind câteva minute, fără să se mişte, în întuneric, apoi se duse la Tim în living.

— Nu-mi plac plecările…

Nu stinseseră veioza. Era o lampă mică, cenuşie, care difuza un halou timid, permiţându-le doar să-şi distingă contururile trupurilor şi ale feţelor. Făcuseră dragoste, apoi rămăseseră întinşi, sleiţi de puteri, încrucişându-şi degetele, amestecându-şi răsuflările, părul, urmărind pe pendula de perete minutele care treceau.

— Nu este o plecare adevărată. Pentru că peste trei luni vom fi împreună. Trei luni e puţin.

Tăcere.

— Peste două ore va trebui să ne trezim. – încearcă să dormi un pic.

— Nu. Pentru nimic în lume.

— Asta îmi aminteşte de ultima seară la lacul Roue, în urmă cu patru ani şi jumătate. Hotărâserăm că nu vom dormi toată noaptea.

Zâmbiră amândoi.

— De data asta s-a terminat, nu? zise ea.

— Ce?

— Nu mai dispărem.

— Promit.

Ea îl privi cu mai multă intensitate. Piaza ei rea. El apăruse şi ea reîncepuse să plângă, să se simtă vie. Uitase ce bine era să plângă uneori.

— L-am salvat pe Anton. L-am pus pe Marc în drumul lui Cécile. Ne-am făcut partea noastră de lucrare pe acest pământ.

El aprobă, strângând-o şi mai tare la pieptul lui.

— Da. Am făcut treabă bună.

— Avem dreptul să ne odihnim acum.

— Avem dreptul să ne pierdem în Pirinei şi să îmblânzim lame.

Ea se ridică într-un cot râzând.

— Ce ai cu afurisitele astea de lame?

— Habar n-am… Sunt animale interesante, nu?

— Fără îndoială.

— Dar, dacă nu vrei să mergem să vedem crescătoria aia, nu e grav… nu o să mergem.

Ea îi puse mâna pe buze pentru a-l împiedica să continue.

— O să mergem exact unde o să vrei. Oricum, te voi urma oriunde. Şi, dacă vrei să îmblânzeşti rechini în Oceanul Pacific, atunci vom merge să îmblânzim rechini în Oceanul Pacific!

El făcu ochii mari. Ambre îşi dădu seama că aceste cuvinte erau cele pe care ar fi vrut să le rostească în urmă cu cinci ani, în Frontignan, când îl privea consultându-şi ghidurile de drumeţii în patul lor improvizat. Cele pe care nu avusese niciodată curajul să le şoptească. Dar acum nu îi mai era frică. Era puternică.

Tim îi luă mâna de pe buze şi reîncepu s-o sărute. Şi ea se gândi că era bine să îmbătrâneşti, că deveneai mai curajos.

Aceeaşi scenă după cinci ani. Tim şi Ambre, târând o valiză, mergând în spatele lui Rosalie, al lui Gabriel şi al copiilor în gara Montdauphin-Guillestre. Cu câteva mici

diferenţe… Cu cinci ani înainte, Timotée nu era născut. Iar Cécile nu era acolo, mergând cu paşi mici şi grăbiţi după ei, absentă, pierdută în propriile gânduri.

Ajunseseră mai devreme pe peron. Câţiva călători aşteptau de mult în frig. Sophie avea o figură tristă. Ambre îi repeta:

— O să ne vedem în curând, Sophinette. Te voi suna. Îţi promit. În orice caz, avem această brăţară care ne leagă. Este grozav, nu?

Sophie nu era convinsă. Nu mai sărea ca în ziua când Ambre coborâse din tren. Rămânea agăţată de mâna ei.

Când trenul intră în gară, Rosalie o luă în braţe pentru a-i lăsa lui Tim câteva clipe de răgaz cu Ambre. Se sărutară discret. Era delicat în faţa copiilor. Şi ea se gândea că, doar cu două săptămâni în urmă, Marc era cel care o lăsa pe peron în Lyon şi o săruta. Îi promisese că se întoarce a doua sau a treia zi. *Viaţa ne rezervă multe surprize*.

Ceilalţi se apropiară pentru a-şi lua şi ei rămas-bun. Cécile părea emoţionată. O strânse în braţe pe Ambre, o bătu uşor pe spate cu stângăcie şi în final îi spuse cu o voce slabă, sugrumată:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu, Cécile. Când ne vedem în Lyon?

— Oh… după Nisa.

— Nu ezita să mă suni când te întorci. Ştiu că… Marc nu o să vrea cu siguranţă să mă vadă, dar o să ne dăm întâlnire doar noi două.

— OK.

Apoi Cécile adăugă zâmbind:

— Nu uita de poemul meu.

— Nu. Promit.

Trenul se oprise complet. Valuri de călători începeau să coboare din vagoane într-un vacarm vesel. Unii îşi regăseau familia, alţii se grăbeau spre ieşire, cu bagajul pe umăr. Gabriel se apropie şi o strânse pe Ambre în braţe.

— Pe curând! Ne-ai făcut o surpriză frumoasă venind aici.

— N-ar fi trebuit să aştept atât pentru a reveni…

— Nu este grav, dar să nu mai repeţi figura! Acum faci parte din familie. Nu una, ci două persoane vor suferi dacă nu vii regulat.

— Nu-ţi face griji, o să mă vedeţi des.

Rosalie se impacienta în spatele lui Gabriel.

— Ne-o laşi şi nouă? îi zise ea.

Sophie sări în braţele lui Ambre. Rosalie o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o sărută cu înfocare.

— Sună-mă imediat ce ajungi! Sună-mă în fiecare zi acum!

Ambre începu să râdă.

— Rosalie! Ştii bine că n-o voi face!

— Atunci, în fiecare săptămână!

— OK, în fiecare săptămână.

Sophie se agăţa de Ambre, încolăcindu-şi picioarele în jurul mijlocului ei.

— Sophie, comoara mea, trebuie să-i dai drumul naşei acum.

Rosalie o luă cu delicateţe în braţe. Ambre se ghemui lângă micuţul Tim, care rămăsese tăcut, înfofolit în hanoracul lui de iarnă.

— La revedere, micuţule.

Îi sărută obrăjorii dolofani şi moi. De data asta, el nu se dădu înapoi.

Un anunţ răsună:

— Trenul cu destinaţia Valence va pleca din staţie. Atenţie la închiderea uşilor!

Ambre sări pe scara trenului şi Tim îi întinse valiza. Se auzi un fluierat. El se ridică pe vârfuri pentru a-i da un ultim sărut pe buze. Al doilea fluierat. Uşa se închise.

Pe curând! rosti el prin geam. Ea zâmbi şi ridică mâna. Alte cuvinte se formară pe buzele lui Tim şi ea rămase încremenită, cu mâna în aer, întrebându-se dacă înţelesese bine.

Trenul se puse în mişcare într-un huruit metalic. Ambre vedea peronul care începea să se îndepărteze, cele şase siluete care se micşorau. Nemişcată, nu înceta să se

gândească la ultimele cuvinte citite pe buzele lui Tim: „Te iubesc”. Avuseseră efectul unei bombe care îi explodase în piept. Şi în timp ce trenul ieşea din gară şi se năpustea spre întinderile înzăpezite din mijlocul câmpiei, ea se gândi pentru a doua oară că, hotărât lucru, era bine să îmbătrâneşti, deveneai curajos.

— Deci? Puneţi pariuri?

Pe peronul pustiu, Tim tocmai se întorsese spre ceilalţi cinci, cu un zâmbet larg pe faţă.

Cu Sophie în braţe, cuibărită la gâtul ei, Rosalie îl privi fără să înţeleagă.

— Ce pariuri?

Gabriel zâmbi luându-l pe micuţul Tim în braţe.

— Depinde, zise el. Cât timp a rezistat ultima oară?

Rosalie se uita când la unul, când la altul, nedumerită.

— Ultima oară când ce?

— Ultima oară când a dispărut în acelaşi tren, pe acelaşi peron, răspunse Gabriel amuzat. Trebuia să se mute la părinţii ei, îţi aminteşti?

Rosalie dădu din cap.

— Şi cât a rezistat până să vină la Frontignan?

Tim zâmbi larg.

— O săptămână.

Gabriel izbucni într-un râs zgomotos.

— Frumos scor! Trebuie să recunosc!

— Da, dar acum trebuie să ţinem cont de preavizul ei de la magazin, interveni Rosalie.

— Şi pentru apartamentul din Frontignan exista un preaviz, zise Tim. Ceea ce n-a împiedicat-o să dispară fix într-o săptămână.

Gabriel încuviinţă:

— Ce vrei, Ambre a noastră nu este o femeie care să respecte un preaviz…

— Aşadar ce-ai zice?

— Mmm… se gândi Gabriel. O lună.

— Trei săptămâni!

— Exagerezi!

— Cred că sunteţi prea optimişti, zise Rosalie. Eu aş zice două luni.

— Tu nu eşti decât o mamă de familie prea responsabilă! replică Gabriel. Reflectezi prea mult! Ea nu-şi pune atâtea întrebări ca tine!

— Vom vedea. Pariurile sunt făcute!

Se îndreptară spre holul gării fără să se grăbească. Începuse din nou să ningă. Cu capul pe umărul lui Rosalie, Sophie se oprise din plâns. Un nor se deplasa nonşalant pe cer, oferind o deschizătură soarelui care inundă Arvieux şi toată valea Queyras. Se anunţa o frumoasă zi de ianuarie.

Epilog

Era o dimineaţă călduroasă de iulie. Pe fereastra întredeschisă, un firicel de aer reuşea să aducă un strop de răcoare în încăpere şi făcea să tremure frumoasele perdele ecru. Fuseseră cazaţi într-un castel unde urmau să aibă loc ceremonia şi masa. Din parc se auzeau voci stridente de copii, deja îmbrăcaţi frumos, care se jucau de-a v-aţi ascunselea şi se strigau în italiană.

Ambre îşi trecu o mână peste fruntea transpirată. Îşi zicea că, la naiba, căldura asta era o adevărată plagă. În faţa oglinzii murale din splendida cameră decorată în alb şi crem, Ambre se strâmbă. Din profil, pântecul ei ţintea drept înainte, întins ca un balon gata să se spargă: *Este o adevărată catastrofă*, *sunt enormă*, *n-o să mă văd* decât *eu în poze*. Ce idee avusese să-şi impună o sarcină în plină vară! Trebuia să mai reziste toată luna iulie, apoi luna august. Bebeluşul era aşteptat la începutul lui septembrie. Când începea şcoala. Îşi amintea ce faţă făcuse doamna Miller când îi dăduse vestea.

— Poate că o să se nască în 4 septembrie, de ziua mea!

Ambre nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe maică-sa atât de fericită. I se păruse că întinerise brusc.

Îşi abandonă reflexia din oglindă şi se trânti pe pat. Pantofii ei cu toc zăceau aruncaţi pe jos. Îi prinse cu vârful degetelor de la picioare. Nu era sigură că va rezista o oră încălţată cu aşa ceva. Spatele o durea îngrozitor de la

începutul lunii a şasea. *Nu se poate să mă plâng atâta. Sunt o fandosită.*

Pe noptieră trona invitaţia la nuntă. În negru şi alb. Foarte sobră. Foarte elegantă. Ca şi tinerii însurăţei din fotografie.

Andréa şi Giovanna au bucuria să vă invite la căsătoria lor, care va fi celebrată pe data de 1 iulie la castelul Montegufoni, Montagnana, în frumoasa lor regiune Toscana.

Prietenii noştri francezi vor avea cazarea asigurată pe domeniu.

Vă rugăm să ne confirmaţi prezenţa până pe 1 martie.

Contăm pe voi.

Primiseră invitaţia în august, când se întorceau dintr-un weekend petrecut la Tours, la Maxime şi Lisa. După două zile în mijlocul urletelor şi al încăierărilor a trei monştri (Lisa îl aştepta pe al patrulea!), erau fericiţi să fie doar ei doi în micuţul lor apartament din piatră, în adâncul Pirineilor Orientali. Invitaţia făcuse două săptămâni până să ajungă la Eus. Acolo hotărâseră să se stabilească în urmă cu cinci ani, după trei luni şi jumătate de hoinăreală cu rucsacul în spate.

Intraseră în Eus pe la mijlocul lunii iunie. Nu trebuia să fie decât o etapă suplimentară a periplului lor, dar se îndrăgostiseră imediat de acel loc. Eus era un vechi sat fortificat, cocoţat pe un pinten stâncos între valea Têt şi muntele Canigou. Era un sat de doar patru sute de locuitori, pierdut în gangă –, reputat a fi cel mai însorit din Franţa. O veritabilă oază de pace. Un cocon confortabil.

Totul le plăcuse la Eus. Biserica Saint-Vincent-o' En-Haut ridicându-se deasupra satului. Străduţele abrupte, pavate cu pietre. Arcadele. Vestigiile fostului drum de strajă al castelului feudal. Capela romană Saint-Vincent din secolele al XI-lea şi al XIII-lea. Vegetaţia surprinzătoare, formată dintr-un amestec de cactuşi şi mimoze. Nu avuseseră nevoie să-şi spună nimic. Se uitaseră unul la altul şi înţeleseseră că acolo se vor simţi

acasă.

În seara aceea, cu rucsacurile încă în spate, priviseră soarele apunând la poalele bisericii de piatră, curgând pe străduţele din Eus precum lava fierbinte. Le fusese foarte greu să se smulgă din această feerie. Şi nu mai plecaseră niciodată.

Două lovituri în perete. Rosalie şi Gabriel ocupau camera de alături împreună cu copiii.

— Eşti gata? strigă Rosalie prin perete.

Ambre se ridică şi se strâmbă făcând un pas cu pantofii ei.

— Mda, sunt îmbrăcată… sau mai degrabă legată fedeleş.

— Nu te mai plânge atâta. Este cel mai frumos lucru din lume!

— Da, vezi să nu!

— Te asigur.

— De ce îmi vorbeşti prin perete?

— Pentru că sunt goală puşcă, tocmai ies de la duş. Sunt în întârziere!

— Atunci îmbracă-te în loc să trăncăneşti!

Ambre îşi aruncă pantofii cu toc sub pat. Va avea tot timpul să-i pună după aceea, când Tim va veni în sfârşit. Aruncă o privire la ceasul cu pendulă de pe perete. Ora 11: 15. Ar fi trebuit deja să ajungă. Trebuise să meargă la Paris pentru tot sfârşitul de săptămână. Primarul din Eus îi înscrisese la un concurs naţional care premia cele mai bune trei iniţiative sociale şi solidare vizând promovarea teritoriilor izolate din Franţa. Pensiunea lor avea toate şansele să fie selecţionată, zisese el. Privilegia artizanatul, comerţul local şi circuitele scurte, tot ceea ce plăcea juriului!

Pensiunea lor era o veche casă din piatră, pitorească, abandonată de administraţia locală. Lui Tim îi căzuse cu tronc de când o văzuse prima oară.

— Am putea face ceva din ea?

— Vă las mână liberă, răspunsese primarul.

Le fusese închiriată la un preţ modic. Era compusă

din două încăperi mari: pe una o transformaseră în dormitor comun, pe cealaltă în sală de mese.

În timpul anului, pensiunea găzduia mai ales şcolari în excursie, însoţiţi de profesorii lor. Ei apreciau în mod deosebit tabla mare, neagră, ca pe vremuri, şi imensa bibliotecă din lemn brut, plină de cărţi. Vara, veneau în număr mare amatorii de drumeţii şi cei îndrăgostiţi de munte. Pensiunea nu se golea. Devenise o etapă obligatorie pentru a campa câteva zile. Făceau focuri de tabără, seri tematice, înfăşuraţi în sacii de dormit.

Tim propunea mic-dejunuri şi picnicuri pregătite exclusiv cu produse proaspete din regiune. Ambre se ocupa de rezervări, de recepţie şi de site. Îi aleseseră şi un nume: Cuibul.

Primarul le înscrisese aşadar Cuibul la marele concurs naţional şi, în iunie, primiseră înştiinţarea: se numărau printre cei zece finalişti. Erau convocaţi pentru ultima fază a selecţiei: prezentări în faţa unui juriu de profesionişti din domeniul antreprenoriatului social şi solidar, la

Paris. Trebuia să fii prezent acolo patru zile. Rezultatele se anunţau în ultima zi.

Tim se dusese singur. Pentru că trebuia să se ocupe cineva de pensiune în tot acest timp, dar mai ales pentru că el refuza s-o oblige pe Ambre, însărcinată în aproape şapte luni, să facă un asemenea drum cu maşina. Ea nu-l contrazisese deloc. Prefera să-i primească pe turişti, să pregătească mic-dejunuri şi sandvişuri, să stea tolănită la soare decât să vorbească în faţa unui juriu. Cu atât mai mult cu cât Anton alergase la ea imediat ce aflase că Tim o lăsase singură la Eus.

— Este total inconştient sau ce?

Chestia asta o amuzase teribil. Venise cu maşina lui sport şi o obligase să stea aşezată în permanenţă.

— Este complet nebun, pe cuvântul meu! se gândea să te lase să faci curăţenie în pensiune?

— Sunt însărcinată, Anton, nu handicapată!

— Foarte amuzant! Totuşi trebuie să te menajezi!

Fusese necruţător. Mai rău decât Tim. O instalase pe un şezlong în iarbă şi se ocupase el însuşi de recepţie, de curăţenie şi de sandvişuri. Ea încercase să-i dea o mână de ajutor în mai multe rânduri, dar o alungase fără ruşine.

— Tim o să se oftice că a plecat când va afla că ai fost aici şi că te-ai ocupat de tot.

— Nu-mi pasă! Tim este un idiot oricum, n-ar fi trebuit niciodată să te lase singură aici!

— M-am descurcat până să vii tu.

— Urma să suferi un avort spontan în dormitorul comun!

— Exagerezi!

— Puţin!

Ea îl privise agitându-se în bucătărie, tăind pâinea, şunca, brânza, făcând sandvişurile cât ai clipi. Era mult mai eficace decât ea. De când se recuperase total şi îşi putea folosi picioarele, începuse să meargă din nou la sala de sport şi îşi recăpătase corpul de zeu grec.

— Nu aveai ceva mai bun de făcut?

— Nu.

— Şi Alessandro? L-ai lăsat baltă?

— Se descurcă foarte bine fără mine.

— Dacă stai prea mult aici, o să trimită Mafia corsicană după tine. Te avertizez, nu vreau să văd debarcând aici banda Brise de Mer.

Alessandro, partenerul lui, era un corsican originar din Bastia. Un vlăjgan cu braţe musculoase şi ochi scânteietori. Tim şi Ambre nu-l văzuseră decât o dată. Alessandro era opusul lui Anton. Cu un aer morocănos şi încruntat în permanenţă, vorbea puţin şi nu zâmbea niciodată. Lui Ambre i se păruse cam înspăimântător. Tim declarase că este neinteresant şi fioros. Judecata era fără drept de apel.

În urmă cu cinci ani, în luna martie, primiseră prima carte poştală de la Anton după plecarea lui din Arvieux. Reprezenta plaja paradiziacă din Sperone, în sudul insulei Corsica. Acolo plecase să se instaleze pentru noua lui viaţă. Nici Ambre, nici Tim nu ştiau foarte bine cum trăise

în primele luni pe insulă. Le povestise că avusese o mulţime de mici joburi, dar încă nu-şi recuperase cu adevărat picioarele pe atunci. În cele din urmă, devenise coadministrator al unui bar. Alessandro era asociatul lui. Locuiau împreună la Bonifacio. Ambre şi Tim nu prea ştiau cum se cunoscuseră, Anton nu fusese prea explicit în privinţa asta. Ceea ce ştiau era că avea o maşină sport mare şi făcea numeroase drumuri între Insula Frumuseţii şi continent. În mod evident, câştiga bine. Nu venea niciodată cu partenerul lui. Zicea că lui Alessandro nu-i plăcea metropola, că îi era greu să-şi părăsească insula. Ambre şi Tim credeau că ăsta nu era singurul motiv: Anton trebuia să-şi păstreze noua viaţă departe de viaţa pe care o avusese înainte, de ei, de părinţii lui, de sora lui… Ca şi cum tot ce construise acolo era prea diferit de existenţa lui de altă dată.

În orice caz, Anton era fericit, ştiau asta, fusese chiar din clipa în care pusese piciorul în Corsica. După prima carte poştală trimisă din Sperone, primiseră în mod regulat şi altele. Întrucât hoinăreau prin Pirinei pe atunci, Anton le trimitea la familia Miller şi mama lui Ambre li le citea la telefon. Ea descoperise astfel cine era Anton şi de ce era atât de important pentru ei. Relaţia lor i se părea ciudată, dar nu zicea nimic. Toate astea o depăşeau.

Anton rămăsese cu ea toată săptămâna, la Eus, în absenţa lui Tim. Ea nu-i spusese nimic despre asta. Ştia ce ar fi zis Tim: că exagera chemându-l pe Anton la cea mai mică îngrijorare. Totuşi ea nu-l chema niciodată. El era întotdeauna cel care venea, de câte ori mergea pe continent. Lua feribotul cu bolidul lui şi apărea pe neaşteptate. Trioul lor nu încetase niciodată să existe cu adevărat, dar Tim nu mai era piesa principală. Ea era acum cea care îi lega pe cei doi, care făcea în aşa fel încât ei să păstreze legătura. Deşi acum era partenera lui Tim, ea era şi prietena lui Anton. Singura. Adevărata prietenă.

Noi lovituri se auziră. De data asta în uşă. Ambre se gândi că trebuie să fie Tim, în sfârşit. Îi promisese că va fi acolo la ora 10. Avea telefonul închis, fără îndoială

rămăsese fără baterie. Ca întotdeauna.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Rosalie. Grăbeşte-te să deschizi! Vreau să văd cum arăţi legată fedeleş!

— Aşa, bate-ţi joc de mine!

Ambre deschise. Rosalie năvăli în cameră, lăsând în urma ei o dâră de parfum Dior. Îşi pusese o rochie lungă roz-deschis, care îi ajungea până la glezne, şi purta nişte pantofi cu toc de aceeaşi culoare. Arăta splendid.

— Eşti superbă! declară ea, proţăpindu-se în faţa lui Ambre.

— Nu, tu eşti superbă!

Rosalie continuă s-o privească pe Ambre zâmbind.

— Ce este?

— Pot să-l ating? întrebă ea, arătând spre pântecul rotund care ieşea în evidenţă pe sub rochia ei de culoarea mărului verde.

— Oh, dă-i drumul. Toată lumea vrea să-mi atingă burta.

Rosalie puse mâna pe pântecul ei şi zâmbi euforic.

— Este minunat! Minunat!… Am crezut că n-o să vă mai hotărâţi niciodată. Nici nu-ţi închipui cât mă bucur! Abia aşteptam asta! Eram atât de nerăbdătoare! Atât de nerăbdătoare!

Rosalie o apucă de umeri şi o obligă să se răsucească pentru a ajunge cu faţa la oglindă.

— Priveşte-te! Ce burtică frumoasă!

— Burtică? bombăni Ambre.

— Ai luat doar cinci kilograme!

— Sunt enormă!

— Nu! Eşti plină de hormoni care te fac enervantă!

Rosalie zâmbea. Ambre stătea îmbufnată în faţa oglinzii.

— Ce ai? oftă Rosalie.

— Tim întârzie.

— Nu e grav!

— Ba da, e grav!

— Nicidecum… El întârzie *mereu*. Ba chiar pun pariu că şi-a uitat costumul!

Ambre rămânea bosumflată. Rosalie nu renunţă:

— Dar ţie nu-ţi pasă şi ştii de ce? Pentru că îl ai pe mititelul ăsta cu tine. Poate să se întâmple orice, nu-ţi pasă atât timp cât îl ţii bine-mersi la căldurică în burta ta. Nu?

Ambre ridică din umeri. Nu se putea abţine să nu se uite la ceasul de perete, să constate că Tim era în întârziere cu aproape o oră şi jumătate. Nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că trebuise să doarmă singură patru nopţi şi că detesta asta. Că nu reuşea să adoarmă dacă nu-l auzea respirând lângă ea. Că se trezea îngrijorată în toiul nopţii – *Nu mai simt bebeluşul mişcând*! – şi că doar mâna lui Tim pe fruntea ei o calma.

Ambre se trânti pe pat fără să-şi ia ochii de la pântecul ei rotund.

— Ştii ce mi-a povestit Gabriel?

Ambre clătină din cap.

— Dar promiţi să nu mai spui nimănui, OK?

— OK.

— Nu trebuia să-mi spună. M-a pus să jur…

— Aminteşte-mi să nu-ţi povestesc niciodată nimic, glumi Ambre.

— Deci nu vrei să ştii?

— Ba da, bineînţeles!

Rosalie se aşează pe pat lângă ea şi îşi luă un aer de conspiratoare.

— Ei bine, ştii când l-aţi anunţat pe Anton că o să aveţi un bebeluş…

— Da.

Anton fusese unul dintre primii informaţi. În acelaşi timp cu Maxime şi cu soţii Miller.

— Ne-a sunat imediat. În fine, l-a sunat pe Gab. Şi Gab mi-a zis că era foarte tulburat… plângea la telefon.

Ambre se încruntă, brusc îngrijorată.

— Ce? Era furios?

— Nu! protestă Rosalie. Plângea de bucurie! De bucurie, ca şi cum el ar fi fost tatăl!

Rosalie râdea şi ochii îi sclipeau.

— Este grozav, nu?

Rosalie nu greşea. Anton avea grijă de Ambre ca şi cum ea purta în pântec copilul lui. O clipă, Ambre se întrebă dacă nu cumva tocmai din cauza asta Tim se arăta iritat de fiecare dată când Anton venea la ei. Mai ales când el nu era acasă. *Îi era teamă ca Anton să nu îi ia locul*. Ei i se părea stupid, dar Tim era plin de îngrijorări inutile de când ştia că avea să devină tată. Ar trebui să încerce să-i vorbească despre asta imediat.

— Bun, o întrerupse Rosalie. Tot nu vrei să-mi spui nimic în legătură cu numele?

— Nu. Tocmai mi-ai dovedit că nu ştii să-ţi ţii gura!

Rosalie protestă. Ambre nu cedă.

— Ştii deja că este fată, e destul.

— Îmi juri că sunt singura care ştie că este fată?

— Evident că eşti singura!

Singura, fără a-i pune la socoteală pe cei din familia Miller, pe Maxime, Lisa şi Anton. Dar Rosalie nu trebuia să ştie acest lucru. Îi plăcea la nebunie să se simtă importantă.

— Este un nume tradiţional sau modern?

— Rosalie!

— Nu eşti amuzantă!

— Iar tu eşti surdă: te strigă fiica ta!

Prin peretele despărţitor, se auzea într-adevăr vocea exasperată a lui Sophie:

— Mami! Ce-ai făcut cu rochia mea?

Rosalie se ridică oftând:

— Era mai bine când erau bebeluşi. De ce nu rămân mereu mici?

Şi părăsi camera. Singură pe pat, Ambre îşi cuprinse pântecul cu braţele repetând: *Lila*. *Lila*. Aleseseră acest nume pentru că era blând, suna trist şi vesel în acelaşi timp. Ca şi viaţa. Când adormea seara, îşi repeta: *Lila*, *bebeluşul meu*. Şi i se părea bizar să-şi spună că urmau să aibă un bebeluş al lor, un bebeluş cu o inimă care bate, cu ochi care clipesc, un bebeluş pe care l-au conceput ei. Încerca să şi-l imagineze şi de fiecare dată spera că va avea trăsăturile lui Tim, aerul lui blând, ochii lui de copil,

de culoarea alunei. Nu-i păsa dacă avea să semene cu ea, să aibă părul ei şaten, pielea ei de culoarea piersicii sau gropiţele ei în obraji, atât timp cât avea ochii lui Tim.

Gabriel era la uşa camerei ei.

— Sylvie şi Michel tocmai au ajuns. O să coborâm. Vii?

Simţi cum i se strânge inima şi i se pune un nod în gât.

— Nu! Tim n-a sosit încă!

Se simţea incapabilă să coboare în parcul castelului, să se afle în mijlocul tuturor acelor oameni, dacă Tim nu venise. Gabriel afişă un zâmbet enigmatic.

— Cineva mi-a şoptit că o maşină veche tocmai a intrat în parcarea castelului şi că toţi oamenii sunt cu ochii pe ea, întrebându-se cine îndrăzneşte să se arate la o nuntă atât de stilată cu un asemenea hârb!

Ea se sufocă încercând să râdă, simţind în acelaşi timp că leşină de uşurare. Rosalie avea dreptate. Afurisiţi! ei de hormoni o scoteau din minţi. Fusese cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Aveţi de gând să vă schimbaţi rabla într-o bună zi? întrebă Gabriel încă rezemat de uşa camerei ei.

— Nu. Suntem mulţumiţi de ea.

— O să aveţi un copil! Poate că ar fi timpul să cumpăraţi o maşină demnă de acest nume.

Ea ridică din umeri, cu mintea în altă parte, încercând să-l zărească pe Tim pe fereastră.

— Merge. Atâta cerem de la ea.

— Într-adevăr, asta e deja ceva.

— Şi apoi, la Eus, n-avem nevoie să fim „stilaţi”, cum zici tu.

Sophie intră în cameră cu mersul ei nonşalant. Avea unsprezece ani acum. Unsprezece ani şi un corp de domnişoară. Era mlădioasă ca o liană, mai frumoasă decât oricând. Unsprezece ani şi un caracter energic. Nu se mai punea problema să i se spună Sophinette, nici „comoară” sau „prinţesă”. Vremurile acelea trecuseră.

— Oh, nu, nu-i adevărat! gemu Ambre.

— Ce este?

Gabriel se duse la fereastră, unde ea era încă postată, şi îşi înăbuşi un hohot de râs. În parc, în mijlocul mulţimii de invitaţi, Tim înainta cu paşi grăbiţi şi toate privirile se îndreptau una câte una spre el. Căci, deşi purta pantofi lustruiţi cu grijă şi cămaşa lui albă pentru ocazii speciale, şortul albastru imprimat cu un palmier alb pe care îl arbora îi dădea un aer de clovn.

— Nu se poate! Gabriel, spune-mi că visez!

În timp ce Gabriel se strica de râs, Ambre se crispase.

— Ce se întâmplă? întrebă Rosalie intrând în cameră cu Timotee după ea.

— Veniţi să admiraţi spectacolul! răspunse Gabriel vesel.

Iar Ambre adăugă:

— Aveai perfectă dreptate, Rosalie! întârzie mereu şi nici măcar nu s-a gândit să-şi ia costumul!

Tim dădu buzna pe culoarul de la etaj gâfâind.

— Gabriel! Gabriel! Am nevoie de tine. Spune-mi că ai nişte pantaloni! De orice fel. Nişte pantaloni negri, albaştri sau chiar nişte blugi, nu contează!

Gabriel îşi revenea cu greu după atâta râs.

— Ce-ai păţit?

— Mi-am lăsat pantalonii de la costum la Paris! îi pusesem deoparte, special pentru ultima apariţie în faţa juriului… şi i-am uitat la hotel! Spune-mi că ai ceva să-mi împrumuţi!

— Da, nu-ţi face griji.

Tim se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi, şi îşi trase sufletul.

— Salut totuşi, zise Gabriel ironic.

— Da, îmi pare rău.

Tim îl îmbrăţişă scurt.

— Toate bune? îl întrebă el, după care adăugă rapid: Unde este Ambre?

Gabriel îi arătă uşa camerei rămasă deschisă.

— Oh, dar toată lumea este aici, constată el intrând.

Copiii îl observau pe ascuns, cu un zâmbet în colţul gurii. Tim se duse direct la Ambre, înainte de a saluta pe cineva, îi puse o mână pe pântec, o sărută pe frunte.

— Eşti bine? Te-ai descurcat?

— Ai întârziat.

El o mângâie pe obraz.

— Îmi pare rău.

Ea îşi păstra un aer ţâfnos.

— Am câştigat premiul al doilea la concurs, o anunţă el.

Ambre făcu ochii mari.

— Ce?

— Da, premiul al doilea! Prin urmare, ne acordă un ajutor! Vom avea dreptul la zece mii de euro!

Ochii lui Ambre se măriră şi mai mult.

— Ce? repetă ea.

— Zece mii de euro! Ne vor da zece mii de euro ca să ne dezvoltăm pensiunea! O să putem în sfârşit să facem ferma pedagogică! Vom avea ferma noastră pedagogică până la începutul anului şcolar viitor! îţi promit!

Zâmbea cu ochii lui de copil încântat şi începu şi ea să zâmbească, inundată de un val de fericire incredibilă. Ferma pedagogică, încă una dintre fanteziile lui Tim. Şi nu orice fel de fermă pedagogică, ci o crescătorie de lame! Nu renunţase niciodată la ideea asta.

— Este adevărat? Juri?

— Este adevărul adevărat!

O luă în braţe, o sărută pe buze, apoi se întoarse spre Rosalie, Sophie şi Timotée, care erau toţi puşi la patru ace.

— Salutare la toţi trei! îmi face plăcere să vă văd!

Se repezi să-i îmbrăţişeze, în şortul lui albastru cu palmier alb, cu pantofii lui lustruiţi, iar Ambre se gândi că nu avea niciun fel de importanţă că îşi uitase costumul. Urmau să aibă lame. Urmau să înceapă creşterea lor. Bebeluşul Lila avea să vină pe lume. Viaţa nu fusese niciodată atât de frumoasă.

Ceremonia se dovedi foarte impresionantă. Andréa şi Giovanna intrară în biserică şi instantaneu impuseră o

tăcere maiestuoasă, înaintând în mijlocul invitaţilor, frumoşi şi solemni.

Niciodată nu-l văzuseră pe Andréa atât de grav. Giovanna lăsă să-i scape câteva lacrimi în timpul rostirii jurămintelor.

De la înălţimea celor unsprezece ani ai săi, Sophie observa totul cu maximă încântare.

— Vreau şi eu o nuntă ca asta mai târziu, îi declară ea lui Ambre când ieşeau din biserică.

Începea să viseze la căsătorie, la copii, la rochie albă, cu exigenţele unei tinere în devenire.

— Soţul meu va fi profesor.

— Ca tatăl tău.

— Da. Ca tata. Va fi inteligent şi va şti toate ţările din lume pe de rost. Iar eu voi avea un coc împletit. Vom ajunge la biserică într-o maşină decapotabilă. Sau poate într-o trăsură cu cai.

Păru să reflecteze, apoi dădu din cap.

— Da, e mai bine cu cai.

Ambre nu mai avea dreptul să-i spună Sophinette sau s-o sărute pe păr, dar rămânea confidenta ei. Era singura care ştia că este îndrăgostită de un băiat pe nume Gaëtan, care era cu un an mai mare, în clasa a V-a B.

Soarele apunea încet pe cer. În parc, zgomotul de voci nu contenea. Felurile de mâncare şi sticlele de vin defilau. Tinerii însurăţei treceau de o masă la alta, primind cu modestie complimentele fiecăruia.

Tim se aplecă spre Ambre. Nu li se mai ivise ocazia să discute din acea dimineaţă. După ceremonia de la biserică, avusese loc interminabilul apetitiv din parc, fotografiile de grup în faţa castelului…

— Tu, care eşti aici de ieri, şuşoti el, povesteşte-mi.

— Povesteşte-mi tu despre Paris.

— Am făcut-o pe clovnul în faţa unor constipaţi în costume. Şi tu, aici?

Ea îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul mesei lor rotunde. Andréa îi aşezase pe toţi împreună. Sylvie şi Michel, mai puţin eleganţi şi mai puţin dinamici,

chinuindu-se să se ţină după micuţul lor Maxence, care era hiperactiv. Greg, care luase zece kilograme după a doua despărţire de Héléna, dar pretindea că totul este bine. Rosalie şi Gabriel, în conflict permanent de câteva luni. Sophie, care observa cu ochii mijiţi fiecare invitat, cu un aer oarecum critic. Timotée, care nu mai avea nimic dintr-un bebeluş bucălat, ci devenea la fel de zvelt ca Sophie şi nu era interesat decât de lupte.

— Timotée ştie să citească, anunţă Ambre.

Tim dădu din cap, uşor impresionat.

— Bun! Altceva?

— Rosalie vrea să divorţeze.

El nu păru prea surprins.

— Este ceva normal… Face parte din criza femeilor de patruzeci de ani.

— Nu numai că vrea să divorţeze, dar vrea să renunţe la jobul de bonă şi să plece din nou ca sezonieră pe Coasta de Azur.

Tim începu să râdă. Ea nu se putu abţine şi îl imită.

— Ei bine… vast program! Nu-i mai place să aibă grijă de copii?

— Oh, cred că are doar nevoie să-şi reia viaţa socială şi să plece un pic de acasă.

— Şi Gabriel?

— El zice: „Fă-o, draga mea, îţi las casa şi îi voi lua pe copii o dată la două săptămâni”.

— Nu o ia în serios?

— Deloc.

Pufniră amândoi în râs, încercând să nu se facă prea mult remarcaţi. În faţa lor, cu braţele încrucişate, Rosalie afişa o mină înţepată, în timp ce Gabriel pleca de la masă, istovit de a cine ştie câta ceartă.

— Totuşi nu se înţeleg prea bine. Sper ca lucrurile să se rezolve până la urmă, zise Tim cu aerul lui de copil prea lucid.

Ambre îşi dorea şi ea asta din tot sufletul. Mai ales astăzi. Era o zi atât de frumoasă! îşi reluară inspectarea mesei. Privirile lor alunecară spre Sylvie şi Michel. Cei pe

care timpul îi marcase cel mai mult. Sylvie avea patruzeci şi patru de ani, cu patru ani mai mult decât Rosalie. Michel atingea cincizeci. Alături de ei, Greg bătea darabana cu degetele pe masă, cu privirea în gol.

— Şi Greg? Va face o mică depresie de faţă cu noi? întrebă Tim observându-l cu ochii mijiţi.

— Este aşa fiindcă a aflat că Helena are un copil.

— Nu pot să cred!

— Ba da. Un băieţel. Are deja un an.

— Ah… Groaznică lovitură.

— Mda.

— Va găsi şi el pe cineva.

— Sunt sigură.

Stăteau acolo şi şușoteau contemplându-şi mica lume, asigurându-se că lucrurile se schimbau, dar nu prea mult. Uneori fericirea însemna şi un pic de linişte.

— Mergem să ne plimbăm puţin? propuse Tim.

Plecară de la masă şi se îndreptară încet spre copacii care mărgineau lungile alei ale parcului. Voiau să profite de ultimele raze ale soarelui la apus, care îi mângâiau cu o blândă lumină portocalie. Ambre se gândi că era cel mai bun moment al zilei. Arşiţa se potolea şi nu mai rămânea decât o căldură plăcută.

— Este un loc într-adevăr grozav, declară ea, cuprinzând cu privirea domeniul.

— Da, aprobă Tim. E mai bine sau mai puţin bine decât în Eus?

Ea zâmbi luându-l de mână. Acesta devenise jocul lor. În fiecare loc pe care îl vizitau, unul dintre ei întreba: „E mai bine sau mai puţin bine decât în Eus?” Iar răspunsul era mereu: „Mai puţin bine”, încheiaseră un pact în urmă cu cinci ani: dacă găseau un loc mai bun decât Eus, trebuiau să se mute imediat. Acest pact îl făcuseră pentru a fi siguri că nu vor trăi niciodată o viaţă monotonă şi plictisitoare. Astăzi nu mai aveau aceleaşi dorinţe, dar îşi continuau jocul pentru a-şi da impresia că au rămas la fel de lipsiţi de griji şi de liberi ca înainte.

— E mai puţin bine! replică ea.

— Clar.

Câteva secunde continuară să meargă fără să se grăbească. O pasăre coborî nu departe, pe iarba perfect întreţinută a parcului.

— Chiar o să înfiinţăm ferma aia pedagogică? întrebă Ambre, parcă tot nevenindu-i să creadă.

Tim se holbă la ea ca la o nebună.

— Evident! Zece mii de euro, îţi dai seama!

— Vom avea destul pentru lame, instalaţii, îngrijire?

— Ne vom descurca.

— Mereu spui asta…

— Şi ne descurcăm mereu, nu?

Era adevărat. Plecaseră în Pirinei cu un rucsac în spate fiecare, un cort şi câteva economii. Acum aveau propria pensiune, clienţi fideli, un site, o pagină de publicitate în *Ghidul amatorului de drumeţie* şi premiul al doilea la concurs…

— Da, ne descurcăm mereu.

El păru mai liniştit. Îşi continuară drumul singuri, doar ei doi în mijlocul imensului parc. Ambre simţea în sfârşit plăcerea reîntâlnirii.

— Au trecut greu patru zile, zise ea în cele din urmă.

— Da, au trecut greu.

— Mai ales noaptea.

— Ştiu… La fel a fost şi pentru mine. Eram în camera de hotel şi îmi spuneam… nu mă puteam abţine să nu-mi spun: „Ele sunt amândouă… Ele sunt amândouă şi eu sunt singur”.

Ambre îi strânse mâna într-a ei, cu un zâmbet emoţionat. I se părea foarte ciudat să-l audă spunând „amândouă”, încă nu se obişnuise.

— Să ştii că am fost foarte cuminţi… Te-am aşteptat.

Dar el nu o mai asculta. Avea acea privire un pic pierdută pe care ea o cunoştea foarte bine, acea privire pe jumătate gânditoare, pe jumătate visătoare.

— Ştii, zise el, noaptea îmi pun capul pe pântecul tău… şi când reuşesc să-mi lipesc urechea într-un loc anume… se întâmplă destul de rar… trebuie să am noroc…

dar când reuşesc, ei bine, cred că vă aud inimile bătând în acelaşi timp!

Se opri brusc şi se uită fix la ea cu uimire.

— Nu e incredibil? Nu e cel mai frumos lucru din lume pe care-l poţi auzi?

Ea începu să râdă de emoţie văzându-i aerul uluit şi ochii de copil fericit. *Ochii lui*, *Dumnezeule*, *fă ca ea să aibă ochii lui*.

Tim continuă cu aceeaşi exaltare în voce:

— Tu ştiai că Lila vine din latinescu *le-a*?

— Da… Am citit undeva.

— Îţi aminteşti ce înseamnă? „Leoaică”! înseamnă „leoaică”!

El îi luă mâinile şi le puse în jurul gâtului său, cu ochii strălucind.

— Vom avea o micuţă leoaică! O leoaică feroce!

— Tim… devii înduioşător…

El începu s-o sărute. Ea îl respinse uşor zâmbind.

— Ce? oftă el.

— I-am ales naşa. Gata.

— Glumeşti?

Ea scutură din cap fără a înceta să zâmbească. În privinţa naşului, nu trebuiseră să se gândească. Anton fusese mereu alegerea evidentă. În privinţa naşei, era cu totul altceva: existau mai multe candidate în cursă, una mai nerăbdătoare decât alta să se vadă desemnată – Lisa, care nu aştepta decât să mai alinte un copilaş, Rosalie, care îşi ascundea cu greu entuziasmul, şi Cathia, care o ameninţase pe faţă: „Sunt cea mai bună prietenă a ta sau nu? Te avertizez, dacă nu sunt eu naşa, nu mai calc niciodată în Eus!” Ambre era disperată. Tim refuza să se pronunţe.

Alegerea se impusese de la sine cu două zile înainte, în timp ce Tim se afla la Paris şi Anton pregătea mic-dejunurile. Stând pe palier, Ambre observa o mamă şi pe fetiţa ei, care sosiseră la Cuib cu câteva zile în urmă. Purtau pălării negre cu boruri mari identice şi afişau acelaşi aer serios. Mama era îmbrăcată numai în albastru,

în toate nuanţele: nocturn, regal, turcoaz… Fetiţa, căreia mama îi spunea Opale, avea părul subţire şi o faţă delicată cu pistrui. Privind-o, Ambre se gândise la Emma, la acel chip din trecut, plin de pistrui. La părul ei blond ca spicele de grâu. Acel păr atât de subţire, atât de drept. Acea fată uimitoare, care vorbea fără reţinere, energică, spontană, veselă. Cea pe care ei nu o mai văzuseră de aproape zece ani, dar cu care schimbau mailuri lungi promiţându-şi să se reîntâlnească. Cea care crezuse mereu, care ştiuse mereu – „Aşadar ţi-ai găsit sufletul-pereche, nu?” Cea care o văzuse pe Ambre plecând din Frontignan abia stăpânindu-şi lacrimile, dar care prezisese: „Nimic nu poate despărţi două sufletepereche. Ele înfruntă orice şi până la urmă se regăsesc…” Cea care îi calificase drept „eroi tragici”. Cea care ar rămâne probabil ultimul martor al poveştii lor, dacă ei ar ajunge să se uite.

Nimeni altcineva nu putea fi naşa Lilei.

— Deci? Cine este?

— O să fii surprins.

— De ce?

— Nu era pe listă…

— Serios?

— Şi n-am mai văzut-o de-o veşnicie.

El se încruntă.

— Nu-mi dau seama… Spune-mi…

Ea ezită, îndoindu-se brusc de temeiul ideii.

— M-am gândit… îmi ziceam că… în sfârşit… mă gândeam la Emma.

Tim ridică mirat dintr-o sprânceană.

— Emma? Emma din Frontignan?

Ambre încuviinţă şi întrebă imediat, îngrijorată:

— Ce părere ai?

El reflectă. Tot încruntat.

Apoi ridică încet capul, fără să zâmbească.

— Cred că este o idee foarte bună.

— Serios?

— Da… Cred că este chiar o idee excelentă… şi că astfel nu va mai avea nicio scuză să nu ne viziteze!

Ambre lăsă să-i scape un râs de uşurare, imediat înăbuşit.

— Nu eram sigură că e nimerit… după atâta timp…

— Tocmai. Este suficient să aştepţi! O să fie nebună de fericire şi va fi ocazia perfectă s-o vedem des!

Ea zâmbi şi se abandonă în braţele lui Tim. Lila va avea un naş și o naşă excepţionali. N-ar fi putut găsi alţii mai buni. Dacă ar avea şi ochii lui Tim, totul ar fi perfect. Ochii lui Tim… Ambre avu o tresărire simţind bebeluşul mişcându-i în pântec.

— Cred că Lila este de acord, zise ea.

— Ce? A mişcat?

— Da.

Un licăr de entuziasm apăru în privirea lui Tim. Îngenunche în iarbă şi îşi lipi palmele pe pântecul ei.

— Tim, încetează! Pantalonii lui Gabriel!

Pantalonii bej ai lui Gabriel. Pătaţi de iarba proaspătă. Dar cine se mai sinchisea de asta? Tim începuse să şoptească precipitat:

— Salut, micuţă Lila. Da, sunt eu… Ştiu… V-am abandonat patru zile, dar s-ar părea că nu eşti supărată pe mine… Ştii ceva? Ţi-am ales naşa… gata… este un personaj nemaipomenit, o să vezi… N-a învăţat niciodată să-ţi ţină gura. Este… vei vedea, spune exact ce gândeşte şi râde! Când izbucneşte în râs, toată lumea tresare! Oh, un ultim lucru: o cheamă Emma.

Ambre îl privea cu stupefacţie pentru că, în pântecul ei, în adâncul fiinţei ei, micuţa Lila se agita din ce în ce mai tare. Şi Tim făcea ochii mari şi şoptea din ce în ce mai repede:

— S-ar părea că eşti de acord, nu-i aşa? Da… Te simt mişcând. Ştiu deja cum vei fi. Ştiu deja că vei fi ca mama ta. O leoaică! O leoaică feroce!

Şi loviturile de picior ale fetiţei se succedau. Iar Tim continuă:

— Da! Dă-i drumul! Arată-ne de ce eşti în stare! Hai, micuţă leoaică, scoate-ţi ghearele! Răgi!

Ambre gemu înăbuşit:

— Încetează, Tim! Nu o mai agita! O să-mi facă gaură în burtă!

Izbucniră în râs amândoi. Şi micuţa Lila, încurajată de vocile lor, lovea şi mai tare.

Se lăsase noaptea peste castel şi peste parc. O trupă de muzicieni se instalase în cort şi un ring de dans fusese improvizat în aer liber. Andréa şi Giovanna deschiseră balul cu un vals languros. Acum, vreo zece cupluri dansau pe iarba netedă. Gabriel o invitase pe Sophie. Nu pe Rosalie. Cu braţele încrucişate, Rosalie părea încă furioasă. Maxence şi Timotée îi priveau zeflemitori pe Gabriel şi Sophie, repetând că „dansul este pentru fete”. Greg, ieşind pentru câteva clipe din indispoziţia lui, o invitase pe una dintre surorile lui Andréa şi era tare mândru să danseze cu acea sublimă creatură cu ochi arzători.

Ambre tresări uşor când îl văzu pe Andréa proţăpit în faţa ei. Nu-l observase apropiindu-se. El îi întinse o mână şi ea îl privi fără să înţeleagă.

— Doar n-o să mă refuzi în ziua nunţii mele! zise el cu eternul lui zâmbet jucăuş.

Ea clătină din cap.

— Oh, nu! Nu-mi face asta! Sunt enormă!

— Încetează cu tâmpeniile!

— Nu pot să mă mişc.

— Este un vals!

— Nu, Andréa.

— Nu-i poţi refuza nimic mirelui în seara asta!

Ea continua să clatine din cap, dar Tim e în curajă:

— Hai! Chiar şi însărcinată, vei dansa mai bine decât el!

Şi Andréa se întoarse spre Tim:

— N-o face pe deşteptul… Giovanna te aşteaptă şi este campioană la dans! Ai grijă să fii la înălţime!

Andréa o conduse pe Ambre puţin mai departe de celelalte perechi, în timp ce Tim dansa cu splendida mireasă pe iarbă, sub clar de lună.

— Nu fi geloasă, îi şopti Andréa zeflemitor.

— Nu-i asta!

— Eşti crispată!

— Bineînţeles! Nu ştiu să dansez vals şi…

— Şi eşti enormă, ştiu! Dar nimeni nu ne vede aici. Intenţionat te-am adus în capătul ringului de dans.

Ambre mai bombăni câteva secunde, apoi, în cele din urmă, se lăsă condusă de cavalerul ei. Notele muzicale ale orchestrei îşi luau zborul pe deasupra parcului, a copacilor, a castelului. Urcau până la lună şi la stele. Era feeric.

— Sincer, trebuie să recunosc… poate că e un pic *too much*, dar aveţi o nuntă impresionantă, declară Ambre în mijlocul valsului.

— Ei bine, mulţumesc pentru acest compliment ciudat…

Andréa ezită puţin.

— Era un compliment, nu?

Ambre continuă fără să-l asculte:

— Nu, e adevărat. Domeniul este superb. Mireasa este superbă…

— Şi mirele?

Ea se încăpăţână să-i ignore, pe el şi zâmbetul lui seducător.

— Mâncarea a fost sublimă. Orchestra este excelentă. Totul este perfect.

Andréa îi adresă un zâmbet mai puţin jucăuş, mai sincer.

— Mulţumesc. Pe când şi nunta voastră?

— Oh… Ştii, dacă o să ne căsătorim vreodată, o s-o facem în Pirinei. Vor fi fără îndoială oi şi… lame… Vom mânca pe bănci de lemn, în mijlocul unei pajişti… în mod clar va fi mai puţin stilat.

— Sunt sigur că va fi grozav şi aşa.

Andréa o învârtea iar şi iar, sub lumina fosforescentă a lunii.

— Tu şi Giovanna… veţi avea un copil într-o bună zi?

El schiţă un zâmbet. Rămase tăcut secunde în şir.

— Da. Cred că în curând, răspunse într-un târziu.

Ambre se lumină la faţă. Andréa căsătorit era ceva previzibil… dar Andréa tată…!

— Adevărat?

— Am vrut să aşteptăm nunta. Provenim amândoi din familii catolice…

— Da… îmi amintesc…

Tăcură câteva clipe, savurând momentul. Muzica. Adierea răcoroasă a nopţii. Amintirile din Arvieux care reveneau în forţă. *9*

— Mai ştii cum eram acum zece ani? murmură Andréa.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, mărturisi ea.

— Eram tineri, aveam toată viaţa înainte… dar ce pesimişti eram! îţi aminteşti?

Ambre dădu din cap râzând.

— Ne gândeam că vom sfârşi singuri. Că nu vom trăi decât simulacre de poveşti de iubire între suflete rătăcite.

— Da, îmi amintesc perfect! Tu fumai pentru a uita de viaţa ta tristă.

— Şi tu ţi-o trăgeai cu mine pentru a o uita pe-a ta!

Râseră din toată inima, fără a se opri din valsat.

— Îţi imaginai că vom fi aici peste zece ani? Noi doi dansând… tu însărcinată cu copilul lui Tim… eu căsătorit?

— Nu. Niciodată nu mi-aş fi imaginat.

— Nici eu.

— Suntem prea departe de ceea ce voiam pe atunci.

— Da… Dar ne-am schimbat…

El o strânse şi mai tare în braţe şi ea se relaxă, punându-şi capul pe umărul lui.

Un prieten. Nu se înşelase în privinţa asta. Într-adevăr, asta devenise el. Fusese cât pe ce să-l piardă, pe el ca şi pe toţi ceilalţi.

La câţiva paşi distanţă, Tim dansa cu frumoasa Giovanna. Când Ambre îi întâlni privirea, el îi zâmbi şi ea simţi imediat bebeluşul mişcând în burtă. Ceea ce o făcu să tresară surprinsă. *Micuţa Lila îl iubeşte deja*! Era incredibil. Aproape la fel de incredibil ca faptul de a le auzi inimile bătând amândouă la unison.

— Eşti bine? întrebă Andréa care o simţise încordându-se.

Ambre încuviinţă şi îşi puse din nou capul pe umărul lui, cuprinsă de o căldură difuză.

— Sunt bine, răspunse ea.

Se învârtiră şi iar se învârtiră. Luna lăsa dâre alburii pe cer.

— Să nu râzi de mine… poate hormonii mă fac aşa de sentimentală, dar… cred că n-am fost niciodată atât de fericită.

Andréa nu glumi, după cum avea obiceiul. Dădu din cap cu gravitate.

— Pe mine alcoolul mă face sentimental, poate că şi luna plină… dar şi eu cred la fel, n-am fost niciodată atât de fericit.

Îşi zâmbiră unul altuia cu subînţeles.

— N-ar fi trebuit să ne îndoim niciodată…

El nu-şi termină fraza, însă ea ghici cele câteva cuvinte pe care nu le rostise: *De toată această fericire care ne aştepta*.

Şi sus, pe cer, stelele încuviinţau.

— Vegetaţie specifică zonelor mediteraneene cu soluri calcaroase, formată din tufişuri dese de arbuşti şi ierburi rezistente la secetă.